Ken Follett
Kulcs a Manderley-házhoz

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Ken Follett
Key to Rebecca

Alapkiadás: Magvető, 1990

Fordította
Szíjgyártó László
Borítóterv: Kocsis József

ISBN 963 14 1616 X - első kiadás
ISBN 963 7885 70 6 - második kiadás
Fabula Könyvkiadó Kft.

Felelős kiadó: Surányi László igazgató
Felelős szerkesztő: Kovács Pál
Műszaki vezető: Fellegvári Tibor
Műszaki szerkesztő: Rucsek Andrea
Készült: Széchenyi Nyomda Kft., Győr 93.K-2283
Felelős nyomdavezető: Nagy Iván ügyvezető igazgató
Terjedelem: 24,8 (A/5) ív

Első rész

TOBRUK

1.

Az utolsó teve délben rogyott össze.

Az az ötéves fehér hím volt, amelyet még Gialóban vásárolt, a három állat közül a legfiatalabb, legerősebb és legkevésbé szeszélyes: annyira szerette, amennyire egy ember egyáltalán szerethet egy tevét, vagyis csak egy kicsit gyűlölte.

Felkapaszkodtak egy kis domb szélárnyékos oldalán – ember és teve egyformán nehezen vetette meg a lábát az állhatatlan homokban –, és a domb tetején megálltak. Előrenéztek, és megint csak egy dombot láttak maguk előtt, és amögött még ezret, amelyet mind meg kell mászniuk, és a teve mintha minden reményét elvesztette volna a gondolatra. Mellső lábai összecsuklottak, aztán lerogyott a hátsó része is, és úgy feküdt ott a domb tetején, mint egy emlékmű, a haldoklók közönyével meredve maga elé az üres sivatagra.

A férfi, megrángatta a kötőféket. Az állat feje előrenyúlt, a nyaka megfeszült, de nem volt hajlandó felállni. A férfi mögéje került, és háromszor vagy négyszer teljes erejéből belerúgott a hátsó részébe. Végül elővette borotvaéles, tűhegyes beduin kését, és beledöfte a teve farába. Vér spriccelt ki a sebből, de a teve még csak hátra sem nézett.

A férfi tisztában volt vele, hogy mi történik. A kiéhezett állat testének a szövetei egyszerűen felmondták a szolgálatot, akárcsak egy gép, ha kifogyott belőle az üzemanyag. Látott már tevéket így összeroskadni egy-egy oázis szélén is, ahol pedig ott volt körülöttük az életadó növényzet, de nem vettek róla tudomást, mert már nem volt erejük enni.

Egy-két fogással még megpróbálkozhatott volna. Például vizet tölthetett volna a teve orrlyukába, amíg az állat el nem kezd fulladozni; vagy tüzet gyújthatott volna a fara alatt. Csakhogy nem pazarolhatta a vizet, és nem pazarolhatta a tüzelőt sem, meg aztán egyik módszer sem biztatott volna különösebb sikerrel.

Egyébként is ideje volt megállni. A nap delelőn állt, és perzselően sütött. Megkezdődött a hosszú szaharai nyár, és délben a hőmérséklet a negyven fokot is elérte árnyékban.

Anélkül, hogy megszabadította volna a tevét a terhétől, kibontotta a rajta levő egyik iszákot, és kivette belőle a sátrát. Automatikusan ismét körülnézett, de nem volt a látóhatáron sehol árnyék, se másféle menedék – egyformán rossz volt mindenütt, így aztán a döglődő teve mellett ütötte fel a sátrát, ott fenn a dombocska tetején.

Törökülésben ült le a sátor nyitott végében, hogy megfőzze a teáját. Egy kis négyszögnyi területen elsimította a homokot, gúla alakban összerakott néhány értékes száraz ágat, és meggyújtotta a tüzet. Amikor a kannában felforrt a víz, nomád módra készítette el a teát: beletöltötte a kannából a csészébe, cukrot tett hozzá, aztán visszaöntötte a kannába, és ismét felforralta. A műveletet többször is megismételte. Az így kapott főzet nagyon erős volt és meglehetősen szirupos, de a világ legélénkítőbb itala.

Elmajszolt néhány datolyát, nézte, hogyan döglődik a teve, és várta, hogy a nap elmenjen a feje fölül. Nyugalma begyakorlott volt. Hosszú utat tett meg a sivatagban, több mint ezer mérföldet. Két hónapja hagyta el a Líbia földközi-tengeri partján fekvő el-Agheilát, és dél felé haladva, Gialón és Kufrán keresztül ötszáz mérföldet utazott, amíg a Szahara szívébe nem jutott. Ott keletnek fordult, és átlépte Egyiptom határát, anélkül hogy ember vagy állat észrevette volna. Átkelt a kietlen, sziklás nyugati sivatagon, Kharga mellett északnak fordult; és már nem volt messze a rendeltetési helyétől. Ismerte a sivatagot, de félt is tőle – minden értelmes ember félt tőle, még a nomádok is, akik egész életüket ott élték le. De egy pillanatra sem engedte meg magának, hogy ez a félelem úrrá legyen rajta, pánikba ejtse és feleméssze idegeit és energiáját. Katasztrófák mindig előfordultak: aki nem értett az iránytű használatához, több mérfölddel is elkerülhetett egy forrást; vizestömlők megrepedhettek, és kiszivároghatott a tartalmuk; látszólag egészséges tevék két nap alatt megbetegedhettek és kimúlhattak. Az egyetlen felelet mindenre csak az volt, hogy *insallah:* isten akarta így.

A nap végre kezdett alábukni nyugat felé. A férfi szemügyre vette a teve hátán a rakományt, és gondolkozott, vajon

mennyit tud belőle magával cipelni. Volt a rakományban három kis európai bőrönd – két nehéz meg egy könnyű, de mind a három fontos –, egy kis batyu ruhanemű, egy szextáns, néhány térkép, aztán az élelem meg a vizestömlő. Már ez is túlságosan sok volt: kénytelen lesz itt hagyni a sátrat, a teáskészletet, a kannát, a térképeket meg a nyerget.

Összekötözte a három bőröndöt, a tetejükre kötötte a ruhaneműt, az élelmet meg a szextánst, és az egészet átkötötte egy hosszú vászoncsíkkal, mint valami szíjjal. A vászoncsíkon átdughatta a karjait, és úgy cipelhette a hátán a rakományt, mint valami hátizsákot. A kecskebőr vizestömlőt a nyakába akasztotta, úgy, hogy a tömlő az orra előtt lóbálóddzon.

A rakomány nehéz volt.

Ekkora terhet három hónapja még képes lett volna egy egész napon át cipelni, és utána este még teniszezni is, mert erős férfi volt. De a sivatag legyöngítette. Hasmenése volt, csupa seb a bőre és lefogyott vagy húsz-harminc fontot. A teve nélkül nem juthatott messzire.

Iránytűjével a kezében útnak indult.

Szigorúan az iránytű mutatta irányt követte, ellenállt a kísértésnek, hogy megkerülje a dombokat, mert számítása szerint holtbiztosán az utolsó mérföldeknél tartott, és tudta, hogy ha csak egy kicsit is elhibázza az irányt, néhány száz yardot is eltérhet, és ez végzetes lehet. Lassan, de nagy léptekkel haladt. Nem foglalkoztatta se remény, se félelem, csak az iránytűre és a homokra koncentrált. Sikerült is elfelejtenie, hogy megviselt teste mennyire fáj, és automatikusan rakta egyik lábát a másik elé, gondolkodás és ennélfogva minden erőfeszítés nélkül.

Lehűlt az idő, esteledett. A nyakában lógó vizestömlő egyre könnyebb lett, ahogy fogyasztotta a tartalmát. Nem is akart arra gondolni, hogy mennyi vize maradt még: számítása szerint naponként hat pintet ivott meg, és tudta, hogy már egy napra elegendő vize sincs. Madárraj szállt el a feje fölött, lármásán füttyögve. Tenyerével elárnyékolta a szemét, fölnézett, és rájuk ismert: talpas tyúkok voltak, barna galambokhoz hasonló sivatagi madarak, amelyek minden reggel és este rajokban szálltak vizet inni. Ugyanabba az irányba tartottak, amerre ő, és ez azt jelentette, hogy jó úton

jár, csakhogy tudta: a madarak akár ötven mérföldet is képesek repülni, hogy vizet találjanak, így aztán nem sok bátorítást jelentettek a számára.

Felhők gyülekeztek a láthatáron, mikor a sivatag lehűlt. Háta mögött a nap egyre mélyebbre süllyedt, és olyan lett, mint egy nagy sárga léggömb. Kis idő múlva megjelent a bíborszínű égbolton a fehér hold.

Gondolkozott, hogy ne álljon-e meg. Egész éjszaka senki sem gyalogolhat. Csakhogy nem volt se sátra, se pokróca, se rizse, se teája. És biztos volt benne, hogy közel van a forráshoz: számítása szerint hamarosan oda kellett érnie.

Továbbment. Már kezdte elhagyni a nyugalma. Minden erejét és tudását bevetette, hogy megküzdjön a könyörtelen sivataggal, és most mégis kezdte úgy érezni, hogy a sivatag győz. Ismét eszébe jutott a hátrahagyott teve. Milyen nyugodtan hevert a kimerült állat a dombon, a halált várva! Ő nem fogja így várni a halált, gondolta: ha elkerülhetetlenné válik, futva fog eléje menni. Nem akar órákig haldokolni, miközben elhatalmasodik rajta az őrület – méltatlan lenne hozzá. Van kése.

A gondolat kétségbeejtette, és már nem tudta többé elnyomni a félelmét. A hold lement, de a tájat megvilágította a csillagok fénye. Anyját látta a távolban, aki azt mondta: – Ne mondd, hogy soha nem figyelmeztettelek! – Vonatot hallott, lassan, a szívverésével azonos ütemben pöfékelt. Kis kövek mozogtak előtte az ösvényen, mint megannyi fürge patkány. Báránysült szagát érezte. Megküzdött egy emelkedővel, és egészen közel megpillantotta a vörösen izzó tüzet, amelyen a húst sütötték, és látott egy kisfiút is, aki a tűz mellett kuporogva rágta a csontokról a húst. Sátrak is álltak a tűz körül, a megbéklyózott tevék a tövises cserjét legelték, és a tevék mögött ott volt a forrás. Továbbment, egyenest bele a látomásba. Az álombéli emberek meghökkenve néztek föl rá. Egy magas férfi felállt, és megszólalt. Utasunk a fejkendőjéhez kapott, és kicsit félrehúzta, hogy látni lehessen az arcát.

A magas férfi megdöbbenve előbbre lépett, és azt mondta:
– Unokatestvérem!

Utasunk megértette, hogy ez az egész mégsem káprázat; halványan elmosolyodott, és összeesett.

Amikor felébredt, egy pillanatig azt hitte, hogy még kisfiú, és csak álmodta, hogy felnőtt volt.

Valaki megérintette a vállát, és a sivatag nyelvén azt mondta: – Ébredj, Ahmed. – Évek óta senki sem szólította Ahmednek. Rájött, hogy durva pokrócba burkolva a hideg homokon fekszik, feje köré kendő van csavarva. Kinyitotta a szemét, és meglátta a káprázatos napfelkeltét: olyan volt a lapos, fekete láthatáron, mint egy szivárvány. A jeges hajnali szél az arcába fújt. Ebben a pillanatban ismét érezte mindazt a zavart és rettegést, amelyet tizenöt éves korában érzett.

Akkor, amikor első ízben ébredt a sivatagban, úgy érezte, hogy elveszett. Első gondolata az volt, hogy: *Apám meghalt,* és aztán az, hogy: *Új apám van.* A Korán szúráinak foszlányai villantak át az agyán, keveredve a Hiszekegy részleteivel, amelyre az anyja tanította meg titokban, németül. Eszébe jutott az éles fájdalom, amelyet akkor érzett, amikor nemrégiben körülmetélték, eszébe jutottak a férfiak utána következő puskalövései és az éljenzés, amellyel azt üdvözölték, hogy végre ő is közéjük tartozik: igazi férfi. Aztán eszébe jutott a hosszú utazás a vonaton, amikor azon tűnődött, hogy vajon milyenek is lesznek az ő sivatagi unokatestvérei, nem fogják-e lenézni őt halvány bőre és városi szokásai miatt. Fürgén lépett ki a vasútállomásról, és meglátta a két arabot, aki az állomás udvarának a porában üldögélt a tevéje mellett, a hagyományos burnuszba burkolva, amely tetőtől talpig eltakarta őket, csak az arcukon volt rajta egy kis nyílás, amelyen kilátszott sötét, kiolvashatatlan tekintetű szemük. A forráshoz vitték. Ijesztő volt: senki sem szólt hozzá, csak mutogattak. Aztán este rájött, hogy ezeknek az embereknek *nincsenek vécéik,* és iszonyúan zavarba jött. A végén kénytelen volt megkérdezni, hol végezheti el a nagydolgát. Egy pillanatig csend volt, aztán valamennyiükből kitört a nevetés. Kiderült, hogy azt hitték róla, nem beszéli a nyelvüket, és ezért próbált mindenki jelekkel érintkezni vele, és az, hogy egy gyerekes kifejezést használt, amikor megkérdezte, hol mehetne vécére, még mulatságosabbá tette a dolgot. Valaki elmagyarázta neki, hogy menjen csak egy kicsit odébb, a körben fölállított sátrakon túl, és kuporodjon

le a homokba. Utána már nem félt annyira, mert ezek az emberek kemények voltak ugyan, de nem barátságtalanok.

Ezek az emlékek futottak át az agyán, amikor először látta meg a sivatagi napfelkeltét, és most, húsz év múlva ezek tértek vissza ismét, ugyanolyan frissen és fájdalmasan, mintha csak tegnapi rossz emlékek lettek volna. A két szó hallatára, hogy: – Ébredj, Ahmed.

Hirtelen felült, a régi emlékek olyan gyorsan tűntek el az agyából, mint a hajnali felhők az égről. Életbevágóan fontos küldetésben kelt át a sivatagon. Megtalálta a forrást, és a dolog nem volt látomás: itt voltak az unokatestvérei, mint ahogy az évnek ebben a szakában mindig. Összeesett a kimerültségtől, pokrócokba csavarták, és hagyták a tűz mellett aludni. Hirtelen belenyilallt a félelem, mert eszébe jutott értékes poggyásza – vajon még mindig cipelte, amikor ideért? Aztán meglátta; gondosan halomba volt rakva a lábánál.

Ismael kuporgott mellette. Mindig is így volt: abban az évben, amelyet a két fiú együtt töltött a sivatagban, mindig Ismael ébredt fel reggelente elsőnek. Most azt mondta: – Súlyos gondjaid lehetnek, testvér.

Ahmed bólintott. – Háború van.

Ismael eléje tartott egy ékköves kis edényt. Víz volt benne. Ahmed belemártotta az ujjait, és megmosta a szemét. Ismael elment. Ahmed fölállt.

Az egyik nő, némán és alázatosan, teával kínálta. Köszönet nélkül elvette tőle, és gyorsan megitta. Aztán evett egy kis hideg főtt rizst, miközben körülötte sietség nélkül folyt a táborban a munka. Úgy látszott, hogy a családnak ez az ága még mindig gazdag: sok volt a szolga, sok a gyerek és húsznál több a teve. A közelben legelésző juhok csak egy részét alkották a nyájnak – a többi valószínűleg néhány mérfölddel arrább legelészett. Nyilván tevéjük is több van. Éjszakánként el szoktak kószálni legelni való növényzetet keresve, és noha meg voltak béklyózva, néha bizony eltűntek szem elől. A fiatal fiúk most éppen úgy terelték össze őket, mint annak idején ő meg Ismael. Az állatoknak nem volt nevük, de Ismael mindegyiket külön-külön ismerte, és ismerte a történetüket is. Azt mondta például: – Ez az a hím, amelyet apám Abdel öccsének adott abban az esztendőben, amikor

olyan sok asszony meghalt; és az állat lesántult, így aztán apám egy másikat adott Abdelnek, ezt meg visszavette, és látod, még mindig sántít. – Ahmed is jól kiismerte a tevéket, de sohasem bánt úgy velük, mint a nomádok. Eszébe jutott, hogy tegnap sem gyújtott tüzet a döglődő fehér teve alatt. Ismael azt tette volna.

Ahmed befejezte a reggelijét, és a poggyászával kezdett foglalkozni. A bőröndök nem voltak zárva. Kinyitotta a legfelsőt – kicsi bőrönd volt, valódi bőrből –, és amikor meglátta a négyszögletes dobozba pontosan beleilleszkedő kis rádiókészülék kapcsolóit és tárcsáit, hirtelen – olyan tisztán, mintha filmet látna – megjelent az emlékezetében az emberektől nyüzsgő Berlin, a fasorokkal szegélyezett Tirpitzufer nevű utca s az utcában egy négyemeletes homokkő épület, a folyosók és lépcsők valóságos labirintusával; egy iroda két titkárnővel, aztán egy belső iroda, amelyben csak egy íróasztal, egy heverő, egy iratszekrény, egy kis ágy és a falon egy vigyorgó démont ábrázoló japán festmény meg Franco autogrammal ellátott fényképe volt; és az iroda mögött az erkély, amely a Landwehr-csatornára nézett, s az erkélyen két dakszli meg egy idő előtt megőszült admirális, aki azt mondja: – Rommel azt akarja, hogy küldjék egy ügynököt Kairóba.

A bőröndben egy könyv is volt, egy angol nyelvű regény. Ahmed szórakozottan elolvasta az első mondatot: “Az éjszaka álmomban megint Manderleyben jártam." A könyv lapjai közül egy összehajtogatott papírlap hullott ki. Ahmed gondosan felvette és visszatette. A könyvet becsukta, visszarakta a bőröndbe, és a bőröndöt bezárta.

Ismael állt a háta mögött. Azt kérdezte: – Hosszú utat tettél meg?

Ahmed bólintott.

– A líbiai el-Agheilából jövök. – A név nem jelentett semmit az unokatestvérének. Hozzátette: – A tengertől.

– A tengertől?!

– Igen.

– *Egyedül?*

– Volt néhány tevém, amikor elindultam. Ismael meg volt döbbenve: még a nomádok sem szoktak ilyen hosszú utakat

megtenni, és ő még sohasem látta a tengert. Azt kérdezte: – De hát miért?

– A háborúval van összefüggésben a dolog.

– Egy európai banda visel háborút egy másikkal, amelyik Kairóban csücsül. Mi köze ehhez a sivatag fiainak?

– Anyám népe az egyik hadviselő fél.

– Egy férfinak az apját kell követnie.

– És ha két apja van?

Ismael vállat vont. Értette a dilemmát. Ahmed fölemelte a bezárt bőröndöt. – Megőriznéd ezt nekem?

– Meg. – Ismael elvette a bőröndöt. – Ki nyeri meg a háborút?

– Anyám népe. Olyan emberek, mint a nomádok. Büszkék, könyörtelenek és erősek. Ők fognak uralkodni a világon.

Ismael elmosolyodott. – Ahmed, te mindig hittél a sivatagi oroszlánban.

Ahmed emlékezett: annak idején azt tanulta az iskolában, hogy valamikor a sivatagban is éltek oroszlánok, és lehetséges, hogy még mindig van néhány belőlük, a hegyekben rejtőznek, szarvasokon, sivatagi rókákon és vadbirkákon élnek. Ismael ezt nem volt hajlandó elhinni. A dolog annak idején borzasztóan fontosnak látszott, és ők majdnem összevesztek rajta. Ahmed elvigyorodott. – Én még mindig hiszek a sivatagi oroszlánban – mondta.

A két unokatestvér egymásra nézett. Öt éve már, hogy nem találkoztak. A világ azóta nagyot változott. Ahmed arra gondolt, hogy mennyi mindent tudna mesélni: mesélhetne az 1938-as, döntő fontosságú bejrúti találkozójáról, Berlinbe tett kirándulásáról, isztambuli nagy vállalkozásáról... de ezek közül egyik sem jelentene semmit az unokatestvérének. És Ismael valószínűleg ugyanígy vélekedik az *ő* utolsó öt esztendejének az eseményeiről. Amióta – még fiatal fiúkként – együtt zarándokoltak Mekkába, szenvedélyesen szerették egymást, de soha nem volt semmiféle beszélnivalójuk egymással.

Egy pillanat múlva Ismael megfordult, és bevitte a bőröndöt a sátrába. Ahmed egy kis vizet hozott magának egy tálkában. Kibontott egy másik iszákot, elővett belőle egy kis darab szappant, egy ecsetet, egy tükröt meg egy borotvát. A tükröt beállította a homokba, megigazította, és elkezdte letekerni a fejéről a kendőt.

Amikor meglátta a tükörben az arcát, megdöbbent.

Erős, normális körülmények közt tiszta homloka tele volt sebekkel. A szeme fakó volt a fájdalomtól, és ráncok ültek a sarkában. A sötét szakáll csapzottan, bozontosán nőtte be finom csontú arcát, és nagy, horgas orrán vörös és repedezett volt a bőr. Szétválasztotta felhólyagzott ajkát, és látta, hogy még szép, szabályos fogsora is mocskos.

Beszappanozta az ecsetet, és borotválkozni kezdett.

Fokozatosan előtűnt régi arca. Inkább határozott arc volt, mint szép, és rendes körülmények közt olyan kifejezés ült rajta, amelyről – tárgyilagosabb pillanataiban – elismerte, hogy kicsit léha, de most csak megviselt volt. A sivatagban megtett sok száz mérföldön keresztül magával hozott egy kis üvegcse illatos arcvizet is erre a pillanatra, most mégsem használta, mert tudta, hogy elviselhetetlenül csípné. Odaadta egy kislánynak, aki nézte, hogy borotválkozik, s a gyerek boldogan elszaladt a zsákmányával.

Becipelte iszákját Ismael sátrába, és kihessegette a nőket. Levetette sivatagi öltözékét, és fehér angol inget, csíkos nyakkendőt, szürke zoknit és kockás barna ruhát vett fel. Amikor megpróbálta felhúzni a cipőjét, rájött, hogy megdagadt a lába: még megkísérelni is gyötrelmes volt beleerőltetni a kemény bőrcipőbe. Az európai öltözékhez azonban mégsem viselhette a sivatagban használt, gumiabroncsból rögtönzött szandált, így aztán végül is behasította görbe késével a cipőt, és nem fűzte be.

Többre is vágyott: forró fürdőre, hajvágásra, hűvös, enyhítő krémre a sebeire, selyemingre, arany karkötőre, egy üveg pezsgőre és egy puha, meleg asszonyi testre. De ezekre még várnia kellett.

Amikor kibújt a sátorból, a nomádok úgy néztek rá, mintha idegen volna. Fogta a kalapját, és megemelte az ott heverő két bőröndöt: az egyik nehéz volt, a másik könnyű. Ismael lépett hozzá egy kecskebőr vizestömlővel. A két unokatestvér összeölelkezett.

Ahmed elővette a zakója zsebéből az irattárcáját, és megnézte, hogy megvannak-e a papírjai. Amikor ránézett a személyazonossági igazolványára, rádöbbent, hogy ő ismét Alexander Wolff, harmincnégy éves, lakcíme: Kairó, Garden City, Villa les Oliviers, foglalkozása üzletember, faja – európai.

Feltette a kalapját, felkapta a bőröndöket, és elindult a reggel hűvösében, hogy gyalog tegye meg a sivatagban az utolsó néhány mérföldet a városig.

A széles, ősi karavánút, amelyet Wolff oázistól oázisig haladva követett a hatalmas sivatagon keresztül, átvezetett a hegylánc egyik hágóján, és végül egy korszerűen kiépített országúiba torkollt. Az országút olyan volt, mint egy vonal, amelyet Isten rajzolt a térképre, egyik oldalán sárga, homokos, kopár dombokkal, a másikon meg öntözőárkokkal barázdált, buja gyapotmezőkkel. A termésük fölé hajló parasztok a nomádok nehéz, de védelmet nyújtó öltözéke helyett galabiját, vagyis egyszerű tarka pamutruhákat viseltek. Miközben észak felé gyalogolt az országúton, érezve a közeli Nílus felől lengedező hűvös, nyirkos szellőt, és érzékelve a városi civilizáció egyre szaporodó jeleit, Wolff kezdte ismét embernek érezni magát. A mezőkön szétszóródott parasztokat már nem látta tömegnek. Végül meghallotta egy autó motorjának a zúgását is, és tudta, hogy biztonságban van.

A jármű a város, Asyut irányából közeledett. Amikor túljutott egy kanyaron és láthatóvá vált, Wolff felismerte, hogy egy katonai dzsip. Amikor a dzsip még közelebb jött, észrevette, hogy a benne ülő embereken a brit hadsereg egyenruhája van, és rájött, hogy az egyik veszélyt csak azért hagyta maga mögött, hogy egy másikkal találja magát szembe.

Nyugalmat parancsolt magára. Minden jogom megvan ahhoz, hogy itt legyek, gondolta. Alexandriában születtem. Egyiptomi állampolgár vagyok. Házam van Kairóban. A papírjaim mind valódiak. Gazdag ember vagyok, európai, és ugyanakkor – német kém az ellenséges vonalak mögött...

A dzsip fülsértőén fékezve, porfelhőt kavarva megállt. Az egyik katona kiugrott belőle. Egyenruhája ingének mindkét vállán három posztócsillag virított: százados volt. Borzasztóan fiatalnak látszott, és sántított.

A százados megkérdezte: – Hát maga honnan a fenéből jön?

Wolff letette bőröndjeit, és hüvelykujjával hátrabökött a válla fölött.

– Lerobbant a kocsim a sivatagi karavánúton.

A százados bólintott, azonnal elfogadta a magyarázatot: soha nem jutott volna eszébe se neki, se másnak, hogy egy európai gyalog jöhet ide Líbiából. Azt mondta: – Szeretném látni a papírjait.

Wolff átadta őket. A százados megvizsgálta a papírokat, aztán felnézett. Valami kiszivárgott Berlinből, gondolta Wolff, és most Egyiptomban minden angol tiszt engem keres. Vagy kicserélték a papírokat, amióta utoljára itt jártam, és az én papírjaim már nem érvényesek. Vagy...

– Nagyon kimerültnek látszik, Mr. Wolff – mondta a százados. – Mióta gyalogol?

Wolff rájött, hogy megviselt külseje hasznos együttérzést kelthet egy másik európaiban. – Tegnap délután óta – mondta fáradtan, és fáradtsága nem is volt egészen tettetett. – Eltévedtem egy kicsit.

– *Egész éjszaka* a szabadban volt? – A százados közelebbről Wolff arcába nézett. – Jóságos isten, kénytelen vagyok elhinni. A legokosabban teszi, ha beszáll a kocsinkba. – A dzsip felé fordult. – Tizedes, vegye el az úr bőröndjeit.

Wolff már kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon, aztán gyorsan ismét becsukta. Egy ember, aki egész éjszaka gyalogolt, csak örülhet, hogy valaki elveszi tőle a poggyászát. Ha ellenkezne, azzal nemcsak a meséje hitelét kockáztatná, hanem ráterelné a figyelmet a bőröndjeire is. Mikor a tizedes beemelte a bőröndöket a dzsip hátsó részébe, Wolff egészen elgyengült, mert eszébe jutott, hogy még csak be sem zárta őket. Hogy lehettem ilyen ostoba? – gondolta. Tudta a kérdésre a feleletet. Még mindig a sivatagra volt hangolva, ahol örülhet az ember, ha hetenként egyszer találkozik egy másik emberrel, és ahol az utolsó, amit ellopnának, egy rádió adóvevő, amelyet be kell dugni egy konnektorba, hogy működjön. Az érzékei a sivatagban mindig másra figyeltek: a nap járását leste, víz után szimatolt a levegőben, a megteendő távolságokat mérlegelte, vagy a láthatárt kémlelte, hogy nem lát-e valahol egy magányos fát, amelynek az árnyékában a nap legmelegebb részében esetleg megpihenhet. Ezt most mind el kell felejtenie, és csak a rendőrökre, a papírokra, a zárakra meg a hazugságokra kell gondolnia.

Megfogadta, hogy óvatosabb lesz, és bemászott a dzsipbe.

A százados beült melléje, és odaszólt a sofőrnek: – Vissza a városba.

Wolff elhatározta, hogy még jobban alátámasztja a meséjét. Miközben a dzsip visszafordult a poros országúton, megszólalt: – Van egy kis vizük?

– Persze. – A százados benyúlt az ülése alá, és elővett egy nemezzel bevont bádogkulacsot, olyan volt, mint egy jókora lapos whiskysüveg. Lecsavarta a kupakját, és Wolff kezébe nyomta a kulacsot.

Wolff mohón ivott, egy kortyra lenyelt legalább egy pintet. – Köszönöm – mondta, és visszaadta a kulacsot.

– Maga aztán ugyancsak szomjas volt. Nem csoda. Ó, majd elfelejtettem: Newman százados vagyok. – Kezet nyújtott.

Wolff kezet rázott vele, és jobban megnézte a századost. Valóban fiatal volt – becslése szerint húsz-egynéhány éves –, az arca üde és mosolygós, az üstöké kisfiús: ugyanakkor benne volt a modorában az a fáradtság és érettség, amely idő előtt jellemzőjévé válik a harcoló katonának. Wolff meg is kérdezte: – Volt már ütközetben?

– Voltam. – Newman százados megérintette a saját térdét. – Kirenaikánál lőtték meg a lábam, azért küldtek ebbe a piti kis városba. – Elvigyorodott. – Hazudnék, ha azt mondanám, hogy visszavágyom a sivatagba, de azért szívesen csinálnék valami hasznosabb dolgot, mint itt, ahol ügyes-bajos dolgokat intézek, sok száz mérföldnyire a háborútól. Ebben a városban csak akkor látunk ütközetet, ha a keresztények meg a muzulmánok összeverekednek. Honnan ered a maga akcentusa?

A váratlan kérdés, amely semmilyen összefüggésben nem volt az előzőleg elhangzottakkal, meglepetésszerűen érte Wolffot. Bizonyára szándékosan csinálta, gondolta. Newman százados nagyon éles eszű fiatalember. Szerencsére Wolffnak megvolt az előre elkészített felelete a kérdésre: – A szüleim búrok voltak, Dél-Afrikából költöztek Egyiptomba. Én az afrikaans meg az arab nyelveket beszélve nőttem fel. – Habozott; félt, hogy túljátssza a szerepét, ha túlságosan buzgón magyarázkodik. – A Wolff név eredetileg holland; engem meg az után a város után kereszteltek Alexnek, amelyikben születtem.

Newman látszólag udvariasan érdeklődött.

– Mi járatban van itt?

Wolff erre a kérdésre is fel volt készülve. – Üzleti érdekeltségeim vannak Felső-Egyiptom több városában. – Elmosolyodott. – Szeretem meglepetésszerűen meglátogatni őket.

Beértek Asyutba. Egyiptomi mértékkel mérve nagy város volt, gyárakkal, kórházakkal, muzulmán egyetemmel, egy híres kolostorral és körülbelül hatvanezer lakossal. Wolff éppen meg akarta kérni, hogy tegyék le a vasútállomásnál, amikor Newman megmentette őt ettől a baklövéstől. – Magának egy garázsra van szüksége – mondta a százados. – Elvisszük Naszifhoz: neki van vontatója.

Wolff kényszeredetten azt mondta: – Köszönöm. – Nagyot nyelt, kiszáradt a torka. Még mindig nem gondolkozik eléggé józanul és eléggé gyorsan. Szedd össze magad, gondolta. Az az átkozott sivatag, az lassította le az észjárásomat. Az órájára nézett. Még van annyi ideje, hogy a garázsban eljátssza a színjátékot és elcsípje a Kairóba naponként egyszer induló vonatot. Fontolóra. vette, hogy mit is csináljon. A garázsba feltétlenül be kell mennie, mert Newman figyelni fogja. Aztán a katonák nyilván elhajtanak. Wolffnak fel kell majd tennie néhány kocsialkatrészre vonatkozó kérdést, aztán el kell köszönnie, és ki kell sétálnia az állomásra.

Ha szerencséje van, Naszif és Newman sohasem fogja kicserélni Alex Wolff-fal kapcsolatos észrevételeit.

A dzsip végighajtott a forgalmas, szűk utcákon. Az egyiptomi város látványa örömet okozott Wolffnak: ismerősek voltak a tarka pamutruhák, a fejükön batyukat cipelő asszonyok, a fontoskodó rendőrök, ezek a napszemüveges, jellegzetes figurák, a sáros utcákra nyíló apró üzletek, az istállók, az ütött-kopott autók és a túlterhelt szamarak. Egy alacsony, agyagból épült ház előtt álltak meg. Az utcát félig eltorlaszolta egy ócska teherautó meg egy kibelezett Fiat. A bejárat előtt egy kisfiú ült a földön, és egy hengerfejen dolgozott egy csavarkulccsal.

Newman megszólalt: – Sajnos itt el kell búcsúznom, hív a kötelesség.

Wolff kezet rázott vele. – Igazán köszönöm a kedvességét.

– Pedig nem szívesen hagyom magára – folytatta Newman. – Nehéz napja volt. – összeráncolta a homlokát, aztán felderült az arca. – Mondok én valamit: itt hagyom Cox tizedest, hogy vigyázzon magára.

Wolff megszólalt: – Igazán kedves, de…

Newman mintha nem is hallotta volna. – Fogja az úr bőröndjeit, Cox, és jól tartsa nyitva a szemét. Szeretném, ha vigyázna az úrra. És ne bízzon semmit a wogokra. Értette?

– Igenis, uram! – mondta Cox.

Wolff nagyot sóhajtott magában. Most újabb késedelmet jelent, amíg sikerül leráznia magáról a tizedest. Newman százados szívélyessége nyűg lett – vajon nem szándékosan lett az?

Wolff és Cox kiszállt, a dzsip elrobogott. Wolff bement Naszif műhelyébe, Cox meg a bőröndökkel utána.

Naszif mosolygós fiatalember volt, mocskos galabijában, és egy kocsi akkumulátorján dolgozott egy petróleumlámpa fényénél. Angolul szólt hozzájuk.

– Egy szép autót óhajtanak bérelni? A bátyámnak van egy Bentleyje…

Wolff egyiptomi arab nyelven gyorsan a szavába vágott. – Lerobbant a kocsim. Azt mondják, magának van vontatója.

– Van. Azonnal indulhatunk is. Hol a kocsi?

– A sivatagi karavánúton, negyven vagy ötven mérföldnyire innen. Egy Ford. De mi nem megyünk magával. – Elővette az irattárcáját, és átadott Naszifnak egy angol fontot. – Ha visszajön, keressen meg a vasútállomás mellett a Grand Hotelban.

Naszif mohón elvette a pénzt. – Meglesz! Azonnal indulok!

Wolff kurtán bólintott, és sarkon fordult. Miközben Coxszal a nyomában kifelé ment a műhelyből, azt fontolgatta, hogy milyen következményei lesznek a Nasziffal folytatott rövid párbeszédnek. A szerelő kimegy a sivatagba a vontatójával, és keresni fogja a karavánúton a lerobbant kocsit. Végül is vissza fog térni a Grand Hotelba, hogy bevallja, kudarcot vallott. És meg fogja tudni, hogy Wolff már elment. Azt fogja ugyan gondolni, hogy eléggé tisztességesen megfizették elvesztegetett napjáért, ez azonban nem fogja megakadályozni őt abban, hogy úton-útfélen mindenkinek elmesélje az eltűnt Ford kocsi és eltűnt tulajdonosának a

történetét. És valószínű, hogy ez előbb-utóbb el fog jutni Newman százados füléhez. Lehet, hogy Newman nem fogja tudni, hogy mit jelent ez az egész, de kétségtelenül úgy fogja érezni, hogy valamilyen rejtéllyel áll szemben, amelyet ki kell nyomoznia.

Wolff ugyancsak elkomorodott, amikor rájött, hogy az a terve, hogy észrevétlenül oson be Egyiptomba, mégis kudarcot vallhat.

De azért még nem vesztette el minden reményét. Az órájára nézett. Még mindig van ideje elcsípni a vonatot. Ha gyorsan cselekszik, a szálloda előcsarnokában megszabadulhat Coxtól, aztán még ehet és ihat is valamit, amíg a vonatra várakozik.

Cox alacsony, napbarnított ember volt, olyan tájjellegű akcentussal, amelyet Wolff nem tudott azonosítani. Körülbelül egykorú lehetett Wolff-fal, de mivel még csak tizedességig vitte, valószínűleg nem volt túlságosan éles eszű. Miközben keresztülmentek a Midan el-Mahattán, megkérdezte: – Ismerős a városban, uram?

– Már jártam itt – válaszolta Wolff.

Beléptek a Grand Hotelba. Huszonhat szobájával ez volt a város két szállodája közül a nagyobbik. Wolff Cox felé fordult: – Köszönöm, tizedes. Azt hiszem, most már visszatérhet a kötelességéhez.

– Nem sürgős, uram – mondta Cox jókedvűen. – Felviszem a csomagjait.

– Biztos vagyok benne, hogy vannak itt szállodai szolgák…

– Az ön helyében nem bíznék bennük, uram. A helyzet egyre inkább hasonlatossá vált a lidércnyomáshoz, vagy valami bohózathoz, amelyben jó szándékú emberek egyre nagyobb értelmetlenségekre kényszerítik, egyetlen apró hazugság következtében. Wolff ismét azon kezdett tűnődni, vajon csakugyan teljességgel véletlen-e ez az egész, és keresztülvillant az agyán az ijesztően képtelen lehetőség, hogy talán mindent tudnak, és csak játszanak vele.

Elhessegette magától a gondolatot, és olyan barátságosan szólt Coxhoz, amilyen barátságosan csak tudott. – Hát akkor köszönöm, hogy segít.

A recepcióhoz lépett, és kért egy szobát. Az órájára nézett: már csak tizenöt perce maradt. Gyorsan kitöltötte a

bejelentőlapot, egy kitalált kairói címet írva be. Fennállt a lehetősége, hogy Newman százados elfelejti a személyazonossági papírjain szereplő igazi címet, és Wolff nem akarta az eszébe juttatni.

Egy núbiai szolga vezette fel őket az emeletre a szobájához. Wolff az ajtóban borravalót adott neki. Cox letette a bőröndöket az ágyra.

Wolff elővette az irattárcáját: lehet, hogy Cox is borravalóra számít. – Nos, tizedes – kezdte –, maga igazán nagyon sokat segített...

– Hadd csomagoljak is ki önnek, uram – mondta Cox. – A százados úr azt mondta, ne bízzak semmit a wogokra.

– Köszönöm, de nem kell – mondta határozottan Wolff. – Szeretnék azonnal lefeküdni.

– Csak menjen, és feküdjön le – makacskodott nagylelkűen Cox. – Nekem nem kerül...

– Azt ne nyissa ki!

De Cox már felemelte a bőrönd fedelét. Wolff benyúlt a zakójába, azt gondolva, hogy: *A fene essen bele,* meg hogy: *Lelepleztek,* meg azt, hogy: *Be kellett volna zárnom,* és hogy: *Vajon el tudom-e csendben intézni?* A kis tizedes elképedve bámult a kis bőröndöt megtöltő, takaros kötegekbe rakott, vadonatúj angol fontokra. – Jesszusom – mondta –, hiszen ez egy egész vagyon!

Wolff agyán keresztülvillant, miközben előrelépett, hogy Cox nyilván még soha életében nem látott ennyi pénzt. Cox meg akart fordulni, és elkezdte: – Mit akar ön ennyi pénzzel... – Wolff előrántotta a veszedelmes görbe beduin kést, amely megcsillant a kezében, amikor a tekintete találkozott Coxéval, és Cox megrettent, és kinyitotta a száját, hogy kiáltson. Aztán a borotvaéles penge belehasított a nyakán a lágy húsba, a félelemkiáltás helyett vér buggyant ki a torkán, és meghalt. És Wolff nem érzett semmit, csak csalódottságot.

2.

Május volt, fújt a kaszmin, a forró, poros déli szél. William Vandam a zuhany alatt állt, és csüggedten gondolt arra, hogy valószínűleg ez az egyetlen alkalom a nap folyamán, amikor

hűvöset érez. Elzárta a vizet, és gyorsan megtörülközött. Egész teste sajgott. Előző nap krikettezett, hosszú évek óta először. A vezérkari hírszerzés állította ki a csapatát a tábori kórház orvosai ellen – kémek kontra kuruzslók, ahogy nevezték –, és Vandam, aki szélsőt játszott, agyonszaladgálta magát, mert az orvosok túlütötték a hírszerzők labdáit az egész pályán. Most kénytelen volt bevallani, hogy nem volt jó kondícióban. A gin kiszívta az erejét, a sok cigarettától nehezen lélegzett, meg gondja is annyi volt, hogy nem tudott olyan erősen koncentrálni a játékra, ahogyan kellett volna. Cigarettára gyújtott, köhögött néhányat, és elkezdett borotválkozni. Mindig cigarettázott borotválkozás közben – tudtával ez volt az egyetlen módja annak, hogy enyhítse az elkerülhetetlen mindennapi feladat unalmát. Tizenöt évvel ezelőtt megesküdött rá, hogy mihelyt kikerül a hadseregből, szakállt fog növeszteni, de még mindig a hadseregben volt.

Hétköznapi egyenruhájába öltözött: zoknit, nehéz szandált, bozótinget és khakisortot vett fel, amelynek leereszthető s a térd alatt összegombolható leffentyűi voltak, hogy megvédje a moszkitók ellen. A leffentyűket soha senki sem használta, és a fiatalabb tisztek rendszerint le is vágták őket, olyan komikusán néztek ki velük.

Az ágy mellett egy üres ginesüveg állt a padlón. Vandam ránézett, és elundorodott önmagától: ez volt az első eset, hogy magával vitte az ágyba az átkozott üveget. Fölkapta, visszacsavarta rá a kupakot, és bedobta a szemétkosárba. Aztán lement a földszintre.

Gaafar a konyhában teát főzött. Vandam háziszolgája kopasz, csoszogó, öregedő kopt volt, aki igyekezett úgy viselkedni, mint egy angol komornyik. Ez ugyan nem sikerült neki, mégis volt benne némi méltóság, no meg becsületes is volt, és ezek a tulajdonságok Vandam tapasztalata szerint nem voltak meg minden egyiptomi háziszolgában.

Vandam megkérdezte: – Billy felkelt már?

– Igenis, uram, rögtön lejön.

Vandam bólintott. Egy kis serpenyőben víz bugyborékolt a tűzhelyen. Vandam beletett egy tojást, hogy lágyra főzze, és beállította az időzítőt. Levágott két szeletet egy angol módra sütött kenyérből, és pirítóst készített. A pirítóst megvajazta, és

keskeny csíkokra vágta, aztán kivette a tojást a vízből, és lefejezte.

Billy bejött a konyhába, és köszönt: – Jó reggelt, papa.

Vandam rámosolygott tízéves fiára. – Jó reggelt. Kész a reggeli.

A fiú enni kezdett. Vandam szemközt ült vele egy csésze teával a kezében, és nézte. Billy az utóbbi időben gyakran fáradtnak látszott reggelenként. Pedig volt idő, amikor szinte kivétel nélkül mindig frissen és kipihenten jelent meg a reggelinél. Talán rosszul alszik? Vagy egyszerűen csak az anyagcseréje lett olyan, mint egy felnőtté? Az is lehet, hogy csak későig fennmarad, és detektívregényeket olvas a takaró alatt egy zseblámpa fényénél.

Az emberek azt mondták, hogy Billy hasonlít az apjára, de Vandam képtelen volt felfedezni ezt a hasonlóságot. Annál inkább fel tudta fedezni Billynek az anyjához való hasonlóságát: a szürke szemet, az érzékeny bőrt és a kicsit gőgös kifejezést, amely mindig megjelent a fiú arcán, ha valaki felbosszantotta.

Mindig Vandam készítette el a fia reggelijét. A háziszolga természetesen képes volt tökéletesen ellátni a fiút, és a nap legnagyobb részében meg is tette, de Vandam ezt a kis szertartást szívesen megtartotta önmagának. Gyakran egész nap ez volt az egyetlen alkalom, amikor együtt lehetett Billyvel. Nem sokat beszélgettek ilyenkor – Billy evett, Vandam meg füstölt –, de ez nem számított: a fontos az volt, hogy minden nap elején együtt voltak egy ideig.

A reggeli után Billy fogat mosott, Gaafar meg előállította Vandam motorbiciklijét. Billy az iskolai sapkával a fején tért vissza, és Vandam is föltette az egyensapkát. Mint minden reggel, most is tisztelegtek egymásnak. Billy azt mondta: – Indulás, uram, gyerünk, és nyerjük meg a háborút.

Aztán elmentek.

Vandam őrnagy irodája a Gray Pillarsban, abban a szögesdrót kerítéssel körülvett épületcsoportban volt, ahol a közép-keleti főhadiszállás rendezkedett be. Amikor megérkezett, egy jelentés várta az íróasztalán. Leült, cigarettára gyújtott, és olvasni kezdte. A jelentés a háromszáz mérföldre délre fekvő

Asyutból jött, és Vandam először nem értette, miért küldték el a hírszerzésnek. Egy járőrkocsi felvett az országúton egy felkéredzkedő európait, aki később késsel meggyilkolt egy tizedest. A holtestet az éjszaka fedezték fel, szinte rögtön azután, hogy észrevették a tizedes eltűnését, de így is több órával a halála után. Egy férfi, akinek a személyleírása ráillett az autóstoposra, az asyuti vasútállomáson jegyet váltott Kairóba, de mire a holttestet megtalálták, a vonat már megérkezett Kairóba, és a gyilkos eltűnt a városban.

Semmi sem mutatott arra, hogy mi a gyilkosság indítéka.

Az egyiptomi rendőrség meg a brit katonai rendőrség már nyilván folytatja a vizsgálatot Asyutban, és kairói kollégáik, akárcsak Vandam, ma reggel értesülnek a részletekről. Mi indokolja, hogy a hírszerzés is bekapcsolódjon a dologba?

Vandam összeráncolta a homlokát, és ismét gondolkozni kezdett. Egy európait felvesznek a sivatagban. Azt mondja, hogy lerobbant a kocsija. Bejelentkezik egy szállodába. Néhány perc múlva távozik, és felszáll a vonatra. A kocsiját nem találják meg. De még aznap éjjel felfedezik a szállodai szobában a katona holttestét.

Mi ez?

Vandam magához húzta a telefont, és fölhívta Asyutot. Eltartott egy darabig, amíg a katonai telefonközpont meg tudta állapítani, hol van Newman százados, de végül is megtalálták a lőszerraktárban, és telefonhoz hívták.

Vandam azt mondta: – Ez a késes gyilkosság majdnem úgy néz ki, mintha egy álcázott ügynök műve lenne.

– Ez nekem is eszembe jutott, uram – mondta Newman. A hangjából ítélve fiatal ember volt. – Ezért is küldtem el a jelentést a kémelhárításnak.

– Jól tette. Mondja csak, mi volt a benyomása arról az emberről?

– Megtermett fickó volt…

– A személyleírását megkaptam – hat láb magas, százhetven font súlyú, sötét hajú és szemű –, de ez nekem semmit sem mond arról, hogy *milyen* volt.

– Értem – mondta Newman. – Nos, hogy őszinte legyek, kezdetben a legkevésbé sem találtam gyanúsnak. Nagyon fáradtnak látszott, ami stimmelt is a meséjével, hogy a sivatagi karavánúton lerobbant a kocsija, de ettől eltekintve

becsületes polgár benyomását keltette: tisztességesen öltözött fehér ember volt, és tökéletesen beszélt angolul, habár némi akcentussal, amelyről azt mondta, hogy holland vagy inkább afrikaans. A papírjait rendben találtam – még most is egészen biztos vagyok benne, hogy valódi papírok voltak.

– Csak?...

– Nekem azt mondta, hogy felső-egyiptomi üzleti érdekeltségeit jött ellenőrizni.

– Ez eléggé hihető.

– Igen, csakhogy szerintem nem olyan ember benyomását keltette, mint aki egész életét azzal tölti, hogy vacak boltokba, kis gyáracskákba és gyapotültetvényekbe fekteti be a pénzét. Sokkal inkább az a fajta magabiztos kozmopolita típus volt, aki ha pénze van, valószínűleg inkább egy londoni tőzsdeügynökre vagy egy svájci bankra bízza. Egyáltalán nem volt kisstílű alak... Ez nagyon bizonytalan jellemzés, uram, de talán érti, mire gondolok.

– De mennyire. – Úgy látszik, Newman értelmes fickó, gondolta Vandam. Vajon miért dugták el Asyutban?

Newman folytatta: – És aztán eszembe jutott, hogy szinte úgy jelent meg a sivatagban, mint egy tünemény, és nem tudhatom, hogy valójában honnan jöhetett. Ezért aztán azt mondtam szegény öreg Coxnak, hogy maradjon mellette, azzal az ürüggyel, hogy legyen a segítségére, mert biztos akartam lenni benne, hogy nem lép meg, még mielőtt alkalmunk lenne ellenőrizni a meséjét. Persze le kellett volna tartóztatnom a fickót, de becsületszavamra mondom, uram, hogy akkor még csak nagyon halvány gyanúm volt...

– Nem hinném, hogy bárki is magát hibáztatná, százados – mondta Vandam. – Jól emlékszik a papírokon levő névre és címre? Alex Wolff, Garden City, Villa les Oliviers?

– Igenis, uram.

– Rendben van. Amennyiben maguknál valami új fejlemény adódik, lépjen azonnal érintkezésbe velem, jó?

– Igenis, uram.

Vandam letette a kagylót. Newman gyanúja egyezett az ő ösztönös megérzésével a gyilkosságot illetően. Elhatározta, hogy beszél a közvetlen felettesével. Elhagyta az irodáját, magával vitte az incidensről szóló jelentést.

A vezérkari hírszerzést egy Director of Military Intelligence (DMI) címmel felruházott dandártábornok vezette. A DMI-nek két helyettese volt: a DDMI(0) – a hadműveleti részleg főnöke – és a DDMI(I) – az elhárítóé. A helyettesek ezredesi rangban voltak. Vandam főnöke, Bogge alezredes a DDMI(I) alá tartozott. Bogge volt felelős a személyi biztonságért, és idejének legnagyobb részét a cenzori apparátus igazgatásával töltötte. Vandam feladata a hírek nem levelek, hanem más eszközök útján való kiszivárgásának a megakadályozása volt. Neki és embereinek több száz ügynöke dolgozott Kairóban és Alexandriában; a fizetési jegyzékükön szerepelt legalább egy pincér majdnem minden klubból és bárból, besúgójuk volt a fontosabb arab politikusok cselédsége közt, Vandamnek dolgozott Faruk király komornyikja és Kairó leggazdagabb tolvaja is. Elsősorban az érdekelte, hogy ki beszél és ki hallgat túlságosan sokat; és a hallgatók közt az arab nacionalisták voltak a legfőbb célpontjai. De lehetségesnek látszott, hogy az asyuti titokzatos férfi másfajta fenyegetést jelent.

Vandam háborús pályafutását eddig egy látványos siker és egy hatalmas kudarc jellemezte. A kudarcot Törökországban szenvedte el. Rasid Ali oda szökött Irakból. A németek szerették volna kijuttatni Alit Törökországból, és propagandacélokra felhasználni, a britek viszont szerették volna megakadályozni, hogy rivaldafénybe kerüljön, a törökök meg, akik féltékenyen őrizték semlegességüket, senkit sem akartak megsérteni. Vandam feladata az volt, hogy biztosítsa, hogy Ali Isztambulban maradjon, Ali azonban ruhát cserélt egy német ügynökkel, és Vandam orra előtt meglépett az országból. Néhány nap múlva már a náci rádióban tartott propagandabeszédeket a Közép-Kelet számára. Vandam a kudarcért némileg Kairóban kárpótolta magát. Londonból közölték vele: minden okuk megvan azt hinni, hogy Kairóban valami hézag támadt a biztosításban, mert hírek szivárognak ki, és Vandam három hónapi fárasztó nyomozás után rájött, hogy az egyik szenior amerikai diplomata küld megbízhatatlan kóddal írt jelentéseket Washingtonba. A kódot megváltoztatták, ezzel a hézagot betömték, és Vandamet előléptették őrnaggyá.

Ha civil lett volna, vagy katona, de békeidőben, nyilván büszke lett volna a diadalára és beletörődött volna a

vereségbe, mondván: “Egyszer hopp, máskor kopp." Háborúban azonban egy tiszt baklövései emberáldozatokat követelnek. A Rasid Ali-ügy utójátékaként meggyilkoltak egy ügynököt, méghozzá egy nőt, és Vandam ezt sohasem tudta megbocsátani magának.

Bekopogott Bogge alezredes ajtaján, és belépett. Reggie Bogge zömök, széles vállú férfi volt, az ötvenes évei derekán, makulátlan volt az egyenruhája és brillantinos a fekete haja. Az az ideges szokása volt, hogy amikor nem tudta, mit mondjon, a torkát köszörülte és köhécselt, és ez bizony gyakran előfordult. Egy óriási, ív alakú íróasztal mögött ült – nagyobb volt, mint a DMI-é –, és az elintézendő ügyiratok kosarát nézegette. Mivel mindig szívesebben beszélgetett, mint dolgozott, intett Vandamnek, hogy üljön le. Felvett az asztalról egy élénkpiros krikettlabdát, és elkezdte egyik kezéből a másikba dobálni. – Jól játszott tegnap – mondta.

– Ön sem játszott rosszul – mondta Vandam. Ez igaz is volt: a hírszerzők csapatában Bogge volt az egyetlen tisztességes labdavető, és kellemetlenül elugró labdái négyszer is bekerültek az ellenfél kapujába. – De vajon megnyerjük-e a háborút is? – kérdezte Vandam.

– Sajnos megint átkozottul rossz híreim vannak. – A reggeli eligazítás még nem történt meg, de Bogge mindig már előzetesen értesült a hírekről. – Arra számítottunk, hogy Rommel elölről fogja megtámadni a Gazala-vonalat. Több eszünk is lehetett volna – az a fickó sohasem harcol tisztességesen. Megkerülte a déli szárnyunkat, elfoglalta a hetedik páncéloshadosztály főhadiszállását, és foglyul ejtette Messervy tábornokot.

Csüggesztően ismerős történet volt, és Vandam hirtelen nagyon elgyöngült. – Szégyen-gyalázat – mondta.

– Szerencsére nem sikerült a tengerpartig jutnia, így a Gazala-vonalban levő hadosztályok nem szigetelődtek el. Még nem...

– Még nem, de mikor fogjuk *megállítani* őt?

– Már nem jut sokkal tovább. – Ez hülye megjegyzés volt, de Bogge egyszerűen nem óhajtotta bírálni a tábornokokat. – Mi van a kezében?

Vandam átadta neki az incidensről készült jelentést. – Azt javaslom, hogy ennek az ügynek magam nézhessek utána.

Bogge elolvasta a jelentést, és értetlenül fölnézett. – Nem érteni, miért.

– Úgy látszik, mintha egy álcázott ügynökkel lenne dolgunk.

– Ugyan!

– Nincs semmi indíték a gyilkosságra, tehát kénytelenek vagyunk találgatni – magyarázta Vandam. – Az egyik lehetőség az, hogy az autóstopos nem az volt, akinek mondta magát, a tizedes erre rájött, és ezért az autóstopos megölte a tizedest.

– Nem az volt, aminek mondta magát? Úgy érti, hogy kém volt? – Bogge hangosan nevetett. – És maga szerint hogy került Asyutba? Ejtőernyővel? Vagy gyalog?

Mindig ez a baj, amikor az ember megpróbál megmagyarázni valamit Bogge-nak – gondolta Vandam: nevetségessé teszi az ember ötletét, mintegy mentségül, hogy nem neki jutott az eszébe. – Nem lehetetlen, hogy egy kis repülőgép valahogy átjutott. A sivatagon sem lehetetlen átkelni.

Bogge áthajította a jelentést hatalmas íróasztala fölött. – Szerintem ez nem valószínű – mondta. – Ne vesztegesse ezzel az idejét.

– Igenis, uram. – Vandam fölvette a földről a jelentést, elnyomva a már sokszor tapasztalt kudarc miatti mérgét. A Bogge-gal való beszélgetésből mindig ilyen nevetséges vita lett, a legokosabb volt nem folytatni. – Majd megkérem a rendőrséget, hogy folyamatosan tájékoztasson bennünket a nyomozás eredményéről, és küldjön másolatot a jelentésekről meg egyebekről az irattár számára.

– Helyes. – Bogge sohasem emelt kifogást az ellen, hogy jelentéseket küldjenek neki az irattár számára: ez tette lehetővé, hogy mindenbe beleüsse az orrát, anélkül hogy bármilyen felelősséget kellene vállalnia. – Ide figyeljen, mit szólna ahhoz, ha szerveznénk egy kis krikettedzést? Tegnap észrevettem, hogy az orvosoknak nagy gyakorlatuk van. Szeretném a mi csapatunkat is formába hozni, és lejátszani velük még néhány mérkőzést.

– Jó ötlet.

– Nézzen utána, meg tudná-e szervezni a dolgot, jó?

– Igenis, uram. – Vandam távozott. Miközben visszafelé ment a saját irodájába, azon tűnődött, vajon mi baj lehet a brit hadsereg vezetésével, hogy képesek voltak alezredessé előléptetni egy ilyen üresfejű embert, mint Reggie Bogge. Vandam apja, aki tizedes volt az első világháborúban, szerette azt mondogatni, hogy a brit katonák “oroszlánok, akiket szamarak vezetnek". Vandam néha azt gondolta, hogy ez még ma is igaz. Bogge azonban nemcsak ostoba volt. Néha valóban azért hozott rossz döntéseket, mert nem volt elég okos ahhoz, hogy jó döntéseket hozzon, az esetek többségében azonban – legalábbis Vandam szerint – azért hozott rossz döntéseket, mert valami más játszmát játszott: igyekezett minél jobb színben feltüntetni magát, vagy megpróbált felsőbbrendűnek vagy minek látszani; Vandam nem tudta pontosan, hogy minek.

Egy fehér kórházi köpenyes nő tisztelgett neki, és Vandam szórakozottan viszonozta a tisztelgést. A nő megszólította: – Nem Vandam őrnagy?

Vandam megállt, és ránézett. A nő nézőként jelen volt a krikettmérkőzésen, és Vandamnek most már a neve is eszébe jutott. – Ó, doktor Abuthnot – mondta. – Jó reggelt. – A nő magas volt és hűvös, körülbelül vele egykorú. Az is eszébe jutott, hogy a nő sebész – ami egy nő esetében még háborúban is szokatlan –, és hogy századosi rangban van.

A nő megszólalt: – Keményen megdolgozott tegnap.

Vandam elmosolyodott: – És ma csúnyán megszenvedek érte. De azért élveztem.

– Én is. – A nőnek halk, de tiszta hangja volt, és jókora adag önbizalma. – Látni fogjuk pénteken?

– Hol?

– Az Unió fogadásán.

– Á. – Az Angol-Egyiptomi Unió, egy unatkozó európaik számára alakított klub néha kísérletet tett, hogy igazolja a nevét, és fogadást rendezett egyiptomi vendégek tiszteletére. – Szívesen elmennék. Hánykor?

– Ötkor, teára.

Vandamet foglalkozásánál fogva érdekelte a dolog: egy olyan alkalom, ahol az egyiptomiak elleshetnek szolgálati dolgokat, és az ilyen pletykák néha hasznos információkat tartalmazhatnak az ellenség számára. – Ott leszek – mondta.

– Nagyszerű. Akkor az ottani viszontlátásra. – A nő elfordult.

– Előre örülök neki – mondta Vandam, de már a nő hátának. Nézte, hogy sétál tovább, és azon tűnődött, vajon mit viselhet a kórházi köpeny alatt. A nő csinos volt, elegáns és magabiztos: a feleségére emlékeztette.

Belépett az irodájába. Esze ágában sem volt krikettedzést szervezni, és esze ágában sem volt megfeledkezni az asyuti gyilkosságról. Bogge menjen a fenébe. Vandam elhatározta, hogy munkához lát.

Először is még egyszer felhívta Newman századost, és utasította, hogy gondoskodjon Alex Wolff személyleírásának minél szélesebb körben való körözéséről.

Aztán felhívta az egyiptomi rendőrséget, és kérte, hogy még a mai napon ellenőrizzék valamennyi kairói szállodát és népszállót.

Kapcsolatba lépett a tábori biztonsági alakulattal, a háború előtti csatornavédelmi erők egyik egységével is, és megkérte őket, hogy néhány napig fokozottabban ellenőrizzék a személyazonossági papírokat.

Utasította az angol főszámvivő tisztet, hogy kísérje különös figyelemmel, nem kerül-e forgalomba hamis pénz.

A rádiólehallgató-szolgálatnak azt az utasítást adta, hogy éberen figyeljenek, nem jelentkezik-e egy új helybeli adó, és egy pillanatra átvillant az agyán, hogy milyen jó lenne, ha a tudósok végre megoldanák a problémát, hogyan kell megállapítani egy lehallgatott rádió helyét.

Végül megbízta törzsének egyik őrmesterét, hogy látogasson el Alsó-Egyiptom valamennyi rádióüzletébe – nem volt sok –, és kérje meg, hogy jelentsék, ha bárkinek olyan alkatrészeket adnának el, amelyekből adó-vevőt lehet összeállítani, vagy amelyekkel meg lehet javítani egy ilyen készüléket.

Aztán elment a Villa les Oliviers-hez.

A ház az utca másik oldalán levő kis nyilvános parkról kapta a nevét, ahol a kis olajfaliget fái éppen virágzottak, fehér szirmokkal borítva be a száraz, megbámult pázsitot.

A háznak magas kőkerítése volt, nehéz, faragott kapuval. Vandam a faragott díszítményekben vetve meg a lábát

keresztülmászott a kapun, és leugrott a másik oldalon. Egy hatalmas udvarban találta magát. Az épület fehérre meszelt falai kopottak és mocskosak voltak, a csukott ablakokon hámladozott a spaletta. Az udvar közepére sétált, és szemügyre vette a kőből faragott kutat. Világoszöld gyík suhant keresztül a kút kiszáradt medencéjén.

A házban legalább egy éve nem lakott senki.

Vandam kinyitotta az egyik spalettát, betört egy üvegtáblát, benyúlt, és kiakasztotta az ablakot, aztán az ablakpárkányon keresztül bemászott a házba.

Nem olyan, mint egy európai ember otthona, gondolta, mikor végigsétált a sötét, hűvös szobákon. A falakon nem lógtak vadászjeleneteket ábrázoló nyomatok, a polcokon nem sorakoztak fényes fedelű Agatha Christie- és Denis Wathley-regények, nem volt sehol egyetlen Maplesstől vagy Haroldstól importált háromrészes garnitúra sem. Helyettük a ház hatalmas párnákkal, alacsony asztalkákkal, kézzel szőtt szőnyegekkel volt berendezve. A falakat is szőnyegek borították.

Az emeleten zárva talált egy ajtót. Három vagy négy percébe került, amíg be tudta rúgni. Az ajtó mögött egy dolgozószoba volt.

A szoba tiszta volt és csinos, de csak néhány meglehetősen fényűző bútordarab volt benne: egy széles, alacsony, bársonnyal bevont dívány, egy kézzel faragott kávézóasztalka, három hozzá illő antik lámpa, egy medvebőr szőnyeg, egy gyönyörű intarziás íróasztal és egy bőrfotel.

Az íróasztalon telefon állt a tiszta fehér itatósmappa, az elefántcsont szárú toll és a kiszáradt tintatartó mellett. Az íróasztal fiókjában Vandam üzleti prospektusokat talált Svájcból, Németországból és az Egyesült Államokból. A kis asztalkán finom művű kovácsolt réz kávéskészlet állt. Az íróasztal mögötti polcon könyvek sorakoztak: tizenkilencedik századbeli francia regények, egy Oxford kéziszótár, egy gótikus illusztrációkkal díszítet kötet, amelyben Vandam érzése szerint arab költemények voltak, meg egy német nyelvű Biblia.

Sehol egyetlen személyes okmány.

Sehol egyetlenegy levél.

És sehol egy fénykép az egész házban.

Vandam leült az íróasztal mögött álló kényelmes bőrfotelba, és körülnézett a szobában. Férfiszoba volt, egy kozmopolita entellektüel otthona, olyan emberé, aki egyfelől óvatos, precíz és tiszta, másfelől pedig okos és érzéki.

Vandam zavarban volt.

Egy európai név és egy teljességgel arab ház. Egy üzleti beruházásokról szóló brosúra és egy arab verseskönyv. Egy antik kávéskanna és egy modern telefon. Bőséges tájékoztatás egy ember jelleméről, de sehol egy nyom, amely segítene megtalálni magát az embert.

A szoba gondosan ki volt takarítva.

Pedig nyilván voltak benne bankkimutatások, kereskedőktől kapott számlák, egy születési bizonyítvány meg egy végrendelet, levelek egy szeretőtől meg fényképek a szülőkről és gyermekekről. A ház tulajdonosa mindezt összeszedte és elvitte, nem hagyva semmi nyomot a kilétéről, mintha csak tudta volna, hogy egyszer majd idejön valaki, és keresni fogja őt.

Vandam hangosan megszólalt: – Ki vagy te, Alex Wolff?

Felállt a fotelból, és elhagyta a dolgozószobát. Végigment a házon, aztán keresztülsétált a forró, poros udvaron, átmászott a kapun, és leugrott az utcára. Az utca másik oldalán egy arab ült az olajfák árnyékában törökülésben a földön, zöld csíkos galabija volt rajta, és közömbösen nézte Vandamet. Vandam nem tartotta szükségesnek, hogy megmagyarázza, hivatalos ügyben tört be a házba: ebben a városban egy angol tiszti egyenruha elég tekintélyt adott az embernek ahhoz, hogy szinte bármit megtehessen. Vandam azon törte a fejét, hogy milyen egyéb forrásokból szerezhetne információkat ennek a háznak a tulajdonosáról. A városi telekkönyvekből – amennyiben vannak ilyenek –, a környékbeli kereskedőktől, akik esetleg szállítottak ide, amikor a ház még lakott volt, vagy talán a szomszédoktól? Rá fogja állítani két emberét az ügyre, és Bogge számára majd kitalál valami mesét, hogy leplezze a dolgot. Felült a motorbiciklijére, és beindította. A motor lelkesen felbőgött, és Vandam elrobogott.

3.

Wolff dühösen és elkeseredetten ült a háza előtt, és nézte, hogy robog el az angol tiszt.

Emlékezett rá, milyen volt a ház, amikor ő még gyerek volt. Hangos volt a beszédtől, a nevetéstől, az élettől. A nagy, faragott kapu mellett mindig ott ült egy őr a földön, egy fekete bőrű déli óriás, aki érzéketlen volt a hőséggel szemben. Reggelenként egy majdnem vak és nagyon öreg szent ember szokott elkántálni az udvaron egy fejezetet a Koránból. A ház három oldalán, az árkádok hűvösében alacsony díványokon üldögéltek a család férfitagjai, szívták a nargiléjukat, s a fiúcselédek hosszú nyakú kancsókban kávét szolgáltak fel nekik. Egy másik fekete őr a hárem ajtajában állt, amely mögött a nők unatkoztak és híztak. A nappalok hosszúak voltak és melegek, a család gazdag volt, és a gyerekek elkényeztetettek.

A sortnadrágos, motorbiciklis angol tiszt, akinek arrogáns arcát és kíváncsi tekintetét eltakarta az egyensapka ellenzőjének az árnyéka, betört a házba, és meggyalázta Wolff gyermekkorát. Wolff azt kívánta, hogy bárcsak láthatta volna a tiszt arcát, mert szerette volna egy szép napon megölni.

Egész hosszú utazása alatt erre a házra gondolt. Berlinben, Tripoliban és el-Agheilában éppúgy, mint a sivatagban való kínos és kimerítő utazás alatt és az Asyutból való riadt menekülés sietségében ez a villa jelentette számára a biztos kikötőt, a helyet, ahol megpihenhet, megtisztálkodhat és meggyógyulhat az utazás végén. Már előre örült, hogyan fekszik majd a kádban, hogyan szürcsöli a kávét az udvaron, és hogyan viszi a nőket a hatalmas ágyba.

És most el kell mennie innen, és többé a közelébe se jöhet a háznak.

Egész reggel a ház előtt tartózkodott, hol fel-alá sétált az utcán, hol meg csak üldögélt az olajfák alatt, arra az esetre, ha Newman százados esetleg emlékezne a címre, és ideküldene valakit, hogy átkutassa a házat. Előzőleg vásárolt a *szuk*-ban egy galabiját, mert tudta, hogyha valaki idejön, nem egy arabot fog keresni, hanem egy európait.

Baklövés volt, hogy a valódi papírokat mutatta meg. Ezt utólag már látta. A baj az volt, hogy nem bízott az Abwehr hamisítványaiban. Amikor találkozott vagy együtt dolgozott

más kémekkel, gyakran hallott valóságos rémtörténeteket a német felderítés által készített okmányokban előforduló szörnyű és könnyen észrevehető hibákról: rossz volt a nyomásuk, nem megfelelő minőségű volt a papírjuk, és még a legegyszerűbb angol szavakat is hibásan írták. A kémiskolán, ahová azért küldték, hogy megtanulja a rejtjeles rádióadást, azt beszélték, hogy Angliában minden rendőr könyv nélkül tudja egész sor élelmiszerjegy számát, amelynek a tulajdonosa német kém.

Wolff mérlegelte a lehetőségeket, és azt választotta, amelyik kevésbé látszott kockázatosnak. Rosszul választott, és most nem volt hová mennie.

Felállt, felemelte a bőröndjeit, és elkezdett járkálni.

A családjára gondolt. Az anyja és a mostohaapja már meghalt, de még mindig volt Kairóban három mostohafivére és egy mostohanővére. Nehéz lenne elrejteniük őt. Hiszen nyilván kikérdezik őket, mihelyt az angolok rájönnek, hogy ki a villának a tulajdonosa, ez pedig még ma megtörténhetik; és bár ők valószínűleg hazudnának a kedvéért, a cselédeik minden bizonnyal beszélnének. Ráadásul nem is bízhatott meg bennük igazán, mert amikor meghalt a mostohaapja, az örökség rá eső részén kívül Alex kapta meg a házat is mint legidősebb fiú, noha ő európai volt, és nem is természetes, csak örökbe fogadott fiú. A testvérei elkeseredtek, és ügyvédekhez fordultak. Alex győzött ugyan, de a többiek valójában sohasem bocsátottak meg neki.

Fontolóra vette, hogy ne szálljon-e meg a Shepheard's Hotelban. Sajnos erre bizonyára a rendőrség is gondolt, és a Shepheard's-ben már nyilván ott volt az asyuti gyilkos személyleírása. És hamarosan megkapja a többi nagyobb szálloda is. Maradnak hát a panziók. Hogy azokat is figyelmeztetik-e, az attól függ, hogy mennyire alapos munkát akar végezni a rendőrség. Mivel angolokról van szó, lehetséges, hogy a rendőrség kötelességének érzi lelkiismeretesen dolgozni. A legkisebb vendégfogadók tulajdonosainak azonban rendszerint sokkal több a dolguk, mint hogy túlságosan odafigyeljenek a tolakodó rendőrökre.

Elhagyta Garden Cityt, és a belváros felé indult. Az utcák még forgalmasabbak és lármásabbak voltak, mint amikor elhagyta Kairót. Rengeteg volt az egyenruha – nemcsak a

brit, hanem az ausztráliai, az új-zélandi, a lengyel, a jugoszláv, a palesztinai, a hindu és a görög is. A karcsú, fürge, pamutruhás, erősen felékszerezett egyiptomi lányok sikeresen vették fel a versenyt piros arcú, de kedvetlen európai vetélytársaikkal. Az idősebb nők közül mintha többen viselték volna a hagyományos fekete köntöst és fátylat. A férfiak még mindig ugyanolyan túláradó örömmel üdvözölték egymást: a jobb karjukat kilendítették, aztán hangosan a másik tenyerébe csaptak, és legalább egy-két percig rázták egymás kezét, miközben, a másik kezükkel a partnerük vállát szorongatták, és izgatottan beszéltek. A koldusok és árusok csak úgy nyüzsögtek az utcán, kihasználva a gyermeteg európaiak áradatát. Wolff galabijában volt, őt békén hagyták, de az idegeneket szünet nélkül ostromolták a nyomorékok, a legyekkel ellepett csecsemőket cipelő asszonyok, a cipőtisztító fiúk, no meg a férfiak, akik a használt borotvapengétől kezdve az óriási töltőtollakig – amelyekben garantáltan hat hónapra elegendő a tinta – mindent árultak.

A közlekedés még rosszabb volt. A lassú, rozzant villamosok még zsúfoltabbak voltak, mint valaha, utasok lógtak még a hágcsójukra erősített rudakon is, betolakodtak a vezető fülkéjébe, és törökülésben ültek a tetőn. Nem voltak jobbak az autóbuszok és a taxik sem: szemmel láthatólag alkatrészhiány volt, mert rengeteg kocsinak be volt törve az ablaka, lapos volt a gumija és beteg a motorja, hiányoztak a reflektorai vagy a szélvédő törlője. Wolff látott két taxit – egy ócska Morrist meg egy még ócskább Packardot –, amelyek végül is teljesen leálltak, és most szamarak vontatták őket. Tisztességes kocsik csak a gazdag pasák hatalmas amerikai limuzinjai voltak, és itt-ott látni lehetett egy-egy háború előtti angol Austint is. A motoros járművekkel keveredve próbáltak versenyezni a ló vontatta garrik, a parasztok öszvér vontatta kordéi, no meg a lábasjószágok – tevék, juhok és kecskék –, pedig az utóbbiakat száműzte a város központjából az egyiptomi közlekedési szabályzat legkevésbé végrehajtható cikkelye.

És a lárma! Wolff teljesen megfeledkezett a lármáról.

A villamosok állandóan csöngettek. Ha közlekedési dugó keletkezett, valamennyi kocsi egyszerre tülkök, és ha nem volt miért tülkölniök, akkor csak úgy szórakozásból tülköltek.

Hogy le ne maradjanak, a kocsisok és a tevehajcsárok is torkuk szakadtából üvöltöztek. Sok üzletben és valamennyi kávéházban arab zene harsogott a teljes hangerőre állított olcsó rádiókból. Utcai árusok kiabáltak szünet nélkül, és a gyalogosok rájuk ordítottak, hogy takarodjanak az útjukból. Kutyák ugattak, és rikácsoló kányák köröztek az emberek feje fölött. És néha minden egyéb zajt elnyomott egy-egy repülőgép motorjának zúgása.

Ez az *én* városom, gondolta Wolff; *itt* nem kaphatnak el.

Körülbelül egy tucat jól ismert panzió várta a különböző nemzetiségű turistákat: volt köztük svájci, osztrák, német, dán és francia. Rájuk gondolt, de rögtön el is vetette őket: túlságosan kézenfekvő, hogy azokban is keresni fogják. Végül is eszébe jutott egy apácák által vezetett olcsó vendégfogadó Bulaqban, a kikötőnegyedben. Abban főleg azok a matrózok szálltak meg, akik gőzhajókon és gyapottal, szénnel, papírral, kővel megrakott felukkákon jöttek fel a Níluson. Wolff biztos volt benne, hogy ott nem fogják kirabolni, megfertőzni vagy meggyilkolni, és hogy ott senki sem fogja keresni.

Amikor kijutott a szállodai negyedből, az utcák valamivel kevésbé zsúfoltak lettek. A folyót ugyan nem láthatta, de az összezsúfolt épületek közt néha megpillantotta egy-egy felukka magas, háromszögű vitorláját.

A fogadó hatalmas, düledező épület volt, valamikor egy pasa villája lehetett. Most egy bronzfeszület díszelgett a bejárat boltíve fölött. Az épület előtt fekete köntösbe öltözött apáca öntözgetett egy kis virágágyat. A boltív alatt Wolff belátott a hűvös, csöndes előcsarnokba. Sok mérföldet gyalogolt ma, és nehezek voltak a bőröndjei: előre örült, hogy megpihenhet.

Két egyiptomi rendőr jött ki a fogadóból.

Wolff meglátta a széles bőröveket, az elmaradhatatlan napszemüvegeket, a katonásra nyírt frizurákat, és elszorult a szíve. Gyorsan hátat fordított a rendőröknek, és franciául szólította meg a kertet öntözgető apácát. – Jó napot, nővér.

Az apáca a kannával a kezében kiegyenesedett, és rámosolygott. – Jó napot. – Meglepően fiatal volt. – Szállást óhajt?

– Nem. Nem szállást. Csak az áldását.

A két rendőr közelebb jött, és Wolff izgatottan felkészült, hogy mit feleljen abban az esetben, ha kérdéseket intéznének hozzá, és azt is fontolóra vette, hogy melyik irányba meneküljön, ha menekülnie kellene, de a két rendőr elhaladt mellette. Valami lóversenyen vitatkoztak.

– Isten áldja meg – mondta az apáca.

Wolff megköszönte neki az áldását, és továbbment. A helyzet rosszabb volt, mint gondolta. A rendőrség tehát nyilván *mindenütt* keresi. Már sebes volt a lába, és fájt a karja a bőröndök cipelésétől. Csalódottságot érzett, és egy kicsit fel is volt háborodva, hiszen ebben a városban minden közismerten vaktában történik, és most mégis úgy látszott, hogy jól megszervezett hadműveletet indítottak a kézre kerítésére. Visszakanyarodott, és ismét a városközpont felé indult. Kezdte úgy érezni magát, ahogy a sivatagban érezte: mintha örökké kellene gyalogolnia, anélkül hogy eljutna valahová.

A távolban megpillantott egy ismerős, magas alakot: Husszein Fahmi volt az, egyik régi iskolatársa. Wolff egy pillanatra megdermedt. Husszein bizonyára befogadná, és talán bízhatna is benne; csakhogy felesége van meg három gyereke, és azoknak hogyan lehetne megmagyarázni, hogy Ahmed bácsi azért jött, hogy náluk lakjon, de a dolog titok, nem szabad még említeniök sem a nevét a barátaiknak... Sőt hogyan magyarázná meg Wolff a dolgot magának Husszeinnak? Husszein Wolff irányába nézett, mire Wolff gyorsan megfordult, és keresztülvágott az úttesten egy villamos mögé. Mikor a szemközti járdára ért, gyorsan befordult egy sikátorba, anélkül hogy hátranézett volna. Nem, nem kereshet menedéket egykori iskolatársainál.

A sikátorból egy másik utcába lyukadt ki, és rájött, hogy közel van a német iskolához. Tűnődni kezdett, vajon még mindig nyitva van-e: Kairóban rengeteg német nemzetiségűt internáltak. Elindult az épület felé, aztán észrevette, hogy az épület előtt a tábori biztonsági szolgálat egyik járőre papírokat ellenőriz. Gyorsan megfordult, és visszaindult arra, amerről jött.

E kellett tűnnie az utcákról.

Úgy érezte magát, mint egy patkány a labirintusban – bármerre fordult, el volt zárva az útja. Meglátott egy taxit, egy

nagy, ócska Fordot, amelynek a motorházfedője alól sziszegve jött ki a gőz. Magához intette, és beleugrott. Bemondott a sofőrnek egy címet, és a kocsi harmadik sebességgel elindult, nyilván ez volt az egyetlen sebesség, amellyel menni tudott. Útközben kétszer is megálltak, hogy lehűtsék a felforrt hűtőt, és Wolff ilyenkor meglapult a hátsó ülésen, próbálta elrejteni az arcát.

A taxi a kopt Kairóba vitte, az ősi keresztény gettóba.

Kifizette a sofőrt, és lement a lépcsőn a gettó bejáratához. Adott néhány piasztert az öregasszonynak, aki a hatalmas fakulcsot őrizte, és az öregasszony beengedte.

A gettó sötét, csendes sziget volt Kairó viharos tengerén. Wolff végigment a szűk utcákon, közben hallotta az ősi templomokból kiszűrődő egyhangú kántálást. Elhaladt az iskola, a zsinagóga meg a pince mellett, ahová állítólag Mária menekült a gyermek Jézussal. Végül is betért az öt templom közül a legkisebbikbe.

Éppen akkor kezdődött az istentisztelet. Wolff letette értékes bőröndjeit az egyik padsor mellé. Fejet hajtott a szentek falakra festett képei előtt, aztán az oltárhoz lépett, letérdelt, és kezet csókolt a papnak. Aztán visszatért a padsorhoz, és leült.

A kórus arabul kezdte kántálni a Szentírás egyik versét. Wolff kényelmesen elhelyezkedett az ülésen. Itt biztonságban van, amíg be nem sötétedik. Akkor majd megpróbálkozik az utolsó lehetőséggel.

A Csa-Csa hatalmas szabadtéri éjjeli mulatóhely volt az egyik folyó menti parkban. Szokás szerint zsúfolásig tele volt. Wolff beállt a bejutásra várakozó angol tisztek és barátnőik sorába, mi közben a szafragik kecskelábú pótasztalokat állítottak fel a térség minden szabad négyzetcentiméterén. A színpadon egy komikus éppen azt mondta: – Várjuk csak meg, amíg Rommel elfoglalja a Shephaerd's-et – ott majd feltartóztatják.

Wolff végül is kapott egy asztalt meg egy üveg pezsgőt. Meleg este volt, és a rivalda lámpái még elviselhetetlenebbé tették a hőséget. A közönség hangoskodott: szomjasak voltak, és csak pezsgőt szolgáltak fel, és ettől gyorsan lerészegedtek.

Ordítozva kezdték követelni a műsor sztárját, Szonja el-Aramot.

Előbb azonban még végig kellett hallgatniuk egy túl kövér görög nőt, aki elénekelte az “Álmaimban látlak én" és a “Nekem nem jutott senki" című dalokat, s az utóbbi megnevettette a közönséget. Aztán bejelentették Szonját. Egy jó darabig mégsem jelent meg. A közönség egyre hangosabb és egyre türelmetlenebb lett, ahogy múltak a percek. Végül, amikor már úgy látszott, hogy rögtön kitör a botrány, dobpergés hangzott fel, a rivalda lámpái kialudtak, és a nézőtéren csend lett.

Amikor kigyulladt a reflektor, Szonja magasba nyújtott karokkal, mozdulatlanul állt a színpad közepén. Áttetsző nadrágot és flitteres melltartót viselt, a teste fehérre volt púderezve. Megszólalt a zene – dobok peregtek és egy síp szólt –, és a nő mozogni kezdett.

Wolff a pezsgőjét szürcsölgette, és mosolyogva nézte. Még mindig Szonja volt a legkülönb.

Lassan riszálta a csípőjét, dobbantott egyet a lábával, aztán a másikkal. Remegni kezdtek a karjai, aztán megmozdult a válla, és megrezdült a keble is. Végül delejesen mozgatni kezdte híres hasát is. A ritmus felgyorsult. Szonja behunyta a szemét. Mintha testének minden egyes része a többitől függetlenül mozgott volna. Wolff, mint a múltban is mindig – és mint minden férfi a nézőtéren –, úgy érezte, hogy egyedül van a nővel, hogy Szonja mutatványa csak neki szól, és hogy ez nem színészkedés, nem varázslatos, de mégiscsak üzletszerű színpadi mutatvány, hanem a nő érzéki vonaglása kényszerű, azért csinálja, mert kénytelen csinálni, saját buja teste hajszolja a szexuális őrjöngésbe. A közönség feszülten, némán, verítékezve, megigézve figyelte. Szonja egyre gyorsabban és gyorsabban mozgott, mintha transzban lett volna. A zene fülsiketítőén felerősödött, aztán hirtelen elhallgatott. A rákövetkező pillanatnyi csendben Szonja egy rövid, éles kiáltást hallatott, aztán hanyatt dőlt, behajlította és széttárta a térdét, és addig hajolt hátra, amíg a feje a színpad deszkájához nem ért. Egy pillanatig ebben a helyzetben maradt, aztán a reflektor kialudt. A közönség felugrált, és dörgő tapsviharban tört ki.

A rivalda lámpái kigyulladtak, és a nő nem volt sehol.

Szonja sohasem ismételt.

Wolff elhagyta a helyét. Adott az egyik pincérnek egy fontot – a legtöbb egyiptominak ennyi a háromhavi bére-, hogy vezesse őt a színfalak mögé. A pincér megmutatta neki Szonja öltözőjének az ajtaját, aztán eltűnt.

Wolff bekopogott az ajtón.

– Ki az?

Wolff belépett.

A nő egy támlátlan széken ült, selyemköntösben, s éppen a sminkjét szedte le. Meglátta a férfit a tükörben, és hirtelen szembefordult vele.

Wolff ráköszönt: – Hello, Szonja.

A nő rámeredt. Egy hosszú pillanat múlva azt mondta: – Te csirkefogó.

Szonja nem változott.

Szép nő volt. Hosszú, csillogó, dús fekete haja volt, és nagy, kicsit kidülledt barna szeme, buja szempillákkal. Kiálló pofacsontja miatt nem kerek, hanem formás volt az arca. Kecsesen arrogáns, ívelt orra alatt telt ajkak takarták el az egyenletes, fehér fogsort. A teste csupa lágy domborulat volt, de mivel két hüvelykkel magasabb volt az átlagnál, nem látszott kövérnek.

Dühösen villogott a szeme. – Mit keresel itt? Hol voltál? Mi történt az arcoddal?

Wolff letette a bőröndjeit, és leült a díványra. Alulról nézett fel a nőre. Szonja csípőre tett kézzel állt előtte, előreszegte az állat, keble tisztán kirajzolódott a zöld selyem alatt. – Gyönyörű vagy – mondta Wolff.

– Takarodj innen.

Wolff gondosan szemügyre vette a nőt. Túlságosan jól ismerte ahhoz, hogy szeresse vagy utálja: a múltjának egy része volt, mint egy régi barát, aki a hibái ellenére is barát marad, csak mert mindig is az volt. Wolff azon tűnődött, vajon mi történt Szonjával, amióta ő évekkel ezelőtt elhagyta Kairót. Férjhez ment, házat vásárolt, szerelmes lett, menedzsert változtatott, gyereke született? Rengeteget törte a fejét a délután folyamán a hűvös, félhomályos templomban, hogy miképpen közelítsen hozzá, de nem jutott semmilyen

eredményre, mert nem tudhatta biztosan, milyen magatartást fog tanúsítani a nő, ha meglátja. Ebben még mindig nem volt biztos. Szonja dühösnek és megvetőnek látszott, de vajon valóban az-e? Hogyan viselkedjen vele? Legyen elbűvölő és tréfás, vagy agresszív és erőszakos, vagy kétségbeesett és könyörgő?

– Segítségre van szükségem – mondta meg őszintén.

A nő arckifejezése nem változott.

– Az angolok keresnek – folytatta Wolff. – Figyelik a házamat, és valamennyi szálloda megkapta a személyleírásomat. Nincs hol aludnom. Szeretnék hozzád költözni.

– Menj a fenébe – mondta a nő.

– Hadd mondjam el, hogy miért hagytalak faképnél.

– Két év után hiába mondasz akármit.

– Legalább egy percet adj, hogy megmagyarázzam. Cserébe… szóval mindenért.

– Nem tartozom neked semmivel – mondta a nő. Egy pillanatig még dühösen meredt rá, aztán kinyitotta az ajtót. Wolff azt hitte, hogy ki akarja őt dobni. Az arcát figyelte, mikor a nő visszanézett rá, kezével a kilincsen. Aztán Szonja kidugta a fejét az ajtón, és nagyot kiáltott: – Hozzon valaki nekem egy italt.

Wolff egy kicsit megkönnyebbült.

Szonja becsukta az ajtót, és visszatért a szobába. – Egy percet adok – mondta Wolffnak.

– Így akarsz állni fölöttem, mint egy börtönőr? Nem vagyok veszedelmes. – Elmosolyodott.

– Ó, dehogynem – mondta a nő, de visszatért a székéhez, és folytatta a sminkje leszedését.

Wolff habozott. A másik probléma, amin a hosszú délután folyamán a kopt templomban töprengett, az volt. hogy miképpen magyarázza meg, miért hagyta el Szonját annak idején búcsú nélkül, és miért nem lépett vele azóta soha érintkezésbe. Semmi sem hangozhatott kevésbé meggyőzően, mint az igazság. Kelletlenül ugyan, de kénytelen volt megosztani vele a titkát, kénytelen volt mindent elmondani neki, mert kétségbeejtő helyzetben volt, és a nő az egyetlen reménye.

Elkezdte: – Emlékszel rá, hogy 1938-ban Bejrútba mentem?

– Nem.
– Még egy jade karkötőt is hoztam neked onnan.
A nő tekintete találkozott a tükörben az övével. – Már nincs meg.
Wolff tudta, hogy hazudik. Folytatta: – Azért mentem oda, hogy találkozzam egy Heinz nevű német katonatiszttel. Arra kért, hogy dolgozzam Németországnak az elkövetkező háborúban. Vállaltam.
Szonja elfordult a tükrétől, szembe vele, és Wolff most már látott valamit a tekintetében, ami mintha reményt adott volna.
– Azt mondták, jöjjek vissza Kairóba, és várjak, amíg újból hallok róluk. Két évvel ezelőtt üzentek. Azt akarták, hogy menjek Berlinbe. Elmentem. Elvégeztem egy tanfolyamot, aztán a Balkánon és a Közel-Keleten dolgoztam. Februárban visszatértem Berlinbe, és újabb megbízást kaptam. Ide küldtek...
– Csak nem azt akarod nekem bemesélni – kérdezte hitetlenkedve a nő –, hogy *kém* vagy?
– De igen.
– Nem hiszek neked.
– Hát akkor nézz ide. – Wolff felvette az egyik bőröndöt és kinyitotta. – Ez egy adó-vevő, hogy üzeneteket küldhessek Rommelnek. – Becsukta a bőröndöt, és kinyitotta a másikat. – Ezt meg a költségeimre kaptam.
A nő rámeredt a bankjegykötegekre. – Úristen! – mondta. – Egy egész vagyon!
Kopogtak az ajtón. Wolff becsukta a bőröndöt. Egy pincér jött be, pezsgőt hozott egy jegesvödörben. Amikor meglátta Wolffot, megkérdezte: – Hozzak még egy poharat?
– Nem – mondta türelmetlenül Szonja. – Takarodj!
A pincér elment. Wolff felbontotta a pezsgőt, teletöltötte a poharat, odaadta Szonjának, ő meg jót húzott az üvegből.
– Ide figyelj – mondta. – A hadseregünk győzni akar a sivatagban. És mi segíthetünk nekik. Csak tudniok kell a britek erejét-a katonák számát, a hadosztályok és a parancsnokok nevét, a fegyvereik meg a felszerelésük minőségét és – ha lehetséges – a haditerveiket. Mi itt vagyunk, Kairóban; ezeket itt mind megtudhatjuk. Aztán, ha a németek elfoglalják Kairót, mi leszünk a hősök.
– *Mi?*

– Te segíthetsz nekem. És az első, amit tehetsz, az, hogy adsz nekem egy helyet, ahol megszállják. Te gyűlölöd a briteket, nem? Te is szeretnéd látni, hogy kiűzzék őket Egyiptomból.

– Rajtad kívül bárkinek segítenék. – A nő megitta a pezsgőjét, és újratöltötte a poharát.

Wolff kivette a kezéből a poharat, és kiitta. – Szonja, Ha csak egy levelezőlapot is küldtem volna neked Berlinből, a britek téged börtönbe dugtak volna. Nem haragudhatsz rám most, hogy már tudod, miért nem küldtem. – Lehalkította a hangját. – Visszahozhatjuk a régi szép időket. Jó ételeket eszünk, és a legjobb pezsgőt isszuk majd, új ruhákat veszünk, csodálatos partikat rendezünk, és amerikai kocsink lesz. Elmegyünk Berlinbe, te mindig is szerettél volna Berlinben táncolni, ott sztár leszel. Németország új típusú nemzet – mi fogunk uralkodni a világon, és te hercegnő lehetsz. Mi... – Elhallgatott. Mindez nem hatott a nőre. Ideje volt kijátszani az utolsó kártyáját. – Hogy van Favzi?

Szonja lesütötte a szemét. – Elhagyott a szuka.

Wolff letette a poharat, aztán két kézzel megfogta Szonja nyakát. A nő fölnézett rá, de nem mozdult. Wolff felnyomta a hüvelykujjaival az állat, és kényszerítette, hogy fölálljon. – Fogok én találni magunknak egy másik Favzit – mondta lágyan. Észrevette, hogy a nő szeme hirtelen könnyes lett. Wolff keze lesiklott a selyemköntösön, végig a nő testén, és megsimogatta a fenekét. – Egyedül csak én tudom, hogy mire van szükséged. – Száját a nő szájára nyomta, beleharapott az ajkába, és addig harapta, amíg a vér ízét nem érezte.

Szonja behunyta a szemét. – Gyűlöllek – nyögte.

Az este hűvösében Wolff gyalog sétált végig a Nílus mellett a vontatóösvényen a bárkaház felé. A sebek eltűntek az arcáról, és a hasmenése is elmúlt. Új fehér öltöny volt rajta, és két zacskót cipelt, tele a kedvenc csemegéivel.

Zamálek, a szigeti villanegyed csöndes volt és békés. Kairó központjának zajait csak gyengén lehetett hallani, nagyon széles volt a folyó. A csendes, iszapos Nílus hullámai szelíden csapkodták a part mentén sorakozó bárkaházak oldalát. A bárkák – mindenféle alakú és nagyságú volt köztük – tarkára

voltak festve, fényűzően voltak berendezve, és nagyon mutatósan hatottak a késői napsütésben.

Szonja bárkaháza kisebb volt, mint a többi, de sokkal gazdagabban volt bebútorozva. Deszkapalló vezetett az ösvényről a fedélzetre, amely nyitott volt ugyan, hogy átfújjon rajta a szellő, de zöld-fehér csíkos ponyvatető védte a naptól. Wolff felment a hajóra, és lement létrán a belsejébe. Zsúfolva volt bútorokkal: székekkel, heverőkkel, asztalkákkal és csecsebecsékkel teli szekrényekkel. A hajó orrában parányi konyha volt. Vörösesbarna, földig érő bársonyfüggönyök osztották két részre a helyiséget, a függönyök mögötti rész volt a hálószoba, és a hálószoba mögött, a hajó tatjában volt a fürdőszoba.

Szonja egy párnán ült, és a lábujjai körmét festette. Különös, hogy milyen ápolatlan tud lenni, gondolta Wolff. Piszkos pamutruha volt rajta, az arca nyúzottnak látszott, és még nem fésülködött meg. Félóra múlva, amikor elindul a Csa-Csa klubba, persze úgy fog kinézni, mint egy álom.

Wolff letette a zacskókat egy asztalkára, és elkezdte kirakni belőlük, amit hozott. – Francia pezsgő... angol narancslekvár... német kolbász... fürjtojás... skót lazac...

Szonja csodálkozva nézett föl. – Ilyesmit manapság nem lehet kapni – háború van.

Wolff elmosolyodott. – Qulaliban van egy kis görög szatócs, aki nem feledkezett meg egyik legjobb vevőjéről.

– Megbízható?

– Nem tudja, hol lakom. És különben is, az ő boltja az egyetlen hely Észak-Afrikában, ahol kaviárt lehet kapni.

Szonja odalépett, és belenyúlt az egyik zacskóba. – Kaviár! – Levette az üvegről a tetejét, az ujjaival nyúlt bele a kaviárba, és mohón enni kezdte. – Nem ettem kaviárt, amióta...

– Amióta elmentem – fejezte be Wolff a mondatot. Betett egy üveg pezsgőt a jégszekrénybe. – Ha vársz néhány percet, jégbe hűtött pezsgőt is ihatsz hozzá.

– Nem tudok várni.

– Te sohasem tudsz. – Wolff kivett az egyik zacskóból egy angol nyelvű újságot, és nekilátott, hogy átnézze. Gyalázatos papírra volt nyomva, tele kommünikékkel, a háborús hírek erősebben voltak cenzúrázva benne, mint a BBC adásai,

amelyeket mindenki hallgatott; a helybeli híranyag még silányabb volt, tilos volt kinyomtatni az egyiptomi ellenzéki politikusok beszédeit. – Rólam még mindig nem írnak semmit – mondta Wolff. Ugyanis már elmesélte Szonjának az asyuti eseményeket.

– Mindig késnek a hírekkel – mondta Szonja. Tele volt a szája kaviárral.

– Nem arról van szó. Ha hírt adnának a gyilkosságról, azt is meg kellene írniuk, hogy mi volt az indítéka, különben az olvasók találgatni kezdenének. Az angolok nem szeretnék, ha az emberek gyanítanák, hogy a németeknek kémeik vannak Egyiptomban. Rossz hatást keltene.

Szonja bement a hálószoba átöltözni. A függönyön keresztül kérdezte meg: – Ez azt jelenti, hogy már nem keresnek téged?

– Nem azt. Találkoztam Abdullahhal a *szuk*-ban. Azt mondja, hogy az egyiptomi rendőrséget tulajdonképpen nem nagyon érdekli a dolog, de van egy bizonyos Vandam nevű őrnagy, aki állandóan zaklatja őket. – Wolff összeráncolta a homlokát, és letette az újságot. Nagyon szerette volna tudni, hogy Vandam volt-e az a tiszt, aki betört a Villa les Oliviers-be. Bárcsak módjában lett volna közelebbről megnézni azt az embert. Sajnos az utca másik oldaláról a tiszt arca, amelyet beárnyékolt az ellenzős sapka, csak sötét foltnak látszott.

Szonja megkérdezte: – Abdullah ezt honnan tudja?

– Nem tudom – vont vállat Wolff. – Ő tolvaj, sok mindent hall. – A jégszekrényhez lépett, és kivette belőle a pezsgősüveget. Még nem volt eléggé hideg, de ő nagyon szomjas volt. Töltött két pohárral. Szonja felöltözködve jött ki a hálószobából: ahogy Wolff előre sejtette, teljesen átalakult, a frizurája tökéletes volt, az arca halványan, de ügyesen ki volt festve, áttetsző cseresznyepiros ruhát viselt, és hozzá illő cipőt.

Pár perc múlva léptek hangzottak fel a padlón, és valaki bekopogott a csapóajtón. Szonja taxija érkezett meg. A nő kiitta a pezsgőt, és elment. Nem köszöntek el egymástól, még csak egy hellót se mondtak.

Wolff a pohárszékhez lépett, ahol a rádiót tartotta. Kivette a bőröndből az angol regényt és a regényből a papírlapot, amely a rejtjel kulcsát tartalmazta. Tanulmányozni kezdte a kulcsot.

Ma május 28-a van. A 28-hoz hozzá kell adnia 42-t – az évszámot –, és megkapja a regény azon oldalának a számát, amelyet az üzenete kódolásához fel kel használnia. Május az év ötödik hónapja, tehát minden ötödik betűt figyelmen kívül kell hagynia.

Elhatározta, hogy ezt fogja üzenni: MEGÉRKEZTEM. JELENTKEZEM. VÉTEL. A hetvenedik oldal tetején végigment az első soron, amíg meg nem találta az első M betűt. Az ötödik betűt nem számítva, a tizedik betű volt a sorban. A kódolásban tehát az ábécé tizedik betűjét, a J-t kell használnia. Aztán egy E betűre volt szüksége. A könyvben az M után a harmadik betű volt egy E. A MEGÉRKEZTEM E-jét tehát az ábécé harmadik betűjével, a C-vel kell jelölnie. Az olyan ritka betűk kódolására, amilyen például az X, különleges eljárások voltak.

Ez a fajta kódolás a titkosírásnak egy olyan változata volt, amely önmagában elméletben is, gyakorlatban is teljességgel megfejthetetlen. Ahhoz, hogy aki az üzenetet lehallgatta, áttehesse azt német nyelvre, birtokában kellett lennie a regénynek is meg a kulcsnak is.

Miután Wolff elkészült a sifrírozással, megnézte az óráját. Az adást éjfélkor kellett kezdenie. Még két órája volt, csak aztán kellett bemelegítenie az adó-vevőt. Töltött magának még egy pohár pezsgőt, és elhatározta, hogy megeszi a kaviárt. Keresett egy kanalat, és kezébe vette az üveget. Üres volt. Szonja mind megette a kaviárt.

A leszállópálya egy széles sáv volt a sivatagban, ahonnan sietve eltakarították a tövises cserjét és a nagyobb köveket. Rommel lenézett a földre, amely egyre közelebb jött hozzá. A *Storch,* a német parancsnokok által a csatatéren való rövid kirándulásokra használt könnyű repülőgép úgy szállt le, mint egy légy, amelynek kerekei vannak hosszú mellső lábai végén. A repülőgép megállt, és Rommel kiugrott belőle.

Először a hőség csapta meg, aztán a por. Odafenn a magasban viszonylag hűvös volt; most úgy érezte, mintha egy kemencébe lépett volna. Azonnal csorogni kezdett róla a veríték. Mikor lélegzetet vett, azonnal vékony homokréteg

lepte be az ajkát meg a nyelve hegyét. Egy légy telepedett vastag orrára, dühösen elhessegette.

Von Mellenthin, a hírszerző tisztje rohant Rommel felé a homokban, magas szárú csizmájával porfelhőket kavarva. Izgatottnak látszott. – Itt van Kesselring – lihegte.

– *Auch das noch* – mondta Rommel. – Már csak ez hiányzott nekem.

Kesselring, a mosolygós tábornagy képviselte mindazt, amit Rommel ki nem állhatott a német hadseregben. Vezérkari tiszt volt, és Rommel gyűlölte a vezérkart. És Kesselring volt a Luftwaffe egyik megalapítója, azé a Luftwafféé, amely olyan sokszor cserbenhagyta Rommelt a sivatagi háborúban. És ami mindennél rosszabb: Kesselring sznob volt. Egyik csípős megjegyzése visszakerült Rommelhez. Amikor valaki panaszkodott, hogy Rommel gorombáskodik az alárendelt tisztekkel, Kesselring azt mondta: – Talán érdemes lenne beszélni vele a dologról, ha nem volna württembergi. – Rommel ugyanis Württembergben született, és Kesselring megjegyzése sűrítve tartalmazta mindazt az előítéletet, amely ellen Rommel egész pályafutása során kénytelen volt harcolni.

Nehézkes léptekkel elindult a homokban a parancsnoki kocsi felé, von Mellenthin meg utána. – Cruewell tábornok fogságba esett – mondta von Mellenthin. – Kénytelen voltam felkérni Kesselringet, hogy vegye át a helyét. Az egész délutánt azzal töltötte, hogy önt próbálta megkeresni.

– Egyre rosszabbul hangzik – mondta fanyarul Rommel.

Beléptek a parancsnoki kocsi, egy óriási teherautó hátsó ajtaján. A kocsiban jóleső árnyék volt. Kesselring egy térkép fölé hajolt, s a bal kezével a legyeket hessegette, a jobbjával meg egy vonalat rajzolt a térképre. Felnézett, és elmosolyodott. – Ó, kedves Rommel, hála az égnek, hogy visszajött – mondta mézesmázosan.

Rommel levette a sapkáját. – Egy ütközet késleltetett – dörmögte.

– Sejtettem. Mi történt?

Rommel a térképre mutatott. – Ez itt a Gazala-vonal. – A Gazala-vonal egy sor megerősített bunkerból állt, amelyeket aknamezők kötöttek össze, s a gazalai tengerparttól ötven

mérföldnyire nyúlt be déli irányban a sivatagba. – Megkerültük a vonal déli végét, és hátulról támadtuk meg őket.

– Jó ötlet. És mi volt a baj?

– Az, hogy kifogytunk a benzinből meg a lőszerből. – Rommel nehézkesen leült, hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. – Ismét – tette hozzá. Kesselring volt a felelős – mint déli főparancsnok – Rommel utánpótlásáért, de a tábornagy úgy tett, mintha nem venné észre a rá vonatkozó burkolt kritikát.

Belépett egy tisztiszolga, néhány csésze teát hozott egy tálcán. Rommel belekortyolt az övébe. Abban is homok volt.

Kesselring társalgási hangnemben szólalt meg: – Ma délután abban a szokatlan élményben volt részem, hogy kénytelen voltam átvenni az egyik ön alá rendelt tábornok szerepét.

Rommel dünnyögött. Előre tudta, hogy valami gúnyos megjegyzés következik. Pedig most nem volt kedve Kesselringgel vitatkozni, csak az ütközetre akart gondolni.

Kesselring folytatta: – Rendkívül nehéznek találtam a feladatot, mivel meg volt kötve a kezem, egy olyan főparancsnoknak lévén alárendelve, aki nem adott ki semmiféle parancsot, sőt elérni sem lehetett.

– Az ütközet kellős közepén voltam, s ott helyben adtam ki a parancsokat.

– Attól még érintkezésben maradhatott volna a parancsnoki kocsival.

– Úgy csak az angolok harcolnak – csattant fel Rommel. – A tábornokaik mérföldekkel az arcvonalak mögött maradnak, hogy fenntartsák az érintkezést a parancsnokságukkal. Én azonban győzni akarok. Ha lett volna utánpótlásom, már Kairóban lennék.

– Ön nem megy Kairóba – mondta élesen Kesselring. – Ön Tobrukba megy. És ott marad, amíg én el nem foglaltam Máltát. Ez a Führer parancsa.

– Természetesen. – Rommelnek esze ágában sem volt újra kezdeni a vitát; még nem. Tobruk volt a közvetlen cél. Ha azt a megerősített kikötőt elfoglalták, az Európából érkező konvojok – akármilyen hiányosak is – egyenesen a frontvonalhoz juthatnak, és nem kell megtenniük a hosszú utat a sivatagon

keresztül, amely olyan sok benzint igényel. – De ahhoz, hogy elérjük, át kell törnünk a Gazala-vonalat.

– Mi lesz tehát a következő lépése?

– Kénytelen leszek visszavonulni és átcsoportosítani az erőimet. – Rommel észrevette, hogy Kesselring felhúzza a szemöldökét: a tábornagy tudta, mennyire gyűlöl Rommel visszavonulni.

– És mit fog csinálni az ellenség? – intézte Kesselring a kérdést von Mellenthinhez, akinek mint hírszerzőnek kötelessége volt, hogy a becslések alapján tájékozott legyen az ellenség helyzetéről.

– Űzőbe vesz minket, de nem azonnal – mondta von Mellenthin. – Szerencsére az angolok mindig késve használják ki helyzeti előnyüket. De előbb-utóbb meg fognak próbálni kitörni.

Rommel megszólalt: – A kérdés csak az, hogy hol és mikor?

– Úgy van – helyeselt von Mellenthin. Látszott rajta, hogy habozik, aztán kimondta: – A mai jelentésekben van egy részlet, amely érdekelni fogja önt. Jelentkezett a kém.

– A kém? – ráncolta össze a homlokát Rommel. – Ja, ő! – Már emlékezett. Annak idején ő maga repült be mélyen a líbiai sivatagba, a gialói oázisba, hogy végső utasításokkal lássa el azt az embert, mielőtt az elindult volna maratoni távgyalogl ására. Wolff, igen, az volt a neve. Rommelre mély benyomást gyakorolt a bátorsága, de az esélyeit illetően pesszimista volt. – Honnan jelentkezett?

– Kairóból.

– Tehát odaért. Ha ezt meg tudta csinálni, akkor mindenre képes. Talán azt is előre jelezni tudja, mikor akarnak kitörni.

Kesselring közbeszólt: – Úristen, csak nem támaszkodik a kémekre?

– Én nem támaszkodom senkire! – mondta Rommel. – Én vagyok az, akire mindenki más támaszkodik.

– Jó, jó. – Kesselring higgadt volt, mint mindig. – Mint tudja, a hírszerzés sohasem ér sokat, és a kémek útján való hírszerzés a legrosszabb.

– Ezzel egyetértek – mondta Rommel nyugodtabban. – De az az érzésem, hogy ebben az esetben más a helyzet.

– Nem hinném – mondta Kesselring.

4.

Elene Fontana megnézte az arcát a tükörben, és azt gondolta: huszonhárom éves vagyok, nyilván kezdek veszíteni a szépségemből.

Közelebb hajolt a tükörhöz, és gondosan megvizsgálta az arcát, a romlás jeleit keresve rajta. De az arcbőre “tökéletes volt, s kerek barna szeme tiszta, akár egy hegyi tó. Ráncok nem voltak körülötte. Gyermekes, finom vonalú arc volt, s a kifejezése olyan ártatlan, mint egy szűz lányé. Úgy viselkedett, mint egy műgyűjtő, amikor a legértékesebb darabját vizsgálgatja: úgy gondolt az arcára, mint egy tárgyra, amely az övé, de nem önmaga. Elmosolyodott, és a tükörben látható arc visszamosolygott rá. Halvány, bizalmas mosoly volt, egy árnyalati kajánsággal: tudta, hogy egy férfin kiüt a hideg veríték ettől a mosolytól.

Kezébe vette a levelet, és ismét elolvasta.

Csütörtök

Drága Elene,
sajnos mindennek vége. A feleségem rájött. Kibékültünk ugyan, de kénytelen voltam megígérni neki, hogy többé nem találkozom veled. Természetesen a lakásban maradhatsz, de a lakbért többé nem tudom fizetni. Nagyon sajnálom, hogy így történt – de azt hiszem, mind a ketten tudtuk, hogy nem tarthat örökké. Sok szerencsét.

A te
Claudod

Szóval csak így, gondolta.

Összetépte a levelet, a benne levő olcsó érzelmekkel együtt. Claud kövér, félig francia, félig görög üzletember volt, aki három éttermet mondhatott a magáénak Kairóban és egyet Alexandriában. Művelt volt, jó kedélyű és kedves, de mikor döntésre került a sor, fütyült Elene-re.

Hat év alatt ő volt a harmadik férfi az életében.

A dolog Charlesszal, a tőzsdeügynökkel kezdődött. Elene akkor tizenhét éves volt, nem volt pénze, nem volt állása és irtózott hazamenni. Charles bérelte ki neki a lakást, és minden

kedden este meglátogatta. Elene mégis kirúgta, miután Charles úgy ajánlotta fel őt a bátyjának, mintha csak egy tál nyalánkság volna. Aztán következett Johnnie, a három közül a legcsinosabb, aki el akart válni a feleségétől, hogy elvegye Elene-t, de Elene nem volt hajlandó hozzámenni. És most elment Claud is.

Kezdettől fogva tudta, hogy viszonyuknak nincs jövője.

Legalább annyira az ő hibája volt, mint a férfiaké, hogy a viszonyaik abbamaradtak. A látszólagos okok – Charles bátyja, Johnnie házassági ajánlata, Claud felesége – csak ürügyek voltak, vagy talán katalizátorok. Az igazi ok mindig ugyanaz volt: Elene boldogtalan volt.

Fontolóra vette, mi a kilátása egy újabb viszonynak. Pontosan tudta, hogyan fog sor kerülni rá. Egy darabig megél Sari Kaszr-el-Nilben a Barclay Bankban levő megtakarított pénzecskéjéből – ha barátja volt, mindig sikerült takarékoskodnia. Aztán látni fogja, hogy pénzügyi mérlege lassan lesüllyed, munkát fog vállalni egy tánccsoportban, és néhány napig a lábait fogja emelgetni és a fenekét fogja riszálni valamelyik klubban. Aztán... Belenézett a tükörbe, illetve keresztülnézett rajta, és elhomályosodott a tekintete, amikor maga elé képzelte negyedik szeretőjét. Lehet, hogy egy olasz lesz, egy villogó szemű, csillogó hajú, tökéletesen manikűrözött körmű olasz. Lehet, hogy a Metropolitan Hotel bárjában fog megismerkedni vele, ahol a riporterek isznak. A férfi megszólítja, aztán felajánl neki egy pohár italt. Ő meg rámosolyog, és a férfi máris elveszett. Meg fognak állapodni, hogy másnap este együtt vacsoráznak. És ő káprázatosán fog kinézni, mikor a férfi karján besétál az étterembe. Minden fej feléje fog fordulni, és a férfi büszke lesz. Aztán többször is találkoznak. A férfi ajándékokat vesz neki. Aztán ajánlatot fog tenni, az első után másodszor is, és a harmadik ajánlata eredménnyel fog járni. Elene élvezni fogja, hogy szeretkezik vele – a bizalmas együttlétet, simogatást, a becézgetést –, és mindent el fog követni, hogy a partnere úgy érezze magát, mint egy király. A férfi hajnalban el fog távozni, de még aznap este újból visszajön. Nem fognak többé éttermekbe járni – “túl kockázatos", fogja mondani a férfi –, viszont egyre több időt fognak együtt tölteni Elene lakásán, és végül a férfi fogja fizetni a lakbérét meg a számláit. És Elene-nek akkor ismét

meglesz mindene, amire vágyik: otthon, pénz és szerelem. És ő akkor majd elkezd gondolkozni, hogy vajon miért olyan boldogtalan. Hisztizni fog, ha a férfi csak egy félórát is késik. Búskomorságba fog esni, ha a férfi csak meg is említi a feleségét. Panaszkodni fog, ha a férfi már nem vesz neki ajándékokat, és közömbösen fogja fogadni, ha vesz. A férfi ingerült lesz, de nem tudja elhagyni őt, mert addigra már mohón fog vágyni az ő kelletlen csókjaira, tökéletes testére, és ő még mindig azt fogja éreztetni vele az ágyban, hogy király. De már unalmasnak fogja találni a vele való beszélgetést; több szenvedélyt fog követelni tőle, mint amennyire az képes: következnek a veszekedések. Végül bekövetkezik a krízis is. A férfi felesége gyanút fog, vagy megbetegszik a gyereke, vagy üzleti ügyben el kell utaznia egy fél évre, vagy egyszerűen elfogy a pénze. És Elene ismét ott lesz, ahol most van: magányos lesz, talajtalan, kétes hírű és – egy évvel idősebb.

Kitisztult a tekintete, és ismét az arcát látta a tükörben. Az arca mindennek az oka. Az arca miatt folytatja ezt az értelmetlen életet. Ha csúnya lett volna, bizonyára mindig így szeretett volna élni, és sohasem tudta volna meg, hogy mennyire üres ez az élet. Félrevezettél, gondolta; becsaptál, elhitetted velem, hogy valaki más vagyok. Nem is az arcom vagy, csak egy álarc. Nem szabad többé tönkretenned az életem.

Nem szépséges kairói társaságbeli hölgy vagyok, csak egy lány az alexandriai nyomornegyedből.

Nem vagyok anyagilag független, majdnem közönséges kurva vagyok.

Nem is egyiptomi vagyok, hanem zsidó.

A nevem nem Elene Fontana, hanem Abigail Asnani.

És haza akarok menni.

A fiatalember, aki a kairói Zsidó Ügynökségen az íróasztal mögött ült, jarmulkét viselt. Kis kecskeszakállától eltekintve sima volt az arca. Megkérdezte a lánytól, hogy mi a neve és a címe. Elene megfeledkezett az elhatározásáról, és azt mondta, hogy a neve Elene Fontana.

A fiatalember zavartnak látszott. A lány ehhez már hozzá volt szokva: a legtöbb férfi zavarba jött egy kicsit, ha rájuk mosolygott. A fiatalember megszólalt: – Csak nem… azazhogy nem haragszik, ha megkérdem, miért akar Palesztinába menni?

– Mert zsidó vagyok – vágta rá Elene. Nem magyarázhatta el az egész életét ennek a fiatalembernek. – Családom minden tagja meghalt. Itt csak az életemet fecsérelem. – Az első mondat nem volt igaz, de a második igen.

– Mit akar csinálni Palesztinában?

Elene ezen még nem gondolkozott – Bármit. – Ott főleg mezőgazdasági munkát kell végezni.

– Az is megfelel.

A fiatalember kedvesen elmosolyodott. Már visszanyerte az önuralmát. – Nem akarom megbántani, de nem látszik mezőgazdasági munkásnak.

– Ha nem akarnék változtatni az életemen, nem akarnék Palesztinába menni.

– Értem. – A fiatalember a tollával játszadozott. – Most mit dolgozik?

– Énekelek, és ha nem énekelhetek, táncolok, és ha nem táncolhatok, pincérlány vagyok. – Ez többé-kevésbé igaz volt. Egyszer-másszor mind a hárommal megpróbálkozott, de csak a tánccal ért el sikereket, és táncosnőnek sem volt valami kitűnő. – Már mondtam, hogy itt csak az életemet fecsérelem. Mire való ez a sok kérdés? Talán már csak egyetemet végzetteket fogadnak be Palesztinába?

– Szó sincs róla – mondta a fiatalember. – De azért nagyon nehéz oda bejutni. Az angolok bevándorlási kvótát szabtak meg, és jelenleg minden helyet a nácik elől menekültek kapnak meg.

– Miért nem mondta meg ezt már előbb? – kérdezte dühösen Elene.

– Két okból. Az egyik az, hogy egyeseket illegálisan is be tudunk juttatni. A másik… a másik kissé hosszabb magyarázatot igényel. Tudna várni egy percet? Telefonálnom kell valakinek.

A lány még mindig dühös volt a fiatalemberre, amiért kifaggatta, és csak azután mondta meg neki, hogy nincs hely. – Nem hiszem, hogy értelme volna várnom.

– De van, ígérem. Nagyon fontos a dolog. Egykét perc az egész.

– Na jó.

A fiatalember bement egy hátsó szobába telefonálni. Elene türelmetlenül várt. Egyre melegebb lett, és a helyiségben nem volt ventilátor. Kicsit ostobának érezte magát. Ösztönösen jött ide, anélkül hogy végiggondolta volna, hogy itt kérdéseket fognak feltenni, és fel kellett volna készülnie a feleletekre. És valamivel kevésbé elegánsan kellett volna felöltöznie.

A fiatalember visszajött. – Nagyon meleg van – mondta. – Nem mehetnénk át az utca másik oldalára egy pohár jégbe hűtött italra?

Szóval erre megy ki a játék, gondolta a lány. Elhatározta, hogy rendreutasítja a fiatalembert. Bíráló tekintettel végigmérte, aztán azt mondta: – Nem. Maga túl fiatal hozzám.

A fiatalember borzasztóan zavarba jött. – Ó, kérem, ne értsen félre. Csak arról van szó, hogy szeretném, ha megismerkedne valakivel.

A lány gondolkozott, hogy higgyen-e neki. De nem volt semmi vesztenivalója, és nagyon szomjas volt. – Rendben van.

A fiatalember kitárta előtte az ajtót. A rozoga kordékat és lerobbant taxikat kerülgetve átvágtak az úttesten, a hirtelen rájuk törő hőségben. Behúzták a fejüket a csíkos ponyvatető alatt, és beléptek a kávéház hűvösébe. A fiatalember limonádét rendelt, Elene gint tonikkal.

A lány megszólalt: – Szóval egyeseket illegálisan is be tudnak juttatni.

– Néha. – A fiatalember egy hajtásra megitta a limonádé felét. – Elsősorban olyankor, ha az illető személyt üldözik. Ezért is tettem fel magának néhány kérdést.

– Engem nem üldöz senki.

– Aztán meg olyankor, ha valaki valamilyen formában szolgálatot tesz az ügynek.

– Úgy érti, ki kell érdemelnem a jogot, hogy Palesztinába jussak?

– Nézze, lehet, hogy egy szép napon minden zsidónak joga lesz odamenni és ott élni. De amíg kvóták vannak megállapítva, kell lenniök bizonyos kritériumoknak is.

A lány kísértést érzett, hogy megkérdezze: Kivel kell lefeküdnöm? De eszébe jutott, hogy egyszer már félreértette a fiatalembert. Ennek ellenére meg volt győződve róla, hogy ki akarja őt használni valamire. Megkérdezte: – Mit kell tennem?

A fiatalember a fejét rázta. – Én nem köthetek semmiféle egyezséget magával. Egyiptomi zsidók nem mehetnek Palesztinába, csak különleges esetekben, és a magáé nem különleges eset. Ez a helyzet.

– Akkor mire célzott az előbb?

– Palesztinába nem mehet, de az ügyért azért még harcolhat.

– Pontosan mire gondol?

– Először is meg kell vernünk a nácikat.

A lány nevetett. – Én megteszem, ami tőlem telik!

A fiatalember ezt mintha nem hallotta volna. – Az igaz, hogy nem nagyon szeretjük a briteket, de Németország minden ellensége a barátunk, tehát pillanatnyilag – szigorúan csak átmeneti alapon – együtt dolgozunk a brit kémelhárítással. Azt hiszem, maga segíthet nekik.

– Az isten szerelmére, hogyan?

Árnyék esett az asztalukra, a fiatalember felnézett. – Ó! – mondta. Visszanézett Elene-re. – Engedje meg, hogy bemutassam a barátomat, William Vandam őrnagyot.

Az őrnagy magas, széles vállú férfi volt: ilyen vállal és izmos lábakkal valamikor akár atléta is lehetett, de most Elene szerint már közel járhatott a negyvenhez, és kezdett kissé elpuhulni. Kerek, nyílt arca volt, és erős szálú barna haja, amelyen látszott, hogy talán göndörödne is, ha egy kicsit hosszabbra növesztené, mint ahogy az előírás megengedi. Kezet rázott a lánnyal, leült, keresztbe vetette a lábát, cigarettára gyújtott és gint rendelt. Szigorú volt az arckifejezése, mintha azt gondolná, hogy az élet nagyon komoly dolog, és nem szeretné, ha bárkinek is más lenne a véleménye.

Az a tipikusan kimért angol, gondolta Elene.

A Zsidó Ügynökségtől való fiatalember megkérdezte: – Mi újság?

– A Gazala-vonal még tartja magát, de kezd nagyon forró lenni ott a helyzet.

Vandam hangja meglepte Elene-t. Az angol tisztek rendszerint affektáltan beszéltek, mint a felsőbb társadalmi osztály tagjai általában, mintegy a közönséges egyiptomiak iránt érzett megvetésüket szimbolizálva. Vandam rendesen, de halkan beszélt, tisztán kiejtett magánhangzókkal és egy kicsit raccsolva. Elene-nek az volt az érzése, hogy ez valamilyen vidéki akcentusnak a nyoma, bár fogalma se volt róla, hogy honnan tudja.

Elhatározta, hogy megkérdezi. – Honnan való, őrnagy úr?

– Dorsetből. Miért kérdi?

– Az akcentusán lepődtem meg.

– Délnyugat-angliai vagyok. Maga nagyon jó megfigyelő. Azt hittem, nem beszélek akcentussal.

Az őrnagy újabb cigarettára gyújtott. Elene a kezeit figyelte. Hosszú, vékony kezek voltak, valahogy nem illettek teste többi részéhez. A körme ki volt manikűrözve, és az ujjain fehér volt a bőr, csak ott volt rajta egy barnás folt, ahol a cigarettát tartotta.

A fiatalember elbúcsúzott. – Vandam őrnagyra bízom, hogy magyarázzon meg magának mindent. Remélem, hogy hajlandó lesz együtt dolgozni vele; meggyőződésem, hogy a dolog nagyon fontos.

Vandam kezet fogott vele, és köszönetet mondott neki. A fiatalember távozott.

Vandam felszólította Elene-t: – Meséljen magáról.

– Nem – mondta Elene. – Maga meséljen *magáról.*

Az őrnagy egy kicsit meghökkenve húzta fel a szemöldökét, kicsit mulatott is a dolgon, és már egyáltalán nem volt kimért. – Rendben van – mondta egy pillanatnyi szünet után. – Kairó tele van olyan tisztekkel és katonákkal, akik titkokat tudnak. Ismerik az erőinket, a gyönge pontjainkat és a terveinket. S az ellenség ezekre a titkokra kíváncsi. Biztos vagyok benne, hogy a németeknek mindig vannak embereik Kairóban, akik megpróbálnak információkat szerezni. Az én feladatom az, hogy megakadályozzam őket ebben.

– Ez igazán egyszerű.

Vandam fontolóra vette a dolgot. – Egyszerű, de nem könnyű.

A lány észrevette, hogy a férfi mindent komolyan vesz, amit mond. Azt hitte, azért, mert nincs humorérzéke, de ugyanakkor tetszett is neki a dolog: a férfiak általában úgy fogták fel a vele való beszélgetést, mint a háttérzenét egy koktélbárban: eléggé kellemes ugyan, de teljesen értelmetlen zaj csupán.

A férfi várt. – Most magán a sor – mondta.

A lánynak hirtelen kedve támadt elmondani neki az igazságot. – Pocsék énekesnő vagyok, és közepes táncosnő, de néha találok egy-egy gazdag pasast, aki kifizeti a számláimat.

A férfi nem szólt semmit, de láthatólag meghökkent.

Elene megkérdezte: – Meg van botránkozva?

– Ne legyek?

A lány elfordította fejét. Tudta, mit gondol a férfi. Eddig olyan udvariasan bánt vele, mintha tiszteletre méltó nő volna, az *ő* osztályából való. És most rájött, hogy tévedett. A reakciója pontosan előre látható volt, a lány mégis egy kis keserűséget érzett. Azt mondta: – Hát nem ezt teszi a legtöbb nő, amikor férjhez megy? Nem egy férfit keres, aki kifizeti a számláit?

– De igen – mondta komolyan a férfi.

A lány ránézett. Hatalmába kerítette a kajánság ördöge. – Én csak egy kicsit gyorsabban hajtom be a számlákat, mint az átlagos háziasszonyok.

Vandamból kitört a nevetés. Hirtelen egészen más embernek látszott. Hátravetette a fejét, szétvetette a karját meg a lábát, egész testéből elmúlt a merevség. Mikor a nevetés alábbhagyott, kicsit lazított, de csak rövid időre. Egymásra mosolyogtak. A pillanat elmúlt, a férfi ismét keresztbe vetette a lábát. Csend volt. Elene úgy érezte magát, mint egy iskolás lány, aki kuncogott az órán.

Vandam ismét komoly volt. – Az én problémám az információszerzés – mondta. – Egy angolnak itt senki sem árul el semmit. És itt lép be maga a képbe. Mivel maga egyiptomi, hallja azokat a híreszteléseket és pletykákat, amelyeket én sohasem hallok. És mivel zsidó, továbbadja nekem. Legalábbis remélem.

– Miféle pletykákat?

– Mindenki érdekel, aki a brit hadsereg után kíváncsiskodik. – Szünetet tartott. Látszott rajta, hogy azon tűnődik, mennyit áruljon el a lánynak. – Különösen... Jelenleg például egy Alex Wolff nevű embert keresek. Valamikor Kairóban lakott, és nemrég tért ismét vissza. Alighanem lakást keres magának, és valószínűleg rengeteg a pénze. És minden bizonnyal a brit hadsereg után kíváncsiskodik.

Elene vállat vont. – Olyan nagy feneket kerített a dolognak, hogy azt hittem, valami izgalmasabb vállalkozásra fog felkérni.

– Például?

– Nem tudom. Például arra, hogy keringőzzek Rommellel, és közben zsebeljem ki.

Vandam ismét nevetett. Elene azt gondolta: sikerült megszeretnem ezt a nevetést.

A férfi azt mondta: – Hát az nehéz volna ugyan, de megtenné?

– Nem tudom. – Dehogynem tudom, gondolta Elene: csak a beszélgetést próbálom meghosszabítani, mert élvezem.

Vandam előrehajolt. – Olyan emberekre van szükségem, mint maga, Miss Fontana. – A lány neve ostobán hangzott, amikor a férfi ilyen udvariasan mondta ki. – Maga jó megfigyelő, tökéletes álcája van és nyilvánvalóan intelligens. Bocsássa meg, hogy ilyen őszinte vagyok.

– Sose mentegetőzzön, imádom, hogy őszinte – mondta a lány. – Folytassa.

– A legtöbb emberem nem valami megbízható. Pénzért csinálják a dolgot, magának meg különb indítéka van…

– Egy pillanat – vágott a szavába a lány. – Pénzt én is akarok. Mit fizet a munkáért?

– Az információtól függ, amelyet szerez.

– Mennyi a minimum? – Nulla.

– Ez valamivel kevesebb, mint amennyit reméltem.

– Mennyit akar?

– Lehetne úriember, és kifizethetné a lakásom bérét. – Az ajkába harapott: ilyen nyíltan megfogalmazva nagyon kurvásan hangzott a dolog.

– Mennyi az?

– Havi hetvenöt font.

Vandam felhúzta a szemöldökét. – Miben lakik? Csak nem palotában?

– Felmentek az árak. Nem hallott róla? Meg aztán az angol tisztek imádják a kényelmet.

– *Touché.* – Vandam a homlokát ráncolta. – Borzasztóan hasznosnak kell lennie, hogy havi hetvenöt fontot kiérdemeljen.

Elene vállat vont. – Mért ne tehetnénk próbát?

– Maga nagyon ügyesen tárgyal. – Vandam elmosolyodott. – Rendben van, a próbaidő egy hónap.

Elene megpróbálta eltitkolni, hogy diadalittas. – Hogy léphetek kapcsolatba magával?

– Küldjön egy üzenetet. – A férfi ceruzát meg egy darab papírt vett elő az inge zsebéből, és írni kezdett. – Megadom a címemet meg a telefonszámomat a főhadiszálláson is meg otthon is. Mihelyt hallat magáról, felkeresem a lakásán.

– Rendben van. – Elene is fölírta a címét, s közben azon tűnődött, vajon mi lesz a véleménye az őrnagynak a lakásáról. – De mi lesz, ha meglátják?

– Számít?

– Megkérdezhetik tőlem, hogy ki maga.

– Hát okosabb, ha nem mondja meg az igazat.

A lány elmosolyodott. – Majd azt fogom mondani, hogy a szeretőm.

A férfi elfordította a fejét. – Kitűnő.

– De jól kell ám játszania a szerepét. – Elene igyekezett komoly maradni. – Nyalábszámra kell hoznia a virágokat meg a csokoládét.

– Nem értem...

– Hát az angol férfiak nem szoktak virágot meg csokoládét adni a szeretőiknek?

A férfi hunyorgás nélkül nézett rá. Elene észrevette, hogy szürke a szeme. – Nem tudom – mondta Vandam őszintén. – Még soha nem volt szeretőm.

Ez megrovás volt, gondolta Elene. Hangosan ezt mondta: – Akkor még sokat kell tanulnia.

– Kétségtelen. Iszik még egy pohárral?

Ezzel el vagyok bocsátva, gondolta Elene. Kicsit túlzásba viszed a dolgot, Vandam őrnagy: jókora adag képmutatás van benned, szereted *te* irányítani a dolgokat, és nem tűrsz

ellentmondást. De majd a kezembe veszlek, lyukat ütök a hiúságodon, megsebezlek egy kicsit.

– Köszönöm, nem – mondta. – Mennem kell. Vandam is felállt. – Előre is örülök, hogy hallani fogok magáról.

A lány kezet fogott vele, és elment. Valahogy az volt az érzése, hogy a férfi nem néz utána.

Vandam civilbe öltözött az Angol-Egyiptomi Unió fogadására. Amíg a felesége élt, soha nem járt el az Unióba: az asszony “póriasnak" nevezte a dolgot, ő meg azt mondta az asszonynak, hogy mondjon inkább “plebejusit", hogy ne hangozzék úgy, mintha egy vidéki sznob beszélne. Az asszony erre azt felelte, hogy ő igenis vidéki sznob, és Vandam hagyjon fel a klasszikus műveltsége fitogtatásával.

Vandam imádta a feleségét, amíg élt, és még most is imádta.

Az asszony apja eléggé gazdag ember volt, akiből azért lett diplomata, mert nem tudott semmi okosabbat csinálni. Egyáltalán nem volt elragadtatva a gondolattól, hogy a lánya egy postás fiához megy férjhez. Még akkor sem engesztelődött meg igazán, amikor megmagyarázták neki, hogy Vandam gimnáziumot végzett (ösztöndíjjal), sőt az egyetemet is elvégezte Londonban, és hogy a fiatal katonatisztek generációja egyik legígéretesebb tagjának tekintik. A lánya azonban ebben a dologban is hajthatatlan volt, mint mindenben, és az apa végül is kegyesen beletörődött a házasságba. Elég furcsa, de az egyetlen alkalommal, amikor az apák találkoztak, elég jól kijöttek egymással. Sajnos az anyák gyűlölték egymást, és nem került sor több családi összejövetelre.

Mindez nem nagyon izgatta Vandamet; mint ahogy az sem izgatta, hogy a felesége indulatos, parancsoló modorú és kicsinyes. Angela kecses volt, de méltóságteljes és gyönyörű. Vandam számára a nőiesség megtestesülését jelentette, és szerencsés embernek tartotta magát.

Az Elene Fontanával való ellentét nem is lehetett volna rikítóbb.

Vandam motorbiciklin ment az Unióba. A bringa, egy 350-es BSA nagyon célszerűnek bizonyult Kairóban. Egész évben

használni tudta, mert az idő majdnem mindig elég jó volt; és keresztül tudott vele jutni az olyan forgalmi dugókon is, ahol minden autó és taxi elakadt. Meglehetősen gyors masina volt, és titokban mindig megborzongott a láttán, mert eszébe jutott az ifjúkora, amikor mérhetetlenül sóvárgott egy ilyen bringa után, de nem volt pénze rá, hogy vásároljon egyet. Angela gyűlölte a motorbiciklit – akárcsak az Uniót, ezt is póriasnak tartotta –, de Vandam ebben a dologban elszántan dacolt vele.

Az idő már hűvösödött, mikor leparkolt az Unió előtt. Amikor elhaladt a klubház mellett, benézett az egyik ablakon, és látta, hogy odabenn már nagyban biliárdoznak. De ellenállt a kísértésnek, és továbbment a kertbe.

Elvett egy tálcáról egy pohár ciprusi sherryt, és bólogatva, mosolyogva, az ismerősökkel tréfás megjegyzéseket váltva elvegyült a tömegben. Antialkoholista muzulmánok számára rendezett tea volt, de nem sok muzulmán volt jelen. Vandam belekóstolt a sherrybe, és azon tűnődött, vajon meg lehetne-e tanítani a mixert egy martini keverésére.

Keresztülnézett a pázsiton a szomszédos Egyiptomi Tiszti Klub felé, és nagyon szerette volna hallani az ott folyó beszélgetéseket. Valaki a nevén szólította, és mikor megfordult, az orvosnővel találta magát szemben. Megint csak gondolkoznia kellett, míg végre eszébe jutott a neve. – Ó, doktor Abuthnot.

– Itt nem kell betartanunk a formaságokat – mondta a nő. – A nevem Joan.

– Az enyém William. Itt van a férje is?

– Nem vagyok férjnél.

– Bocsánat. – Máris új megvilágításban látta dr. Abuthnotot. Az orvosnő hajadon, ő meg özvegy, legalább hetenként háromszor látják őket beszélgetni egymással: biztos, hogy a kairói angol kolónia gyakorlatilag már jegyeseknek tekinti őket. – Maga sebész? – kérdezte.

A nő elmosolyodott. – Manapság csak embereket varrók meg foltozok össze, de igen, a háború előtt sebész voltam.

– Hogy sikerült ezt elérnie? Nem lehetett könnyű egy nőnek.

– Foggal és körömmel harcoltam. – A nő még mindig mosolygott, de Vandam úgy vette észre a hangjából, mintha

neheztelne valamiért. – Ahogy hallom, maga sem éppen konvencionálisán él.

Vandam mindig azt hitte magáról, hogy ugyancsak konvencionális. – Hogyhogy? – kérdezte meglepődve.

– Egyedül neveli a gyerekét.

– Nincs más választásom. Ha vissza akartam volna is küldeni Angliába, nem lett volna módomban: útlevelet csak a rokkantak meg a tábornokok kapnak.

– De nem is akarta visszaküldeni.

– Nem.

– Hát azért mondtam, amit mondtam.

– A fiú az enyém – mondta Vandam. – Nem szeretném, ha valaki más nevelné föl – és ő sem szeretné.

– Értem. Csak hát vannak apák, akik az ilyesmit... férfihoz méltatlannak tartanák.

Vandam felhúzta a szemöldökét, és meglepődve látta, hogy a nő elpirult. Azt mondta: – Azt hiszem, igaza van. Erre még sohasem gondoltam.

– Restellem magam, tapintatlan voltam. Parancsol még egy sherryt?

Vandam belenézett a poharába. – Azt hiszem, inkább bemegyek a klubba, és keresek valami igazi italt.

– Sok szerencsét – mosolyodott el a nő, és otthagyta.

Vandam keresztülvágott a pázsiton a klubház felé. Dr. Abuthnot vonzó, bátor és értelmes nő, és világosan tudtára adta, hogy szeretné jobban megismerni őt. Mi a fenéért vagyok olyan közömbös iránta? – gondolta Vandam. – Itt körülöttünk mindenkinek az a véleménye, hogy összeillő pár vagyunk – és igazuk is van.

Bement, és odaszólt a mixernek: – Gint. Jéggel. Egy szem olajbogyóval. És *néhány csepp* nagyon száraz vermuttal.

Amikor a martini elkészült, kiderült, hogy egészen jó, így ivott még két pohárral. Ismét eszébe jutott az az Elene nevű lány. Ezer ilyen lány van Kairóban – görög, zsidó, szír és palesztinai éppúgy, mint egyiptomi. Táncosnők, amíg nem sikerül magukra vonniuk valami gazdag *roué* figyelmét. A legtöbb valószínűleg olyan ábrándokat dédelget, hogy férjhez megy, és elviszik egy nagy házba Alexandriában, Párizsban vagy Surreyben, és a legtöbben nyilván csalódnak.

Valamennyinek egyformán finom barna arca, macskaszerű teste, karcsú lába és hetyke melle van, de Vandam kísértést érzett azt gondolni, hogy Elene nem olyan, mint a többi. A mosolya ellenállhatatlan. Az az ötlete, hogy Palesztinába megy dolgozni valamilyen gazdaságba, első látásra nevetségesnek tűnt, de ő mégis megpróbálkozott vele, és amikor kudarcot vallott, belement, hogy Vandamnek dolgozzon. De persze az, hogy pletykákat továbbít, ugyanolyan könnyű módja a megélhetésnek, mint kitartott nőnek lenni. Valószínűleg ő is csak ugyanolyan, mint a többi táncosnő: Vandamét az effajta nők sem érdekelték.

Az elfogyasztott martinik kezdték megtenni a hatásukat, és mivel félt, hogy esetleg nem lesz olyan udvarias a hölgyekkel, amilyennek lennie kellene, ha ők is bejönnek, fizetett és távozott.

A főhadiszállásra robogott, hogy megtudja a legújabb híreket. Úgy látszott, hogy a nap végül is döntetlenül végződött, miután mindkét fél súlyos veszteségeket szenvedett – a brit fél talán valamivel súlyosabbakat. Mégiscsak átkozottul demoralizáló a dolog, gondolta Vandam: biztonságos támaszpontunk van, jó az utánpótlásunk, jobbak a fegyvereink, számbeli fölényben vagyunk, megfontoltan tervezünk és körültekintően harcolunk, mégsem győzünk soha, a szentségit neki! Hazament.

Gaafar rizses báránysültet készített. Vandam még egy pohárral megivott a vacsorához. Billy beszélt hozzá, miközben ő evett. A mai földrajzórán a kanadai búzatermelésről volt szó. Vandam szerette volna, ha az iskolában arról az országról tanítják meg valamire a fiút, amelyikben él.

Miután Billy lefeküdt, Vandam egyedül ült a társalgóban, dohányzott, és Joan Abuthnotra, Alex Wolffra és Erwin Rommelre gondolt. A maguk különböző módján mind a hárman fenyegetést jelentettek számára. Amikor odakint leszállt az este, kezdte szűknek találni a szobát. Megtöltötte a cigarettáját, és elment hazulról.

A város este is éppen olyan élénk volt, mint a nap bármelyik szakában. Rengeteg volt a katona az utcákon, sok közülük tökrészeg. Kemény legények voltak ezek a katonák, sok ütközetben vettek részt a sivatagban, szenvedtek a

homoktól, a hőségtől, a bombáktól meg a gránátoktól, és gyakran úgy találták, hogy a wogok nem olyan hálásak ezért, mint amilyeneknek lenniök kellene. Ha egy-egy boltos kevesebbet adott vissza, mint amennyi visszajárt, vagy egy étterem tulajdonosa túl magas árakat számított fel, vagy egy csapos nem volt hajlandó részegeket kiszolgálni, a katonáknak rendszerint eszükbejutott, hogy egyiptomi barátaik csődöt mondtak Egyiptom védelmében, és ilyenkor elkezdtek verekedni, ablakokat beverni vagy összetörték az egész berendezést. Vandam meg tudta érteni, hogy miért nem hálásak az egyiptomiak – teljesen mindegy volt nekik, hogy a britek vagy a németek nyomják-e el őket –, de még így se nagyon rokonszenvezett a kairói boltosokkal, akik vagyont szereztek maguknak a háborúból.

Lassan ballagott, cigarettával a kezében, élvezte a hűvös esti levegőt, benézett a nyitott kis boltokba, és nem volt hajlandó megvásárolni sem egy “mérték után azonnal készített" pamutinget, sem egy bőr kézitáskát “a hölgy számára", sem egy használt példányt a *Dévajságok* című magazinból. Jól mulatott egy utcai áruson, akinek a zakójára baloldalt trágár képek voltak tűzve, jobboldalt meg kis feszületek. Észrevette, hogy egy csoport katona majd megpukkad a röhögéstől két egyiptomi rendőr láttán, akik kéz a kézben járőröztek az utcán.

Betért egy bárba. Az angol klubokon kívül másutt nem volt tanácsos gint inni, ezért aztán *zibib*-et rendelt, azt az ánizsos italt, amely zavaros lett a víztől. A bár tízkor bezárt, a muzulmán Wafd-kormány és a tábori csendőrség ünneprontó felügyelőjének közös megegyezése alapján. Vandam látása kicsit ködös volt, mikor elhagyta a bárt.

Az óváros felé indult. Elhaladt egy tábla mellett, amelyre az volt írva, hogy KATONÁKNAK TILOS A BELÉPÉS, és belépett a *Birká*-ba. A szűk utcákon és sikátorokon a nők a lépcsőkön ülve és az ablakokon kihajolva dohányoztak, várták a kuncsaftokat, és elcsevegtek a katonai rendőrökkel. Jó néhányan megszólították Vandamet, angolul, franciául és olaszul kínálva fel neki a testüket. Befordult egy kis átjáróba, átvágott egy üres udvaron, és belépett egy jelöletlen nyitott kapun.

Felment a lépcsőn, és az első emeleten bekopogott az egyik ajtón. Egy középkorú egyiptomi nő nyitotta ki. Fizetett neki öt fontot, és bement.

Egy nagy, homályosan megvilágított szobában, amelynek fényűző berendezése már kifakult, letelepedett egy párnára, és kigombolta az inge nyakát. Egy buggyom nadrága fiatal nő a kezébe nyomta a nargilét. Többször egymás után mélyen leszívta a hasis füstjét. Hamarosan jóleső bágyadtság kerítette hatalmába. Hátradőlt, a könyökére támaszkodott, és körülnézett. A szoba árnyékos zugaiban még négy férfit látott. Kettő közülük pasa – gazdag arab földbirtokos – volt, egy díványon ültek, és halkan, hadarva beszélgettek. Egy harmadik, aki láthatólag már majdnem elaludt a hasistól, angolnak látszott, és valószínűleg éppúgy tiszt volt, mint Vandam. A negyedik férfi egy sarokban ült, és az egyik lánnyal beszélgetett. Vandam elcsípett néhány foszlányt a beszélgetésből, kitalálta, hogy a férfi szeretné hazavinni a lányt, és az árról tárgyalnak. A férfi ismerősnek rémlett, de Vandam, aki részeg volt és már kábult is, hiába próbálta megerőltetni az emlékezetét, nem tudott rájönni, hogy kicsoda.

Az egyik lány odajött, és megfogta Vandam kezét. Bevezette egy fülkébe, és behúzta a függönyt. Levetette a melltartóját. Apró barna melle volt. Vandam megcirógatta az arcát. A gyertyafényben az arca állandóan változott, hol öregnek, hol fiatalnak, hol ragadozónak, hol meg szerelmesnek látszott. Volt egy pillanat, amikor Joan Abuthnotra hasonlított. De mikor végül is a magáévá tette, pontosan olyan volt, mint Elene.

5.

Alex Wolff galabijában, fezzel a fején harmincyardnyira állt a GHQ – a brit főhadiszállás kapujától, és papírlegyezőket árult, amelyek kétpercnyi használat után tönkrementek.

A nagy felhajtás alábbhagyott. Már legalább egy hete nem látott angol katonákat, akik személyazonossági papírokat ellenőriztek volna. Az a Vandam nevű alak sem gyakorolhatott nyomást a végtelenségig a rendőrségre.

Wolff azonnal a főhadiszállás elé állt, mihelyt eléggé biztonságban érezte magát. Az, hogy bejutott Kairóba, diadal volt; de nem ért vele semmit, ha nem tudta kihasználni a helyzetét arra, hogy megszerezze az információt, amelyre Rommelnek szüksége volt – méghozzá gyorsan. Viszszaemlékezett a rövid beszélgetésre, amelyet Rommellel folytatott Gialóban. A Sivatagi Róka egyáltalán nem látszott ravasznak. Alacsony, fáradhatatlan férfi volt, agresszív parasztpofával: vaskos orral, lebiggyedt szájjal, gödrös állal, a bal arcán cikcakkos heggel. A haja olyan rövidre volt nyírva, hogy egy szál sem látszott ki a sapkája alól. Azt mondta: – A katonák száma, a hadosztályok neve – a harcban állóké is meg a tartalékban lévőké is – és a képzettségük foka érdekel. Érdekel a tankok száma – a harcban állóké meg a tartalékban lévőké is –, és az, hogy milyen állapotban vannak. Érdekel a lőszer-, élelem- és benzinutánpótlás. Érdekel a parancsnoki beosztásban levő tisztek egyénisége és beállítottsága. Érdekelnek a stratégiai és taktikai terveik. Azt mondják, hogy maga érti a dolgát, Wolff. Remélem, igazuk van.

Könnyebb volt megígérni, hogy mindezt megszerzi, mint végrehajtani.

Bizonyos mennyiségű információt Wolff úgy is megszerezhetett, ha csak sétálgatott a városban. Megfigyelhette a szabadságon levő katonák egyenruháit, kihallgathatta a beszélgetésüket, s ebből megállapíthatta, hogy az egyes csapatok hol voltak és mikor térnek vissza. Néha egy-egy őrmester említést tett a halottak és a sebesültek számáról is, vagy az eredetileg légelhárító fegyvereknek szánt 88 mm-es ágyúk pusztító hatásáról, amelyeket a németek a tankjaikba szereltek. Hallotta, mikor egy katonai műszerész panaszkodott, hogy az előző ötven új tank közül harminckilencnél nagyobb javításokra van szükség, mielőtt be lehet vetni őket. Mindez hasznos információ volt, amit továbbíthatott Berlinbe, ahol a felderítés szakemberei elemezhették és egybevethették őket más adatokkal, hogy kialakuljon belőlük egy átfogó kép. Csakhogy Rommelnek nem erre volt szüksége.

Valahol a főhadiszállás épületében kellett lenniük olyan papíroknak, amelyeken ilyesmik álltak: “Miután az A

hadosztály, amelynek száz tankja és tökéletes utánpótlása van, kipihente magát és a szükséges javításokat elvégezték, holnap elhagyja Kairót, és a C oázisnál csatlakozik a B hadosztályhoz, hogy felkészüljenek a szombat hajnali ellentámadásra D oázistól nyugatra."

Wolffnak az ilyen papírokra volt szüksége.

Ezért árult legyezőket a főhadiszállás előtt.

A főhadiszállás számára a britek egy csomó nagy házat foglaltak le – a legtöbb gazdag pasáké volt – a Garden City nevű peremvárosban. (Wolff hálás volt, hogy a Villa les Oliviers nem került bele a hálóba.) A lefoglalt házakat szögesdrót kerítéssel vették körül. Az egyenruhás katonák gyorsan bejutottak a kerítés kapuján, a civileket azonban megállították és hosszasan kifaggatták, miközben az őrök telefonáltak, és ellenőrizték, hogy valóban joguk van-e belépni.

A város más részein, más épületekben is voltak főhadiszállások – a Semiramis Hotelban volt például az Egyiptomi Brit Csapatok nevű alakulat főhadiszállása –, de ez volt a közép-keleti főhadiszállás, a centrum. Wolff annak idején rengeteg időt töltött azzal az Abwehr kémiskolájában, hogy emlékezetébe vésse a különböző egyenruhákat, az ezredek azonossági jelét és a szó szoros értelmében sok száz magas rangú brit katonatiszt arcát. Most több egymás után következő reggel megfigyelte a kapu elé érkező hatalmas vezérkari kocsikat, és megpróbált belesni az ablakaikon, hogy lássa az ezredeseket, tábornokokat, tábornagyokat, repülő őrnagyokat és magát a főparancsnokot, Sir Claude Auchinlecket. Mindnyájan egy kicsit furcsán hatottak, és Wolff zavarban is volt, amíg rá nem jött, hogy a kép, amelyet az emlékezetébe vésett róluk, fekete-fehér volt, most meg – először – színesben látja őket.

A vezérkar fejesei kocsin jártak, az adjutánsaik azonban gyalog. A századosok és őrnagyok minden reggel gyalog érkeztek, hónuk alatt kis aktatáskákkal. Délfelé – a szokásos délelőtti eligazítás után, tételezte fel Wolff – némelyikük eltávozott, hóna alatt megint csak az aktatáskával.

Wolff mindennap a nyomába szegődött valamelyik adjutánsnak.

A legtöbb adjutáns a főhadiszálláson dolgozott, és ezek a titkos iratokat a nap végzetével nyilván elzárták az irodáikban. De volt köztük néhány, akinek csak a délelőtti eligazításra kellett bejönnie a főhadiszállásra, az irodája azonban a város más részeiben volt. Ezek kénytelenek voltak az eligazításon kapott papírokat magukkal hurcolni egyik irodából a másikba. Az egyik például a Semiramis Hotelba ment. Kettő a Kaszr-el-Nilben levő laktanyába. Egy negyedik egy jelöletlen épületbe a Szulejmán pasa negyedben.

Wolff az ő aktatáskájához szeretett volna hozzájutni.

Ma akart főpróbát tartani.

Miközben a tűző napon várta, hogy kijöjjenek az adjutánsok, az elmúlt éjszakára gondolt, és mosolyra húzódott az ajka az újonnan növesztett bajusz alatt. Megígérte Szonjának, hogy keres neki egy másik Favzit. Az este elment a *Birká*-ba, és kiszemelt egy lányt Madame Fahmi műintézetében. A lány nem volt ugyan Favzi – mert *az* a lány volt csak az igazi –, de ideiglenesen megfelelt helyettesnek. Felváltva, aztán közösen szórakoztak vele: aztán eljátszották Szonja bizarr, izgalmas játékait… Hosszú éjszaka volt.

Mikor az adjutánsok kijöttek, Wolff annak a kettőnek szegődött a nyomába, akik a laktanyába mentek.

Egy perc múlva Abdullah bukkant elő az egyik kávéházból, és melléje szegődött.

– Az a kettő? – kérdezte Abdullah.

– Az a kettő.

Abdullah kövér férfiú volt, egy acélfog díszelgett a fogsorában. Kairó egyik leggazdagabb emberének hírében állt, de ő nem utánozta az európaiakat, mint a legtöbb gazdag arab. Szandált, mocskos burnuszt és fezt viselt. Zsíros haja göndör volt a füle körül, a körme fekete. Az ő gazdagsága nem földbirtokból származott, mint a pasáké, nem is kereskedelemből, mint a görögöké, hanem bűnözésből.

Abdullah tolvaj volt.

Wolff kedvelte. Abdullah ravasz volt, alattomos, kegyetlen, bőkezű és mindig harsányan nevető: Wolff szemében ő testesítette meg a Közép-Kelet ősi bűneit és erényeit. Hadseregnyi gyermeke, unokája, unokaöccse, unokahúga és második unokatestvére harminc éve fosztogatta Kairóban a házakat és a zsebeket. Mindenhová elértek a csápjai: hasis-

nagykereskedő volt, befolyásos politikus barátai voltak, és ő volt a tulajdonosa a *Birká*-ban a házak felének, köztük Madame Fahmiénak is. Az Óvárosban lakott egy hatalmas, omladozó házban, négy feleségével.

Követték a két tisztet a modern városközpontba. Abdullah megkérdezte: – Csak az egyik aktatáska kell, vagy mind a kettő?

Wolff fontolóra vette a dolgot. Ha egyet lopnak el, az csak alkalmi lopásnak tűnik, kettő már szervezettnek. – Csak az egyik – válaszolta.

– Melyik?

– Mindegy.

Miután Wolff rájött, hogy a Villa les Oliviers többé már nem biztonságos, fontolóra vette, ne forduljon-e Abdullahhoz menedékért. Aztán úgy döntött, hogy nem fordul hozzá. Kétségtelen, hogy Abdullah el tudta volna rejteni valahol Wolffot – valószínűleg valamelyik bordélyban – úgyszólván a végtelenségig. De mihelyt elrejtette Wolffot, nyilván azonnal tárgyalásokba bocsátkozott volna a britekkel, hogy eladja őt nekik. Abdullah szemében két részre oszlott a világ: a családjára meg a többiekre. A családjához a végsőkig hűséges volt, és teljesen megbízott bennük; de mindenki mást hajlandó volt becsapni, és számított rá, hogy azok is megpróbálják becsapni őt. Minden üzlete a kölcsönös gyanakváson alapult. Wolff úgy vette észre, hogy az üzletei meglepően jól mennek.

Elérkeztek egy forgalmas sarokhoz. A két tiszt a járműveket kerülgetve átvágott az úttesten. Wolff utánuk akart menni, de Abdullah a karjára tette a kezét, és megállította.

– Itt fogjuk megcsinálni – mondta Abdullah.

Wolff körülnézett, szemügyre vette az épületeket, a járdát, az útkereszteződést és az utcai árusokat. Lassan elmosolyodott és bólintott. – Tökéletes hely – mondta.

Másnap csinálták meg. Abdullah valóban tökéletes helyet szemelt ki a táskalopásra. Egy forgalmas mellékutca torkollott itt egy főútvonalba. A sarkon egy kávéház asztalai ki voltak rakva a járdára, felére csökkentve annak a szélességét. A főútvonalon autóbusz-megálló volt a kávéház előtt. Az, hogy

az emberek sorba állva várakozzanak az autóbuszra, Kairóban a hatvanéves brit uralom ellenére sem vált szokássá, az utazni kívánók összevissza nyüzsögtek az amúgy is zsúfolt járdán. A mellékutca valamivel kevésbé volt zsúfolt, mert a kávéházaknak ott is voltak ugyan asztalai a járdán, de buszmegálló nem volt. Abdullah ezt a kis hiányosságot azzal tette jóvá, hogy kirendelt oda két akrobatát, akik mutatványokat végeztek az utcán.

Wolff a sarokasztalnál ült, ahonnan láthatta mind a főútvonalat, mind a mellékutcát, és nyugtalankodott, hogy a dolog esetleg nem sikerül.

Lehet, hogy a tisztek ma nem mennek a laktanyába.

Lehet, hogy más útvonalon mennek.

Lehet, hogy nem hozzák magukkal az aktatáskájukat.

Lehet, hogy a rendőrség túl korán érkezik, és mindenkit letartóztat a helyszínen.

Lehet, hogy a tisztek Wolffot is elkapják, és kikérdezik.

Az is lehet, hogy Abdullah úgy gondolta, könnyebben is megkeresheti a pénzét, érintkezésbe lépett Vandam őrnaggyal, és megmondta neki, hogy ma déli tizenkét órakor letartóztathatja Alex Wolffot a Naszif kávéházban.

Wolff félt a börtöntől. Az nem is kifejezés, hogy félt: rettegett tőle. Még a gondolatára is kiverte a hideg veríték a déli napsütésben. Meg tudott lenni jó étel, pezsgő és nők nélkül, ha szabadon mozoghatott a végtelen, üres sivatagban, mint ahogy nélkülözni tudta a sivatag szabadságát is, ha egy zsúfolt városban, fényűző körülmények között élhetett. De mind a kettőt képtelen volna nélkülözni. Erről soha nem beszélt senkinek: ez a lidércnyomás csak titokban gyötörte. Páni félelem kerítette hatalmába a gondolatra, hogy egy szűk, sötét cellában kell élnie a társadalom söpredéke (méghozzá csupa férfi) közt, silány ételt kell ennie, és sohasem láthatja a kék eget, a végtelen Nílust, a nyílt síkságokat... Gyorsan elhessegette magától a gondolatot. Ilyesmire soha nem kerülhet sor.

Háromnegyed tizenkettőkor Abdullah hatalmas, mocskos figurája kacsázott el a kávéház előtt. Kifejezéstelen volt az arca, de apró fekete szemével éles pillantást vetett maga köré, ellenőrizve, hogy minden előkészület megtörtént-e. Átvágott az úttesten, és eltűnt Wolff szeme elől.

Tizenkettő után öt perccel Wolff megpillantott a távolban két katonai sapkát a tömegben.

Kiült a szék szélére.

A tisztek egyre közeledtek. Mind a kettőnek a hóna alatt ott volt az aktatáska.

Az utca másik oldalán egy parkoló kocsi túráztatni kezdte üresen járó motorját.

Egy busz érkezett a megállóba, és Wolff azt gondolta: Lehetetlen, hogy ezt is Abdullah intézte volna így, ez a szerencse külön ajándéka.

A tisztek már csak öt yardnyira voltak Wolfftól.

Az utca szemközti oldalán parkoló kocsi hirtelen elindult. Hatalmas fekete Packard volt, erős motorral, puha amerikai rugózással. Úgy vágott keresztül az úttesten, mint egy támadó elefánt, a motorja első sebességgel bömbölt, és tekintet nélkül a főútvonal forgalmára, egyenesen a mellékutca felé tartott, a dudája egyfolytában bőgött. A sarkon, néhány lábra onnan, ahol Wolff ült, belerohant egy ócska Fiat taxi motorházába.

A két tiszt megállt Wolff asztala mellett, és bámulni kezdte a karambolt.

A taxi sofőrje, a fiatalabb arab, akin európai ing és fez volt, kiugrott a kocsijából.

A Packardból egy mohairöltönyös fiatal görög ugrott ki.

Az arab közölte a göröggel, hogy mocskos disznó.

A görög közölte az arabbal, hogy ő meg egy beteg teve segge.

Az arab pofon ütötte a görögöt, a görög meg orrba vágta az arabot.

Azok, akik leszálltak az autóbuszról, meg azok, akik fel akartak szállni rá, közelebb jöttek.

A sarkon túl az akrobata, aki a partnere fején állt, megfordult, hogy lássa a verekedést, aztán mintha elvesztette volna az egyensúlyát, a nézők közé zuhant.

Egy kisfiú rohant el Wolff asztala mellett. Wolff felugrott, a fiú után mutatott, és torkaszakadtából elkiáltotta magát: – Fogják meg, tolvaj!

A fiú csak rohant. Wolff utánavetette magát, és négy ember, aki Wolff közelében ült, szintén felugrott, hogy megpróbálja elkapni a fiút. A gyerek elrohant a két tiszt

között, akik az úttesten folyó verekedést bámulták: Wolff és akik felugráltak, hogy segítsenek neki, belerohantak a tisztekbe, és mind a kettőt leverték a lábáról. Többen is elkezdtek kiabálni, hogy: – Fogják meg, tolvaj! –, noha jóformán egyikük sem tudta, hogy ki az állítólagos tolvaj. Az újonnan érkezettek közül néhányan azt gondolták, hogy nyilván a verekedő sofőrök valamelyike. A buszmegállónál csellengő tömeg, az akrobaták nézőközönsége meg a kávéházban ülők többsége odarohant, és rátámadt az egyik sofőrre – az arabok a görögöt tartották tolvajnak, mindenki más meg az arabot. Többeknél bot volt – majdnem mindenki bottal járt-, belerohantak a tömegbe, és elkezdték vaktában ütlegelni a fejeket, hogy megpróbálják megszüntetni a verekedést, de éppen az ellenkező hatást érték el. Valaki felkapott egy széket a kávéház elől, és belehajította a tömegbe. A szék szerencsére túlrepült a célon, és a Packard szélvédőjét törte be. Ugyanakkor kirohantak a kávéházból a pincérek, a konyhai személyzet meg a tulajdonos, és nekiestek mindenkinek, aki a székek közt tántorgott, botladozott vagy éppen rajtuk ült. Öt nyelven ordítozott mindenki mindenkire. Az arra haladó kocsik megálltak, hogy utasaik megnézzék a verekedést, a forgalom három irányban is elakadt, és valamennyi megálló kocsi hangosan bőgette a dudáját. Egy kutya elszabadult a pórázról, és az izgalomtól őrülten elkezdte harapdálni az emberek lábikráját. Az autóbuszról mindenki leszállt. A verekedő tömeg minden másodperccel nagyobb lett. Azok a sofőrök, akik megálltak, hogy lássák a cirkuszt, megbánták, hogy megálltak, mert amikor a verekedés elért a kocsijukhoz, kénytelenek voltak bezárni az ajtókat és felhúzni az ablakokat, miközben férfiak, nők és gyermekek, arabok, görögök, szírek, zsidók, ausztráliaiak és skótok ugráltak fel a kocsik tetejére, verekedtek a motorház fedelén és zuhantak a hágcsókra, összevérezve az egész kocsit. Valaki belezuhant a kávéházzal szomszédos szabóüzlet kirakatába, egy megriadt kecske meg berohant a kávéház másik oldalán levő souvenirüzletbe, és felborította a porcelánokkal, kerámiákkal és üvegárukkal megrakott asztalokat. Valahonnan előkerült egy pávián – valószínűleg a kecske hátán lovagolt, ez mindennapi formája volt az utcai népszórakoztatásnak –, fürgén végigszökellt az

emberek fején, és eltűnt Alexandria irányában. Egy ló kitört a hámból, és végigvágtatott az utcán a kocsisorok közt. A kávéház fölötti ablakból egy asszony egy vödör mocskos vizet öntött a verekedőkre. Senki sem vette észre.

Végre megérkezett a rendőrség.

Amikor az emberek meghallották a rendőrök sípjait, hirtelen nem találták többé fontosnak a lökdösődést, az ütlegelést és a sértegetéseket, amelyeket addig kötelességüknek tartottak, és kétségbeesetten menekülni kezdtek, mielőtt még a letartóztatások megkezdődtek volna. A tömeg gyorsan szétoszlott. Wolff, aki idejében rájött, hogy mi következik, fogta magát és átment az utca másik oldalára, hogy onnan figyelje, mi lesz az eredmény. Miután hat embert megbilincseltek, mindennek vége lett, s már csak egy fekete ruhás öregasszony meg egy féllábú koldus lökdösődött a kocsiút szélén a kanálisban. A kávéház tulajdonosa, a szabó meg a souvenirüzlet gazdája a kezét tördelve próbálta megmagyarázni a rendőröknek, hogy korábban kellett volna jönniök, s közben gondolatban megkétszerezték vagy – háromszorozták az elszenvedett károkat, a biztosítási díjra számítva.

A busz vezetőjének eltört a karja, de a többi sebesülés csak vágás meg horzsolás volt.

Haláleset csak egy történt: a kecskét megharapta a kutya, következésképpen el kellett pusztítani.

Amikor a rendőrök megpróbálták elmozdítani a két egymásba rohant kocsit, felfedezték, hogy a verekedés során az utcagyerekek felfeszítették mindkét jármű csomagtartóját, és ellopták belőle a pótgumikat.

Az autóbuszból eltűnt minden egyes villanykörte.

És eltűnt a brit hadsereg egyik tisztjének az aktatáskája is.

Alex Wolff önmagával elégedetten, fürgén sietett végig az Óváros sikátorain. Egy héttel ezelőtt még szinte lehetetlennek tűnt a feladat, hogy ellopja a főhadiszállás értékes titkait. Most viszont úgy látszott, hogy sikerült. Az ötlet, hogy Abdullah szervezzen utcai verekedést, kitűnőnek bizonyult.

Kíváncsi volt, vajon mi lehet az aktatáskában.

Abdullah háza kívülről nézve olyan volt, mint a többi nyomornegyedben ház. Repedezett, hámladozó vakolatú homlokzatán szabálytalanul helyezkedtek el az apró, formátlan ablakok. A bejárat alacsony, ajtó nélküli boltív volt, mögötte sötét folyosóval. Wolff behúzta a fejét a boltív alatt, végigment a folyosón, és elindult fölfelé a kőből faragott csigalépcsőn. A tetejére érve félrehúzott egy függönyt, és belépett Abdullah nappalijába.

A szoba olyan volt, mint a tulajdonosa – mocskos, kényelmes és gazdag, vagyis gazdagon berendezett. Három kisgyerek meg egy kölyökkutya kergetőzött a drága szófák és intarziás asztalok körül. Az egyik ablak melletti bemélyedésben egy öregasszony egy faliszőnyegen dolgozott. Egy másik nő akkor tűnt el a szobából, amikor Wolff belépett: itt nem különítették el egymástól a két nemet muzulmán szokás szerint olyan szigorúan, mint Wolff gyerekkorában az ő otthonában. Abdullah a szoba közepén ült a padlón egy hímzett párnán, maga alá húzott lábbal, egy csecsemővel az ölében. Felnézett Wolffra, és szélesen elmosolyodott. – Ó, barátom, micsoda sikerünk volt!

Wolff is leült a padlóra, Abdullahhal szemközt. – Csodálatos voltál – mondta. – Valóságos varázsló vagy.

– Azt a verekedést! És a busz éppen a kellő pillanatban érkezett… meg az a megszökött pávián…

Wolff jobban megnézte, hogy Abdullah mit csinál. Az arab mellett egész halom irattárca, retikül, erszény és óra hevert a padlón. Beszéd közben kezébe vett egy szépen megmunkált bőr irattárcát, kivett belőle egy köteg egyiptomi bankjegyet, néhány bélyeget meg egy vékony aranyceruzát, és bedugta őket valahová a burnusza alá. Aztán félretette a tárcát, kezébe vett egy retikült, és elkezdett kutatni benne. Wolff rájött, hogy honnan származik a holmi.

– Te vén gazember – mondta. – A fiaid kizsebelték a tömeget.

Abdullah elvigyorodott, kimutatva acélfogát.

– Csak nem csinálok ekkora cirkuszt egyetlen aktatáskáért…

– De az aktatáska nálad van.

– Persze.

Wolff megnyugodott. De Abdullah egy mozdulatot sem tett, hogy előadja a táskát. Wolff megkérdezte: – Miért nem adod már ide?

– Rögtön – mondta Abdullah. De még mindig nem mozdult. Egy pillanat múlva megszólalt. – Arról volt szó, hogy szállításkor fizetsz még ötven fontot.

Wolff leszámolta a bankjegyeket, és azok is eltűntek a mocskos burnusz alatt. Abdullah előrehajolt, fél kezével mellére szorította a csecsemőt, a másikkal meg benyúlt a párnája alá, amelyen ült, és előhúzta az aktatáskát.

Wolff átvette tőle, és megvizsgálta. A zárja fel volt feszítve. Dühös lett: hát nincs határa a kétkulacsosságnak? De kényszerítette magát, hogy nyugodtan beszéljen. – Te már ki is nyitottad.

Abdullah vállat vont, és azt mondta: – *Maaleesh.* – Az alkalomhoz illő kétértelmű szó volt, azt jelentette, hogy “Bocsánat", meg azt is, hogy “Na és?".

Wolff sóhajtott egyet. Túlságosan sokáig volt Európában: elfelejtette, hogy mennek itthon a dolgok.

Felemelte az aktatáska fedelét. A táskában tíz-tizenkét sűrűn gépelt, angol nyelvű szöveggel teli papírlap volt. Miközben olvasni kezdte az egyiket, valaki egy kis kávéscsészét tett melléje a padlóra. Felnézett, és egy gyönyörű fiatal lányt látott maga előtt. Odaszólt Abdullahnak: – A lányod?

Abdullah nevetett. – A feleségem.

Wolff még egy pillantást vetett a lányra. Körülbelül tizennégy éves lehetett. Aztán újból a papírokra fordította a figyelmét.

Végigolvasta az elsőt, aztán egyre növekvő hitetlenséggel átlapozta a többit.

Letette a papírokat. – Te jóságos isten – mondta halkan, és elkezdett nevetni.

A laktanya kantinjának június havi étlapjait lopták el.

Vandam azt mondta Bogge ezredesnek: – Utasítást adtam ki, amelyben emlékeztettem a tiszteket, hogy a főhadiszállásról iratokat csak kivételesen indokolt esetben vihetnek magukkal a városba.

Bogge az óriási, ív alakú íróasztala mögött ült, és a piros krikettlabdát fényesítette a zsebkendőjével. – Nagyon helyes – mondta. – Az elővigyázatosság sosem árt.

Vandam folytatta: – Az egyik informátorom, az az új lány akiről már beszéltem...

– A kurva.

– Az. – Vandam leküzdötte ösztönét, hogy megmondja Bogge-nak: a kurva jelző nem illik Elene-re. – Úgy hallotta, hogy a verekedést állítólag Abdullah szervezte...

– Ki az az Abdullah?

– Afféle egyiptomi Fagin, és ugyanakkor a besúgóm is, bár az, hogy információkat ad el nekem, sok jövedelmező vállalkozása közül a legjelentéktelenebb.

– És mit beszélnek, mi volt a célja a verekedés megszervezésének?

– Lopni akartak.

– Értem. – De Bogge arcán látszott, hogy kételkedik.

– Rengeteg holmit elloptak, de számításba kell vennünk azt a lehetőséget, hogy az egész akciónak a fő célja az aktatáska volt.

– Valóságos összeesküvés! – mondta Bogge mulatva, de szkeptikusan. – De minek kellettek annak az Abdullahnak a kantinunk étlapjai, he? – Nevetett.

– Nem tudhatta, mit tartalmaz az aktatáska. Lehet, hogy azt hitte, titkos iratokat.

– Akkor úgy ismétlem meg a kérdést – mondta Bogge olyan arckifejezéssel, mint a gyermekét türelmesen leckéztető apa –, hogy minek kellhettek neki a titkos iratok?

– Lehet, hogy felbérelték, hogy lopja el őket.

– Kicsoda?

– Alex Wolff.

– Az meg ki?

– Az asyuti késes gyilkos.

– Ugyan már, őrnagy, azt hittem, hogy azzal már nem foglalkozunk.

Megszólalt a telefon, és Bogge fölvette a kagylót. Vandam arra használta fel az alkalmat, hogy lecsillapodjon egy kicsit. Az igazság valószínűleg az, gondolta Vandam, hogy Bogge nem hisz önmagában, nem bízik a saját ítélőképességében, és mivel hiányzik az önbizalma ahhoz, hogy komoly döntéseket

hozzon, megjátssza a felsőbbrendű embert, és a maga beképzelt módján lenézi a többit, azzal áltatva magát, hogy egyedül csak ő okos. Bogge-nak persze fogalma sincs róla, hogy az aktatáska ellopásának van-e jelentősége. Valószínűleg meghallgatja, amit Vandam mondani akar neki, aztán a saját feje szerint dönt, s ugyanakkor fél a döntéstől. Nem tud gyümölcsöző vitába bocsátkozni egy alárendeltjével, mert minden energiáját arra fordítja, hogy beszélgetőpartnerét rajtakapja, hogy ellentmondásba keveredett vagy valamiben tévedett, és mire sikerül felsőbbrendűnek éreznie magát és meghozni a döntését, ez a döntés többé-kevésbé véletlenül születik meg a szóváltás hevében.

Bogge az mondta a telefonba: – Természetesen, uram, azonnal intézkedem. – Vandam azon tűnődött, hogy Bogge vajon hogy jön ki a feletteseivel. Az alezredes letette a kagylót. – Nos, hol is tartottunk?

– Az asyuti gyilkos még mindig szabadlábon van – mondta Vandam. – Nem lehet véletlen, hogy röviddel a Kairóba érkezése után egy vezérkari tiszttől ellopták az aktatáskáját.

– Amelyben a kantin étlapjai voltak.

Szóval ismét itt tartunk, gondolta Vandam.

Olyan nyájasan, amilyen nyájasan csak tudta, azt mondta: – A hírszerzésben nem hiszünk a véletlenekben, igaz?

– Engem ne oktasson ki, pajtás. Még ha igaza van is – és meggyőződésem, hogy nincs igaza –, mi egyebet tehetünk, mint hogy kiadjuk a figyelmeztetést, amelyet maga már kiadott?

– Nos, beszéltem Abdullahhal. Tagadja, hogy ismeri Alex Wolffot, de szerintem hazudik.

– Ha Abdullah tolvaj, miért nem hívja fel rá az egyiptomi rendőrség figyelmét?

És annak ugyan mi értelme lenne? – gondolta Vandam. Hangosan azt mondta: – Mindent tudnak róla. De nem tartóztathatják le, mert túl sok magas rangú rendőrtiszt rengeteg pénzt keres rajta. Abdullah megvesztegeti őket. De ha mi csípjük nyakon, kikérdezhetjük és megizzaszthatjuk egy kicsit. Nem ismer olyat, hogy lojalitás, a legelső keményebb szóra...

– A vezérkari hírszerzés nem csíphet nyakon senkit, és nem izzaszthat meg senkit, őrnagy...

– De a tábori biztonsági szolgálat megteheti, meg a katonai rendőrség is.

Bogge mosolygott. – Ha azzal a mesével fordulnék a tábori biztonsági szolgálathoz, hogy egy arab Fagin étlapokat lopott, kiröhögnének.

– De hát...

– Már éppen eleget tárgyaltunk a dologról, őrnagy, sőt túlságosan is sokat.

– De az isten szerelmére...

Bogge felemelte a hangját. – Nem hiszem, hogy a verekedést megszervezték, nem hiszem, hogy Abdullah az aktatáskát akarta ellopni, és nem hiszem, hogy Wolff náci kém. Világos?

– Nézze, én csak azt szeretném...

– *Világos?*

– Igenis, uram.

– Akkor jó. Leléphet.

Vandam kiment.

6.

Kisfiú vagyok. Az apám megmondta, hogy hány éves vagyok, de elfelejtettem. Ha legközelebb hazajön, megkérdezem tőle. Az apám katona. Az országnak, ahol katonáskodik, Szudán a neve. Szudán messze van.

Iskolába járok. A Koránt tanulom. A Korán egy szent könyv, írni és olvasni is tanulok. Olvasni könnyű, de írni nehéz anélkül, hogy ne ejtenék pacát. Néha gyapotot szedek, vagy elviszem a jószágot itatni.

Az anyám és a nagyanyám viseli a gondomat. A nagyanyám messze földön híres. Úgyszólván mindenki a világon hozzá jár, ha megbetegszik. Füvekből főzött orvosságokat ad nekik.

Nekem melaszt ad. Aludttejjel keverve szeretem. A konyhában fekszem, a kemence tetején, a nagyanyám meséket mond nekem. Kedvenc mesém a Zahránról, Densvaj hőséről szóló történet. Amikor meséli, mindig azt mondja,

hogy Densvaj közel van. Valószínűleg már öreg és feledékeny, mert Densvaj messze van. Egyszer jártam ott Abdellel, és az egész délelőtt ráment.

Densvaj az a falu, ahol a britek galamblövészetet rendeztek, és az egyik golyójuk lángba borított egy csűrt. A faluból valamennyi férfi odaszaladt, hogy lássa, ki okozta a tüzet. Az egyik katona megijedt a feléjük szaladó erős falusi férfiak láttán, és rájuk lőtt. A katonák és a falusiak összeverekedtek. A verekedésből egyik fél sem került ki győztesen, de azt a katonát, aki felgyújtotta a csűrt, megölték. Hamarosan még több katona jött, és minden férfit letartóztattak a faluban.

A katonák építettek valami faalkotmányt, amelyet vesztőhelynek neveztek. Nem tudom, mi az a vesztőhely, csak azt, hogy arra használják, hogy embereket akasszanak fel rajta. Nem tudom, mi történik az emberekkel, amikor felakasztják őket. Néhány falusit felakasztottak, a többbit meg megkorbácsolták. A korbácsolásról tudom, hogy mi. Az a legrosszabb dolog a világon, azt hiszem, még az akasztásnál is rosszabb.

Zahrant akasztották fel elsőnek, mert ő harcolt a legkeményebben a katonák ellen. Emelt fővel ment a vesztőhelyre, büszke volt rá, hogy ő ölte meg a katonát, aki felgyújtotta a csűrt.

Bárcsak én lettem volna Zahran.

Még sohasem láttam brit katonákat, de azt tudom, hogy gyűlölöm őket.

A nevem Anvar el-Szadat, és ha felnövök, hős leszek.

Szadat megtapogatta a bajuszát. Meglehetősen elégedett volt vele. Még csak huszonegy éves volt, és századosi egyenruhájában majdnem úgy festett, mint egy katonásdit játszó gyerek. A bajuszától valamivel idősebbnek látszott. Minden tekintélyére szüksége volt, mert amit javasolni készült, szokás szerint kicsit nevetséges volt. Ezeken a kis összejöveteleken nagyon nehéz volt úgy beszélni és úgy viselkedni, mintha a szobában összegyűlt maroknyi forrófejű ember most már bármelyik napon valóban ki tudná kergetni a briteket Egyiptomból.

Szándékosan kicsit mélyebbre fogta a hangját, mikor beszélni kezdett. – Minden reményünk megvan rá, hogy Rommel legyőzi a sivatagban a briteket, és ezzel felszabadítja hazánkat. – Körülnézett a szobában: ez jó trükk volt mind a nagy, mind a kis gyűléseken, mert mindenkiben azt a hitet keltette, hogy Szadat személyesen hozzá beszél. – Most nagyon rossz hírt kaptunk. Hitler beleegyezett, hogy Egyiptomot átadja az olaszoknak.

Szadat túlzott: ez nem hír volt, csak pletyka. Ráadásul a hallgatóság legnagyobb része tudta, hogy csak pletyka. De mostanság színpadiasan illett viselkedni, így aztán dühös moraj volt a válasz az elhangzottakra.

Szadat folytatta: – Javaslom, hogy a Szabad Tisztek Mozgalma kezdjen tárgyalásokat Németországgal egy egyezményről, amelynek értelmében mi felkelést szervezünk Kairóban a britek ellen, és viszonzásul a németek garantálják Egyiptom függetlenségét és szuverenitását a britek veresége után. – Beszéd közben ismét eszébe jutott, milyen nevetséges a helyzet: itt áll ő, a parasztfiú, aki csak nemrég került fel a tanyáról, és a Német Birodalommal folytatandó tárgyalásokról beszél egy fél tucat elégedetlen, alacsony rangú tisztnek. De hát ki más képviselhetné az egyiptomi népet? A britek hódítók, a parlament bábparlament és a király idegen.

Volt még egy másik oka is a javaslatnak, egy olyan, amelyet itt nem lehetett megtárgyalni, és amelyet Szadat még önmagának sem szívesen ismert be az éjszaka kellős közepén: Abdel Nasszer Szudánban állomásozott az alakulatával, és az ő távolléte alkalmat adott Szadatnak arra, hogy önmagának szerezze meg a felkelőmozgalom vezetőjének a tisztét.

El is hessegette magától a “nemtelen" gondolatot. Rá kell vennie a többieket, hogy fogadják el a javaslatot, aztán fogadják el a javaslat kivitelezésének a módszereit is.

Kemel szólalt fel elsőnek. – De vajon komolyan vesznek-e majd bennünket a németek? – kérdezte. Szadat bólintott, mintha az ő véleménye is az volna, hogy ez valóban megfontolandó dolog. Az igazság az volt, hogy ő meg Kemel előre megállapodtak abban, hogy Kemel fölteszi ezt a kérdést, mert elterelte a figyelmet az igazi problémáról. Az igazi probléma az volt, hogy lehet-e bízni a németekben, hogy tartani fogják magukat egy olyan egyezményhez, amelyet a

lázadók egy nem hivatalos csoportjával kötöttek, és Szadat nem akarta, hogy a gyűlés erről a problémáról tárgyaljon. Nem volt valószínű, hogy a németek betartják az egyezmény rájuk vonatkozó részét, de ha az egyiptomiak fölkelnek a britek ellen, és utána elárulják őket a németek, az egyiptomiak be fogják látni, hogy semmi sem ér annyit, mint a függetlenség – és talán ők is azt az embert fogják vezetőjüknek kívánni, aki a felkelést megszervezte. Az ilyen kemény politikai realitások nem az ilyen gyűlésekre valók: túlságosan bonyolultak, túlságosan ridegek. Kemel volt az egyetlen, akivel Szadat a taktikáról tárgyalhatott. Kemel rendőr volt, nyomozó a kairói rendőrségnél; okos és óvatos ember: talán a rendőri munka tette cinikussá.

A többiek arról kezdtek beszélni, hogy vajon sikerülni fog-e tárgyalásokat kezdeni a németekkel. Szadat nem vett részt a vitában. Beszéljenek csak, gondolta, igazában úgyis csak beszélni szeretnek. Ha cselekvésre kerül a sor, rendszerint cserbenhagyják.

Miközben a többiek vitatkoztak, Szadat az előző nyáron kudarcba fulladt forradalomra gondolt. A forradalom Al Azhar sejkkel kezdődött, aki azt prédikálta: – Semmi közünk a háborúhoz. – Aztán az egyik egyiptomi parlament a függetlenség melletti egyik ritka kiállás alkalmával elfogadta az irányelvet: “Mentsük meg Egyiptomot a háború korbácsától." Addig az egyiptomi hadsereg a brit hadsereggel együtt harcolt a sivatagban, de a parlament határozata után a britek megparancsolták az egyiptomiaknak, hogy tegyék le a fegyvereiket, és vonuljanak vissza. Az egyiptomiak boldogan visszavonultak, de a fegyvereikről nem akartak lemondani. Szadat úgy érezte, itt a gondviselés nyújtotta alkalom, hogy lázadást szítson. Ő meg egy csomó fiatal tiszt nem volt hajlandó beszolgáltatni a fegyvereit. Azt tervezték, hogy Kairó ellen vonulnak. De Szadat legnagyobb csalódására a britek azonnal engedtek, és hagyták, hogy tartsák meg a fegyvereiket. Szadat továbbra is próbálta a lázadás szikráját forradalmi lángra lobbantani, de a britek keresztülhúzták a számításait: mindig engedtek. A Kairó ellen vonulás kudarcba fulladt: Szadat alakulata megérkezett ugyan a gyülekezőhelyre, de senki más. Lemosták a járműveket, leültek, vártak egy darabig, aztán visszatértek a táborukba.

Hat hónappal később Szadat újabb kudarcot szenvedett. Az esemény középpontjában ezúttal Egyiptom kövér, erkölcstelen török királya állt. A britek ultimátumot adtak át Faruk királynak: vagy utasítja a miniszterelnökét, hogy alakítson új, angol kormányt, vagy lemond. A kényszer hatására a király magához rendelte Musztafa el-Nahasz pasát, és utasította, hogy alakítson új kormányt. Szadat nem volt királypárti, de opportunista volt: kijelentette, hogy ez az egyiptomi szuverenitás megsértése, és a fiatal tisztek a palotához vonulnak, hogy tiltakozásuk jeléül tisztelegjenek a királynál. Szadat megint csak megpróbálta kiügyeskedni a lázadást. Az volt a terve, hogy a király védelmének ürügye alatt körülveszik a palotát. És megint csak ő volt az egyetlen, aki megjelent a helyszínen.

Mindkét alkalommal keserűen csalódott. A legszívesebben hagyta volna a fenébe az egész lázadást: menjenek csak az egyiptomiak a pokolba a maguk választotta úton, gondolta legsötétebb pillanataiban, mikor erőt vett rajta a kétségbeesés. Ezek a pillanatok azonban elmúltak, mert tudta, hogy az ügy igazságos, és tudta, hogy ő elég agyafúrt ahhoz, hogy az ügyet jól szolgálja.

– De hát nincs módunkban kapcsolatba lépni a németekkel. – Ezt Imám mondta, az egyik pilóta. Szadat örült, hogy már a *hogyan*-ról tárgyalnak, és *nem arról,* hogy egyáltalán megpróbálkozzanak-e a tárgyalásokkal.

Kemelnek erre is megvolt a válasza. – Repülőgéppel eljuttathatunk hozzájuk egy üzenetet.

Úgy van! – Imám fiatal volt és lelkes. – Egyikünk fölszállhat, mintha rutinőrjáratra menne, aztán letérhet az útvonalról, és leszállhat a német vonalak mögött.

Az egyik idősebb pilóta közbeszólt: – Ha visszatér, felelősségre vonhatják az eltérésért...

– Az is lehet, hogy egyáltalán nem jön vissza – mondta Imám, és hirtelen ugyanolyan reménytelen lett az arckifejezése, amilyen lelkes volt az előbb.

Szadat csendesen megszólalt: – De visszajöhet Rommellel is.

Imám szeme ismét felcsillant, és Szadat tudta, hogy a fiatal pilóta már látja is önmagát Rommel oldalán, amint a

felszabadító hadsereg élén bemasírozik Kairóba. Szadat el is határozta, hogy Imám lesz az, aki elviszi az üzenetet.

– Akkor hát állapodjunk meg az üzenet szövegében – mondta Szadat demokratikusan. Senki sem vette észre, hogy egy ilyen döntést meg kellett volna előznie ama kérdés megvitatásának, hogy egyáltalán küldjenek-e üzenetet. – Szerintem négy pontba kellene foglalnunk. Egy: becsületes egyiptomiak vagyunk, és önálló szervezetünk van a hadseregen belül. Kettő: mi is a britek ellen harcolunk, mint önök. Három: képesek vagyunk felállítani egy felkelő hadsereget, hogy az önök oldalán harcoljon. Négy: felkelést szervezünk a britek ellen Kairóban, ha önök viszonzásul garantálják, hogy a britek veresége után Egyiptom független és szuverén állam lesz. – Egy kis szünetet tartott. Aztán homlokát ráncolva hozzátette: – Azt hiszem, talán felajánlhatnánk nekik jóhiszeműségünk valamilyen zálogát.

Csend volt. Kemelnek erre a problémára is megvolt a megoldási javaslata, de sokkal jobban festett volna a dolog, ha valaki más áll elő vele.

Ezúttal Imám emelkedett szólásra: – Az üzenettel együtt eljuttathatnánk hozzájuk valamilyen hasznos katonai információt is.

Kemel most úgy tett, mintha ellenezné az ötletet. – Ugyan miféle információhoz juthatnánk *mi* hozzá? El sem tudom képzelni.

– Készíthetnénk légi felvételeket a britek állásairól.

– Az meg hogyan volna lehetséges?

– Például egy rutinőrjárat alkalmával, egy közönséges fényképezőgéppel.

Kemel kétkedő arcot vágott. – És hogyan hívjuk elő a filmet?

– Nem szükséges előhívni – mondta izgatottan Imám. – Elküdhetjük egyszerűen csak a filmet.

– Csak egy filmet?

– Ahányat akarunk.

Szadat megszólalt: – Azt hiszem, Imámnak igaza van. – Megint máris egy ötlet gyakorlati kivételezésén vitatkoztak, ahelyett hogy a vele járó kockázatokat vitatták volna meg. Már csak egy akadályon kellett átjutni. Szadat tapasztalatból tudta – keserű tapasztalatai voltak –, hogy ezek a lázadó tisztecskék borzasztó hősök, amíg el nem jön a pillanat,

amikor valóban kockára kell tenniök a nyakukat. Azt mondta: – Most már csak az a kérdés, hogy melyikünk száll fel a géppel. – Szavai közben körülhordozta tekintetét a szobában, és végül is Imámon pihentette meg.

Egy pillanatnyi habozás után Imám föl is állt.

Szadat szeme diadalmasan megcsillant.

Két nap múlva Kemel gyalog tette meg központjából a három mérföldnyi utat a peremvárosig, ahol Szadat lakott. Detektívfelügyelő lévén, Kemel akkor használhatott hivatalos kocsit, amikor csak akart, de a lázadók gyűléseire biztonsági okokból csak ritkán járt hivatalos kocsival. Rendőrségi kollégái minden valószínűség szerint rokonszenveztek volna a Szabad Tisztek Mozgalmával; ennek ellenére nem tartotta sürgősnek próbára tenni őket.

Kemel tizenöt évvel idősebb volt, mint Szadat, mégis olyan tisztelettel viseltetett a fiatalabb férfi iránt, hogy az szinte már a hősimádattal ért fel. Kemel ugyanolyan cinikus volt, mint Szadat, és ugyanolyan reálisan ítélte meg a politika mozgatórugóit is, de Szadatban valami több is volt: az a lángoló idealizmus, amely határtalan energiát és feltétlen bizakodást kölcsönzött neki.

Kemel azon töprengett, hogyan mondja el neki a hírt.

A Rommelnek szóló üzenetet legépelték, aláírta Szadat és a Szabad Tisztek Mozgalmának valamennyi vezetője, kivéve a távol levő Nasszert, aztán beletették egy nagy, barna borítékba, és leragasztották. A brit állásokról elkészítették a légi felvételeket. Imám felszállt a Gladiátorával, Baghdadi egy másik gépen követte. A sivatagban leszállt Kemelért, aki átadta a barna borítékot Imámnak, ő maga meg bemászott Baghdadi mögé. Imám arca ragyogott a fiatalos idealizmustól.

Hogyan fogom megmondani Szadatnak? – töprengett Kemel.

Kemel akkor ült először repülőgépen. A sivatag, amely a földről nézve olyan lapos, a magasból a formák és minták végtelen mozaikjának látszott: kavicsos foltok, itt-ott növényzet és mindenütt hullámos dombok. Baghdadi azt mondta: – Fázni fogsz-, és Kemel azt hitte, csak tréfál – a sivatag forró volt, mint a kemence –, de ahogy a kis gép egyre

magasabbra emelkedett, a hőmérséklet állandóan csökkent, és Kemel hamarosan borzongani kezdett vékony pamutingében.

Egy idő múlva mind a két gép keletnek fordult, és Baghdadi beleszólt a mikrofonjába. Közölte a támaszponttal, hogy Imám letért az előírt pályáról, és nem válaszol a rádióhívásaikra. Miként várta is, a támaszpont utasította Baghdadit, hogy kövesse Imámot. Erre a kis színjátékra azért volt szükség, hogy Baghdadi, aki vissza szándékozott térni, ne legyen gyanús.

Átrepültek egy katonai tábor fölött. Kemel tankokat, teherautókat, tábori ágyúkat és dzsipeket látott. Egy csoport katona integetett nekik: nyilván britek, gondolta Kemel. Mind a két gép magasabbra emelkedett. Közvetlenül maguk előtt ütközet jeleit látták: nagy porfelhőket, robbanásokat és ágyútüzet. Megfordultak, hogy délről megkerüljék a csatateret.

Kemel azt gondolta: Átrepültünk egy brit támaszpont, aztán egy csatatér fölött – most már csakis egy német támaszpont következhetik.

Előttük Imám repülőgépe csökkentette a magasságot... Ahelyett hogy követte volna, Baghdadi egy kicsit magasabbra emelkedett – Kemelnek az volt az érzése, hogy a Gladiátor majdnem elérte a legnagyobb magasságát –, és elkanyarodott délre. Amikor Kemel jobb kéz felé kinézett a repülőgépből, látta, amit a pilóták is láttak: egy kis tábort meg egy megtisztított földsávot, amely leszállópálya volt.

Miközben Szadat házához közeledett, Kemelnek eszébe jutott, milyen ujjongó érzés töltötte el ott fenn a magasban a sivatag fölött, amikor rájött, hogy már a német vonalak mögött vannak, és hogy az üzenetük már majdnem Rommel kezében van.

Bekopogott az ajtón. Még mindig nem tudta, hogyan mondja meg Szadatnak, mi történt.

Közönséges családi ház előtt állt, valamivel szegényesebb volt, mint Kemel háza. Egy pillanat múlva maga Szadat nyitott ajtót. Galabija volt rajta, a szájában pipa. Ránézett Kemel arcára, és rögtön azt mondta: – Nem sikerült.

– Nem. – Kemel belépett. Bementek a kis helyiségbe, amelyet Szadat dolgozószobának használt. Volt benne egy

íróasztal, egy könyvespolc meg a csupasz padlón néhány párna. Az íróasztalon egy csomó papír tetején egy katonai pisztoly, hevert.

Leültek. Kemel elkezdte: – Találtunk egy német tábort és egy leszállópályát. Imám lejjebb ereszkedett. Erre a németek tüzelni kezdtek a gépére. Ugyanis angol gép volt – ezt nem vettük figyelembe.

Szadat azt mondta: – De hát láthatták, hogy nincs ellenséges szándéka – Imám nem tüzelt, nem dobott le bombát...

– Imám csak tovább ereszkedett lefelé – folytatta Kemel –, megbillegtette a gép szárnyait, és azt hiszem, megpróbálta rádión is felhívni őket, de a németek tovább tüzeltek. A gép farokrésze találatot kapott.

– Úristen!

– Látszott, hogy nagyon gyorsan fog leszállni. A németek abbahagyták a tüzelést. Valahogy sikerült a kerekein landolnia, de a gép mintha megugrott volna. Azt hiszem, Imám elvesztette fölötte az uralmat. Az tény, hogy nem tudott lassítani. Lefutott a pálya kemény felületéről, bele a homokba; bal oldali szárnya a talajba ütközött és eltört, az orra belefúródott a homokba; aztán a törzse rázuhant a letört szárnyra.

Szadat kifejezéstelen arccal, teljesen mozdulatlanul meredt Kemelre, a pipája kezdett kihűlni a kezében. Kemel ismét maga előtt látta a gépet, amint összetörve hever a homokban, és egy német tűzoltókocsi meg egy mentőautó nagy sebességgel száguld feléje a leszállópályán, a nyomukban tíz vagy tizenöt katonával. Soha többé nem fogja elfelejteni: olyan volt, mint amikor egy virág kibontja a szirmait. A repülőgép hasa vörös és sárga lángok színpompájában szétnyílt, s a lángok az ég felé szöktek.

– A gép felrobbant – mondta Szadatnak.

– És Imám?

– Nem élhetett túl egy ilyen tüzet.

– Még egyszer meg kell próbálnunk – mondta Szadat. – Valami más módot kell találnunk rá, hogy eljuttassuk hozzájuk az üzenetet.

Kemel rábámult, és rájött, hogy Szadat hangjának élénk csengése hamis. Szadat megpróbálta meggyújtani a pipáját,

de túlságosan remegett a kezében a gyufa. Kemel jobban megnézte, és látta, hogy Szadatnak könnyes a szeme.

– Szegény fiú – suttogta Szadat.

7.

Wolff ugyanott volt, ahol pár nappal ezelőtt, tudta, hogy hol vannak a titkok, de nem juthatott hozzájuk.

Ellopathatott volna egy másik aktatáskát is ugyanúgy, ahogyan ellopatta az elsőt, csakhogy ez a britek szemében kezdte volna az összeesküvés látszatát kelteni. Kigondolhatta volna valamilyen más módját is egy aktatáska ellopásának, de ezzel csak a biztonságát veszélyeztette volna. Különben is egyetlen aktatáska egy bizonyos napon nem volt neki elég: ő rendszeresen, akadályoztatás nélkül akart hozzájutni a titkos iratokhoz.

Ezért borotválja le most Szonja fanszőrét.

Szonja ágyékán fekete és durva volt a szőr, és nagyon gyorsan nőtt. Ugyanis rendszeresen borotválta, mert csak így viselhette az áttetsző nadrágot a szokásos nehéz, flitteres fügefalevél nélkül. Testének ez a teljes szabadsága, no meg a kitartó – és az igazságnak teljesen megfelelő – híresztelés, hogy semmi sincs rajta a nadrág alatt, tette lehetővé, hogy korának legelső hastáncosnője legyen.

Wolff bemártotta az ecsetet a tálkába, és elkezdte beszappanozni Szonját.

Szonja az ágyon feküdt, egy csomó párnával feltámasztva, és gyanakodva figyelte Wolffot. Egyáltalán nem rajongott a férfi legújabb perverziójáért. Úgy érezte, hogy nem fog tetszeni neki, ami készül.

Wolff jobban ismerte Szonját.

Pontosan tudta, hogyan jár az agya, és jobban ismerte a testét is, mint a nő maga. És akart valamit tőle.

Még egyszer végighúzta az ágyékán a puha borotvaecsetet, és azt mondta: – Kitaláltam egy másik módját, hogyan nézhessek bele azokba az aktatáskákba.

– Mi az a mód?

Wolff nem felelt azonnal. Letette az ecsetet, és kezébe vette a borotvát. A hüvelykujjával ellenőrizte, elég éles-e,

aztán lenézett a nőre. A nő irtózva, de megigézve figyelte. Wolff közelebb hajolt hozzá, kicsit jobban szétfeszítette a lábait, a borotvát rátette a bőrére, és könnyed, óvatos mozdulattal alulról fölfelé végighúzta rajta.

Közben beszélt: – Össze fogok barátkozni egy angol tiszttel.

A nő nem válaszolt: jóformán nem is hallotta a szavait. Wolff beletörölte a borotvát egy törülközőbe. Bal keze egy ujjával megérintette a leborotvált felületet, megnyomta, hogy megfeszüljön rajta a bőr, aztán közelebb tartotta hozzá a borotvát.

– Aztán ide fogom hozni a tisztet – mondta.

– Jaj, ne – mondta Szonja.

Wolff hozzáérintette a borotva élét, és gyöngédén végighúzta a bőrén.

A nő nehezebben kezdett lélegezni.

Wolff megtörölte a borotvát, aztán egymás után még háromszor végighúzta a nő bőrén.

– Valahogyan rá fogom venni, hogy hozza magával az aktatáskáját.

Rátette az ujját a nő legérzékenyebb pontjára, és körülborotválta. Szonja behunyta a szemét.

Wolff egy kannából meleg vizet öntött a padlón mellette heverő tálkába. Belemártott a vízbe egy flaneldarabot, és kicsavarta.

– Aztán átnézem az aktatáskáját, amíg a tiszt ágyban lesz veled.

Rányomta a meleg flaneldarabot Szonja leborotvált bőrére.

Szonja élesen felvisított, mint egy sarokba szorított állat.

Wolff kibújt a fürdőköpenyéből, és meztelenül állt az ágy mellett. Aztán felkapott egy üveg illatos olajat, öntött belőle egy kicsit a jobb tenyerébe, letérdelt Szonja mellé az ágyra, és bedörzsölte az olajjal az ágyéka mellett a bőrt.

– Nem fogok lefeküdni vele – mondta a nő, s közben vonaglani kezdett.

Wolff még egy kis olajat öntött a tenyerébe, és bedörzsölte vele Szonja szemérmének minden ráncát és rését. Bal kezével átfogta a nő nyakát, és leszorította az ágyra. – Igenis lefekszel.

Közben az ujja szakértelemmel, egyre kevésbé szelíden birizgálta Szonja ágyékát.

– Nem – nyögte Szonja.

– De igen – mondta Wolff.

Szonja a fejét rázta. A teste tehetetlenül vergődött a mérhetetlen gyönyör markában. Borzongani kezdett, és végül azt mondta: Ó-ó-ó-ó-ó-ó! – Aztán elernyedt.

Wolff azonban még nem akarta hagyni, hogy elernyedjen. Tovább simogatta sima, szőrtelen ágyékát, s közben a bal kezével csipkedni kezdte barna mellbimbóit. Szonja képtelen volt ellenállni neki, ismét vonaglani kezdett.

Kinyitotta a szemét, és látta, hogy a férfi is felizgult. Megszólalt: – Döfd már belém, te csirkefogó.

Wolff elvigyorodott. A hatalom érzése olyan volt, mint a kábítószer. Szonja fölé hajolt, de még nem feküdt rá.

– Gyorsan! – mondta Szonja.

– Megteszed?

– Gyorsan!

Wolff hozzáérintette a testét a nő testéhez, aztán ismét visszahúzódott. – Megteszed?

– Meg! Könyörgök, siess már!

– Akkor jó – lélegzett fel Wolff, és ránehezedett.

Utána persze a nő megpróbált visszakozni. – Az így kicsikart ígéret nem számít – mondta.

Wolff kijött a fürdőszobából, hatalmas törülköző volt a dereka köré csavarva. Ránézett a nőre. Szonja az ágyon feküdt, még mindig meztelenül, és csokoládét majszolt egy dobozból. Voltak pillanatok, amikor Wolff majdnem szerette Szonját.

Azt mondta: – Az ígéret, az ígéret.

– Te is megígérted, hogy találsz nekünk egy másik Favzit. – Szonja duzzogott. Mint szex után mindig.

– Idehoztam azt a lányt Madame Fahmitól – mondta Wolff.

– Az nem volt olyan, mint Favzi. Favzi nem kért minden alkalommal tíz fontot, és nem ment haza reggel.

– Rendben van. Majd keresek egy másikat.

– Nem azt ígérted, hogy *keresel,* hanem azt, hogy *találsz.*

Wolff átment a másik helyiségbe, és kivett a jégszekrényből egy üveg pezsgőt. Fogott két poharat, és visszament velük a hálószobába. – Kérsz egy kis pezsgőt?

– Nem – mondta Szonja. – De igen.

Wolff töltött, és kezébe adta a poharat. Szonja ivott egy kicsit, és megevett még egy csokoládét. Wolff azt mondta: – Ezt a poharat arra az ismeretlen angol tisztre, akit élete legkellemesebb meglepetése fog érni.

– Nem fekszem le semmiféle angollal – mondta Szonja. – Az angolok rossz szagúak, olyan a bőrük, mint a csigáé, és én gyűlölöm őket.

– Éppen azért fogod megtenni, mert gyűlölöd őket. Gondold csak el: miközben veled kefél, és azt hiszi magáról, hogy szerencsés, én elolvasom a titkos iratait.

Wolff öltözködni kezdett. Felvette az inget, amelyet az óváros egyik kis szabóműhelyében készítettek neki – brit katonaing volt, századosi csillagokkal a vállán.

Szonja megkérdezte: – Mi van rajtad?

– Brit tiszti egyenruha. Tudod, hogy nem állnak szóba idegenekkel.

– Angolnak fogod kiadni magad?

– Azt hiszem, dél-afrikai angolnak.

– De mi lesz, ha nem sikerül?

Wolff ránézett. – Valószínűleg agyonlőnek mint kémet.

Szonja elfordította a fejét.

Wolff folytatta: – Ha találok egy megfelelő tisztet, elviszem a Csa-csába. – Benyúlt az inge alá, és előhúzta a kését a hóna alatt levő hüvelyből. Szonjához lépett, és a kés hegyével megérintette a nő meztelen vállát. – Ha cserbenhagysz, levágom az ajkad.

Szonja az arcába nézett. Nem szólt semmit, de félelem volt a tekintetében.

Wolff kiment.

A Shepheard's zsúfolva volt, mint mindig.

Wolff kifizette a taxisofőrt, keresztülnyomakodott a szálloda előtt nyüzsgő utcai árusok és tolmácsok tömegén, fölment a lépcsőn, és belépett az előcsarnokba. Tele volt emberrel: üzleti tárgyalásokat tartó hangos levantei kereskedőkkel, a postai és bankkirendeltség előtt tolongó európaiakkal, olcsó köntösökbe öltözött egyiptomi lányokkal és brit tisztekkel – alacsonyabb rangú katona nem tehette be a lábát a szállodába. Wolff

elhaladt két életnagyságúnál nagyobb, lámpát tartó nőt ábrázoló bronzszobor között, és belépett a bárba. Egy kis zenekar valamilyen meghatározatlan jellegű zenét játszott, s közben a vendégek – itt főleg európaiak voltak – állandóan a pincéreket szólongatták. Wolff a díványok és márványlapú asztalok közt utat tört magának a hosszú bárpult túlsó végéhez.

Itt nem volt akkora a lárma. A nők a bárból száműzve voltak, itt komoly ivászat folyt. Ide magányosan szoktak járni a tisztek.

Wolff letelepedett a bárpulthoz. Már éppen pezsgőt akart rendelni, amikor eszébe jutott, hogy minek álcázta magát, és whiskyt kért vízzel.

Nagy gonddal válogatta össze a ruhadarabjait. Barna tiszti félcipő volt a lábán, ragyogóra fényesítve. A khakiszínű harisnya pontosan a kellő helyen volt letűrve. A buggyos barna nadrágnak éle volt, a bozótinget, amelyen a századosi csillagok voltak, nem gyűrte be a nadrágba, hanem a nadrágon kívül hordta. Lapos sapkája csak egy kicsit volt félrecsapva.

Csak az akcentusa nyugtalanította egy kissé. Ennek a megmagyarázására is megvolt ugyan a meséje – ugyanaz, amelyet Newman századosnak adott le Asyutban arról, hogy hollandul beszélő szülők mellett nevelkedett Dél-Afrikában –, de mi lesz, ha a tiszt, akit felcsíp, szintén dél-afrikai? Wolff nem tudta olyan pontosan megkülönböztetni az angol akcentusokat, hogy megállapíthassa, melyik a dél-afrikai.

De még jobban nyugtalanította az, hogy keveset tudott a hadseregről. Ő egy főhadiszállásról való tisztet keresett, tehát azt kellett mondania, hogy ő maga a BTE-nél – az Egyiptomi Brit Csapatoknál – szolgál, amely egy teljesen különálló, független alakulat volt. Csak sajnos ennél többet nem nagyon tudott róla. Fogalma sem volt arról, hogy mit csinál a BTE, hogy van megszervezve, és nem tudta egyetlen tisztjének a nevét sem. Már el is képzelte, hogyan folyik majd le egy társalgás:

– Hogy van az öreg Buffy Jenkins?

– Az öreg Buffy? Ritkán látom.

– Ritkán látja? Hiszen ő a góré! Ugyanarról az alakulatról beszélünk?

Aztán meg:

– Mi van Simon Frobiserrel?

– Ó, Simon még mindig a régi.

– Egy pillanat. Valaki azt mondta, hogy már hazament. Igen, biztos vagyok benne, hogy hazament. Hogy lehet, hogy maga nem tudja?

Aztán jön a gyanúsítgatás, hívják a katonai rendőrséget, következik a hiábavaló ellenállás és végül a börtön.

A börtön volt az egyetlen, amitől Wolff komolyan félt. El is hessegette magától a gondolatot és rendelt még egy whiskyt.

Egy izzadó ezredes lépett be, és megállt a bárpultnál Wolff széke mellett. Odaszólt a mixernek: – *Ezma!* – Ez azt jelentette, hogy “ide figyelj", de valamennyi brit azt hitte, hogy “pincért" jelent. Az ezredes Wolffra nézett.

Wolff udvariasan bólintott, és azt mondta: – Uram.

– Sapkát le a bárban, százados – mondta az ezredes. – Mi nem jut az eszébe?

Wolff lekapta a sapkáját, és titokban elátkozta magát a baklövésért. Az ezredes sört rendelt. Wolff elfordította a fejét.

Tizenöt-húsz tiszt lehetett a bárban, de egyiküket sem ismerte. A nyolc adjutáns közül keresett valakit, akik minden délben el szoktak távozni a főhadiszállásról, aktatáskájukkal a hónuk alatt. Valamennyiüknek az arcát az emlékezetébe véste, és azonnal felismerte volna őket. Már volt a Metropolitan Hotelban és a Turf Klubban is, de eredménytelenül, és úgy tervezte, hogy miután eltöltött egy félórát a Shepheard'sben, megpróbálkozik a Tiszti Klubban, a Gezira Sportklubban, sőt még az Angol-Egyiptomi Unióban is. Ha ma este kudarcot vall, holnap ismét megpróbálkozik. Bizonyos volt benne, hogy előbb-utóbb belebotlik legalább az egyikbe.

Aztán már minden csak az ügyességétől függ.

Feltétlenül sikerülnie kell a tervének. Az egyenruha pontosan olyanná teszi őt, amilyenek ők, közülük való, megbízható bajtárssá. És ők, mint a legtöbb katona, valószínűleg magányosak és szexre éhesek az idegen országban. Szonja pedig tagadhatatlanul nagyon kívánatos nő – legalábbis ránézésre –, és egy átlagos angol tiszt nincs kellőképpen felfegyverezve egy keleti nő fortélyos csábjai ellen.

És különben is, ha pechje van és egy olyan adjutánst fog ki, aki elég erős ahhoz, hogy ellenálljon a kísértésnek, egyszerűen ejti az illetőt, és keres egy másikat.

Remélte, hogy nem fog sok időbe kerülni.

Valóban, alig kellett öt percnél tovább várnia.

Az őrnagy, aki besétált a bárba, alacsony volt, sovány, és körülbelül tíz évvel idősebb, mint Wolff. Véreres arca arra vallott, hogy iszákos. Kidülledt kék szeme volt, homokszínű gyér haja a fejére tapadt.

Minden délben elhagyta a főhadiszállást, és gyalog ment egy megjelöletlen épületbe a Szulejmán pasa negyedben, aktatáskájával a hóna alatt.

Wolffnak egy pillanatra kihagyott a szívverése.

Az őrnagy a bárpulthoz lépett, levette a sapkáját, és megszólalt: – *Ezma!* Egy scotchot. Jég nélkül. De gyorsan. – Aztán Wolff felé fordult. – Rohadt meleg van – mondta, mintha társalogni akarna.

– Csak olyan, mint mindig, uram – mondta Wolff.

– Az igaz, a szentségit. Smith vagyok, a főhadiszállásról.

– örvendek a szerencsének, uram – mondta Wolff. Mivel Smith mindennap egy másik épületbe ment a főhadiszállásról, tudta, hogy az őrnagy valójában nem a főhadiszálláson dolgozik, és egy pillanatig el is tűnődött rajta, hogy vajon miért hazudik. De egyelőre elhessegette magától a gondolatot: – Én Slavenburg vagyok, a BTE-től – felelte.

– Nagyszerű. Iszik még egyet?

Könnyebbnek bizonyult beszélgetésbe elegyedni a tiszttel, mint gondolta. – Nagyon köszönöm uram – mondta Wolff.

– Hagyja abba az uramozást. A bárban magunk közt vagyunk, igaz?

– Hát persze. – Megint egy baklövés.

– Mi legyen?

– Whisky vízzel.

– Én a maga helyében nem kérnék vizet. Állítólag egyenesen a Nílusból hozzák.

Wolff elmosolyodott. – Úgy látszik, már hozzászoktam.

– Nincs hasmenése? Akkor maga az egyetlen fehér Egyiptomban, akinek nincs.

– Afrikában születtem. Tíz éve Kairóban élek. – Wolff átvette Smith katonás beszédmodorát. Színésznek kellett volna mennem, gondolta.

Smith elcsodálkozott: – Afrikában? Úgy vettem észre, mintha egy kis akcentussal beszélne.

– Holland volt az apám, angol az anyám. Ranchunk volt Dél-Afrikában.

Smith részvétteljes arcot vágott. – Nehéz lehet az apjának, hogy Hollandiát megszállták a németek.

Wolff erre nem gondolt. – Meghalt, amikor még kisfiú voltam.

– Sajnálatos. – Smith kiitta a poharát.

– Még egyet? – ajánlotta fel Wolff.

– Köszönöm, jöhet.

Wolff rendelt még egy-egy italt. Smith cigarettával kínálta. Wolff nem kért.

Smith panaszkodni kezdett, hogy rossz a koszt, a bárokban állandóan kifogy az ital, magas a lakbér és az arab pincérek gorombák. Wolff a legszívesebben megmagyarázta volna, hogy a koszt azért rossz, mert Smithnek inkább az angol ételek kellenek, mint az egyiptomiak, az ital azért kevés, mert Európában háború van, a lakbérek azért magasak, mert a Smithhez hasonló külföldiek ezrei özönlöttek el a várost, és a pincérek azért gorombák vele, mert túlságosan lusta vagy gőgös ahhoz, hogy legalább néhány udvarias mondatot megtanuljon a nyelvükön. De magyarázkodás helyett beleharapott a nyelvébe, és bólogatott, mintha együtt erezne vele.

Még tartott a panaszáradat, amikor Wolff elnézett Smith mellett, és látta, hogy hat katonai rendőr lép be a bárba.

Smith észrevette, hogy Wolff arckifejezése megváltozik, és megkérdezte: – Mi baj? Kísérletet lát?

Egy tábori csendőr, egy fehér lábszárvédős haditengerészeti csendőr, egy ausztráliai, egy újzélandi, egy dél-afrikai meg egy turbános gurkha katonai rendőr volt. Wolffot őrült vágy fogta el, hogy elmeneküljön. Mit fognak kérdezni tőle? És ő mit fog mondani?

Smith körülnézett, meglátta a tábori csendőröket, és azt mondta: – A szokásos éjszakai őrjárat, részeg katonákat meg

német kémeket keresnek. Ez tiszti bár, minket nem fognak zavarni. Mi baj, van valami a rovásán?

– Nem, dehogy. – Wolff gyorsan kitalált valamit. – Csak az a tengerész nagyon hasonlít egy ismerősömre, aki Halfajánál elesett. – Tovább bámult az őrjáratra. Nagyon félelmetesnek látszottak az acélsisakkal a fejükön és a pisztolytáskával a derekukon. Kérni fogják vajon a papírjait?

Smith már el is feledkezett róluk. Tovább panaszkodott: – Ami a szolgákat illeti! Átkozott népség. Egészen biztos vagyok benne, hogy a szolgám vizezi a gint. De rajtakapom ám. Megtöltöttem egy üres ginesüveget *zibib*-bel – tudja, azzal az itallal, amelyik zavaros lesz, ha vizet töltenek hozzá. Próbálja csak meg azt felhígítani! Kénytelen lesz egy új üveggel venni, és úgy tenni, mintha semmi sem történt volna. Haha! Úgy kell neki.

Az őrjárat parancsnoka odalépett az ezredeshez, aki rászólt Wolffra, hogy vegye le a sapkáját. – Minden rendben“uram? – kérdezte a tábori csendőr.

– Semmi probléma – válaszolta az ezredes.

– Mi a baja? – kérdezte Smith Wolfftól. – Remélem, joga van azokat a csillagokat viselni. Vagy nem?

– Dehogynem – mondta Wolff. Egy verítékcsöpp a szemébe folyt, és túlságosan gyors mozdulattal törölte ki.

– Nem akartam megsérteni – mondta Smith. – Csak tudja, a Shepheard's-ból ki vannak tiltva az altisztek, és bizony nemegyszer előfordul, hogy fölvarrnak néhány csillagot az ingükre, hogy bejussanak ide.

Wolff összeszedte magát. – Nézze, uram, ha ellenőrizni akarja...

– Ugyan, dehogy – mondta gyorsan Smith.

– Csak a hasonlóság döbbentett meg. Igyunk még egyet. *Ezma!*

A tábori csendőr, aki megszólította az ezredest, hosszasan körülnézett a helyiségben. A karszalagjáról kiderült, hogy a tábori csendőrség felügyelőjének a helyettese. Wolffra nézett. Wolff azon tűnődött, vajon emlékszik-e a csendőr az asyuti késes gyilkos személyleírására. Bizonyára nem. Különben is, nyilván nem egy angol tisztet keresnek, akire ráillik a személyleírás. És Wolff még bajuszt is növesztett, hogy még nehezebben lehessen felismerni. Kényszerítette, magát, hogy

a szemébe nézzen a tábori csendőrnek, aztán tettetett közönnyel elfordította a fejét. Kezébe vette a poharát, de biztos volt benne, hogy a csendőr még mindig őt bámulja.

Aztán csizmadobogás hangzott fel, és az őrjárat kiment.

Wolff vigyázott, hogy ne remegjen a keze a megkönnyebbüléstől. Határozott mozdulattal felemelte a poharát, és azt mondta: – Csirió!

Ittak. Smith megszólalt: – Maga ismerős ebben a városban. Mit csinálhat itt esténként az ember azonkívül, hogy iszik egyet a Shepheard's bárjában?

Wolff úgy tett, mintha fontolóra venné a kérdést. – Látott már hastáncosnőt?

Smith undorodva felhorkant. – Egyszer. Valami kövér wog riszálta a csípőjét.

– Ó, akkor látnia kellene egy igazit.

– Azt mondja?

– Egy igazi hastáncosnő a legromantikusabb jelenség, amit életében látott.

Különös fény gyulladt ki Smith szemében. – Komolyan?

Wolff azt gondolta: Smith őrnagy, éppen terád van szükségem. Hangosan azt mondta: – Szonja a legkülönb. Az ő produkcióját kellene megnéznie.

Smith bólintott. – Lehet, hogy meg is nézem.

– Az igazság az, hogy éppen azzal a gondolattal játszadoztam, hogy magam is elmegyek a Csa-Csa klubba. Nem csatlakozna hozzám?

– Előbb igyunk még egyet – mondta Smith. Miközben Wolff elnézte, hogyan tünteti el

Smith az italt, arra gondolt, hogy az őrnagy, legalábbis külsőre, rendkívül könnyen rászedhető ember. Szemmel láthatólag unatkozik, gyönge jellem és alkoholista. Föltéve, hogy normális férfi és nem homoszexuális, Szonjának könnyű lesz őt elcsábítani. (A szentségit, gondolta, csak ügyesen csinálja a dolgát.) Aztán talán kideríthetik, van-e az aktatáskájában valami hasznosabb is, mint az étlapok. És végül talán annak is meg fogják találni a módját, hogy kiszedjék belőle a titkokat. Csakhogy túl sok volt a talán és túl kevés az idő.

Wolff csak lépésről lépésre mehetett, és az első lépés az volt, hogy a hatalmába kerítse az őrnagyot.

Megitták az italukat, és elindultak a Csa-Csába. Taxit nem találtak, így aztán garriba, vagyis ló vontatta nyitott kocsiba ültek. A kocsis kíméletlenül ostorozta az öreg gebét.

Smith megjegyezte. – A fickó kicsit durván bánik azzal az állattal.

– Dehogy – mondta Wolff, és azt gondolta: Azt kellene látnod, mit művelünk a tevékkel.

A mulató most is zsúfolt volt, és nagy volt a forróság. Wolff kény telén volt megvesztegetni az egyik pincért, hogy asztalt kapjanak.

Szonja száma pár pillanattal azután kezdődött, hogy leültek. Smith Szonját figyelte, Wolff meg Smitht. Az őrnagynak néhány perc múlva már csurgóit a nyála.

Wolff megkérdezte: – Jó nő, mi?

– Fantasztikus – felelte Smith, anélkül hogy ránézett volna.

– Az igazság az, hogy elég jól ismerem – mondta Wolff. – Megkérjem, hogy üljön az asztalunkhoz a száma után?

Smith ezúttal ránézett. – Jóságos isten! – mondta. – Megtenné?

A ritmus felgyorsult. Szonja végignézett a zsúfolt nézőtéren. Férfiak százai legeltették mohón a szemüket káprázatos testén. Behunyta a szemét.

Mozdulatai gépiesek lettek: hatalmába kerítette az érzékiség. Lelki szemeivel még mindig maga előtt látta a mohón rábámuló arcok tengerét. Érezte, hogy a keble rázkódik, a hasa hullámzik, a csípője rángatózik, és ez olyan volt, mintha valaki más mozgatná, mintha a hallgatóság soraiban ülő éhes férfiak manipulálnának a testével. Egyre gyorsabban és gyorsabban mozgott. A táncában nem volt semmi mesterkéltség. *Már* nem: már önmagának táncolt. Még csak nem is a zenét követte – az követte őt. Elárasztották az izgalom hullámai. Tánc közben ezt az izgalmat lovagolta meg, amíg úgy nem érezte, hogy az eksztázis határán áll, hogy csak fel kellene ugrani, és már röpülne is. Habozott egy pillanatig, aztán szétvetette a karjait. A zene fülsiketítően felerősödött, aztán hirtelen elhallgatott. Szonja éles, csalódott kiáltást hallatott, és hanyatt dőlt, a lába összecsuklott alatta, combjait

széttárta a közönség felé, és addig hajolt hátra, amíg feje a deszkához nem ért. Aztán a reflektor kialudt.

Mindig így történt.

A tapsvihar közben fölállt, és keresztülsietett a sötét színpadon a kulisszák mögé, egyenesen be az öltözőjébe. Lehajtott fejjel ment, nem nézett senkire. Nem akarta, hogy szóljanak hozzá vagy rámosolyogjanak. Úgysem értették meg őt. Senki sem tudja, mit jelent neki ez a tánc, senki sem tudja, min megy ő keresztül minden este tánc közben.

Levetette a cipőjét, áttetsző nadrágját és flitteres melltartóját, és semelyköntösbe bújt. Leült a tükre elé, hogy eltávolítsa arcáról a sminket. Ennek mindig azonnal nekilátott, mert a smink ártott a bőrnek. És neki vigyáznia kellett a testére. Észrevette, hogy az arca és a nyaka ismét kezd túlságosan telt lenni. Abba kell hagynia a csokoládéevést. Már jóval túl van azon a koron, amikor a nők hízni kezdenek. Az életkora volt az a másik titok, amelyet a közönségnek sohasem volt szabad megtudnia. Szonja majdnem olyan idős volt, mint az apja, amikor meghalt. Az apja...

Nagydarab, gőgös férfi volt, akinek soha nem sikerült semmi, amiben reménykedett. Szonja és a szülei együtt aludtak egy keskeny, kemény ágyon egy kairói lakásban. Azóta se érezte magát soha biztonságban és olyan melegben. Apja széles hátának támaszkodva szokott összegömbölyödni. Még mindig az orrában volt apja ismerős szaga. Aztán, amikor már majdnem elaludt, jött az a másik szag, amely érthetetlenül felizgatta. Anyja és apja mozogni kezdtek a sötétben, ahogy ott feküdtek egymás mellett, és Szonja velük együtt szokott mozogni. Az anyja néhányszor rájött, hogy mi történik, és olyankor az apja megverte. A harmadik eset után lefektették a padlóra, hogy aludjon ott. Onnan is hallotta őket, de nem osztozhatott a gyönyörükben: kegyetlenségnek tartotta. Az anyját hibáztatta érte. Az apja hajlandó lett volna osztozni vele, abban biztos volt, mindvégig tisztában volt vele, hogy ő mit művel. Ahogy ott feküdt a padlón, fázva, kiközösítve, hallgatózva, megpróbálta távolról élvezni a dolgot, de nem sikerült. Aztán se sikerült soha, amíg meg nem jelent Alex Wolff...

Szonja sohasem beszélt Wolffnak arról a keskeny ágyról abban a kairói lakásban, de a férfi valahogyan értette a

dolgot. Ösztönösen érezte, mire van szükségük egyeseknek, noha sohasem ismerik be. Wolff és a Favzi nevű lány újrateremtette Szonja számára azt a gyermekkori élményt, és ez hatott.

Szonja tudta, hogy Wolff nem kedvességből csinálta a dolgot. Ő mindent azért csinált, hogy felhasználhassa az embereket. Most például arra akarja felhasználni őt, hogy kémkedjen az angolok után. Szonja majdnem mindent hajlandó lett volna megtenni az angolok ellen – csak lefeküdni ne kelljen velük...

Kopogtak az öltöző ajtaján. Szonja kiszólt: – Tessék.

Az egyik pincér hozott egy levelet. Szonja intett a fiúnak, hogy elmehet, és széthajtogatta a levélpapírt. Csak ennyi állt rajta: *41-es asztal. Alex.*

Összegyűrte a papírt, és ledobta a padlóra. Tehát Wolff máris talált egy angolt. Ez gyorsan ment. Ismét jól működött az emberek gyengéi iránti ösztöne.

Szonja értette Wolffot, mert ő is olyan volt, mint Wolff. Ő is fel szokta használni az embereket – bár korántsem olyan ügyesen, mint Wolff. Még Wolffot is felhasználja. Wolffnak stílusa van, ízlése, egy csomó előkelő barátja és pénze. És egy szép napon elviszi őt Berlinbe. Más dolog sztárnak lenni Egyiptomban, és megint más Európában. Szonja az öreg, arisztokratikus tábornokoknak és a csinos, fiatal rohamcsapatosoknak akart táncolni; el akarta csábítani a hatalommal rendelkező férfiakat és a gyönyörű fehér nőket; a kabaré királynője akart lenni a világ legdekadensebb városában. Wolff volt az ő útlevele. Igen, föl fogja őt használni.

Bizonyára szokatlan dolog, gondolta, hogy két ember ilyen közel legyen egymáshoz, és mégis ilyen kevéssé szeresse egymást.

Wolff *képes lenne* levágni az ajkát.

Megborzongott, nem gondolt többet a dologra, és öltözködni kezdett. Bő ujjú, mélyen kivágott fehér ruhát vett fel. A dekoltázsból kilátszott a keble, a szoknya karcsúsította a csípőjét. Magas sarkú fehér szandálba bújt. Nehéz arany karperecet húzott mind a két csuklójára, s a nyakába aranyláncot akasztott, amelynek briliánsfüggője csábítóan belógott a keble közé. Az angolnak ez tetszeni fog. Az angoloknak van a legközönségesebb ízlésük a világon.

Még egy utolsó pillantást vetett magára a tükörben, aztán kiment a mulatóba.

A mulató elcsöndesedett, ahogy végigment a nézőtéren. Az emberek elhallgattak, amikor közeledett hozzájuk, aztán mikor elhaladt mellettük, ismét beszélgetni kezdtek, de most már róla. Úgy érezte, mintha az egész tömeg meg akarná erőszakolni. A színpadon más volt: ott mintha láthatatlan fal választotta volna el tőlük. Lent a nézőtéren megérinthették, és valamennyien szerették volna megérinteni. Sohasem tették meg, de a lehetőség megborzongatta.

Elért a 41-es asztalhoz, és a két férfi felállt.

Wolff azt mondta: – Szonja drágám, csodálatos voltál, mint mindig.

Szonja egy bólintással nyugtázta a bókot.

– Engedd meg, hogy bemutassam Smith őrnagyot.

Szonja kezet fogott az őrnaggyal. Sovány, csapott állú férfi volt, gyér bajusszal és csúnya, csontos kezekkel. Úgy nézett Szonjára, mintha valami különleges csemegét tettek volna elébe.

Smith megszólalt: – Teljességgel el vagyok bűvölve.

Leültek. Wolff pezsgőt töltött. Smith azt mondta: – Ragyogó volt a tánca, mademoiselle, egyszerűen ragyogó. Igazán... művészi.

– Köszönöm.

Smith átnyúlt az asztal fölött, és megpaskolta a kezét. – Maga nagyon csinos.

Te meg bolond vagy, gondolta Szonja. De elkapta Wolff figyelmeztető tekintetét: a férfi pontosan tudta, mit gondol.

– Maga meg nagyon kedves, őrnagy – mondta. Meg tudta állapítani, hogy Wolff ideges. Nem volt biztos benne, hogy Szonja megteszi-e, amit akar tőle. Az igazság az, hogy Szonja még nem döntött.

Wolff azt mondta Smithnek: – Már Szonja apját is ismertem.

Ez hazugság volt, de Szonja tudta, hogy a férfi miért mondta. Emlékeztetni akarta őt.

Szonja apja alkalmi tolvaj volt. Ha volt munka, dolgozott, ha nem, lopott. Egyszer megpróbálta ellopni egy európai nő retiküljét az el-Kubri negyedben, de a nő kísérői elkapták Szonja apját, és a dulakodás közben a nőnek kificamodott a

csuklója. A nő fontos személyiség volt, és Szonja apját büntetésből megkorbácsolták. A korbácsolás közben halt meg.

Persze nem akarták megölni. Nyilván gyenge volt a szíve, vagy valami. Az angolokat, akik “igazságot szolgáltattak", nem izgatta a dolog. Egy ember bűnt követett el, megkapta az érte járó büntetést, és a büntetés közben meghalt: egy woggal kevesebb. A tizenkét éves Szonjának majd megszakadt a szíve. Azóta gyűlölte teljes szívéből az angolokat.

Meg volt győződve róla, hogy Hitlernek igaza van, csak a célpontját választotta ki helytelenül. Nem a zsidók faji gyarlósága fertőzi meg a világot – hanem az angoloké. Az egyiptomi zsidók többé-kevésbé olyanok, mint bárki más: van köztük gazdag, és van köztük szegény, van rossz, és van jó. Az angolok azonban mind egyformák: gőgösek, kapzsiak és gonoszak. Keserűen nevetett azon az emelkedett szellemen, amellyel az angolok Lengyelországot próbálták megmenteni a német elnyomástól, s közben ők maguk továbbra is elnyomták Egyiptomot.

Most azonban – mindegy, hogy miért – a németek az angolok ellen harcoltak, és Szonjának ez elég volt ahhoz, hogy németbarát legyen.

Azt akarta, hogy Hitler *győzze* le, alázza meg és pusztítsa el Britanniát.

Hajlandó volt bármit megtenni, amivel ebben segíteni tud nekik.

Még egy angolt is hajlandó volt elcsábítani.

Előrehajolt. – Smith őrnagy – mondta –, maga *nagyon* vonzó férfi.

Wolff szemmel láthatóan megkönnyebbült.

Smith zavarba jött. A szeme majd kiugrott az üregéből. – Jóságos isten! – mondta. – Komolyan gondolja?

– Igen, őrnagy, komolyan.

– Szeretném, ha Sandynek szólítana. Wolff felállt. – Sajnos, nekem mennem kell.

Hazakísérhetlek, Szonja?

Smith gyorsan megszólalt: – Azt nyugodtan bízza csak rám, százados.

– Igenis, uram.

– Persze csak ha Szonjának nincs kifogása ellene...

Szonja megrebegtette a szemhéjait. – Természetesen nincs, Sandy.

Wolff azt mondta: – Sajnálom, hogy itt kell hagynom a társaságukat, de holnap korán kell kezdenem.

– Nagyon helyes – mondta Smith. – Szaladjon csak.

Miután Wolff elment, egy pincér vacsorát hozott. Európai étel volt-marhasült krumplival-, és Szonja majszolgatta, miközben Smith egyfolytában beszélt hozzá. Beszámolt neki az iskolai krikettcsapatban aratott sikereiről. Láthatólag azóta sem csinált semmi figyelemre méltó dolgot. Unalmas fickó volt.

Szonja állandóan a korbácsolásra gondolt.

Vacsora közben Smith szorgalmasan ivott. Amikor elhagyták a mulatót, kicsit tántorgott. Szonja a karját nyújtotta neki, inkább a férfi, mint önmaga érdekében. Gyalog sétáltak a bárkaházig a hűvös éjszakában. Smith fölnézett az égre, és azt mondta: – Azok a csillagok... gyönyörűek. – Kicsit nehezen forgott a nyelve.

A bárkaháznál megálltak. – Nagyon csinos – mondta Smith.

– Tényleg csinos – mondta Szonja. – Nem volna kedve megnézni belül is?

– De még mennyire hogy van.

Szonja végigvezette a pallón, a fedélzeten, aztán levezette a létrán.

Smith tágra nyílt szemmel nézett körül. – Meg kell mondanom, hogy igazán pazar.

– Volna kedve egy italhoz?

– De még mennyire.

Szonja ki nem állhatta, ahogy azt mondta, hogy “de még mennyire". Elnyelte az r-et, és a “mennyiré"-t “mennyié"-nek ejtette. Szonja megkérdezte: – Pezsgőt kér vagy valami erősebbet?

– Egy kis whisky jó lenne.

– Üljön le.

Odaadta Smithnek az italát, és leült melléje, jó közel hozzá. A férfi megérintette a vállát, megcsókolta az arcát, és gorombán megmarkolta a mellét. Szonja megborzongott. A férfi ezt a szenvedély jelének tekintette, és még erősebben megszorította.

Szonja magára húzta a férfit. Smith nagyon ügyetlen volt: a könyöke meg a térde minduntalan belenyomódott Szonjába. A férfi Szonja szoknyája alatt tapogatózott ügyetlenül.

Szonja megszólalt: – Ó, Sandy, milyen erős vagy!

Átnézett az őrnagy válla fölött, és meglátta Wolff arcát, Wolff a fedélzeten térdepelt a csapóajtó mellett, őket nézte, és hangtalanul nevetett.

8.

William Vandam kezdte elveszteni a reményt, hogy valaha is megtalálja Alex Wolffot. Az asyuti gyilkosság óta már majdnem három hét telt el, és Vandam semmivel sem jutott közelebb az üldözött vadhoz. És ahogy múlt az idő, egyre jobban kihűlt a vad nyoma. Már majdnem azt kívánta, hogy bárcsak lopnának el még egy aktatáskát, akkor legalább tudná, hogy Wolff még működik.

Tudta, hogy valóságos megszállottja lett ennek az embernek. Hajnali háromtól, amikor az alkohol hatása elmúlt, reggelig emésztette magát miatta. Ami a-legjobban izgatta, az Wolff stílusa volt: az az agyafúrt mód, ahogyan belopózott Egyiptomba, az a váratlan vakmerőség, ahogyan Cox tizedest meggyilkolta, s az a játszi könnyedség, ahogyan eltűnt a városban. Miközben Vandam mindezt újra meg újra végiggondolta, állandóan azon tűnődött, hogy vajon miért találja olyan lenyűgözőnek az ügyet.

Valóságos előrelépést nem tett, de birtokába jutott bizonyos információknak, és ezek az információk csak a megszállottságát táplálták nem úgy, mint az étel az embert, hogy jóllakatja, hanem ahogy a benzin táplálja a tüzet: még jobban lángra lobbantja.

A Villa les Oliviers bizonyos Ahmed Ramha nevű férfié volt. A Ramhák gazdag kairói család voltak. Ahmed a házat az apjától, egy Gamal Ramha nevű ügyvédtől örökölte. Vandam egyik hadnagya kinyomozta Gamal Ramha és bizonyos Eva Wolff – egy Hans Wolff nevű német özvegye – házasságlevelét. Eva Wolff is német állampolgár volt, akárcsak első férje. Aztán előkerült az örökbefogadási okmány is, amely szerint Hans és Eva fia, Alex, Gamal Ramha törvényes gyermeke lett.

Ezért volt Ahmed Ramha német is, és ez magyarázta meg, hogyan jutott Alex Wolff névre szóló érvényes egyiptomi okmányokhoz.

Az előkerült iratok közt volt egy végrendelet is, amely szerint Ahmed – vagyis Alex – örökölte Gamal vagyonának egy részét meg a házat.

A még életben levő Ramhákkal folytatott beszélgetések nem vezettek semmi eredményre. Ahmed két évvel ezelőtt eltűnt, és azóta nem hallottak róla. Vandamnek az az embere, aki kihallgatta őket, azzal a benyomással tért vissza, hogy az örökbe fogadott fiú nem nagyon hiányzik a családnak.

Vandam meg volt győződve róla, hogy amikor Ahmed eltűnt, Németországba ment.

A Ramha családnak volt egy másik ága is, de azok nomádok voltak, és senki sem tudta, hol találhatók. Semmi kétség, gondolta Vandam, hogy ők segítettek valahogyan Wolffnak abban, hogy újból visszatérjen Egyiptomba.

Vandam most már értette a dolgot. Wolff nem jöhetett be az országba Alexandrián keresztül. A kikötővárosban szigorú volt az ellenőrzés, észrevették volna, hogyha beteszi oda a lábát, vizsgálatot indítottak volna, és a vizsgálat során előbb-utóbb kiderült volna, hogy német származású, mire minden valószínűség szerint internálták volna. Azért jött dél felől, mert azt remélte, hogy ott észrevétlenül bejuthat az országba, és mint tisztavérű egyiptomi foglalhatja el újból korábbi státusát. Szerencséjük volt az angoloknak, hogy Wolff Asyutban bajba keveredett.

Vandam úgy érezte, hogy akkor volt utoljára szerencséje Wolff-fal kapcsolatban.

Ült az irodájában, egyik cigarettát a másik után szívta, és Wolffon töprengett.

Ez az ember nem közönséges pletyka- és mendemondagyűjtő: Nem elégszik meg annyival, mint a többi ügynök, hogy az utcán látott katonák számán és az autóalkatrészek hiányán alapuló jelentéseket küld. Az aktatáska ellopása bizonyítja, hogy szigorúan titkos anyagokra vadászik, és leleményes módokat képes kitalálni, hogy meg is szerezze őket. Ha sikerül elég sokáig szabadlábon maradnia, előbb-utóbb eléri, amit akar.

Vandam járkálni kezdett a szobában – a ruhafogastól az íróasztalig, az asztalt megkerülve az ablakig, s miután vetett egy pillantást az utcára az ablakon át, az íróasztal másik oldalán vissza ismét a ruhafogasig.

Egy kémnek is megvannak a maga problémái. Valami magyarázatot kell adnia kilétéről a kíváncsi szomszédoknak, el kell rejtenie valahol a rádióját, járkálnia kell a városban, informátorokat kell találnia. És előbb-utóbb elfogyhat a pénze, tönkremehet a rádiója, elárulhatják az informátorai, vagy valaki teljesen véletlenül felfedezheti a titkát. Vagy így, vagy úgy, de előbb-utóbb fel kell bukkannia valahol a nyomának.

Minél ügyesebb a kém, annál később kerül erre sor.

Vandam meg volt győződve róla, hogy Abdullah, a tolvaj, kapcsolatban áll Wolff-fal. Miután Bogge nem volt hajlandó letartóztatni Abdullahot, Vandam felajánlott a tolvajnak egy elég nagy összeget, ha elárulja Wolff tartózkodási helyét. Abdullah még akkor is azt állította, hogy nem ismer semmiféle Wolff nevű embert, de a kapzsiság fénye megcsillant a szemében.

Lehetséges, hogy Abdullah valóban nem ismeri Wolff tartózkodási helyét – Wolff bizonyára volt olyan okos, hogy ezt óvatosságból nem árulta el egy hírhedten becstelen embernek –, de talán rá tud jönni. Vandamnek csak meg kellene értetnie vele, hogy a felajánlott pénzt akkor is megkapja. Igen ám, de ha Abdullah megtudja Wolff címét, képes egyszerűen elmenni Wolffhoz, és közölni vele Vandam ajánlatát, hogy magasabb összeget zsaroljon ki tőle.

Vandam még mindig fel-alá járkált a szobában.

Wolff *stílusában* van valami. Titokban oson be az országba, késsel gyilkol, eltűnik, és... És még valami, ami *ismerős.* Valami, amiről Vandam tud, amiről olvasott egy jelentésben, vagy amiről hallott egy eligazításon. Wolff mintha ismerőse lett volna Vandamnek, régi ismerőse, csak sehogy sem tudta az emlékezetébe idézni. A stílusa...

Megszólalt a telefon.

Felvette a kagylót. – Vandam őrnagy.

– Ó, hello, itt Calder őrnagy beszél a számvevőségről.

Vandam izgatott lett. – Tessék!

– Maga küldött nekünk két héttel ezelőtt egy feljegyzést, hogy keressünk hamis angol bankjegyeket. Nos, találtunk néhány fontsterlinget.

Megvan! Itt a nyom. – Nagyszerű! – mondta Vandam.

– Tulajdonképpen elég sokat – folytatta a hang.

Vandam azt mondta: – Látnom kell őket, mihelyt lehetséges.

– Már úton vannak. Elküldtem magának egy futárral. Hamarosan ott lesz.

– Tudják, hogy ki fizetett velük?

– Tulajdonképpen rengeteg hamis pénz van, de néhány nevet azért meg tudunk adni.

– Remek. Visszahívom, ha már láttam a bankjegyeket. Azt mondta, Calder a neve?

– Igen. – Az őrnagy megadta a telefonszámát. – Akkor a viszonthallásra.

Vandam letette a kagylót. Hamisított font sterling – stimmel: alighanem ez lesz az áttörés. A font sterling már nem volt törvényes fizetési eszköz Egyiptomban, lévén Egyiptom állítólag szuverén ország. De még mindig be lehetett váltani egyiptomi pénzre a brit számvevőség irodájában. Következésképpen azok, akik külföldiekkel kötöttek üzletet, rendszerint a font sterlinget is elfogadták fizetési eszközül.

Vandam kinyitotta az ajtót, és kirontott a folyosóra. – Jakes!

– Tessék! – ordított vissza Jakes ugyanolyan hangosan.

– Hozza be nekem a hamisított bankjegyek dossziéját!

– Igenis, uram!

Vandam átment a szomszéd szobába, és odaszólt a titkárának: – Csomagot várok a számvevőségtől. Azonnal hozza be, ha megérkezik.

– Igenis, uram.

Vandam visszatért az irodájába. A következő pillanatban már meg is jelent Jakes, egy dossziéval a kezében. Jakes, Vandam csoportjának legmagasabb rangú tagja, buzgó, komoly fiatalember volt, aki betű szerint hajlandó volt követni a kapott utasításokat, de a saját kezdeményezőképességét is tudta használni. A sovány, fekete hajú, kicsit gyászos képű fiatalember még Vandamnél is magasabb volt. Sem ő, sem Vandam nem sokat adott a formaságokra: Jakes ugyan mindig aggályosán tisztelgett és uramozott, de ha a munkáról volt

szó, egyenrangú partnerekként tárgyaltak, és Jakes gátlástalanul trágárkodott. Jakesnek kitűnő összeköttetései voltak, és majdnem biztos volt, hogy többre fogja vinni a hadseregben, mint Vandam.

Vandam bekapcsolta az íróasztali lámpát, és azt mondta: – Nos, mutasson nekem fényképet egy nácik által hamisított font sterlingről.

Jakes letette a dossziét, és kibontotta. Kivett belőle egy köteg fényes fényképet, és szétteregette őket az íróasztalon. Mindegyik fényképen egy-egy bankjegy két oldala volt látható, a valóságnál valamivel nagyobb méretben.

Jakes szétválogatta őket. – Egyfontosok, ötfontosok, tízesek és húszasok.

A fényképeken fekete nyilak mutatták a hibákat, amelyek alapján a hamisítványokat fel lehetett ismerni.

Az információ forrása az a hamis pénz volt, amelyet az Angliában foglyul ejtett német kémektől szedtek el. Jakes megjegyezte: – Az ember azt hinné, hogy több eszük van, és nem adnak hamis pénzt a kémeiknek.

Vandam nem nézett föl a fényképekről, úgy válaszolt: – A kémkedés költséges üzlet, és a pénz legnagyobb része kárba vész. Miért vásárolnának angol pénzt Svájcban, amikor maguk is elő tudják állítani? Ha egy kémnek hamis papírjai vannak, miért ne lehetne hamis pénze is? Meg aztán a brit közgazdaságra nézve is eléggé káros, ha a hamis pénz forgalomba kerül: inflációt okoz, ugyanúgy, mintha a kormány nyomatná a pénzt, hogy kifizesse az adósságait.

– Mégis gondolniok kellene már arra, hogy el szoktuk kapni a szarháziakat.

– Igen ám, csakhogy ha elkapjuk őket, gondoskodunk róla, hogy a németek *ne* tudják meg, hogy elkaptuk őket.

– Én azért mégis remélem, hogy a *mi* kémeink nem hamis birodalmi márkákkal kénytelenek fizetni Németországban.

– Nem valószínű. Ugyanis sokkal komolyabban vesszük a felderítést, mint ők. Bárcsak ugyanazt mondhatnám el a tanktaktikánkról is.

Kopogtak, és Vandam titkára lépett be. Szemüveges, húsz év körüli tizedes volt. – Csomag a számvevőségről, uram.

– Nagyszerű! – mondta Vandam.

– Ha lenne szíves aláírni az elismervényt, uram.

Vandam aláírta a szelvényt, és feltépte a borítékot. Egy csomó százfontos bankjegy volt benne.

Jakes felkiáltott: – Beszarok!

– Azt mondták, hogy sok van belőlük – mondta Vandam. – Kerítsen egy nagyítóüveget, tizedes, de futólépésben.

– Igenis, uram.

Vandam kivett a borítékból egy bankjegyet, és letette az egyik fénykép mellé, hogy megkeresse rajta a hibát, amelyről fel lehetett ismerni.

Nem kellett hozzá nagyítóüveg.

– Nézze csak, Jakes. Jakes megnézte.

A bankjegyen ugyanaz a hiba volt, mint a fényképen láthatón.

– Látom, uram – mondta Jakes.

– Németországban készült, nácik által gyártott pénz – mondta Vandam. – *Most már* nyomon vagyunk.

Reggie Bogge alezredes tudta, hogy Vandam őrnagy ügyes és afféle minden hájjal megkent fickó, amilyen akad néha a munkásosztály tagjai közt, de meg volt győződve róla, hogy az őrnagy még így sem veheti fel a versenyt a hozzá, azaz Bogge-hoz hasonlókkal.

Aznap este Bogge Povey dandártábornokkal, a vezérkari hírszerzés főnökével biliárdozott a Gezira Sportklubban. A dandártábornok okos ember volt, és nem túlságosan rajongott Boggeért, de Bogge úgy gondolta, hogy tud bánni vele.

Egyshillinges alapon játszottak, és a dandártábornok csinálta az első lökést.

Játék közben Bogge megszólalt: – Remélem, nem haragszik, uram, ha hivatalos ügyeket hozok szóba a klubban.

– Egyáltalán nem – mondta a dandártábornok.

– Csak arról van szó, hogy szinte egész nap nem szabadultam az íróasztalom mellől.

– Milyen ügy foglalkoztatja? – A dandártábornok megkrétázta a dákóját.

Bogge lyukba lökött egy piros golyót, és megcélozta a rózsaszínűt. – Majdnem biztos vagyok benne, hogy egy eléggé komoly kém dolgozik Kairóban. – Elhibázta a golyót.

A dandártábornok az asztal fölé hajolt. – Folytassa.

Bogge a dandártábornok széles hátát nézte. Adott esetben bizonyos tapintatra volt szükség. Egy ügyosztály eredményeiért természetesen az ügyosztály vezetője a felelős, és mint mindenki tudja, sikereket csak egy jól vezetett ügyosztály érhet el; vigyáznia kell hát, hogy ne tulajdonítson mindent a maga érdemének. Elkezdte: – Emlékszik rá, hogy néhány héttel ezelőtt Asyutban leszúrtak egy tizedest?

– Homályosan.

– Gyanút fogtam, és azóta éber figyelemmel kísérem az eseményeket. Nos, a múlt héten egy vezérkari adjutánstól egy utcai verekedés során ellopták az aktatáskáját. Ebben persze önmagában nincs semmi figyelemre méltó, de én bizonyos következtetésre jutottam.

A dandártábornok lyukba lökte a fehér golyót. – Az áldóját – mondta. – Maga következik.

– Megkértem a főszámvivőt, hogy figyelje, nem kerül-e a kezükbe hamis angol pénz. És lám, került, nem is egy. Megvizsgáltattam őket az embereimmel. Kiderült, hogy Németországban készültek.

– Ejha!

Bogge lyukba lökött egy piros golyót, egy kéket, aztán megint egy pirosat, de a rózsaszínűt megint elhibázta.

– Azt hiszem, meglehetős előnyre tett szert – mondta a dandártábornok, összehúzott szemmel fürkészve az asztalt. – Van valami esély rá, hogy a fickót a pénz révén meg lehet találni?

– Elképzelhető. Már dolgozunk rajta.

– Passzolja csak ide azt a dákótámasztót.

– Kérem.

A dandártábornok a posztóra fektette a támasztót, és célzott.

Bogge folytatta: – Felvetődött a javaslat, hogy esetleg utasítani kellene a számvivőt, hogy továbbra is fogadja el a hamisítványokat, hátha esetleg további nyomokra bukkanunk. – A javaslat Vandamtól származott, és Bogge elutasította. Vandam vitatkozott- ez olyasmi volt, ami már kezdett idegesítően mindennapossá válni –, és Bogge kénytelen volt durván leinteni. A dolog mégis megfontolandó volt, és szükség esetén Bogge szerette volna, ha azt mondhatja, hogy megtanácskozta a dolgot a felettesével.

A dandártábornok kiegyenesedett, és fontolóra vette a dolgot: – Attól függ, hogy mennyi pénzről van szó, nem? '

– Eddig több hamis százfontos került elő.

– Az sok.

– Én is úgy érzem, hogy nem feltétlenül szükséges továbbra is elfogadni a hamisítványokat, uram.

– Úgy van. – A dandártábornok lyukba lökte az utolsó piros golyót, és nekilátott a többi színnek.

Bogge jegyezte a pontokat. A dandártábornok előnyre tett szert, de Bogge már elérte, amit akart.

– Ki dolgozik magával ezen a kémügyön? – kérdezte a dandártábornok.

– Hát tulajdonképpen magam vettem kezembe a dolgot...

– Értem, de melyik őrnagya segít?

– Hát... jelenleg Vandam.

– Aha, Vandam. Az ügyes fickó. Bogge-nak nem tetszett a fordulat, amelyet a társalgás vett. A dandártábornok nem érti, hogy milyen óvatosan kell bánni a Vandamhez hasonló alakokkal: az ember odaadja nekik a kisujját, és mindjárt az egész keze kellene nekik. És a hadsereg hajlamos az ilyen embereket társadalmi helyzetükre való tekintet nélkül előléptetni. Bogge lidérces álma az volt, hogy egy szép napon azon veszi észre magát, hogy egy dorseti akcentussal beszélő postás fiától kap utasításokat. Azt mondta: – Sajnos Vandam egy kicsit elfogult a wogok javára, de gürcölni, azt – ahogy ön is mondja – tud.

– Tud. – A dandártábornok hosszabb szériát csinált, egyik színt a másik után lökte be a lyukba. – Ugyanabba a középiskolába járt, amelyikbe én. Persze húsz évvel később.

Bogge elmosolyodott. – Csakhogy, ő alapítványi ösztöndíjas volt, nem, uram?

– De igen – mondta a dandártábornok. – Én is az voltam. – Lyukba lökte a fekete golyót is.

– Úgy látszik, ön nyert, uram – mondta Bogge.

A Csa-Csa klub üzletvezetője kijelentette, hogy vendégeinek több mint a fele font sterlinggel egyenlíti ki a számláját, és nem tudná pontosan megmondani, hogy ki milyen pénzzel

fizet, de még ha tudná is, legfeljebb a törzsvendégeiről lehet szó.

A Shepheard's Hotel főpénztárosa is valami hasonlót mondott.

Ugyanígy jártak két taxisofőrrel, egy katonai bár tulajdonosával és Madame Fahmival, a kuplerájosnővel.

Vandam nagyjából ugyanerre számított a listáján szereplő következő helyen is, egy boltban, amelynek bizonyos Mikisz Arisztopulosz volt a tulajdonosa.

Arisztopulosz nagy mennyiségű font sterlinget váltott be, amelynek a többsége hamis volt, és Vandam azt hitte, hogy a boltja ugyancsak jókora üzlet lesz, de tévedett. Arisztopulosznak csak egy kis szatócsüzlete volt. A helyiségben fűszer- és kávéillat terjengett, de sok áru nem volt a polcokon. Maga Arisztopulosz alacsony, körülbelül huszonöt éves görög volt, aki fehér fogsorát kivillantva szélesen mosolygott. Csíkos kötényt viselt kartonnadrágja és fehér inge fölött.

Azt mondta: – Jó reggelt, uram. Mivel szolgálhatok?

– Úgy látom, nem sok áruja van – mondta Vandam.

Arisztopulosz mosolygott. – Ha valami különlegességet keres, lehet, hogy van a raktárban. Vásárolt már nálam, uram?

Szóval ez volt a titka: a ritka finomságokat a hátsó helyiségben tartotta, s csak az állandó kuncsaftok kaphattak belőlük. Ez azt jelentette, hogy valószínűleg ismeri a vevőit. Meg aztán olyan nagy mennyiségű hamis pénzt váltott be, hogy valószínűleg nagyobb rendelést kapott, és erre nyilván emlékezni fog.

Vandam azt mondta: – Nem vásárolni jöttem. Maga két nappal ezelőtt száznegyvenhét angol fontot váltott be a brit számvevőségen egyiptomi pénzre.

Arisztopulosz összeráncolta a homlokát, és zavart képet vágott. – Igen…

– Ebből százhuszonhét font hamisítvány volt. Nem valódi pénz.

Arisztopulosz elmosolyodott, és tehetetlenül tárta szét a karját. – Elnézést kérek a számvivőtől. A pénzt angoltól kaptam, angolnak adtam vissza… Tehetek én róla?

– Börtönbe kerülhet hamis bankjegyek továbbadásáért.

Arisztopulosz már nem mosolygott. – De kérem, ez nem igazság. Honnan tudhattam volna, hogy a pénz hamis?

– Ezt az egész összeget egyvalaki fizette ki magának?

– Nem tudom...

– Gondolkozzék! – mondta erélyesen Vandam. – Egyvalakitől kapott százhuszonhét fontot?

– Hát... igen! Igen! – Arisztopulosz hirtelen sértődöttnek látszott. – Egy nagyon tiszteletreméltó vevőmtől. Százhuszonhat fontot és tíz shillinget.

– A neve? – Vandam visszafojtotta a lélegzetét.

– Mr. Wolff... – Ó!

– Egészen meg vagyok döbbenve. Mr. Wolff hosszú évekig nagyon jó vevőm volt, és soha semmi baj nem volt a pénzével.

– Ide figyeljen – mondta Vandam. – Maga szállította le az árut?

– Nem.

– A szentségit!

– Felajánlottam, hogy szokás szerint leszállítom, de Mr. Wolff ez alkalommal...

– A lakására szokta szállítani Mr. Wolffnak az árut?

– Igen, de ez alkalommal...

– Mi a címe?

– Várjon csak. Villa les Oliviers, Garden City. Vandam csalódottságában a pultra vágott az öklével. Arisztopulosz kicsit ijedt arcot vágott. Vandam azt mondta: – Tehát az utóbbi időben nem szállított oda.

– Amióta Mr. Wolff visszatért, nem. Nagyon sajnálom, uram, hogy az a hamis pénz az én ártatlan kezeimen ment keresztül. Talán el lehetne intézni valahogy...

– Talán – mondta elgondolkozva Vandam.

– Igyunk meg egy kávét.

Vandam bólintott. Arisztopulosz bevezette a hátsó helyiségbe. A polcok ott meg voltak rakva üvegekkel és konzervdobozokkal, a legtöbbjük importált áru volt. Vandam látott orosz kaviárt, amerikai dobozos sonkát és angol dzsemet. Arisztopulosz sűrű, erős kávét töltött két kis csészébe. Már ismét mosolygott.

Arisztopulosz azt mondta: – Az ilyen kis problémákat barátok között mindig el lehet intézni.

Megitták a kávét.

Arisztopulosz folytatta: – Baráti gesztusként talán felajánlhatnék önnek valamit a raktáramból. Van egy kis készlet francia pezsgőm...

– Szó sincs róla...

– És nálam mindig akad egy kis skót whisky is, amikor Kairóban már mindenki másnál elfogyott...

– Az elintézésnek *ez a módja* nem érdekel – mondta türelmetlenül Vandam.

– Ó! – mondta Arisztopulosz. Szentül meg volt győződve róla, hogy Vandam azt akarja, hogy megvesztegessék.

– Én Wolffot szeretném megtalálni – folytatta Vandam. – Meg kell tudnom, hol lakik most. Azt mondja, hogy állandó vevője?

– Igen.

– Miket szokott vásárolni?

– Rengeteg pezsgőt. Meg kaviárt is. Kávét, ugyancsak nagy mennyiségben. Külföldi italokat. Pácolt diót, fokhagymás kolbászt, konyakos sárgabarackot...

– Hm... – Vandam mohón hallgatta ezt a váratlan információt. Miféle kém az, aki importált finomságokra költi a pénzét? A felelet: olyan, akit nem kell komolyan venni. Csakhogy Wolffot komolyan kell venni. Ez ismét *stílus* Kérdése. Vandam azt mondta: – Szeretném tudni, mikor jön be legközelebb.

– Mihelyt kifogy a pezsgőből.

– Rendben van. Ha bejön, meg kell tudnom, hogy hol lakik.

– De uram, ha ismét nem engedi, hogy hazaszállítsam az árut...

– Éppen ezen gondolkozom. Kap tőlem egy segédet.

Arisztopulosznak nem tetszett az ötlet. – Én szeretnék segíteni önnek, uram, de az üzlet az enyém, és...

– Nincs választása – mondta Vandam. – Vagy segít, vagy megy a dutyiba.

– De hát el sem tudom képzelni, hogy egy angol tiszt dolgozzon az üzletemben...

– Ó, nem angol tiszt lesz. – Egy angol tiszt ugyancsak szemet szúrna, gondolta Vandam, és valószínűleg elijesztené Wolffot. Vandam elmosolyodott. – Azt hiszem, ismerem is az illetőt, aki ideális segéd lesz.

Aznap este vacsora után Vandam elment Elene lakására, hatalmas virágcsokorral a kezében, és egy kicsit nevetségesnek érezte magát.

A lány egy tetszetős, tágas öreg bérházban lakott a Piacé de l'Opéra mellett. A núbiai házmesternő a harmadik emeletre irányította Vandamét. Felmászott a kanyargós márványlépcsőn, amely az épület közepét foglalta el, és bekopogott a 3/a számú ajtón.

A lány nem várta őt, és Vandamnek hirtelen eszébe is jutott, hogy talán éppen egy férfival szórakozik.

Türelmetlenül várt a folyosón, s közben azon tűnődött, vajon milyen lesz a lány a saját otthonában. Most járt itt először. Lehet, hogy nincs is itthon. Bizonyára bőven akad tennivalója esténként...

Az ajtó kinyílt.

A lányon bő szoknyájú sárga kartonruha volt, eléggé egyszerű, de olyan vékony, hogy majdnem átlátszó. A színe nagyon jól illett világosbarna bőréhez. Egy pillanatig értetlenül bámult Vandamre, de aztán ráismert, és hamiskásan rámosolygott. Azt mondta: – Nicsak! Hello!

– Jó estét.

A lány előrelépett, és arcon csókolta. – Jöjjön be. Vandam bement, és a lány becsukta az ajtót.

– A csókra nem számítottam – mondta Vandam.

– Hozzátartozik a színjátékhoz. Hadd szabadítsam meg az álcájától.

Vandam odaadta neki a virágcsokrot. Az volt az érzése, hogy ugratják.

– Menjen be oda, amíg vízbe teszem a virágokat – mondta a lány.

Vandam arra ment, amerre, a lány mutatott. Belépett a nappaliba, és körülnézett. A szoba az érzékiségig kényelmesen volt berendezve. Arany mintás rózsaszínű fala volt, mély, puha fotelok álltak a világos színű tölgyfa asztal körül. Sarokszoba volt, két utcára néző ablakkal, s most, hogy az esti nap besütött, minden felizzott egy kicsit. Szőnyegként vastag barna prém hevert a padlón, medvebőrnek látszott. Vandam lehajolt, és megtapogatta. Valódi volt. Hirtelen

élénken maga előtt látta Elene-t, amint a medvebőrön fekszik, és meztelenül vonaglik rajta. Pislogni kezdett, és másfelé nézett. A mellette levő fotelban egy könyv hevert, a lány valószínűleg azt olvasta, amikor ő bekopogott. Felvette a könyvet, és beleült a fotelba. Még meleg volt a lány testétől. A könyvnek *Orient expressz* volt a címe, és kalandregénynek látszott. A szemközti falon egy előkelő bált ábrázoló, meglehetősen modern festmény lógott: a képen valamennyi hölgy pompás estélyi ruhában volt, és valamennyi férfi anyaszült meztelen. Vandam átült a festmény alatti díványra, hogy ne kelljen a képre néznie. Kicsit különösnek találta.

A lány bejött a vázába tett virágokkal, és a glicínia illata elárasztotta a szobát. – Iszik valamit?

– Tud martinit készíteni?

– Tudok. Gyújtson rá, ha akar.

– Köszönöm. – A lány tudja, hogyan kell vendéget fogadni, gondolta Vandam. Tudnia is kell, hiszen abból tartja fenn magát. Elővette a cigarettáját. – Féltem, hogy nem találom itthon.

– Ma este nem megyek sehová. – Volt valami furcsa a hangjában, amikor ezt mondta, de Vandam nem tudott rájönni, hogy micsoda. Figyelte a lányt, miközben az a koktélkeverőt rázta. Úgy tervezte, hogy a beszélgetést szigorúan hivatalos hangnemben folytatja le, de képtelen volt rá, mert a lány kezdeményezett. Úgy érezte magát, mint egy titkos szerető.

– Maga szereti az ilyesmit? – mutatott Vandam a könyvre.

– Az utóbbi időben csakis kalandregényeket olvasok.

– Miért?

– Hogy rájöjjek, hogyan kell egy kémnek viselkednie.

– Nem hinném, hogy... – Látta, hogy a lány elmosolyodik, és rájött, hogy megint ugratják.

– Sose tudom, mikor beszél komolyan.

– Ritkán. – A lány a kezébe adott egy poharat, és leült a dívány másik végére. A pohara pereme fölött ránézett. – A kémkedésre!

Vandam belekortyolt a martiniba. Tökéletes volt. Az volt a lány is. A mézszínű napfényben barnának tűnt a bőre. A karja meg a lába selymesnek és puhának látszott. Nyilván ugyanolyan lehet az ágyban is, gondolta Vandam, mint most:

kedves, szórakoztató és mindenre kapható. A fene enné meg. A lány ugyanilyen hatást gyakorolt rá legutóbb is, és az lett a vége, hogy elment leinni magát – amit ritkán tett meg –, és végül is egy nyavalyás bordélyházban kötött ki.

– Mire gondol? – kérdezte a lány.

– A kémkedésre.

A lány nevetett: úgy látszott, mintha tudná, hogy a férfi hazudik. – Maga bizonyára imádja csinálni – mondta.

Vandam azt gondolta: Vajon hogy csinálja ezt velem? Folyton kihozza őt a sodrából a csipkelődésével, a megérzéseivel, ártatlan arcával és hosszú, barna karjával és lábával – Kémeket elcsípni lehet, hogy kielégítő munka, de imádni azért nem imádom.

– Mi történik velük, ha elcsípte őket?

– Rendszerint felakasztják őket. – Ó.

Ezúttal Vandamnek sikerült a lányt kihozni a sodrából. Elene megborzongott. Vandam azt mondta: – A vesztesek általában meghalnak a háborúban.

– Azért nem imádja a munkáját, mert... felakasztják őket?

– Nem. Azért nem imádom, mert nem mindig csípem el őket.

– Mondja, maga büszke rá, hogy olyan szívtelen?

– Nem hinném, hogy szívtelen lennék. Csak igyekszem többet megölni közülük, mint amennyit ők megölnek közülünk. – Azt gondolta: Most meg védekezem?

A lány felállt, és töltött neki még egy pohárral. Vandam nézte, ahogy a lány keresztülmegy a szobán. Olyan kecsesen mozog, mint egy macska, gondolta. Nem, mint egy cica. Nézte a hátát, mikor a lány lehajolt a koktélkeverőért, és azon tűnődött, vajon mi lehet rajta a sárga ruha alatt. Miközben a lány töltött, észrevette, hogy keze karcsú és erős. Elene önmagának is töltött még egy martinit.

Vandam tűnődött, vajon milyen családból való lehet a lány. Megkérdezte: – Élnek a szülei?

– Nem – vágta rá azonnal a lány.

– Bocsánat – mondta Vandam. Tudta, hogy a lány hazudik.

– Miért kérdezi?

– Puszta kíváncsiságból. Ne haragudjon.

A lány föléje hajolt, és könnyedén megérintette a karját. Az ujja hegyét húzta végig a bőrén; Vandam úgy érezte, mintha

szellő cirógatná. – Maga túlságosan sokat mentegetőzik – mondta a lány, és elfordította a fejét, mintha habozna. Aztán, mintha valamilyen ösztönnek engedne, mesélni kezdett a múltjáról.

A legidősebb volt öt gyerek közül egy kétségbeejtően szegény családban. A szülei művelt és szerető szívű emberek voltak. – Az apám tanított meg angolul, és az anyám tanított meg arra, hogy mindig tiszta ruhát viseljek – mondta. De az apja csak egy szélsőségesen ortodox zsidó szabó volt, aki elidegenedett az alexandriai zsidó közösség többi tagjától, miután elvi vitába keveredett velük a rituális vágással kapcsolatban. Amikor Elene tizenöt éves volt, apja kezdett megvakulni. Nem tudott többé szabóként dolgozni – de nem volt hajlandó sem kérni, sem elfogadni semmiféle segítséget a “bűnös" alexandriai zsidóktól. Elene bennlakó cselédlány lett egy angolháznál, és rendszeresen elküldte a fizetését a családjának. Aztán vele is megtörtént az, ami Vandam tudtával nagyon sokszor megismétlődött az utóbbi száz év folyamán az angol uralkodó osztály otthonaiban: a lány beleszeretett a család fiába, és az elcsábította. Még szerencse, hogy a szülők rájöttek a dologra, mielőtt teherbe esett volna. A fiút elküldték az egyetemre, Elene-t meg elbocsátották. A lány félt hazamenni és megmondani az apjának, hogy azért bocsátották el, mert paráználkodott – méghozzá egy gojjal. A végkielégítésből élt, továbbra is minden héten hazaküldte ugyanazt az összeget, amíg el nem fogyott a pénze. Aztán egy kéjsóvár üzletember, akivel annál a családnál ismerkedett meg, ahol szolgált, lakást bérelt neki, és Elene elkezdte azt az életmódot, amelyet azóta is folytat. Az apjának hamarosan megmondták, hogyan él, és az apa süvét ületett miatta a családdal.

– Mi az a süve? – kérdezte Vandam.

– Gyász.

Azóta se hallott a szüleiről, csak az egyik barátnőjétől kapott egy üzenetet, hogy meghalt az anyja.

Vandam megkérdezte: – Gyűlöli az édesapját?

A lány vállat vont. – Azt hiszem, elég jóra fordult a sorsom. – A lakásra utalva széttárta a karját.

– De boldog?

A lány ránézett. Kétszer is úgy látszott, mintha beszélni akarna, aztán mégse szólt semmit. Végül is elfordította a fejét. Vandam úgy érezte, a lány már sajnálja, hogy ösztöne arra késztette, mesélje el neki az élete történetét. Elene témát is változtatott. – Mi hozta ide ma este, őrnagy úr?

Vandam összeszedte a gondolatait. Annyira érdekelte a lány – miközben a kezét még a szemét nézte, ahogy a múltjáról beszélt –, hogy egy időre meg is feledkezett jövetele céljáról. – Még mindig Alex Wolffot keresem – mondta. – Őt még nem találtam meg, de megtaláltam a szatócsát.

– Azt meg hogy csinálta?

Vandam úgy döntött, hogy nem meséli el neki. Jobb, ha a hírszerzésen kívül senki sem tudja, hogy egy német kémet a hamis pénze árult el. – Az hosszú történet volna mondta. – A lényeg az, hogy szeretnék elhelyezni valakit az üzletben, arra az esetre, ha ismét betérne oda.

– Engem.

– Erre gondoltam.

– Aztán ha bejön, verjem fejbe egy cukorral teli zsákkal, és őrködjem az eszméletlen ember fölött, amíg maga odaér.

Vandam nevetett. – Azt hiszem, maga képes lenne megtenni – mondta. – Szinte magam előtt látom, hogy ugrik fel a pultra. – Rájött, hogy mennyire felengedett, és elhatározta, hogy összeszedi magát, még mielőtt teljesen bolondot csinál magából.

– De komolyan, mit kell csinálnom? – kérdezte a lány.

– Komolyan? Ki kell derítenie, hogy hol lakik.

– Hogyan?

– Azt nem tudom – Vandam habozott. – Gondoltam, talán összebarátkozhatna vele. Maga nagyon vonzó nő, azt hiszem, nem volna nehéz,

– Mit ért azon, hogy “összebarátkozni"?

– Az már a maga dolga. Csak addig, amíg sikerül megszereznie a címét.

– Értem. – A lány hangulata hirtelen megváltozott, és keserűség volt a hangjában. A változás meglepte Vandamét: nem tudta követni a lány gondolatmenetét. Egy ilyen nőt, mint Elene, csak nem sértett meg a javaslata? A lány megkérdezte: – Miért nem valamelyik katonájával kísérteti őt hazáig?

– Lehet, hogy arra is rákényszerülök, ha magának nem sikerül megnyernie a bizalmát. A baj csak az, hogy könnyen rájöhet, hogy követik, lerázhatja a kullancsot, aztán soha többé nem tér vissza a szatócshoz, és mi elveszítjük az előnyünket. De ha maga rá tudja venni őt mondjuk arra, hogy hívja meg magát a házába vacsorára, akkor hozzájuthatunk a szükséges információhoz anélkül, hogy észrevétetnénk magunkat. Persze lehet, hogy nem fog sikerülni. Mindkét lehetőség nagyon kockázatos. De mindenesetre szeretném a kevésbé kockázatosat alkalmazni.

– Értem.

Persze hogy érti, gondolta Vandam; világos az egész, mint a nap. Mi a fene baja van hát? Különös nő ez az Elene: az egyik pillanatban teljesen elbűvöli, a másikban meg feldühíti. Most először villant az agyába a gondolat, hogy a lány esetleg nem lesz hajlandó megtenni, amire kéri. Idegesen megkérdezte: – Akar nekem segíteni?

A lány felállt, ismét megtöltötte Vandam poharát, és önmagának is töltött. Nagyon feszült lelkiállapotban volt, de nyilvánvalónak látszott, hogy nem fogja elárulni Vandamnek, hogy miért. Vandamét mindig bosszantották a nők, ha ilyen hangulatban voltak. Átkozottul dühítő lenne, ha a lány nem volna hajlandó együttműködni vele.

Elene végül is azt mondta: – Azt hiszem, ez sem rosszabb, mint amit eddigi életemben csináltam.

– így gondoltam én is – mondta Vandam megkönnyebbülten.

A lány sötét pillantást vetett rá.

– Holnap be is állhat – mondta Vandam. Átadott a lánynak egy cédulát az üzlet címével. Elene elvette, de nem nézett a papírra. – Az üzlet Mikisz Arisztopuloszé – tette hozzá Vandam.

– Maga szerint meddig fog tartani a dolog? – kérdezte a lány.

– Nem tudom. – Felállt. – Két-három naponként érintkezésbe fogok lépni magával, hogy lássam, minden rendben van-e, de maga azonnal lépjen érintkezésbe velem, ha Wolff megjelenik. Jó?

– Jó.

Vandamnek eszébe jutott valami. – Igaz is, az üzlet tulajdonosa azt hiszi, hogy Wolffot pénzhamisításért keressük. Ne beszéljen neki a kémkedésről.

– Nem fogok.

A lány hangulata maradt, amilyen volt. Már nem élvezték egymás társaságát. Vandam azt mondta: – Magára hagyom a kalandregényével.

A lány felállt. – Kikísérem.

Az ajtóhoz mentek. Amikor Vandam kilépett rajta, éppen a szomszédos lakás bérlője közeledett a folyosón. Vandam tudat alatt egész este erre a lehetőségre gondolt, és most megcsinálta azt, amit pedig nem akart megtenni. Megfogta Elene karját, hozzáhajolt, és szájon csókolta.

A lány viszonozta a csókot. Vandam kiegyenesedett. A szomszéd elhaladt mellettük. Vandam Elene-re nézett. A szomszéd kulccsal kinyitotta az ajtaját, belépett a lakásba, és bezárta maga mögött az ajtót. Vandam elengedte Elene-t.

A lány azt mondta: – Maga aztán jó színész.

– Igen – mondta Vandam. – Isten áldja. – Megfordult, és gyorsan végigment a folyosón. Elégedettnek kellett volna lennie munkája eredményével, ő azonban úgy érezte, hogy valami gyalázatosságot művelt. Hallotta, hogy a lány lakásának az ajtaja hangosan becsapódik.

Elene nekitámaszkodott a csukott ajtónak, és elátkozta William Vandamet.

A férfi belépett az életébe, maga volt a megtestesült angol udvariasság, felkérte, hogy végezzen egy másfajta munkát, és segítsen megnyerni a háborút; aztán közölte vele, hogy ismét csak kurválkodnia kell.

A lány valóban azt hitte, hogy Vandam meg fogja változtatni az életét. Nem lesznek többé gazdag üzletemberek, nem lesznek titkos viszonyok, nem lesz többé tánc meg kiszolgálás. Érdemleges munkát fog végezni, olyasmit, amiben hisz, olyasmit, aminek értelme van. És most kiderült, hogy folytatódik tovább a régi nóta.

Hét éve élt az arcából meg a testéből, és ezt szerette volna már abbahagyni.

Bement a nappaliba, inni akart. A férfi pohara ott állt az asztalon, félig tele. Elene az ajkához emelte. Az ital meleg volt és keserű.

Eleinte nem tetszett neki Vandam: merev, ünnepélyes, unalmas férfinak látszott. Aztán megváltozott róla a véleménye. Mikor is gondolt rá először, hogy a merev külső mögött egy másik, egy más férfi is rejtőzhet? Eszébe jutott: akkor, amikor Vandam először nevetett. Az a nevetés kavarta fel öt. És ma este ismét ugyanúgy nevetett, amikor ő azt mondta, hogy majd fejbe veri Wolffot egy cukorral teli zsákkal. A férfiban valahol mélyen belül csak úgy buzog a jókedv, és ha megcsapolják, bugyborékolva tör ki belőle a nevetés, és egy pillanatra átalakítja egész lényét. Elene sejtette, hogy Vandam olyan férfi, akiben óriási az életvágy, de ezt a vágyat szigorúan féken tartja, túlságosan is szigorúan. Ez késztette arra Elene-t, hogy megcsiklandozza, hogy igazi önmagává tegye. Ezért ugratta, és ezért próbálta ismét megnevettetni.

És ezért csókolta meg.

Furcsamód boldog volt, hogy a férfi ott van nála, ott ül a díványon, dohányzik és beszélget. Még az is megfordult a fejében, hogy milyen jó lenne ezt az erős, gyermeteg férfit ágyba vinni, és olyan dolgokat mutatni neki, amilyenekről még soha nem is álmodott. Miért tetszett neki a férfi? Talán azért, mert úgy bánt vele, mint egy emberrel, és nem úgy, mint egy utcalánnyal. Tudta, hogy Vandam sohasem paskolná meg a fenekét, és nem mondaná azt, hogy: – Sose fájjon az a szép kis fejed...

És tessék, Vandam mindent elrontott. Miért is bosszant annyira ez a dolog Wolff-fal? – gondolta Elene. – Hogy kétszínű módon eggyel több férfit csábítok el, igazán nem fog nekem megártani. Vandam is körülbelül ezt mondta. És amikor ezt mondta, elárulta, hogy Elene-t csak kurvának tartja. Ez volt az, ami annyira dühítette a lányt. Ő arra vágyott, hogy a férfi becsülje őt, és amikor az arra kérte, hogy “barátkozzék össze" Wolff-fal, ő már tudta, hogy Vandam sohase fogja őt becsülni, legalábbis *igazán* nem. Egyébként az egész dolog hülyeség volt: egy angol tiszt meg egy olyan nő kapcsolata, amilyen ő, eleve arra volt ítélve, hogy úgy végződjék, mint eddig minden kapcsolata – az egyik részről manipulációval, a másikról alárendeltséggel, megbecsüléssel egyik fél részéről sem.

Vandam nyilván mindig kurvának fogja tartani. Elene egy darabig azt hitte, hogy Vandam talán más, mint a többi férfi, de tévedett.

És azt gondolta: De hát mért izgat ez annyira?

Vandam sötétben ült a hálószobája ablakánál az éjszaka közepén, cigarettázott, és kinézett a holdsütötte Nílusra, amikor hirtelen és egészen tisztán eszébe jutott egy emlék a gyermekkorából.

Tizenegy éves volt, szexuálisan ártatlan, testileg még gyerek. Abban a teraszos, szürke téglaházban történt, ahol mindig is élt. A háznak még fürdőszobája is volt, az alatta levő konyhában felmelegített és onnan felvezetett meleg vízzel. Azt mondták neki, hogy emiatt nagyon szerencsés a családja, de hencegnie nem szabad vele: sőt amikor az új iskolába került, abba a flancos bournemouthi iskolába, úgy kellett viselkednie, mint aki szerint teljesen természetes dolog, hogy az embernek fürdőszobája van és meleg víz folyik a csapból. A fürdőszobában vécé is volt. Oda ment pisilni. A fürdőszobában az anyja éppen a húgát fürdette, aki hétéves volt, de nem törődtek vele, hogy mégis bement pisilni, máskor is megtette már, és a másik vécé nagyon messze volt, kint a hideg kertben. Amiről megfeledkezett, az volt, hogy az unokahúgát is fürösztik. Az nyolcéves volt. Ő besétált a fürdőszobába. A húga ült a kádban. Az unokahúga azon bán állt, mert éppen ki akart szállni a kádból. Az anyja egy törülközőt tartott a kezében. Ő ránézett az unokahúgára.

Az persze meztelen volt. Ekkor látott életében először meztelen lányt a húgán kívül. Unokahúgának a teste egy kicsit kövérkés volt, és a bőre kipirult a meleg víztől. Még soha nem látott olyan szépet. Csak állt a fürdőszoba ajtajában, és leplezetlen kíváncsisággal és csodálattal nézte a lányt.

Nem vette észre, hogy jön a pofon. Anyja nagy tenyere mintha a semmiből tűnt volna elő, és nagyot csattant az arcán. Anyja nagyon értette, hogyan kell pofozni, és ebbe a pofonba minden erejét beleadta. Pokolian fájt, de a döbbenet még rosszabb volt, mint a fájdalom. És a legrosszabb az volt, hogy a jóleső érzés, amely egész testét elárasztotta, széttört, akár az ablaküveg.

– Mars ki! – kiáltotta az anyja, és ő sértve és megalázva kiment.

Vandamnek ez jutott az eszébe, amikor ott ült egyedül, nézte az egyiptomi éjszakát, és ugyanazt gondolta, amit akkor gondolt, amikor a dolog történt: Vajon miért csinálta ezt anyám?

9.

A mecset mozaikpadlója a kora hajnali órában hideg volt Alex Wolff meztelen talpa alatt. A hajnali istentisztelet maroknyi résztvevője szinte elveszett a hatalmas oszlopcsarnokban. Csend volt és békesség a halványszürke világosságban. Az egyik magas, keskeny résen besütött egy napsugár, és ugyanabban a pillanatban kántálni kezdett a müezzin:

– *Allahu akbar! Allahu akbar! Allahu akbar!*

Wolff arccal Mekka felé fordult.

Hosszú burnusz volt rajta, turbán a fején, s a kezében tartott lábbeli egyszerű arab szandál volt. Sohase tudta biztosan, hogy miért is csinálja ezt. Csak elméletben volt igazhívő. Az iszlám doktrínáinak megfelelően körülmetélték ugyan, és elzarándokolt Mekkába is; mégis ivott alkoholt és evett disznóhúst, sohasem fizetett *zakat*ot – alamizsnaadót –, nem tartotta meg a Ramadán böjtöt, és nem imádkozott mindennap, és pláne nem napjában ötször. De néha szükségét érezte, hogy – ha csak néhány percre is – elmerüljön mostohaapja vallásának ismerős, gépies szertartásában. Ilyenkor, mint ahogyan ma is, még sötét volt, amikor felkelt, felöltözött a hagyományos ruhákba, és elsétált a város hideg, csendes utcáin a mecsethez, amelyikbe apja járt, elvégezte az előudvarban a rituális tisztálkodást, és még idejében belépett a csarnokba, hogy elmondja az új nap első imáit.

Megérintette mindkét fülét, aztán összekulcsolta a kezét maga előtt, úgy, hogy a bal keze legyen fölül, meghajolt, aztán letérdelt, a kellő pillanatban megérintette a homlokával a padlót, és elrecitálta az *el-fatihá*-t:

Az irgalmas és könyörületes Isten nevében. Dicsérjük Istent, a világok urát, az irgalmast és könyörületest, a végítélet napjának fejedelmét. Téged szolgálunk, és Hozzád könyörgünk segítségért: vezess bennünket a helyes úton,

azoknak az útján, akikhez könyörületes vagy, akiket sújt a haragod, és akik nem tévelyegnek.

Átnézett először a jobb, aztán a bal válla fölött, hogy üdvözölje a két őrangyalt, aki feljegyzi a jó és rossz cselekedeteit.

Amikor átnézett a bal válla fölött, megpillantotta Abdullahot.

A tolvaj, anélkül hogy félbeszakította volna imádságát, szélesen elmosolyodott, kimutatva acélfogát.

Wolff felállt és kiment. Odakint megállt, hogy belebújjon a szandáljába. Abdullah kacsázva utánajött. Kezet ráztak.

– Istenfélő ember vagy, akárcsak jómagam – mondta Abdullah. – Tudtam, hogy előbb-utóbb el fogsz jönni apád mecsetjébe.

– Kerestél?

– Sokan keresnek.

Együtt indultak el a mecsettől. Abdullah elkezdte: – Mivel tudom, hogy igazhívő vagy, nem árulhattalak el az angoloknak, akármilyen nagy összeget kínáltak is. Így hát azt mondtam Vandam őrnagynak, hogy nem ismerek senkit, akinek Alex Wolff vagy Ahmed Ramha a neve.

Wolff hirtelen megállt. Tehát még mindig vadásznak rá. Túlságosan korán kezdte biztonságban érezni magát. Karonfogta Abdullahot, és bement vele egy arab kávéházba. Leültek.

Wolff azt mondta: – Tehát tudja az arab nevemet.

– Mindent tud rólad, csak azt nem, hogy hol talál meg.

Wolff szorongást érzett, de ugyanakkor rendkívül kíváncsi is lett. – Milyen ember az az őrnagy? – kérdezte.

Abdullah vállat vont. – Angol. Nincs benne semmi finomság. Nincs modora. Khakisortban jár, és piros az arca, mint a paradicsom.

– Tudsz te ennél többet is mondani róla. Abdullah bólintott. – Az az ember türelmes és elszánt. Én a te helyedben félnék tőle. Wolff hirtelen félni kezdett. Megkérdezte: – Mit csinált?

– Megkereste valamennyi családtagodat. Beszélt valamennyi fivéreddel. Azt mondták, hogy semmit se tudnak rólad.

A kávéház tulajdonosa mindkettőjüknek hozott egy tál tört lóbabot meg egy lapos korpakenyeret. Wolff tört egy darabot

a kenyérből, és belemártotta a babba. Máris legyek gyűltek a tálak köré. Egyikük sem vett róluk tudomást.

Abdullahnak tele volt a szája, de azért beszélt. – Vandam száz fontot ajánlott fel a címedért. Haha! Mintha mi pénzért elárulnánk bárkit is, aki közülünk való.

Wolff nagyot nyelt. – Nem is tudod a címemet.

Abdullah vállat vont. – Semmiség lenne rájönni.

– Tudom – mondta Wolff. – Ezért meg is mondom neked, annak jeléül, hogy bízom a barátságodban. A Shepheard's Hotelban lakom.

Abdullah sértődött arcot vágott. – Barátom, én tudom, hogy ez nem igaz. Az a legelső hely, ahol az angolok keresnének...

– Félreértettél – mosolyodott el Wolff. – Nem vendég vagyok a szállodában. A konyhán dolgozom, mosogatok, és a nap végeztével a padlóra fekszem, és ott alszom körülbelül tucatnyi szolgával együtt.

– Ezt a ravaszságot! – Abdullah vigyorgott: tetszett neki az ötlet, és örült, hogy birtokában van a keresett adatnak. – Az orruk előtt bujkálsz!

– Tudom, hogy te megőrződ ezt a titkot – mondta Wolff. – És annak jeléül, hogy hálás vagyok a barátságodért, hadd adjak neked száz fontot. Remélem, elfogadod.

– De hát erre semmi szükség...

– Ragaszkodom hozzá.

Abdullah sóhajtott egyet, és kelletlenül ráhagyta. – Rendben van.

– A házadba fogom küldeni a pénzt.

Abdullah a kenyere utolsó darabjával kitörölte az üres tálat. – Most mennem kell – mondta. – Engedd meg, hogy kifizessem a reggelidet.

– Köszönöm.

– Ó! Hiszen nincs is nálam pénz. Ezer bocsánat...

– Semmiség az egész – mondta Wolff. – *Alallah* – Isten legyen veled.

Abdullah a hagyományoknak megfelelően válaszolt: – *Allah jisallimak* – Isten oltalmazzon. – Azzal kiment.

Wolff kávét rendelt, és elgondolkozott a tolvajon. Abdullah természetesen száz fontnál kevesebbért is elárulná őt. Eddig csak az akadályozta meg benne, hogy nem tudta a címét. Buzgón próbált rájönni – ezért ment el a mecsetbe is. Most

nyilván megpróbálja majd ellenőrizni, hogy valóban a Shepheard's konyhájában lakik-e. Nem lesz könnyű, mert természetesen senki sem fogja bevallani, hogy a személyzet a konyha padlóján alszik – Wolff nem is volt benne biztos, hogy ez igaz –, ennek ellenére számolnia kell azzal, hogy Abdullah előbb-utóbb rájön, hogy hazudott neki. A mese csak késleltető taktikai lépés volt, éppúgy, mint a megvesztegetés. De ha Abdullahnak végül mégis sikerülne rájönnie, hogy Szonja bárkaházában lakik, valószínű, hogy inkább hozzá fog fordulni, mint Vandamhez, hogy még több pénzt kapjon.

Egyelőre ura a helyzetnek – de csak egyelőre.

Wolff az asztalon hagyott néhány piasztert, és kiment.

A város kezdett éledezni. Az utcákon máris elakadt a forgalom, a járdákon nyüzsögtek az utcai árusok meg a koldusok, jó illatok és rossz szagok keveredtek a levegőben. Wolff egyenesen a főpostára ment, hogy telefonáljon. Felhívta a főhadiszállást, és Smith őrnagyot kérte a telefonhoz.

– Tizenhét van belőle – mondta a telefonkezelő. – Nem tudja a keresztnevét?

– Sandy.

– Az csakis Alexander Smith őrnagy lehet. Pillanatnyilag nincs benn. Átadjak neki valamilyen üzenetet?

Wolff tudta, hogy az őrnagy nem lesz benn a főhadiszálláson, még túlságosan korán van. – Csak a következőt: Ma délben tizenkettőkor Zamálekben. Az aláírás: egy nagy Sz. Megvan?

– Meg, de nem kaphatnám meg a teljes…

Wolff letette a kagylót. Elhagyta a postahivatalt, és elindult Zamálekbe.

Amióta Szonja elcsábította Smitht, az őrnagy küldött neki egy tucat rózsát, egy doboz csokoládét, egy szerelmes levelet és két küldönc által kézbesített üzenetet, mind a kettőben újabb találkát kért. Wolff megtiltotta Szonjának, hogy válaszoljon. Smith most már ott tart, hogy nem tudja, vajon viszontláthatja-e valaha Szonját. Wolff egészen biztos volt benne, hogy Szonja az első igazán szép nő, akivel Smith valaha is együtt hált. Néhány napi bizonytalanság után Smith nyilván már kétségbeesetten vágyik rá, hogy újra láthassa a nőt, és kapva kap az alkalmon.

Hazafelé menet Wolff vett egy újságot, de az csak a szokásos sületlenségekkel volt tele.

A bárkaházban Szonja még aludt. Wolff összetekerte és hozzávágta az újságot, hogy fölébressze. De Szonja csak nyögött egyet, és a másik oldalára fordult.

Wolff otthagyta, és a függönyön keresztül bement a nappaliba. A nappali mögött, a hajó orrában volt egy nyitott kis konyha, s a konyhában egy elég nagy szekrény a seprűk és egyéb takarítóeszközök számára. Wolff kinyitotta a szekrény ajtaját. Ha behajlította a térdét és behúzta a fejét, éppen belefért. Az ajtót csak kívülről lehetett bereteszelni. Addig keresgélt a fiókokban, amíg talált egy hajlékony pengéjű kést. Úgy gondolta, hogy valószínűleg sikerülni fog belülről is bezárnia a reteszt, ha a kés pengéjét kidugja az ajtó résén, és megpiszkálja a rugót, amely működésbe hozza. Bemászott a szekrénybe, magára húzta az ajtót, és megpróbálta. Sikerült.

Csakhogy nem látott keresztül az ajtón.

Fogott egy szeget meg egy vasalót, és a szeget szemmagasságban beleverte a szekrényajtó vékony fájába. Aztán kihúzta a szeget, és egy villával kiszélesítette a lyukat. Utána ismét bezárkózott a szekrénybe, és a lyukhoz nyomta a szemét.

Látta, hogy szétválik a függöny, és Szonja belép a nappaliba. Körülnézett, és meglepődött, hogy Wolff nincs ott. Vállat vont, aztán felhúzta a hálóingét, és megvakarta a hasát. Wolff alig tudta elfojtani a nevetését. Szonja továbbjött a konyhába, fogott egy kannát, és megeresztette a csapot.

Wolff bedugta a kést az ajtó résébe, és visszatolta a reteszt. Aztán kinyitotta a szekrény ajtaját, kilépett és megszólalt: – Jó reggelt.

Szonja felsikoltott.

Wolff nevetett.

Szonja hozzávágta a kannát, de Wolff kitért előle. Azt mondta: – Jó rejtekhely, nem?

– Megijesztettél, te csirkefogó – mondta Szonja. Wolff fölvette a földről a kannát, és odaadta

Szonjának. – Főzd meg a kávét – mondta. Betette a kést a szekrénybe, becsukta az ajtaját, aztán leült.

Szonja megkérdezte: – Minek neked rejtekhely?

– Hogy meglesselek téged és Smith őrnagyot. Muris lesz – olyan, mint egy szenvedélyes teknősbéka.

– Mikor jön?

– Ma délben tizenkettőkor.

– Jaj, ne! Miért olyan korán?

– Ide figyelj. Ha van valami értékes abban az aktatáskában, akkor egészen biztos, hogy nem kószálhat a táskával a hóna alatt a városban, hanem egyenesen el kell vinnie az irodájába és bezárnia a széfjébe. Mi erre nem engedhetünk időt neki – az egésszel nem érünk semmit, ha nem hozza magával a táskáját. Azt kell elérnünk, hogy futva jöjjön ide, egyenesen a főhadiszállásról. Sőt ha késik, vagy az aktatáskája nélkül jön, bezárkózunk, és úgy teszünk, mintha nem lennél itthon – aztán majd legközelebb tudni fogja, hogy sietnie kell.

– Ezt jól kiagyaltad.

Wolff nevetett. – Okosabb, ha készülődni kezdesz. Szeretném, ha ellenállhatatlan lennél.

– Én mindig ellenállhatatlan vagyok. – Szonja átment a hálószobába.

Wolff utánaszólt: – Mosd meg a hajad. – Nem kapott választ.

Megnézte az óráját. Gyorsan múlt az idő. Végigjárta a bárkaházat, hogy eltüntesse ittléte nyomait, eldugta a cipőjét, a borotváját, a fogkeféjét és a fezét. Szonja köntösbe bújt, és felment a fedélzetre, hogy a napon szárítsa meg a haját. Wolff megfőzte a kávét, és felvitt neki egy csészével. Ő is ivott, aztán elmosta a csészéjét és azt is eltette. Elővett egy üveg pezsgőt, betette egy vödör jégbe, és a vödröt két pohárral együtt az ágy mellé állította. Arra gondolt, hogy lepedőt is cserél, aztán úgy döntött, hogy csak Smith látogatása után fog cserélni, nem előtte. Szonja lejött a fedélzetről. Bekölnizte magát a combja és a keble közt. Wolff még egyszer körülnézett. Minden készenlétben állt. Leült a díványra az egyik hajóablak mellett, és figyelni kezdte a vontatóösvényt.

Smith őrnagy néhány perccel tizenkettő után jelent meg. Sietett, mintha attól félne, hogy elkésik. Egyenruhaingben volt, khakinadrágban, zokniban és szandálban, de a tiszti sapkát levette a fejéről. Csurgóit róla a veríték a déli napsütésben.

Hóna alatt ott volt az aktatáska.

Wolff elégedetten vigyorgott.

– Jön – szólt oda Szonjának Wolff. – Készen vagy?

– Nem.

Csak idegesíteni akar, gondolta Wolff. Persze hogy készen van. Bebújt a szekrénybe, magára zárta az ajtót, és kinézett a kémlelőlyukon.

Hallotta Smith lépteit a pallón, aztán a fedélzeten. Az őrnagy leszólt; – Hello!

Szonja nem válaszolt.

Wolff a kémlelőlyukon át látta, hogy Smith lejön a létrán a hajó belsejébe.

– Van itt valaki?

Smith a függönyre nézett, amely elválasztotta a nappalit a hálószobától. A hangja tele volt várakozással és csalódottsággal. – Szonja?

A függöny szétvált. Szonja állt ott, a karjait felemelve tartotta, szétválasztva a függönyt. A haját olyan tornyos frizurába fésülte, mint a fellépései alkalmával. Buggyos, áttetsző fátyolszövet nadrág volt rajta, még ilyen távolságból is látni lehetett a testét az anyagon keresztül. Deréktól fölfelé meztelen volt, csak a nyakában lógott egy gyémántokból álló gyöngysor. Barna keble telt volt és gömbölyű. Ajakrúzzsal kente be a mellbimbóit.

Derék lány, gondolta Wolff.

Smith őrnagy csak bámult Szonjára. Teljesen meg volt zavarodva. Azt mondta: – Ó, drágám! Ó, te jóságos isten! Ó, de gyönyörű vagy.

Wolff igyekezett nem nevetni.

Smith ledobta az aktatáskáját, és Szonjához lépett. Amikor megölelte, a nő visszalépett, és Smith háta mögött behúzta a függönyt.

Wolff kinyitotta a szekrényajtót, és kilépett a szekrényből.

Az aktatáska a padlón hevert, a függöny innenső oldalán. Wolff letérdelt, feljebb húzta a galabijáját, és megfordította a táskát. Megpróbálta kinyitni. A táska zárva volt.

– Lieber Gott! – suttogta Wolff.

Körülnézett. Szüksége volt egy gombostűre, egy gemkapocsra, egy varrótűre, akármire, amivel kipiszkálhatja a zárat. Nesztelenül felállt, visszament a konyhába, és óvatosan kihúzott egy fiókot. Talált egy kis nyársat, de túlságosan

vastag volt. A kezébe akadt egy szál egy drótkeféből, az meg túl vékony volt. Egy zöldségaprító kés meg túl széles... A mosogató mellett egy kis tányéron megtalálta Szonja egyik hajtűjét.

Visszatért a táskához, és a hajtű végét beledugta az egyik zárba. Próbaképpen csavart egyet rajta, érezte, hogy a rugó ellenáll, erre erősebben megcsavarta.

A hajtű eltört.

Wolff káromkodott egyet magában.

Elgondolkozva pillantott a karórájára. Az első alkalommal Smithnek öt perc kellett, hogy kielégüljön. Figyelmeztetnem kellett volna Szonját, vigyázzon, hogy tovább tartson, gondolta Wolff.

Kezébe vette a hajlékony pengéjű kést, amelyet a szekrényajtó belülről való bezárásához és kinyitásához használt. Óvatosan belecsúsztatta a hegyét az aktatáska egyik zárjába. Amikor megnyomta a kést, az csak meghajlott.

Néhány másodperc alatt feltörhette volna a zárakat, de nem akarta. feltörni, hiszen akkor Smith rájött volna, hogy kinyitották az aktatáskáját. Wolff nem félt Smithtől, de azt akarta, hogy az őrnagy továbbra se tudja, hogy miért csábították el: ha valami értékes anyag volt a táskában, Wolff szeretett volna rendszeresen belenézni.

De ha nem tudja kinyitni a táskát, nem ér semmit Smithszel.

Mi történne, ha feltörné a zárakat? Smith befejezné a dolgot Szonjával, belebújna a nadrágjába, felkapná a táskáját, és észrevenné, hogy kinyitották. Vádolni kezdené Szonját. A bárkaház veszélyessé válna, hacsak Wolff meg nem ölné Smitht. Még egy brit katonát meggyilkoltak, ezúttal Kairóban. Iszonyú hajtóvadászat kezdődne. Összefüggésbe hoznák vajon a gyilkosságot Wolff személyével? Beszélt vajon Smith valakinek Szonjáról? Látta őket valaki együtt a Csa-Csa bárban? Elvezetné az angolokat a bárkaházhoz a nyomozás?

Kockázatos volna a dolog – de az egészben az lenne a legrosszabb, hogy Wolff információforrás nélkül maradna, vagyis megint csak ott lenne, ahol volt.

Közben a népe háborút visel odakinn a sivatagban, és információkra van szüksége.

Wolff csendben állt a nappali közepén, és törte a fejét. Az előbb mintha eszébe jutott volna valami, hogy mit csináljon, de már kiment a fejéből. A függöny másik oldalán Smith suttogott és nyögdécselt. Wolff kíváncsi volt, vajon levette-e már a nadrágját...

A nadrágja! Ez az!

Az aktatáska kulcsa nyilván a nadrágja zsebében van.

Wolff belesett a függönyök közt. Smith és Szonja az ágyon feküdt. Szonja a hátán, behunyt szemmel. Smith mellette feküdt, és félkönyékre támaszkodva simogatta. Szonja ívben görbítette a hátát, mintha élvezné. Miközben Wolff nézte őket, Smith félig ráfeküdt Szonjára, és az arcát a keblébe rejtette.

Smith még mindig nadrágban volt.

Wolff keresztüldugta a fejét a függönyön, és integetni kezdett egyik karjával, hogy magára vonja Szonja figyelmét. Nézz rám, te nő! – gondolta. Smith csókolgatni kezdte Szonja keblét. Szonja kinyitotta a szemét, és Smith brillantinozott haját simogatva átnézett a feje fölött. A tekintete találkozott Wolff tekintetével.

Wolff szájmozgással jelezte: Húzd le róla a nadrágot.

Szonja a homlokát ráncolta, nem értette, mit akar Wolff.

Wolff átlépett a függönyök közt, és úgy tett, mintha levetné a nadrágját.

Szonja arca felderült. Most már értette, mit akar.

Wolff visszalépett a függöny mögé, és csöndben összehúzta, csak egy kis rést hagyva rajta, amelyen keresztülleshetett.

Látta, hogy Szonja keze Smith sortjához nyúl, és babrálni kezd a sliccén a gombokkal. Smith nyögdécselt. Szonja a szemét forgatta, annak jeléül, hogy megveti a naiv, szenvedélyes őrnagyot. Wolff azt gondolta: Remélem, Szonjának van annyi esze, hogy erre dobja a nadrágot.

Égy perc múlva Smith türelmetlen lett, elunta Szonja ügyetlenkedését, legurult róla, felült, és ő maga vetette le a nadrágját. Keresztülhajította az ágy vége fölött, és visszafordult Szonjához.

Az ágy vége körülbelül ötlábnyira volt a függönytől.

Wolff hasra feküdt a padlón, szétválasztotta a kezével a függönyt, és indián módra átaraszolt közte.

Hallotta, hogy Smith azt mondja: – Úristen, de gyönyörű vagy!

Wolff elérte a nadrágot. Az egyik kezével óvatosan addig forgatta, amíg nem látta rajta az egyik zsebet. Beledugta a kezét, és a kulcs után tapogatózott.

A zseb üres volt.

Mozgolódás hallatszott az ágy felől. Smith morgott. Szonja azt mondta: – Ne! Maradj fekve.

Derék lány, gondolta Wolff.

Megfordította a nadrágot, és megtalálta a másik zsebet. Belenyúlt. Az is üres volt.

Lehetett a nadrágon még több zseb is. Wolff vakmerő lett. Tapogatni kezdte a ruhadarabot, valami keményet keresett, ami fém lehet. Nem talált semmit. Felemelte a nadrágot.

Egy kulcscsomó feküdt alatta.

Wolff hangtalanul, megkönnyebbülten fellélegzett.

A kulcsok nyilván akkor csúsztak ki a zsebből, amikor Smith a padlóra hajította a nadrágot.

Wolff fogta a kulcsokat meg a nadrágot, és elkezdett hátrafelé araszolni a függönyökön keresztül.

Aztán lépteket hallott a fedélzetről.

Smith éles hangon felkiáltott: – Szent isten, ki az?

– Sss! – suttogott Szonja. – Csak a postás. Mondd meg, ha ez jólesik...

– Ó, nagyon jól.

Wolff túljutott a függönyökön, és fölnézett. A postás éppen egy levelet helyezett a létra legfelső fokára a csapóajtó mellett. Wolff legnagyobb rémületére a postás meglátta őt, és leköszönt: – Sabah el-kheir – jó reggelt!

Wolff az ajkára tette az ujját, hogy hallgasson, aztán a tenyerébe fektette az arcát, alvást mímelve, és a hálószoba felé mutatott.

– Bocsánat! – suttogta a postás. Wolff intett neki, hogy tűnjön el.

A hálószobából nem hallatszott semmi.

Fölkeltette volna a postás köszönése Smith gyanúját? Valószínű, hogy nem, gondolta Wolff: a postás akkor is köszönhet jó reggelt, ha nem lát senkit, hiszen az, hogy a csapóajtó nyitva van, arra mutat, hogy van otthon valaki.

A szomszéd helyiségben újrakezdődtek a szeretkezés neszei, és Wolff könnyebben lélegzett.

Átnézte a kulcsokat, megkereste a legkisebbet, és belepróbálta az aktatáska zárjába.

Nyitotta.

Kinyitotta a másik zárat is, és felemelte az aktatáska fedelét. A táskában egy kemény fedelű irattartóban egy köteg papír volt. Csak nehogy megint étlapok legyenek, gondolta Wolff. Kinyitotta az irattartót, és ránézett a legfelső lapra.

Ezt olvasta:

ABERDEEN HADMŰVELET

1. A szövetséges erők június 5-én hajnalban nagyarányú ellentámadást indítanak.

2. A támadás kétirányú lesz...

Wolff fölnézett a papírokból. – Úristen – suttogta. – Ez az!

Fülelt. A hálószobában már hangosabbak voltak a neszek. Hallotta, hogy nyikorognak az ágy rugói, és úgy érezte, mintha még a hajó is himbálózni kezdene egy kicsit. Nem volt sok ideje.

A Smithnél levő jelentés részletes volt. Wolff nem tudta pontosan, hogyan működik a brit parancsnoki láncolat, de feltételezte, hogy az ütközeteket Ritchie tábornok tervezi meg a sivatagi főhadiszálláson, aztán elküldi a kairói főhadiszállásra, hogy Auchinleck jóváhagyja. A délelőtti értekezleteken, amelyeken valamilyen minőségben nyitván Smith is részt vesz, megtárgyalják a fontosabb ütközetek terveit. Wolff ismét tűnődni kezdett, hogy vajon milyen ügyosztály lehet abban a jelöletlen épületben a Szulejmán pasa negyedben, ahová Smith minden délután visszatér; aztán elhessegette magától a gondolatot. Jegyzeteket kellett készítenie.

Elkezdett ceruzát és papírt keresni. Ezt már előzőleg meg kellett volna tennem, gondolta. Az egyik fiókban talált egy írótömböt meg egy piros ceruzát. Leült az aktatáska mellé, és olvasni kezdett.

A szövetséges lőerőket a katlannak nevezett térségben ostromolták. A június 5-i ellentámadást kitörésnek szánták.

Hajnali két óra ötven perckor kellett kezdődnie: négy tüzérségi ezrednek bombázás alá kellett vennie az Aslaghgerincet, ahol Rommel keleti szárnya volt. A tüzérségi tűznek az volt a feladata, hogy megpuhítsa az ellenséget, és előkészítse a 10. hindu dandár támadását. Miután a hinduk áttörték a vonalat az Aslagh-gerincen, a 22. páncélosbrigád tankjainak át kellett törnie a résen, és elfoglalnia Sidi Muftaht, nyomában a 9. hindu dandárral, amely megerősíti az elfoglalt állást.

Közben a 32. páncélosbrigád tankjainak gyalogsági támogatással Rommel északi szárnyát kellett megtámadnia a Sidra-gerincnél.

Amikor Wolff a feljegyzés végére ért, rájött, hogy annyira elmerült az olvasásban, hogy hallotta ugyan, hogy Smith őrnagy eljutott a beteljesüléshez, de nem vett tudomást róla. Most reccsent az ágy, és két láb lépett le a padlóra.

Wolff megfeszült.

Szonja megszólalt: – Drágám, tölts egy kis pezsgőt.

– Egy pillanat…

– Nekem most kell.

– Kicsit ostobán érzem magam nadrág nélkül, szívem.

Jesszusom, a nadrágját akarja! – gondolta Wolff. De Szonja azt mondta: – Nekem így tetszel, meztelenül. Igyál velem egy pohárral, mielőtt felöltözöl.

– Az óhajod számomra parancs.

Wolff megkönnyebbült. Lehet, hogy a lány nyűgösködik, gondolta, de azért megteszi, amit akarok!

Gyorsan átnézte a többi papírt, elhatározva, hogy most már csak azért sem hagyja magát rajtakapni: Smith csodálatos fogás, és tragédia volna megölni az aranytojást tojó tyúkot, miután az első tojást megtojta. Feljegyezte, hogy a támadásban négyszáz tank fog részt venni, ebből háromszázharminc a keleti ágon, és csak hetven az északin: hogy Messervy és Briggs tábornokok közös főhadiszállást készülnek felállítani; és hogy Auchinleck – észrevehetőleg kicsit zsémbesen – alaposabb felderítést és szorosabb együttműködést követel a gyalogság és a tankok között.

Odabenn dugó pukkant, miközben írt. Megnyalta az ajkát, és azt gondolta: Nekem is jólesne egy kicsi. Tűnődött, vajon milyen gyorsan tud meginni Smith egy pohár pezsgőt. Elhatározta, hogy nem kockáztat.

Visszatette a papírokat az irattartóba, és az irattartót a táskába. Becsukta a táska fedelét, és a kulccsal bezárta rajta a zárakat. A kulcscsomót bedugta a sortnadrág zsebébe. Felállt, és belesett a függönyök közt.

Smith az ágyban ült katonai alsóneműjében, egyik kezében pohárral, a másikban cigarettával, és nagyon elégedettnek látszott önmagával. A cigaretta nyilván az inge zsebében lehetett: kellemetlen lett volna, ha a nadrágja zsebében tartja.

Wolff pillanatnyilag Smith látókörén belül volt. Elhúzta az arcát a függönyök közti keskeny réstől, és várt. Hallotta, hogy Szonja azt mondja: – Tölts még egy pohárral. – Wolff ismét belesett. Smith elvette Szonjától a poharát, és az üveg felé fordult. Most háttal volt Wolffnak. Wolff bedugta a sortnadrágot a függönyön keresztül, és letette a padlóra. Szonja meglátta, és rémülten felhúzta a szemöldökét. Wolff gyorsan visszahúzta a karját. Smith átadta Szonjának a poharát.

Wolff bebújt a szekrénybe, magára zárta az ajtót, és kényelmesen elhelyezkedett. Azon tűnődött, vajon meddig kell várnia, hogy Smith elmenjen. De igazában nem izgatta: ujjongani tudott volna. Aranybányára lelt.

Félóra is beletelt, mire a kukucskálólyukon keresztül meglátta Smitht, aki teljesen felöltözve jött át a nappaliba. Addigra Wolffba már teljesen beleállt a görcs. Szonja követte Smitht, és azt kérdezte: – Muszáj ilyen hamar elmenned?

– Sajnos muszáj – mondta Smith. – Nagyon veszélyes itt lennem. – Habozott. – Hogy teljesen őszinte legyek, tulajdonképpen nem lett volna szabad az aktatáskámat magammal hoznom. Pokolian nehéz volt délben idejönnöm. Ugyanis a főhadiszállásról egyenesen az irodámba kellett volna mennem. Hát ma nem mentem – iszonyúan féltem, hogy esetleg elszalasztalak, ha késem. Az irodámban azt mondtam, hogy ma a főhadiszálláson ebédelek, a főhadiszálláson meg azt, hogy az irodámban. Legközelebb azonban előbb elmegyek az irodámba, lerakom az aktatáskám, és úgy jövök ide – ha ez megfelel neked, bébi.

Wolff azt gondolta: Az isten szerelmére, Szonja, mondj valamit!

Szonja azt mondta: – Csak az a baj, Sandy, hogy a takarítónőm minden délután idejön, nem lehetünk egyedül.

Smith a homlokát ráncolta. – A mindenit neki! Hát akkor esténként kell találkoznunk.

– Csakhogy nekem este dolgoznom kell, és a számom után a mulatóban kell maradnom, és elbeszélgetnem a vendégekkel. És nem ülhetek minden este a te asztalodhoz: pletykálni kezdenének rólunk.

A szekrényben nagyon meleg volt, és fullasztó a levegő. Wolff kegyetlenül izzadt.

Smith azt kérdezte: – Nem mondhatnád meg a takarítónődnek, hogy ne jöjjön?

– De drágám, csak nem takaríthatok magam? Nem is tudnám, hogy csináljam.

Wolff látta, hogy Szonja elmosolyodik, aztán megfogja Smith kezét, és a lába közé dugja. – Ó, Sandy, ígérd meg, hogy délben jössz.

Ez már több volt, mint amennyinek Smith ellent tudott volna állni. – Persze, hogy megígérem, drágám – mondta.

Megcsókolták egymást, és Smith végre elment. Wolff hallgatta a lépteit, amint végigment a fedélzeten és a pallón, aztán kibújt a szekrényből.

Szonja kajánul csillogó szemmel nézte, mikor kinyújtóztatta fájó tagjait. – Rossz volt? – kérdezte színlelt együttérzéssel.

– De megérte – mondta Wolff. – Csodálatos Voltál.

– Megkaptad, amit akartál?

– Többet, mint amennyiről álmodni mertem volna.

Wolff kenyeret és kolbászt vágott fel ebédre, miközben Szonja megfürdött. Ebéd után elővette az angol regényt meg a kód kulcsát, és megfogalmazta a Rommelnek szánt jelentést. Szonja a lóversenyre ment egy csomó egyiptomi barátjával: Wolff ötven fontot adott neki, hogy fogadhasson.

Este Szonja elment a Csa-Csa klubba, Wolff meg otthon ült, whiskyt ivott és arab verseket olvasott. Mikor közeledett az éjfél, bekapcsolta az adó-vevőt.

Pontosan huszonnégy órakor lekopogta a hívójelét, a Szfinxet. Néhány másodperc múlva Rommel sivatagi lehallgatóállomása már válaszolt is. Wolff leadott egy sor V-t, hogy pontosan ráhangolhassanak, aztán megkérdezte, elég

erős-e az adása. A mondat közepén hibásan ütött le egy betűt, leadott egy sor T-t, ami azt jelentette, hogy “tévedtem", aztán újra kezdte. Azt a választ kapta, hogy az adása maximális erősségű, és leadták az F betűt, hogy “folytassa". Leadott egy KÜ-t, jelezve, hogy kezdődik az üzenet, aztán sifrírozva elkezdte: “Aberdeen hadművelet..."

A végén leadott még egy BÜ-t, ami azt jelentette, hogy az üzenetet befejezte, meg egy V-t, hogy az adásnak is vége. Egy sor VÉ-vel válaszoltak, ami azt jelentette, hogy “Az üzenetet vettük és értettük".

Wolff eltette az adó-vevőt, a regényt és a kulcsot, aztán töltött magának még egy pohárral.

Mindent összevéve, gondolta, hihetetlenül jó munkát végzett.

10.

Június 4-én reggel hét órakor a kém jelentése csak egy volt a von Mellenthin – Rommel felderítőtisztje – íróasztalán heverő húsz-harminc jelentés között. Volt ott még néhány jelentés a lehallgatóállomásoktól a gyalogság és a tankhadosztályok sifrírozatlan üzenetváltásairól; ott voltak a főhadiszállások primitíven sifrírozott utasításai, amelyeket már reggel meg lehetett fejteni; és ott volt még egypár ellenséges rádióközlemény, amely megfejthetetlen volt ugyan, mégis következtetni lehetett belőlük az ellenség szándékaira egyszerűen csak az adás helyéből és frekvenciájából. A rádiójelentéseken kívül az asztalon hevertek a terepen működő felderítők jelentései is: a zsákmányolt fegyverekről, az elesett ellenséges katonák egyenruháiról és a foglyok kihallgatásáról adtak számot, vagy egyszerűen csak arról, hogy végignéztek a sivatagon, és *látták* az ellenséget. Aztán még ott volt a légi felderítés jelentése, egy szakértő helyzetjelentése és egy – használhatatlan – összegezés arról, hogy Berlin jelenleg mekkorára becsüli a szövetségesek erejét, és milyen szándékokat tételez fel a részükről.

Mint valamennyi tábori felderítőtiszt, von Mellenthin is lefitymálta a kémek jelentéseit. A diplomáciai pletykákon, újsághíreken és puszta találgatáson alapultak, és legalább

olyan gyakran voltak tévesek, mint helyesek, ami azt jelentette, hogy lényegében használhatatlanok voltak.

De kénytelenek voltak beismerni, hogy ez a kémjelentés *másnak* látszik.

Egy átlagos titkosügynök valószínűleg ilyesmit jelentett volna: “A 9. hindu dandárral közölték, hogy a közeljövőben alighanem nagyobb ütközetbe kerülnek", vagy: “A szövetségesek június elején valószínűleg kitörést terveznek a katlanból", vagy: “Az a hír járja, hogy Auchinlecket leváltják a főparancsnokságról." Ebben a jelentésben azonban nem volt semmi határozatlan.

A kém, akinek a hívójele Szfinx volt, így kezdte az üzenetét: “Aberdeen hadművelet." Megadta a támadás időpontját, a benne részt vevő dandárok számát és szerepét, megjelölte a helyeket, ahol támadni fognak, és elárulta a tervezők taktikai elgondolásait.

Von Mellenthin nem volt meggyőzve, de érdekelte a jelentés.

Amikor sátrában a hőmérő meghaladta a harminc fokot, elkezdte rutinszerű reggeli tárgyalássorozatát. Tárgyalt személyesen, tábori telefonon és – ritkán – rádión, beszélt a hadosztályoknál működő felderítőkkel, a Luftwaffe összekötő tisztjével, aki a légi felderítésről tájékoztatta, a lehallgatóállomások összekötőjével és néhány dandároknál működő felderítővel. Valamennyiüknek megemlítette a 9. és 10. hindu dandárt, meg a 22. és 32. páncélosbrigádot. Utasította őket, hogy keressék meg az említett brigádokat. Arra is utasította őket, hogy figyeljék meg, folynak-e harci előkészületek azokban a térségekben, ahonnan a kém szerint az ellentámadás majd kiindul. De tartsák szemmel az ellenség felderítését is: ha a kémnek igaza van, akkor a szövetségesek nyilván fokozott légi felderítést fognak folytatni azok fölött az állások fölött, amelyeket meg akarnak támadni, éspedig az Aslagh-gerinc, a Sidra-gerinc és Sidi Muftah fölött. Lehetséges, hogy fokozott mértékben fogják bombázni is ezeket az állásokat, hogy megpuhítsák őket, bár ez annyira elárulná a szándékaikat, hogy a legtöbb parancsnok nyilván ellen fog állni a kísértésnek. Lehetséges, hogy megtévesztésül éppen *csökkenteni* fogják a bombázást, és ez is lehet a közeli támadás jele.

Ezek a beszélgetések tették lehetővé, hogy a tábori felderítőtisztek kiegészítsék előző esti jelentéseiket. Miután befejezte a beszélgetéseket, von Mellenthin is megírta a jelentését Rommelnek, és elvitte a parancsnoki kocsihoz. Megtárgyalta a vezérkari főnökkel, aki aztán Rommel elé terjesztette.

A reggeli tárgyalás rövid volt, mert Rommel nagyobb döntéseit és a másnapra vonatkozó parancsait rendszerint előző este szokta meghozni és kiadni. Rommel különben sem volt elmélkedő hangulatban reggelenként: ő cselekedni akart. Bejárta a sivatagot, a frontvonal egyik állásából a másikba száguldott a vezérkari kocsin, vagy repült a *Storch*-hal, parancsokat adott ki, tréfálkozott a katonákkal, vagy átvette a vezetést a kisebb csetepatékban – annak ellenére, hogy állandóan kitette magát az ellenség tüzének, 1914 óta egyetlenegyszer sem sebesült meg. Ma von Mellenthin is vele ment, és kihasználta az alkalmat, hogy vázolja saját helyzetképét a frontvonalról és saját becslését a felderítők hozzá beküldött nyersanyaga alapján: azok némelyike ugyanis túlságosan óvatos volt, mellőzött minden bizonytalan dátumot, némelyikük meg túlzásokba esett, hogy külön ellátmányt és erősítést kapjon az alakulatának.

Kora este, amikor a hőmérő higanyszála végre lejjebb szállt, újabb jelentések és tárgyalások következtek. Von Mellenthin megszűrte a Szfinx által megjósolt ellentámadással kapcsolatos részletek tömegét.

Az Ariete páncéloshadosztály – az az olasz hadosztály, amely az Aslagh-gerincet tartotta megszállva – növekvő ellenséges légi tevékenységet jelentett. Von Mellenthin megkérdezte tőlük, ' hogy ez vajon bombázást vagy felderítést jelent-e, és azt válaszolták, hogy csak felderítést, a bombázás lényegében megszűnt.

A Luftwaffe a senki földjéről jelentett tevékenységet, ami azt is jelenthette, hogy egy előretolt járőr gyülekezőhelyet jelöl ki valahol.

Akad foszlányokban lehallgatott, primitíven sifrírozott rádióüzenet, amelyben valamelyik hindu dandár sürgős tisztázását kérte a reggeli valaminek (utasításnak?), különös tekintettel a tüzérségi tűznek vagy minek az időpontjára. Von

Mellenthin tudta, hogy az angoloknál a tüzérségi tűz mindig támadást előz meg.

A kém jelentése egyre hihetőbbnek látszott.

Von Mellenthin megkereste kartotékjában a 32. páncélosbrigádot, és rájött, hogy nemrég látták őket a Rigel-gerincen – vagyis olyan pozícióban, ahonnan logikusan megtámadhatták a Sidra-gerincet.

Egy felderítőtiszt feladata szinte lehetetlen: ki nem elégítő adatok alapján meg kell jósolnia az ellenség várható mozdulatait. Megnézi a jelentéseket, felhasználja intuícióját, és hazardírozik.

Von Mellenthin elhatározta, hogy ő a Szfinx jelentése alapján fog hazardírozni.

Este 18.30-kor vitte el a jelentését a parancsnoki kocsihoz. Rommel a vezérkari főnökével, Bayerlein ezredessel és Kesselringgel volt együtt. Egy tábori asztal körül álltak, és a hadműveleti térképet nézegették. Az asztal egyik oldalán egy hadnagy ült, jegyzetelésre készen.

Rommel levette a sapkáját. Hatalmas, kopaszodó feje túlságosan nagynak tűnt alacsony termetéhez képest. Fáradtnak és soványnak látszott. Von Mellenthin tudta, hogy visszatérő gyomorbántalmakban szenved, és néha napokig képtelen enni. Normális körülmények közt kövérkés arca beesett, és a füle mintha még jobban elállt volna, mint máskor. Ferde vágású szeme azonban lelkesen csillogott a győzelem reményében.

Von Mellenthin összecsapta a sarkát, szertartásosan átadta a jelentését, aztán a térképet mutogatva előadta következtetéseit. Amikor befejezte, Kesselring megszólalt: – És azt mondja, hogy mindez egy kém jelentésén alapul?

– Nem, tábornagy úr – mondta határozottan von Mellenthin. – Vannak bizonyos jelek, amelyek megerősítik a következtetéseimet.

– Efféle jeleket mindenre találhat az ember – mondta Kesselring.

Von Mellenthin a szeme sarkából látta, hogy Rommel kezd bosszús lenni.

Kesselring folytatta: – Nem tervezhetünk komolyan ütközetet egy vacak kis kairói titkosügynök jelentése alapján.

Rommel azt mondta: – Én hajlamos vagyok hinni ennek a jelentésnek.

Von Mellenthin elnézte a két férfit. Valahogy furcsamód egyforma volt a hatalmuk – mármint a hadseregben furcsamód, hiszen a hadseregben az alá- és fölérendeltség rendszerint pontosan körül volt határolva. Kesselring főparancsnok volt délen, így rangban Rommel fölött állt, de Rommel – Hitlernek valamilyen szeszélye folytán – mégsem fogadott el utasításokat tőle. Mindkét férfinak volt patrónusa Berlinben: Kesselring a Luftwaffe embere, Göring kedvence volt, Rommel meg olyan jó hírnévnek örvendett a közvélemény szemében, hogy mindig számíthatott Göbbels támogatására. Kesselring népszerű volt az olaszok közt, Rommel meg mindig sértegette őket. Végső fokon Kesselring volt az erősebb, mert tábornagyként közvetlen bejárása volt Hitlerhez, míg Rommel csak Jodlon keresztüljuthatott hozzá; de Kesselring nem engedhette meg magának, hogy ezt a kártyát túlságosan gyakran kijátssza. Ezért aztán a két ember gyakran összeveszett; és noha a sivatagban mindig Rommelé volt az utolsó szó, otthon Európában – ezt von Mellenthin tudta – Kesselring úgy manőverezett, hogy lerázza Rommelt a nyakáról.

Rommel a térkép felé fordult. – Akkor tehát készüljünk fel egy kétirányú támadásra. Nézzük először a gyengébb, északi ágat. A Sidra-gerincet a 21. páncéloshadosztály tartja megszállva tankelhárító ágyúkkal. Itt, a brit előnyomulás útvonalában aknamező van. A páncélosok becsalogatják a briteket az aknamezőre, és a tankelhárítók tüzével elpusztítják őket. Ha a kémnek igaza van, és a britek csak hetven tankot vetnek be ebbe a támadásba, a 21. Páncéloshadosztály gyorsan el fog bánni velük, és akadálytalanul vállalkozhat további akciókra később a nap folyamán.

Végighúzta vastag mutatóujját a térképen. – Most nézzük a másik ágat, a főtámadást, a keleti szárnyunkon. Ezen a szárnyon az olasz hadsereg áll. A támadást egy hindu dandár fogja vezetni. Ismerve a hindukat, és ismerve a mi olaszainkat, feltételezem, hogy a támadás sikerülni fog. Épp ezért erélyes visszavágást rendelek el.

Először is: az olaszok nyugatról ellentámadásba lendülnek. Másodszor: a páncélosok, miután a Sidra-gerincnél

visszaverték a támadás másik ágát, megfordulnak, és északról megtámadják a hindukat. Harmadszor: ma éjjel az utászaink Bir el-Harmatnál rést nyitnak az aknamezőn, hogy a 15. páncéloshadosztály dél felé tudjon fordulni, keresztülvonuljon a résen, és hátulról támadja meg a brit erőket.

Von Mellenthin, aki hallgatott és figyelt, elismerően bólogatott. Tipikus Rommel-féle terv volt, az erők gyors átcsoportosításán alapult, hogy hatásfokuk minél nagyobb legyen, és a bekerítő hadmozdulat lehetővé tegye egy hatalmas hadosztály meglepetésszerű megjelenését ott, ahol a legkevésbé várják: az ellenség hátában. Ha minden sikerül, a támadó szövetséges dandárokat bekerítik, elvágják és megsemmisítik.

Ha minden sikerül.

Ha a kémnek igaza van.

Kesselring azt mondta Rommelnek: – Azt hiszem, hogy nagy baklövést követ el.

– Jogában áll azt hinni – mondta nyugodtan Rommel.

Von Mellenthin nem volt nyugodt. Ha rosszul sül el a dolog, Berlinben hamarosan azt fogják beszélni, hogy Rommel indokolatlanul bízott gyönge felderítésében, és a felderítés gyengeségéért von Mellenthint fogják hibáztatni. Rommel könyörtelen tudott lenni azokkal az alárendeltjeivel szemben, akik cserbenhagyták.

Rommel ránézett a jegyzetelő hadnagyra. – Tehát ezek a holnapi napra vonatkozó parancsaim. – Kihívóan nézett Kesselringre.

Von Mellenthin zsebre dugta a kezét és keresztbe tette az ujját.

Von Mellenthinnek ez a pillanat jutott az eszébe, amikor tizenhat nappal később Rommel társaságában a naplementét figyelte Tobruk fölött.

Egymás mellett álltak az el-Adem meredek északkeleti lejtőjén, és várták az ütközet kezdetét. Rommelen autószemüveg volt, az az autószemüveg, amelyet a foglyul ejtett Oconnor tábornoktól vett el, és úgyszólván a védjegye lett. Kitűnő formában volt: csillogott a szeme, élénk volt és bizakodó. Az ember szinte hallotta, hogyan kattog az agya,

miközben szemügyre veszi a tájat, és azon tűnődik, hogyan fog lefolyni az ütközet.

Von Mellenthin azt mondta: – A kémnek igaza volt.

Rommel elmosolyodott. – Én is éppen erre gondoltam.

A június 5-i szövetséges ellentámadás pontosan úgy következett be, ahogy a kém megjósolta, és Rommel védelmi terve olyan kitűnőnek bizonyult, hogy a támadásból ellen-ellentámadás lett. A támadásban részt vevő négy szövetséges dandár közül hármat megsemmisítettek, négy tüzérezredet pedig foglyul ejtettek. Rommel könyörtelenül kihasználta az előnyét. Június 14-én áttörte a Gazala-vonalat, és ma, június 20-án itt áll, hogy megkezdjék az életbevágóan fontos parti helyőrség, Tobruk ostromát.

Von Mellenthin megborzongott. Elképesztő volt, hogy milyen hideg tud lenni a sivatag hajnali ötkor.

Az eget figyelte.

Öt óra húsz perckor megkezdődött a támadás.

Először mintha távoli mennydörgés hallatszott volna, amely fülsiketítő robajjá erősödött, ahogy a Stukák közeledtek. Az első alakzat átrepült a fejük fölött, alábukott a brit állások felé, és ledobta bombáit. Hatalmas por- és füstfelhő szállt fel, és ugyanakkor Rommel egész tüzérsége ugyancsak fülsiketítő robajjal tüzet nyitott. A Stukák újabb hulláma repült át a fejük fölött, aztán még egy: százával voltak a bombázók.

Von Mellenthin azt mondta: – Fantasztikus. Ezt jól csinálta Kesselring.

Oktalanság volt ilyet mondania. Rommel felcsattant: – Nem Kesselring érdeme: ma *mi* irányítjuk a repülőgépeket.

A Luftwaffe akkor is jó munkát végez, gondolta von Mellenthin, de nem mondta ki.

Tobruk koncentrikus erődítmény volt. Maga a helyőrség a város szívében feküdt, a város meg egy nagyobb, britek által megszállva tartott terület szívében. A területet 35 mérföld hosszúságban kiserődökkel tarkított drótkerítés vette körül. A németeknek át kellett jutniuk a drótkerítésen, aztán be kellett hatolniuk a városba, aztán meg kellett ostromolniuk a helyőrséget.

Narancsszínű füstfelhő szállt fel a csatatér közepén. Von Mellenthin megjegyezte: – A rohamutászok jelzik, hogy kérik a tüzérség hatáskörének a kiterjesztését.

Rommel bólintott. – Nagyszerű. Haladunk.

Von Mellenthint hirtelen hatalmába kerítette az optimizmus. Tobrukban rengeteg zsákmányra számíthattak: benzinre, lőszerre, sátrakra, teherautókra – Rommel motoros szállítóeszközeinek már több mint a fele britektől zsákmányolt járművekből állt – és élelemre. Von Mellenthin elmosolyodott, és megkérdezte: – Friss hal legyen vacsorára?

Rommel értette a gondolatmenetét. – Máj – mondta –, rósejbni és friss kenyér.

– És igazi ágy, tollas párnával.

– Egy olyan házban, amelynek kőfalai vannak, és a falak távol tartják a hőséget meg a bogarakat.

Futár érkezett, jelentést hozott. Von Mellenthin átvette és elolvasta. Alig bírta fékezni az izgalmat a hangjában, amikor megszólalt: – A 69. kísérődnél átvágtunk a drótkerítésen. Menny csoportja támad az Afrika Korps gyalogságával.

– Helyes – mondta Rommel. – Rést nyitottunk. Gyerünk!

Délelőtt fél tizenegy volt, amikor Reggie Bogge alezredes bedugta a fejét Vandam irodájának az ajtaján, és azt mondta: – Tobruk ostrom alatt áll.

Utána már értelmetlennek látszott dolgozni. Vandam ugyan gépiesen tovább dolgozott – elolvasta az informátorok jelentéseit, fontolóra vette egy lusta hadnagy esetét, akit már ideje lett volna előléptetni, de nem érdemelte meg, és megpróbálta valamilyen új módon megközelíteni az Alex Wolff-ügyet –, de mindez reménytelenül jelentéktelennek tűnt. És ahogy telt a nap, egyre nyomasztóbbak lettek a hírek. A németek áttörtek a drótkerítésen; hidat vertek a tankelhárító árok fölött, átkeltek a belső aknamezőn, és elérték a Kings Cross nevű stratégiailag fontos útkereszteződést.

Vandam hét órakor ment haza, hogy együtt vacsorázzon Billyvel. Torbukról nem mesélhetett a fiúnak: a hírt még nem volt szabad közzétenni. Miközben a báránybordát ették, Billy elmesélte, hogy az angoltanára, egy tüdőbajos fiatalember, akiből nem lehetett katona, folyton arról beszél, hogy milyen nagyon szeretne eljutni a sivatagba, hogy jól odavágjon a “hunoknak". – De én ezt nem hiszem el neki – mondta Billy. – Te elhiszed?

– Szerintem komolyan gondolja – mondta Vandam. – Bűntudatot érez.

Billy vitatkozó korban volt. – Bűntudatot? *Bűntudatot* nem érezhet, nem az ő hibája, hogy nem katona.

– Tudat alatt érezhet.

– Mi a különbség?

Ebbe aztán besétáltam, gondolta Vandam. Gondolkodott egy pillanatig, aztán magyarázni kezdett: – Ha valaki valami rosszat követett el, és tudja, hogy amit elkövetett, rossz, és rosszul érzi magát miatta, és tudja, hogy *miért* érzi rosszul magát, akkor az tudatos bűntudat. Mr. Simkisson nem követett el semmi rosszat, mégis rosszul érzi magát, és nem tudja, miért érzi magát rosszul. Ez a tudat alatti bűntudat. Sokkal jobban érzi magát, ha arról beszélhet, hogy milyen nagyon szeretne harcolni.

– Aha – mondta Billy.

Vandam nem tudta, hogy a fiú megértette-e a magyarázatát vagy nem.

Billy egy új könyvvel feküdt le. Azt mondta, hogy “dekcsi", vagyis detektívregény. A könyv címe ez volt: *Halál a Níluson.*

Vandam visszatért a főhadiszállásra. A hírek továbbra is rosszak voltak. A 21. páncéloshadosztály benyomult Tobruk városába, és a rakpartról tűz alá vette a brit hajókat, amelyek későn próbáltak kimenekülni a nyílt tengerre. Sok hajó elsüllyedt. Vandam azokra az emberekre gondolt, akik a hajókat készítették, a millió tonna értékes acélra, amelyet beléjük építettek, a matrózok fáradságos kiképzésére meg a legénység egységessé kovácsolására. Lám, ezek az emberek most mind halottak, a hajók elsüllyedtek, a rengeteg erőfeszítés kárba veszett.

Az éjszakát a tiszti kantinban töltötte, várta az újabb híreket. Szünet nélkül ivott, és annyit dohányzóit, hogy megfájdult a feje. A közleményeket rendszeresen küldték le a hadműveleti teremből. Az éjszaka folyamán Ritchie, a 8. hadsereg parancsnoka úgy döntött, hogy elhagyja a frontvonalat, és visszavonul Mersa Matruhba. Azt beszélték, hogy amikor Auchinleck, a főparancsnok meghallotta ezt a hírt, vészjóslóan sötét arccal vonult ki a szobából.

Hajnal felé Vandam azon vette észre magát, hogy a szüleire gondol. Anglia déli partvidékének némelyik kikötővárosa

éppen annyit szenvedett a bombázástól, mint London, de az ő szülei valamivel beljebb laktak a szárazföldön, egy Dorset környéki faluban. Az apja postamester volt egy kis postahivatalban. Vandam az órájára pillantott. Európában most hajnali négy óra van, az öreg most teszi fel a nadrágjára a csipeszeket, felül a biciklijére, és a sötétben munkába indul. Hatvanéves korára is olyan a testalkata, mint egy tizenéves kisbéresé. Vandam templombújó anyja megtiltotta a férjének a dohányzást, az ivást és minden egyéb léhaságot, beleértve ebbe mindent, a célba dobó játéktól kezdve a rádióhallgatásig. A férjének, úgy látszik, megfelelt a nőuralom, de ő maga folyton betegeskedett.

Vandam végül is elszunnyadt az italtól, a fáradtságtól és az unalomtól. Azt álmodta, hogy a tobruki helyőrségben van Billyvel, Elene-nel és az anyjával. Körberohangált, hogy becsukjon minden ablakot. Odakint a németek – akik tűzoltókká változtak – létrákat támasztottak a falhoz, és kezdtek fölmászni rajtuk. Vandam anyja hirtelen abbahagyta a hamis bankjegyek számlálását, kinyitotta az egyik ablakot, Elene-re mutatott, és ezt ordította: – Itt a parázna nőszemély! – Rommel ugrott be az ablakon tűzoltósisakban, és Billyre irányított egy fecskendőt. A vízsugár ereje keresztüllökte a fiút egy mellvéden, és Billy beleesett a tengerbe. Vandam tudta, hogy az ő hibája, de nem tudott rájönni, hogy mit csinált rosszul. Keservesen sírni kezdett. Felébredt.

Megkönnyebbülten állapította meg, hogy igazában nem sírt. De az álma után továbbra is kétségbeejtően nyomott hangulatban maradt. Cigarettára gyújtott. Nem ízlett.

Felkelt a nap. Vandam körbejárt a kantinban, és eloltotta a villanyokat, csak hogy csináljon valamit. Bejött az egyik reggeli szakács egy kondér kávéval. Miközben Vandam a kávéját itta, lejött az emeletről egy százados egy újabb közleménnyel. Megállt a kantin közepén, és csendet kért.

Azt mondta: – Klopper tábornok és a tobruki helyőrség ma hajnalban megadta magát Rommelnek.

Vandam elhagyta a kantint, és gyalog indult a város utcáin a Nílus közelében levő háza felé. Tehetetlennek és haszontalannak érezte magát. Itt ül Kairóban, és kémekre vadászik, s közben odakint a sivatagban a hazája elveszti a háborút. Keresztülvillant az agyán, hogy talán Alex Wolffnak is

van valami köze Rommel legutóbbi győzelemsorozatához, de elhessegette magától a gondolatot, mert ezt azért túlzásnak tartotta. Annyira csüggedt volt, hogy azon kezdett tűnődni, vajon fordulhatnak-e még ennél is rosszabbra a dolgok. És rájött, hogy igenis fordulhatnak.

Amikor hazaért, lefeküdt.

Második rész

MERSA MATRUH

11.

A görög nagy tapenoló volt.

Elene ki nem állhatta a tapenolókat. A nyílt bujálkodás ellen nem volt semmi kifogása, még egy kicsit hajlamos is volt rá. Amit nem szeretett, az a sunyi, bűntudatos, kéretlen tapenolás volt.

Két órát töltött a boltban, és máris utálta Mikisz Arisztopuloszt. Két hét múlva pedig már meg tudta volna fojtani.

Az üzlet egyébként kellemes volt. Szerette a fűszerek illatát, és szerette a hátsó helyiség polcain sorakozó színes, vidám dobozokat és konzerveket. A munka könnyű volt és mindig ugyanaz, de az idő elég gyorsan telt. Bámulatba ejtette a vevőket, hogy milyen gyorsan össze tudja adni fejben is a számlájukat. Néha vett magának valamilyen külföldről importált finomságot, és hazavitte, hogy megkóstolja: például egy doboz májkrémet, egy tábla Hershey csokoládét, egy üveg Bovrilt, egy babfőzelékkonzervet. És újdonság volt számára az, hogy mindennap rendszeresen nyolc órát dolgozik.

De a főnök gyötrelem volt. Minden alkalmat kihasznált, hogy hozzáérjen a karjához, a vállához vagy a derekához, valahányszor elhaladt mellette a pult mögött vagy a hátsó helyiségben, mindig hozzádörzsölődött a melléhez vagy a fenekéhez. A lány eleinte azt hitte, hogy csak véletlen a dolog, mert a görög nem *olyan fajtának* látszott: a húszas éveiben járt, nagyon jóképű volt, és mindig olyan szélesen mosolygott, hogy kilátszott hófehér fogsora. A lány hallgatását nyilván beleegyezésnek tekintette. Elene rájött, hogy jó lesz egy kicsit vigyáznia vele.

Semmi szüksége nem volt az ilyesmire. Az érzelmei már amúgy is túlságosan zavarosak voltak. Egyszerre szerette is meg gyűlölte is William Vandamét, aki úgy beszélt vele, mint egyenrangú féllel, aztán meg úgy kezelte, mint egy kurvát; el kellett csábítania Alex Wolffot, akivel még sohasem

találkozott; és közben állandóan tapenolta Mikisz Arisztopulosz, aki iránt csak mélységes megvetést érzett.

Mind csak kihasználnak, gondolta, ez az én életem.

Azon tűnődött, vajon milyen lesz Wolff. Könnyű volt Vandamnek azt mondania, hogy barátkozzon össze vele. Mintha csak meg kellene nyomnia egy gombot, és ő rögtön ellenállhatatlanná válna. A valóságban rengeteg függött a férfitól. Némelyik férfinak azonnal megtetszett. Némelyikkel nehezebben ment a dolog. Némelyiknél meg egyszerűen lehetetlen volt. Énjének egyik fele azt remélte, hogy Wolff-fal is lehetetlen lesz. A másik fele viszont arra gondolt, hogy Wolff a németeknek kémkedik, és Rommel mindennap közelebb jön, és ha egyszer a nácik eljutnak Kairóba…

Arisztopulosz kihozott egy láda száraztésztát a hátsó helyiségből. Elene az órájára nézett: majdnem ideje volt már, hogy hazainduljon. Arisztopulosz letette a ládát, és kinyitotta. Visszafelé menet, amikor átpréselte magát Elene mellett, átdugta a kezét a lány hóna alatt, és megérintette a mellét. A lány arrébb ment. Hallotta, hogy valaki belép az üzletbe. Azt gondolta: most megleckéztetem a görögöt. Amikor az bement a hátsó helyiségbe, Elene arabul hangosan utánakiabált: – Ha még egyszer hozzám nyúlsz, levágom a farkad!

A vevőből kitört a röhögés. Elene megfordult, és ránézett. Európai volt. De nyilván ért arabul, gondolta Elene. Köszönt. – Jó napot.

A vevő a hátsó helyiség felé nézett, és odaszólt: – Mit művelsz Arisztopulosz, te bakkecske?

Arisztopulosz kidugta a fejét az ajtón. – Jó napot, uram. Ez a lány az unokahúgom, Elene. – Zavar tükröződött az arcán, és még valami, amit Elene nem értett. A görög gyorsan visszahúzódott a hátsó helyiségbe.

– Unokahúgod! – mondta a vevő, és Elene-re nézett. – - Hiszi a piszi.

A harmincas éveiben járó, sötét hajú, sötét bőrű, sötét szemű, magas férfi volt. Nagy, horgas orra lehetett tipikusan arab is, meg tipikusan európai, arisztokrata orr is. Keskeny volt az ajka, és amikor mosolygott, kivillant egyenletes fogsora. Olyan a foga, mint egy macskáé, gondolta Elene. Ismerte jól a gazdagság jeleit, és ezek mind ott voltak a férfin: selyeming, arany karóra, szabónál varratott nadrág,

krokodilbőr öv, mérték után készült cipő és gyönge, férfias kölni.

Elene megkérdezte: – Mivel szolgálhatok?

A férfi úgy nézett rá, mintha azon tűnődne, hogy mit válaszoljon, aztán azt mondta: – Kezdjük egy kis angol narancslekvárral.

– Kérem. – A narancslekvár a hátsó helyiségben volt. Elene hátrament.

– Ő az! – sziszegte Arisztopulosz. – Miről beszél? – kérdezte Elene normális hangon. Még mindig dühös volt a görögre.

– A hamis pénzes ember... Mr. Wolff... Ő az!

– Jaj istenem! – A lány egy pillanatra elfelejtette, hogy miért is van itt. Arisztopulosz félelme őrá is átragadt, üres lett az agya. – Mit mondjak neki? Mit csináljak?

– Nem tudom... Add oda neki a naracslekvárt... Add oda neki a narancslekvárt... Nem tudom...

– Persze, a narancslekvár... igen... – Elene levett az egyik polcról egy üveg Cooper's Oxfordot, és visszament vele az üzletbe. Kényszerítette magát, hogy barátságosan rámosolyogjon Wolffra, amikor letette az üveget a pultra. – Mit parancsol még?

– Két font pörkölt kávét, finomra darálva. Figyelte a lányt, miközben az kimérte a kávét, aztán megdarálta. A lány hirtelen félni kezdett tőle. Nem olyan volt, mint Charles, Johnnie vagy Claud, azok a férfiak, akik kitartották. Azok puhák voltak, könnyen kezelhetők, bűntudatosak és alkalmazkodók. Wolff kiegyensúlyozottnak és magabiztosnak látszott: őt nehéz lesz becsapni, és lehetetlen lesz bármiben megakadályozni, ezt már sejtette.

– Még valamit?

– Egy doboz sonkát.

A lány átment az üzlet másik végébe, megtalálta, amit keresett, és letette a pultra. A férfi tekintete mindenhová követte. Elene azt gondolta, muszáj beszélgetnem vele, nem kérdezhetem folyton csak azt, hogy “még valamit?" Össze kell barátkoznom vele. – Még valamit? – kérdezte mégis.

– Egy láda pezsgőt.

A hat üveg pezsgőt tartalmazó kartondoboz nehéz volt. Elene kivonszolta a hátsó helyiségből. – Gondolom, haza kívánja szállíttatni az árut – mondta. Megpróbált teljesen

természetesen beszélni. Miközben a kartondobozt vonszolta, kicsit kifulladt az erőlködéstől, és remélte, hogy ez leplezi az idegességet.

A férfi sötét szeme mintha átlátott volna rajta. – Hazaszállíttatni? – mondta. – Köszönöm, nem.

A lány a nehéz dobozra nézett. – Remélem, a közelben lakik.

– Eléggé közel.

– És bizonyára nagyon erős.

– Eléggé erős vagyok.

– Van egy feltétlenül megbízható szállítónk…

– Nem kell szállítás – mondta határozottan a férfi.

Elene bólintott. – Ahogy parancsolja. – Igazában nem remélte, hogy sikerülni fog a dolog, mégis csalódottságot érzett. – Még valamit?

– Azt hiszem, más nem kell.

A lány elkezdte összeadni a számlát. Wolff azt mondta: – Úgy látszik, jól megy Arisztopulosznak, hogy még segédet is alkalmazhat.

Elene azt mondta: – Öt font tizenkettő, meg hat, nem mondaná, ha tudná, mit fizet, öt font tizenhárom meg hat, meg hat font…

– Nem szereti az állását?

A lány egyenesen ránézett. – Bármit megtennék, csak elkerüljek innen.

– Mire gondol? – A férfi gyors felfogású lehet. A lány vállat vont, és folytatta az összeadást. Végül is azt mondta: – Tizenhárom font, tíz shilling és négy penny.

– Honnan tudta, hogy font sterlingben fizetek?

Tényleg gyors felfogású volt. A lány megijedt, hogy elárulta magát. Érezte, hogy elpirul. Hirtelen sugallata támadt, és azt mondta: – Ön angol tiszt, nem?

A férfi erre hangosan elnevette magát. Elővett egy tekercs egyfontos bankjegyet, és leszámolt belőle tizennégyet a lánynak. A lány egyiptomi pénzben adta vissza, ami visszajárt. Mi egyebet tehetnék még? – gondolta. – Mi mást mondhatnék még? Elkezdte berakni az árut egy barna papírzacskóba.

Megkérdezte: – Partit rendez? Imádom a partikat.

– Miből gondolja?

– A pezsgőből.

– Ó. Hát... az élet egy hosszú parti.

A lány azt gondolta: kudarcot vallottam. Elmegy, és lehet, hogy hetekig nem jön vissza; talán soha; itt volt előttem, beszéltem is vele, és most kénytelen vagyok hagyni, hogy elmenjen és eltűnjön a városban.

Megkönnyebbülést kellett volna éreznie, de csak azt érezte, hogy szánalmas kudarcot vallott.

A férfi a bal vállára emelte a pezsgősdobozt, és a jobb kezével felkapta a zacskót. – Isten vele – mondta.

– Isten önnel!

A férfi az ajtóban visszafordult: – Találkozzunk szerdán este fél nyolckor az Oázis étteremben.

– Nagyszerű! – mondta szinte ujjongva a lány. De a férfi már el is tűnt.

Majdnem az egész délelőttjük ráment, mire felértek a Jézus-dombra. Jakes elöl ült a sofőr mellett; Vandam és Bogge hátul. Vandam ujjongani tudott volna. A dombot az éjszaka foglalta el egy ausztráliai század, és zsákmányul ejtett – majdnem sértetlenül – egy német lehallgatóállomást. Hónapok óta ez volt az első jó hír, amit Vandam hallott.

Jakes hátrafordult, és túlordította a motor lármáját. – Úgy látszik, az ausztrálok zokniban támadtak, hogy meglepték őket – mondta. – A legtöbb olasz pizsamában esett foglyul.

Vandam már hallotta ezt a történetet. – De a németek nem aludtak – mondta. – Kemény küzdelem volt.

Rátértek az Alexandriába vezető főútra, aztán az el-Alameinbe vezető tengerparti útra, és onnan egy hordóösvényre – vagyis egy olyan sivatagi útra, amelyet hordókkal jelöltek ki. Az úton úgyszólván csak ellenkező irányú forgalom volt; visszavonultak. Senki sem tudta, mi történik. Megálltak egy anyagraktárnál, hogy benzint vegyenek fel, és Bogge-nak be kellett vetnie a rangját, hogy a szolgálatvezető tiszt továbbengedje őket.

A sofőrjük megkérdezte, merre kell menni a domb felé. – Az Üveg ösvényen – mondta kurtán a tiszt. Az ösvényeket, amelyeket a hadsereg létesített a hadsereg számára, Üveg, Bakancs, Hold és Csillag ösvénynek nevezték, azokról a figurákról, amelyeket az ösvényeket szegélyező üres hordókba

és benzineskannákba vágtak. Éjszakánként kis lámpákat helyeztek a hordókba, hogy a figurák világítsanak.

Bogge megkérdezte a tiszttől: – Mi történik itt? Úgy látszik, mintha mindenki visszavonulna kelet felé.

– Nekem senki nem mond semmit – mondta a tiszt.

A kantinkocsinál kaptak egy csésze teát meg egy marhahúskonzerves szendvicset. Amikor továbbindultak, egy szétlőtt és kiégett tankokkal teli síkságon mentek keresztül, amely nemrég még csatatér volt, és egy sírásóosztag éppen a hullákat szedte össze. A hordók innen eltűntek, de a kavicsos síkság túlsó oldalán a sofőr ismét megtalálta őket.

A dombot délben találták meg. Nem messze onnan, nyugat felé ütközet folyt: hallották az ágyúzást, látták a felszálló porfelhőket. Vandam rájött, hogy még soha nem volt ilyen közel egy ütközethez. A benyomása az volt, hogy az egész csak mocsok, pánik és zűrzavar. Jelentkeztek a parancsnoki kocsinál, és a zsákmányolt német rádióskocsikhoz irányították őket.

A tábori felderítés emberei még munkában voltak. Foglyokat hallgattak ki egy kis sátorban, egyszerre mindig csak egyet, a többiek addig kint várakoztak az égető napon. Hadianyagszakértők vizsgálgatták a fegyvereket meg a járműveket és jegyezték fel a gyártási sorozatszámukat. Az Y-szolgálat hullámhosszokat és kódokat keresett. Bogge kis csoportjának az volt a feladata, hogy megállapítsák, mennyit tudhattak előre a németek a szövetségesek hadmozdulatairól.

Mindegyiküknek egy kocsi jutott. Mint a hírszerzésnél a legtöbben, Vandam is rosszul tudott németül. Csak néhány száz szót ismert, többnyire katonai szakkifejezéseket, vagyis képtelen lett volna megmondani, hogy egy szerelmes levelet vagy egy mosodai számlát tart-e a kezében, de hadseregparancsokat és jelentéseket el tudott olvasni.

Rengeteg volt az átvizsgálandó anyag: a zsákmányul ejtett lehallgatóállomás nagy kincset jelentett a felderítés számára. Az anyag legnagyobb részét ládákba kellett rakni és Kairóba szállítani, hogy ott alaposan áttanulmányozzák. Itt csak előzetesen kellett átnézniük az anyagot.

A Vandamnek jutott kocsiban éktelen volt a felfordulás. Amikor a németek látták, hogy elvesztették az ütközetet, nekiálltak, hogy elpusztítsák az iratokat. A ládákat

kiürítették, és tüzet gyújtottak, de az ausztrálok hamar elfojtották, alig keletkezett valami kár. Az egyik kemény fedelű irattartón vér volt: valaki a titkait védelmezve halt meg.

Vandam munkához látott. Először nyilván a fontos iratokat próbálták elpusztítani, tehát a félig elégett papírokkal kezdte. Sok lehallgatott szövetséges rádiójelentést talált, némelyik már meg is volt fejtve. A többségük rutinjelentés volt – majdnem mind az volt –, de munka közben Vandam kezdett rájönni, hogy a német rádiósok rengeteg, számukra hasznos információt is lehallgattak. Jobban dolgoztak, mint képzelte- és a szövetségesek rádióbiztosítása nagyon rossz volt.

A félig elégett kupac alján volt egy könyv, egy angol nyelvű regény. Vandam a homlokát ráncolta. Kinyitotta a könyvet, és elolvasta az első mondatot: “Az éjszaka álmomban megint Manderley-ban jártam." A könyv címe *A Manderley-ház asszonya* volt, és Daphne du Maurier írta. Rémlett neki, hogy a cím ismerős. Valószínűleg a feleségem olvasta, gondolta. Mintha egy angliai vidéki házban élő fiatalasszonyról szólna.

Vandam megvakarta a fejét. Enyhén szólva különösnek találta, hogy az Afrika Korpsban ilyesmit olvasnak.

És mért olvassák angolul?

Lehetségesnek látszott, hogy egy foglyul esett angol katonától vették el. Csakhogy Vandam ezt nem tartotta valószínűnek. Az ő tapasztalatai szerint a katonák pornográf regényeket és kemény öklű magándetektívekről szóló históriákat olvastak. No meg a Bibliát. Valahogy nem tudta elképzelni a sivatagi patkányokról, hogy Manderley úrnőjének a problémái érdekelnék őket.

Nem, ez a könyv valamilyen más célból volt itt. De milyenből? Vandam csak egyetlen magyarázatot tudott elképzelni: ez a könyv egy kódnak az alapja.

Egy könyvet úgy használtak kódolásra, mint a perforált lapokból álló – naponként letéphető lapu falinaptárra emlékeztető – kódtömböket. Az ilyen tömbök mindegyik lapjára másképpen összeválogatott betű- és számcsoportokat nyomtattak, és mindegyik tömbből csak két példány készült: egyik az üzenetek leadója, a másik az üzenetek felvevője számára. A tömb minden egyes lapját csak egy üzenetre használták fel, aztán letépték és megsemmisítették. Mivel

minden lapot csak egyszer használtak fel, az ilyen kódot nem lehetett megfejteni. Egy kinyomtatott könyv oldalait ugyanígy használtak fel, azzal a különbséggel, hogy nem feltétlenül sorrendben, és a felhasznált lapokat nem feltétlenül semmisítették meg.

A könyvnek volt egy nagy előnye a kódtömbbel szemben. A kódtömb félreérthetetlenül sifrírozás céljára készült, egy könyv viszont teljesen ártalmatlannak látszik. A csatatéren az ilyesminek nincs jelentősége, de egy ellenséges vonalak mögött működő ügynök esetében bizony van.

Ez lehetett a magyarázata annak is, hogy a könyv miért angol nyelvű. A csak egymásnak üzenő német katonák német nyelvű könyvet használtak volna, ha egyáltalán könyvet használnak, egy brit területen dolgozó kémnek viszont feltétlenül angol nyelvű könyvét kell magánál tartania.

Vandam alaposabban szemügyre vette a könyvet. Az árát ceruzával ráírták az előzéklapjára, aztán kiradírozták. Ez azt jelentette, hogy a könyvet használtan vásárolták. Vandam a világosság felé tartotta a könyvet, és megpróbálta kibetűzni a nyomot, amelyet a belevésődött ceruza hagyott maga után a papíron. Ki tudta venni az 50-es számot és utána három betűt. Mi volt az? *Eic?* De lehetett *erc* vagy *esc* is. Rájött, hogy *esc,* vagyis ötven escudo. A könyvet tehát Portugáliában vették. Portugália semleges ország volt, ahol működött német és brit követség is, és csak úgy nyüzsgött a kémektől.

Mihelyt visszaér Kairóba, azonnal üzenetet kell küldenie a titkosszolgálat lisszaboni állomásának: ellenőrizzék a Portugáliában levő, angol nyelvű könyveket áruló boltokat – nagyon sok nem lehet belőlük –, és próbálják kideríteni, hol vették a könyvet, és ha lehetséges, azt is, hogy ki vette.

Legalább két példányt kellett vennie az illetőnek a könyvből, és egy könyvkereskedő talán visszaemlékezik egy ilyen vevőre. A fontos kérdés persze az volt, hogy hol van a másik példány. Vandam majdnem biztos volt benne, hogy Kairóban, és úgy gondolta, azt is tudja, hogy *ki* használja.

Úgy érezte, nem árt, ha megmutatja Bogge alezredesnek, hogy mit talált. Fogta a könyvet, és kilépett a kocsiból.

Bogge már éppen jött, és őt kereste.

Vandam csodálkozva nézett rá. Bogge falfehér volt, és olyan dühös, hogy már a hisztéria határán állt. Egy

papírlappal a kezében botladozott feléje a homokban. Mi az ördög üthetett bele? – gondolta Vandam.

Bogge ordított: – Tulajdonképpen mit csinál maga naphosszat?

Vandam nem szólt semmit. Bogge a kezébe nyomta a papírlapot. Vandam ránézett.

Sifrírozott rádióüzenet volt, a megfejtett szöveg a sifrírozott sorok közé volt írva. Június 3-án éjfélkor adták le. A leadó a Szfinx hívójelet használta. Az üzenetnek – az adás erőssége iránt érdeklődő bevezetés után – ez volt a címe: ABERDEEN HADMÜVELET.

Vandam elképedt. Az Aberdeen hadműveletre június 5-én került sor, és a németek már június 3-án jelentést kaptak róla.

Vandam azt mondta: – Mindenható atyaúristen, ez katasztrófa!

– Persze hogy katasztrófa! – ordított Bogge. – Azt jelenti, hogy Rommel részletes tájékoztatást kap a támadásainkról, mielőtt még megkezdődnének!

Vandam végigolvasta az üzenetet. Csakugyan részletes volt. Tartalmazta a támadásban részt vevő dandárok nevét, a támadás különböző szakaszainak időpontját és az egész stratégiát.

– Nem csoda, hogy Rommel győz – dünnyögte Vandam.

– Hagyja a hülye vicceit! – ordította Bogge. Vandam mellett megjelent Jakes, annak az ausztráliai dandárnak az egyik alezredesével, amelyik elfoglalta a dombot, és odaszólt Vandamnek: – Bocsánat, uram…

Vandam gyorsan a szavába vágott: – Később, Jakes.

– Maradjon itt, Jakes – adta ki az ellenkező parancsot Bogge. – A dolog magára is tartozik.

Vandam átadta a papírlapot Jakesnek. Úgy érezte magát, mintha gyomron vágták volna. A információ olyan pontos volt, hogy akár a főhadiszállásról is származhatott.

Jakes halkan megszólalt: – A szentségit!

Bogge azt mondta: – Tisztában vannak vele, hogy ez az anyag csakis egy angol tiszttől származhat?

– Igen – mondta Vandam.

– Mi az, hogy *igen?* A maga feladata a személyi biztosítás! Ezért maga a felelős, a szentségit neki!

– Tisztában vagyok vele, uram.

– Azzal is tisztában van, hogy egy ekkora mulasztást jelenteni kell a főparancsnoknak?

Az ausztráliai ezredes, aki nem érzékelte a katasztrófa nagyságát, zavarba esett, látva, hogy egy tisztet nyilvánosan letolnak. Megszólalt: – Hagyjuk a vádaskodást későbbre, Bogge. Nem hinném, hogy a dolog egyetlen személy hibája. Az önök legelső feladata az, hogy' felmérjék, mekkora a kár, és készítsenek előzetes jelentést a feletteseiknek.

Világos volt, hogy Bogge még nem dühöngte ki magát; de hát ő volt az alacsonyabb rangú. Szemmel látható erőfeszítéssel fékezte a dühét, és azt mondta: – Rendben van, azonnal kezdjen hozzá, Vandam. – Azzal elbotorkált, az ezredes meg elment a másik irányba.

Vandam leült a kocsi hágcsójára. Remegő kézzel gyújtott cigarettára. A dolog annál rosszabbnak látszott, minél jobban belegondolt. Alex Wolff nemcsak hogy bejutott Kairóba, és elkerülte Vandam hálóját, hanem sikerült szigorúan titkos anyaghoz is hozzájutnia.

Ki ez az ember? – gondolta Vandam.

Csak néhány nap kellett neki ahhoz, hogy kiszemelje a megfelelő embert, a hálójába csalja, aztán vesztegetéssel vagy zsarolással rávegye az árulásra.

De ki lehet az illető? Kitől kaphatta Wolff az információt? Az információ a szó betű szerinti értelmében sok száz embernek volt a birtokában: tábornokoknak, adjutánsoknak, titkároknak, akik legépelték az anyagokat, katonáknak, akik sifrírozták őket, a tiszteknek, akik szóbeli üzeneteket szállítottak, a hírszerzés egész állományának, valamennyi fegyvernem összekötőjének...

Lám, gondolta Vandam, Wolff e sok száz ember közül valahogyan talált egyet, aki hajlandó volt pénzért, politikai meggyőződésből vagy zsarolás kényszere alatt elárulni a hazáját. Persze az is lehetséges volt, hogy Wolffnak semmi köze a dologhoz – de Vandam ezt nem tartotta valószínűnek, mert egy árulónak kommunikációs csatornára van szüksége, hogy kapcsolatba léphessen az ellenséggel, és ilyen csatornája Wolffnak volt. Nehéz volt elképzelni, hogy *két* olyan kém is működik Kairóban, mint Wolff.

Jakes még mindig ott állt Vandam mellett, és elképedten bámult. Vandam azt mondta: – Ez az információ nemcsak

átjutott, hanem Rommel fel is használta. Ha emlékszik a június 5-i ütközetre...

– Emlékszem – mondta Jakes. – Valóságos mészárlás volt.

És ez az én hibám, gondolta Vandam. Boggenak igaza volt: Vandamnek kellett megakadályoznia, hogy a titkok kiszivárogjanak, és ha kiszivárogtak, azért Vandam volt a felelős.

Egy ember nem nyerheti meg a háborút, de elveszteni egy ember is elveszítheti. Vandam nem akarta, hogy ő legyen ez az ember.

Felállt. – Nos, Jakes, hallotta, mit mondott Bogge. Lássunk munkához.

Jakes pattintott egyet az ujjával: – Ejnye, el is felejtettem, miért jöttem ide: önt keresik a tábori telefonon. A főhadiszállásról. Állítólag egy egyiptomi nő van az irodájában, önt keresi, és nem hajlandó távozni. Azt mondja, hogy sürgős üzenetet hozott, és nem hajlandó elmenni anélkül, hogy önnel beszélne.

Elene – gondolta Vandam.

Talán máris kapcsolatba lépett Wolff-fal. Csakis erről lehet szó – különben miért akarna olyan kétségbeesetten beszélni Vandammel? Vandam a parancsnoki kocsihoz rohant, Jakesszel a sarkában.

A híradós osztag őrnagya a kezébe nyomta a kagylót. – Ne sokáig használja, Vandam, szükségük van a telefonra.

Vandam úgy érezte, egy napra elegendő sértést lenyelt már. Megragadta a kagylót, az arcába hajolt az őrnagynak, és jó hangosan azt mondta: – Addig használom, ameddig kell! – Hátat fordított az őrnagynak, és beleszólt a kagylóba: – Tessék.

– William?

– Elene! – Szívesen megmondta volna a lánynak, mennyire örül, hogy hallja a hangját, ehelyett azonban azt kérdezte: – Mi történt?

– Bejött az üzletbe!

– Szóval *látta* őt! Megszerezte a címét?

– Nem – de találkát adott nekem.

– Nagyszerű! – Vandam ádáz gyönyörűséget érzett: most elkapja a csirkefogót. – Mikor és hol?

– Holnap este fél nyolckor, az Oázis étteremben.

Vandam felkapott egy ceruzát és egy darab papírt. – Oázis étterem, este nyolc – ismételte meg. – Ott leszek.

– Akkor jó.

– Elene...

– Tessék.

– El se tudom mondani, milyen hálás vagyok magának. Köszönöm.

– Viszlát holnap.

– Isten áldja. – Vandam letette a kagylót. Bogge állt a háta mögött a híradós osztag őrnagyával. Bogge azt mondta: – Hogy az ördögbe jut eszébe a tábori telefonon randevút megbeszélni a barátnőjével?

Vandam jókedvűen rámosolygott. – Ez nem a barátnőm volt, hanem az egyik informátorom. Kapcsolatot létesített a kémmel. Holnap este valószínűleg letartóztatom.

12.

Wolff elnézte Szonját, hogyan eszik. A máj félig sült volt, rózsaszínű és puha, pontosan olyan, ahogyan Szonja szerette. Jó étvággyal evett, mint mindig. Wolff arra gondolt, hogy mennyire hasonlítanak egymáshoz ők ketten. Mind a ketten értik a dolgukat, profik és rendkívül eredményesek. Mind a kettőjük életére gyermekkorukban átélt megrázkódtatások vetnek árnyékot: Szonjáéra az apja halála, az övére meg anyjának egy arab férfival kötött házassága. Egyikük sem gondolt még soha házasságra, mert mind a ketten túlságosan szeretik önmagukat ahhoz, hogy egy másik személyt is szeressenek. Őket nem a szerelem hozta össze, még csak nem is a szeretet, hanem a kéjben való osztozás. A legfontosabb dolog az életben mindkettőjük számára az étvágyaik kielégítése volt. Mind a ketten tudták, hogy Wolff felesleges kockázatot vállal azzal – bármilyen kicsi is a kockázat –, hogy étteremben eszik, de mind a ketten úgy érezték, hogy megéri a kockázatot, mert az élet jóformán semmit sem ér, ha nem eszik jó ételeket az ember. Szonja végzett a májjal, és a pincér fagylaltot hozott neki. A nő mindig nagyon éhes volt a fellépése után. Ez nem volt meglepő: rendkívül sok energiát használt el a száma során. De

ha majd végül is abbahagyja a táncolást, nyilván el fog hízni. Wolff elképzelte, milyen lesz húsz év múlva. Tripla tokája lesz, hatalmas keble, a haja törékeny és őszes, kacsázva fog járni, és kifullad a lépcsőmászástól.

– Min mosolyogsz? – kérdezte Szonja.

– Elképzeltelek mint öregasszonyt, formátlan fekete burnuszban és fátyollal.

– Én nem olyan öregasszony leszek. Nagyon gazdag leszek, palotában fogok lakni, meztelen fiatal férfiakkal és nőkkel körülvéve, akik lesni fogják, hogy a legkisebb szeszélyemet is kielégíthessék. De belőled mi lesz?

Wolff elmosolyodott. – Azt hiszem, én leszek Hitler egyiptomi nagykövete, és SS-egyenruhában fogok járni a mecsetbe.

– A csizmádat akkor is le kell vetned.

– Meglátogathatlak a palotádban?

– Sőt kérlek is rá. Egyenruhában.

– Nálad is le kell vetnem a csizmámat?

– Nem. Minden mást igen, csak a csizmát nem. Wolff nevetett. Szonja jó hangulatban volt, ami ritkán fordult elő nála. Wolff odahívta a pincért, kávét és brandyt rendelt, és kérte a számlát. Azt mondta Szonjának: – Jó hírem van. Mostanáig tartogattam. Azt hiszem, megtaláltam az új Favzit.

Szonja hirtelen mozdulatlanná dermedt, és feszülten nézett Wolffra. – Ki az? – kérdezte csöndesen.

– Voltam tegnap a szatócsomnál. Arisztopulosznál dolgozik az unokahúga.

– Egy bolti lány!

– De igazi szépség. Gyönyörű, ártatlan arca van, és egy kicsit kaján mosolya.

– Hány éves?

– Nem tudnám megmondani. Azt hiszem, húsz körül lehet. Nagyon kislányos teste van.

Szonja megnyalta az ajkát. – És gondolod, hogy hajlandó lesz?…

– Gondolom. Majd megdöglik, hogy megszabaduljon Arisztopulosztól, és úgyszólván rám tukmálta magát.

– Mikor találkozol vele?

– Holnap este vele vacsorázom.

– És utána hazahozod?

– Talán. Előbb ki kell puhatolnom, hogy hazavihetem-e. Túlságosan tökéletes, nem szeretnék mindent elrontani a sietséggel.

– Úgy érted, hogy magadnak akarod először?

– Ha szükséges.

– Gondolod, hogy szűz?

– Lehetséges. – Ha az...

– Akkor meghagyom neked. Olyan ügyesen bántál Smith őrnaggyal, hogy ennyit megérdemelsz. – Wolff hátradőlt a széken, úgy tanulmányozta Szonját. A nő arcára kiült a szexuális éhség: előre élvezte, hogyan ront meg egy ártatlan szépséget. Wolff belekortyolt a brandyjébe. Jóleső meleg áradt szét a gyomrában. Jól érezte magát: jól evett és ivott, a küldetése remekül sikerült, és egy új szexuális élmény volt kilátásban.

Megjött a számla. Wolff angol font sterlinggel fizetett.

Az étterem kicsi volt, de jól ment. Ibrahim igazgatta, és a fivére volt a szakács. A szakmát hazájukban, Tunéziában tanulták ki; és amikor meghalt az apjuk, eladták a juhokat, és Kairóba jöttek szerencsét próbálni. Ibrahim filozófiája egyszerű volt: csak a francia és arab konyhát ismerték, így aztán csak ilyen ételeket kínáltak fel a vendégeiknek. Talán több vendéget is magukhoz csábíthattak volna, ha a kirakatban levő étlapon bolognai spagetti, marhasült és yorkshire-i puding is szerepel, csakhogy ezek a vendégek sohasem tértek volna vissza, és Ibrahim valahogy gőgös is volt.

A filozófiája bevált. Jól éltek, több pénzt kerestek, mint amennyit az apjuk valaha is látott. A háború csak még jobban fellendítette az üzletet. De a gazdagság nem tette könnyelművé Ibrahimot.

Két nappal korábban együtt kávézott egyik barátjával, aki pénztáros volt a Metropolitan Hotelban. A barátja elmesélte, hogy a brit főszámvivő nem volt hajlandó beváltani négy angol bankjegyet, amellyel a hotel bárjában fizettek. A bankjegyek a brit számvivő szerint hamisítványok voltak. És a legnagyobb disznóság az volt, hogy még el is kobozták a pénzt.

Ilyesminek nem volt szabad megtörténnie Ibrahimmal.

Vendégeinek körülbelül a fele angol volt, és ezek közül sokan fizettek font sterlinggel. Amióta meghallotta az említett dolgot, gondosan megvizsgált minden egyes bankjegyet, mielőtt betette volna a kassza fiókjába. A Metropolitanben dolgozó barátja megmagyarázta, miről lehet felismerni a hamisítványokat.

Az eljárás jellemző volt az angolokra. Nem tették közhírré a dolgot, pedig segíthettek volna a kairói üzletembereknek, hogy ne csaphassák be őket. Csak ülnek ölbe tett kézzel, és elkobozzák a bankjegyeket. A kairói üzletemberek már hozzá voltak szokva az effajta bánásmódhoz, és összetartottak. A pletykatávíró jól működött.

Amikor Ibrahim megkapta a hamis bankjegyeket, amelyekkel a magas európai fizetett, aki a híres hastáncosnővel vacsorázott, nem tudta, hogy mit csináljon. A bankjegyek újak és ropogósak voltak, és mindegyiken ugyanaz a hiba volt. Ibrahim összehasonlította őket a kassza fiókjában levő jó bankjegyekkel, és nem maradt semmi kétsége. Magyarázza meg talán a dolgot csendesen a vendégnek? Valószínűleg megsértődne, vagy legalábbis úgy tenne, mint aki megsértődött, aztán fizetés nélkül távozna. Márpedig jó nagy volt a számlája: a legdrágább ételeket rendelte, és hozzá importált bort. Ibrahim nem akarta megkockáztatni, hogy ennyit veszítsen.

Talán fel kellene hívnia a rendőrséget, gondolta. Azok megakadályoznák, hogy a vendég fizetés nélkül elmenjen, és talán segítenének rávenni, hogy fizessen csekkel, vagy legalább adjon egy kötelezvényt.

De melyik rendőrséget hívja fel? Az egyiptomi rendőrség valószínűleg arra fog hivatkozni, hogy a dolog nem rájuk tartozik, s különben is egy óráig fog tartani, amíg ideérnek, aztán majd azt akarják, hogy vesztegesse meg őket. A vendég valószínűleg angol – különben honnan lenne font sterlingje? –, és valószínűleg tiszt, és a hamis pénz is angol pénz. Ibrahim úgy döntött, hogy az angol-katonai rendőrséget hívja fel.

Odament az asztalukhoz egy üveg brandyvel. Rájuk mosolygott. – Monsieur és Madame, remélem, meg voltak elégedve a vacsorával.

– Kitűnő volt – mondta a férfi. Úgy beszélt, mint egy angol tiszt.

Ibrahim a nőhöz fordult. – Megtiszteltetés számomra, hogy vendégül láthattam a világ legnagyobb hastáncosnőjét.

A nő királynői mozdulattal bólintott.

Ibrahim folytatta: – Remélem, elfogadnak tőlem egy pohár brandyt, cégünk jókívánságai kíséretében.

– Igazán kedves – mondta a férfi.

Ibrahim töltött nekik a brandyből, és hajlongva távozott, így legalább egy darabig még ülve maradnak, gondolta. A hátsó ajtón osont ki, és átment a szomszéd házba, ahol telefon volt.

Ha nekem volna éttermem, gondolta Wolff, én is ilyesmiket csinálnék. A két pohár brandy nagyon jelentéktelen összegbe kerül a tulajdonosnak Wolff számlájának összegéhez viszonyítva, de a gesztus nagyon hatásos annak érdekében, hogy a vendég jól érezze magát. Wolff gyakran eljátszadozott a gondolattal, hogy éttermet nyit, de ez csak afféle ábránd volt: tudta, hogy túlságosan sok munka jár vele.

Szonja is élvezte a kitüntető figyelmességet. Határozottan felizzott a hízelgés és az ital együttes hatása alatt. Ma este úgy fog aludni, mint egy jóllakott malac.

A tulajdonos eltűnt, azután néhány perc múlva újból megjelent. Wolff a szeme sarkából látta, hogy odasúg valamit a pincérnek. Sejtette, hogy Szonjáról beszélnek. Wolffba belenyilallt a gyanakvás. Voltak éttermek Kairóban, ahol a jó szokása miatt, hogy bőséges borravalót adott, névről ismerték, és úgy üdvözölték, mint valami királyi fenséget; de nem tartotta okos dolognak, hogy olyan helyekre járjon, ahol ismerik, legalábbis addig nem, amíg az angolok vadásznak rá. Most azon tűnődött, vajon megengedhette-e magának, hogy egy kicsit engedjen az éberségből.

Szonja ásított. Ideje volt ágyba vinni. Wolff odaintette az egyik pincért, és azt mondta: – Legyen szíves, hozza ide a hölgy köpenyét. – A pincér elment, de megállt, és súgott valamit a tulajdonosnak, csak aztán ment tovább a ruhatár felé.

Wolff agyának valamelyik zugában megszólalt a vészcsengő, egyelőre halkan, alig hallhatóan.

Egy kanállal játszadozott, miközben Szonja köpenyére vártak. Szonja megevett még egy süteményt. A tulajdonos

végigsétált az éttermen, kiment a bejárati ajtón, aztán ismét visszajött. Az asztalukhoz lépett, és megkérdezte: – Szerezzek önöknek taxit?

Wolff Szonjára nézett. A nő azt mondta: – Ahogy akarod.

Wolff azt mondta: – Szeretnék levegőzni egy kicsit. Menjünk egy darabon gyalog, aztán majd elcsípünk egyet.

– Rendben van.

Wolff a tulajdonosra nézett. – Nem kell taxi.

– Kérem, uram.

A pincér hozta Szonja köpenyét. A tulajdonos folyton az ajtót nézte. Wolff ismét hallotta a vészcsengőt, de ezúttal már hangosabban. Odaszólt a tulajdonosnak: – Valami baj van?

A férfi nagyon nyugtalannak látszott. – Egy rendkívül kényes problémát vagyok kénytelen megemlíteni, uram.

Wolff kezdett ingerült lenni. – Mi az, ember? Szeretnénk hazamenni.

Hallani lehetett, hogy az étterem előtt nagy zajjal megáll egy kocsi.

Wolff megragadta a tulajdonos kabátjának a hajtókáját. – Mi történik itt?

– Nem jó a pénz, amellyel kifizette a számláját, uram.

– Nem fogadja el a font sterlinget? Akkor miért nem…

– Nem arról van szó, uram. A pénz hamis. Az étterem ajtaja kivágódott, és három tábori csendőr masírozott be rajta.

Wolff szájtátva bámult rájuk. A dolog olyan váratlanul történt, hogy egy pillanatig nem jutott lélegzethez... Tábori csendőrök. Hamis pénz. Hirtelen megijedt. Még börtönbe kerülhet. Azok a hülyék ott Berlinben hamis bankjegyeket adtak neki. Olyan ostoba volt a dolog, hogy szerette volna elkapni Canaris nyakát, és jól megszorítani...

Megrázta a fejét. Most nem szabad dühösnek lennie. Meg kell őriznie a nyugalmát, és meg kell próbálnia kimászni ebből a slamasztikából...

A tábori csendőrök az asztalukhoz masíroztak. Kettő angol volt, a harmadik ausztráliai. Nehéz csizmában és acélsisakban voltak, és mind a háromnak kis revolvertáska lógott a derékszíján. Az egyik angol megkérdezte: – Ez az az ember?

– Egy pillanat – mondta Wolff, és maga is csodálkozott, milyen nyugodt és nyájas a hangja. – A tulajdonos ebben a pillanatban szólt nekem, hogy a pénzem nem jó. Én ezt nem

hiszem ugyan, de kész vagyok a kedvére tenni, és egészen biztosan találunk valami megoldást, amely ki fogja elégíteni. – Szemrehányó pillantást vetett a tulajdonosra. – Igazán felesleges volt kihívnia a rendőrséget.

A rangidős tábori csendőr megszólalt: – Hamis pénzt tovább adni kihágás.

– Csak akkor, ha az ember tudja, hogy hamis – mondta Wolff. – Akkor valóban kihágás. – Amikor meghallotta saját nyugodt és meggyőző hangját, megnőtt az önbizalma. – Nos, a javaslatom a következő. Nálam van a csekk-könyvem, és van egy kevés egyiptomi pénzem is. Írok egy csekket a számlám fedezetéül, az egyiptomi pénzt meg odaadom borravalónak. Holnap pedig elviszem az állítólag hamis bankjegyeket az angol főszámvivőnek, hogy vizsgálja meg őket. És ha valóban hamisítványok, beszolgáltatom őket. – Rámosolygott a körülötte álló csoportra. – Gondolom, ez mindnyájukat kielégíti.

A tulajdonos azt mondta: – Jobban szeretném, ha készpénzben fizetne, uram.

Wolff a legszívesebben pofon vágta volna.

Szonja megszólalt: – Azt hiszem, nálam van elég egyiptomi pénz.

Wolff azt gondolta: Hál' istennek.

Szonja kinyitotta a retiküljét.

A rangidős tábori csendőr azt mondta: – Mégis kénytelen vagyok megkérni, uram, hogy jöjjön velük.

Wolffnak ismét összeszorult a szíve. – Miért?

– Fel kell tennünk önnek néhány kérdést.

– Rendben. De miért ne mehetnék el magukhoz holnap reggel? A címem...

– Velünk kell jönnie. Ezt az utasítást kaptuk,

– Kitől?

– A tábori csendőrség helyettes felügyelőjétől.

– Hát akkor legyen – mondta Wolff. Felállt. Érezte, hogy a félelem kétségbeesett erőt kölcsönöz a karjának. – De maga is meg a főnöke is nagy bajba kerül holnap. – Azzal felkapta az asztalt, és hozzávágta a tábori csendőrhöz.

A mozdulatot két másodperc alatt tervezte és számította ki. Keményfából készült, kerek asztalka volt. Az éle éppen

orrcsonton találta a tábori csendőrt, aki hanyatt vágódott, és az asztal ráesett.

Az asztal és a tábori csendőr Wolfftól balra volt. A jobbján állt a tulajdonos. Szonja vele szemközt még mindig ült, és a másik két tábori csendőr a két oldalán, kicsit mögötte állt.

Wolff megragadta a tulajdonost, és nekilökte az egyik tábori csendőrnek, aztán nekiesett a másiknak, az ausztráliainak, és az öklével az arcába vágott. Remélte, hogy sikerül keresztüljutnia köztük, és elszaladnia. Nem sikerült. A tábori csendőröket a termetük, a harciasságuk és a brutalitásuk alapján válogatták ki, és hozzá voltak szokva, hogy a sivatagban edzett katonákkal és részeg verekedőkkel van dolguk. Az ausztráliai az arcába kapta ugyan az ütést, és egy lépést hátra is tántorodott, de nem esett el. Wolff a térdébe rúgott, és ismét az arcába öklözött; aztán a másik tábori csendőr, a második angol félrelökte az útból a tulajdonost, és belerúgott Wolff lábába, valósággal kirúgta alóla.

Wolff nagyot puffanva terült el a földön. A mellét és az arcát verte bele a mozaikpadlóba. Az arca fájt, elakadt a lélegzete, és csillagokat látott. Ismét belerúgtak, ezúttal az oldalába. Görcsösen összerándult a fájdalomtól, és odébb gurult a rúgások elől. Erre a tábori csendőr rávetette magát, és a fejét kezdte ütni. Wolff kétségbeesetten próbálta lerázni magáról a csendőrt. Valaki más ráült Wolff lábára. Aztán Wolff egyszerre csak meglátta maga fölött és a mellén ülő tábori csendőr háta mögött Szonja dühtől eltorzult arcát. Wolffnak az agyába villant, hogy Szonjának valószínűleg eszébe jutott egy másik verés, amikor a brit katonák az apját korbácsolták. Aztán látta, hogy Szonja a levegőbe emeli a széket, amelyen ült. A Wolff mellén ülő tábori csendőr észrevette a tekintetét, megfordult, fölnézett, és fölemelte a karját, hogy kivédje az ütést. Szonja teljes erejéből sújtott le a nehéz székkel. Az ülés sarka szájon találta a tábori csendőrt, aki felordított fájdalmában és dühében, amikor kiserkent az ajkából a vér.

Az ausztráliai felugrott Wolff lábáról, hátulról elkapta Szonját, és leszorította a karjait. Wolff begörbítette a testét, ledobta magáról a sebesült angolt, és nagy nehezen talpra állt.

Benyúlt az inge alá, és előrántotta kését.

Az ausztráliai félrelökte Szonját, lépett egyet előre, meglátta a kést, és megtorpant. Ő meg Wolff egy pillanatig mereven egymás szemébe néztek. Wolff látta, hogy a másik férfi szeme hol jobbra, hol balra villan, és látja, hogy két társa a padlón fekszik. Az ausztráliai a pisztolytáskájához nyúlt.

Wolff megfordult, és az ajtó felé rohant. Az egyik szeme be volt dagadva, nem látott jól. Az ajtó csukva volt. A kilincs után kapott, de elhibázta. Sikítani szeretett volna. De aztán megtalálta a kilincset, és szélesre kivágta az ajtót, amely csattanva ütközött a falnak. Lövés dördült.

Vandam nyaktörő sebességgel robogott végig az utcákon a motorbiciklivel. A reflektorról letépte az elsötétítőt – Kairóban különben senki sem vette komolyan az elsötétítést –, és az ujját állandóan a kürt gombján tartotta. Az utcákon még mindig nyüzsögtek a taxik, garrik, katonai teherautók, szamarak és tevék. Zsúfoltak voltak a járdák is, a boltokban égett a villany, a petróleumlámpa vagy a gyertya. Vandam vakmerőén cikázott a járművek közt, nem vett tudomást az autók dühös dudálásáról, a garrik kocsisainak felemelt ökléről és az egyiptomi rendőrök éles sípszaváról.

A tábori csendőrség felügyelőjének a helyettese a lakásán hívta fel. – Hello, Vandam, nem maga figyelmeztetett bennünket a hamis pénzre? Ugyanis éppen most kaptunk telefont egy étteremből, hogy egy európai hamis pénzzel próbált fizetni.

– *Hol?*

A tábori csendőrség felügyelőjének a helyettese megadta neki a címet, és Vandam már rohant is ki a házból.

Az egyik sarkon megfarolt, és belevágta a sarkát a porba, hogy fékezzen. Az jutott az eszébe, hogy ha olyan sok hamis pénz van forgalomban, néhány közülük nyilván más európaiak kezébe is került, és lehet, hogy az az ember ott az étteremben csak egy ártatlan áldozat. De remélte, hogy nem az. Kétségbeesetten szerette volna kézre keríteni Alex Wolffot. Wolff már kijátszotta és megalázta őt, és most, hogy hozzájutott a titokhoz és közvetlen kapcsolatban van Rommellel, az a veszély fenyeget, hogy Egyiptom elesik miatta. De nemcsak erről volt szó. Vandamét emésztette a

kíváncsiság, hogy milyen lehet Wolff. Látni akarta azt az embert, meg akarta érinteni, tudni akarta, hogyan mozog és beszél. Vajon csakugyan ügyes, vagy csak mázlista? Bátor, vagy csak vakmerő? Elszánt, vagy csak makacs? Szép arca és meleg mosolya van-e, vagy kidülledt szeme és kenetes vigyora? Vajon küzdeni fog-e, vagy szó nélkül megadja magát? Vandam minderre kíváncsi volt. De legfőképpen torkon szerette volna ragadni Wolffot, hogy a börtönbe hurcolja, a falhoz láncolja, rázárja az ajtót és eldobja a kulcsot.

Kanyarodott egyet, hogy kikerüljön egy kátyút, aztán teljes gázt adott, és végigrobogott egy csöndes utcán. A cím egy kicsit távol esett a város központjából, az Óváros felé. Vandam ismerte az utcát, de nem ismerte az éttermet. Befordult még két sarkon, és majdnem elütött egy szamárháton ülő öregembert, aki mellett gyalog baktatott a felesége. Megtalálta a keresett utcát.

Az utca keskeny volt és sötét, mindkét oldalán magas épületekkel. A földszintjükön üzletek voltak és kapuk. Vandam megállt két kisfiú mellett, akik a csatornában játszadoztak, és megmondta nekik az étterem nevét. Bizonytalanul az utca vége felé mutattak.

Vandam továbbrobogott, és valahányszor észrevett egy kivilágított kirakatot, megállt. Az utca közepén járhatott, amikor meghallotta egy kis tűzfegyver durranását, aztán üvegcsörömpölést hallott. Önkéntelenül a zaj forrása felé fordult. Egy betört kirakat fénye csillant meg a lezúduló üvegcserepeken, és éppen amikor odanézett, egy magas férfi rohant ki egy ajtón.

Csakis Wolff lehetett. Wolff az ellenkező irányba futott.

Vandamét hirtelen vad düh fogta el. Teljes gázt adott, és a szaladó térti után robogott. Amikor elhaladt az étterem előtt, egy tábori csendőr rohant ki az utcára, és leadott három lövést. A szökevény nem tantorodon meg.

Vandam ráirányította a reflektor sugarát. A férfi erős, egyenletes tempóban futott, a karja meg a lába ütemesen mozgott. Amikor a fénysugár ráesett, anélkül hogy lassított volna, hátrapillantott a válla fölött, és Vandam meglátott egy horgas orrot, egy erős állat meg egy bajuszt a nyitott, ziháló száj fölött.

Vandam lelőhette volna, csakhogy a főhadiszállás tisztjei nem viseltek fegyvert.

A motorbicikli gyorsan megközelítette a férfit. Amikor már majdnem utolérte, Wolff hirtelen befordult egy sarkon. Vandam fékezett, a hátsó kereke megfarolt, és kénytelen volt a motorbiciklit az ellenkező irányba dönteni, hogy el ne veszítse az egyensúlyát. Megállt, egyenesre állította a motorkerékpárt, aztán továbbrobogott.

Látta, hogy Wolff eltűnik egy keskeny sikátorban. Vandam lassítás nélkül befordult a sarkon, és behajtott a sikátorba. A motorkerékpár a semmibe lőtt ki. Vandamnek összeszorult a gyomra. A reflektor fénykúpja a semmibe világított. Azt hitte, valami szakadékba zuhan. Ijedtében önkéntelenül felkiáltott. Aztán a hátsó kerék nekiütődött valaminek. Az első kerék lebukott, aztán még lejjebb, aztán az is nekiütődött valaminek. A reflektor egy lépcsősort világított meg. A motorkerékpár ugrott egyet, aztán ismét lépcsőt ért. Vandam kétségbeesetten küzdött, hogy egyenesben tartsa az első kereket. A kerékpár gerincet hasító zökkenésekkel rohant lefelé a lépcsőn, Vandam minden egyes zökkenésnél biztos volt benne, hogy elveszti az uralmat a kerékpár fölött, és összetöri magát. Látta, hogy Wolff már leért a lépcsőn, és továbbszaladt.

Vandam is lejutott a lépcsőn, és úgy érezte, hogy hihetetlen mázlija volt. Látta, hogy Wolff megint befordul egy sarkon, és követte. A sikátorok valóságos útvesztőjébe kerültek. Wolff felfelé kezdett rohanni egy rövid lépcsősoron.

Jesszusom, ezt nem lehet, gondolta Vandam.

De nem volt más választása. Gyorsított, és egyenesen nekirohant a lépcsőnek. Abban a pillanatban, amikor a legalsó lépcsőfokhoz ért, teljes erejéből felrántotta a kormányt. Az első kerék fölemelkedett. A motorbicikli rohanni kezdett felfelé a lépcsőn, de folyton akadozott, és megpróbálta levetni a hátáról Vandamét. Vandam makacsul kitartott. A motorkerékpár vadul felugrott. Vandam visszanyomta. Aztán felért a lépcső tetejére.

Egy hosszú sikátorban találta magát, mindkét oldalon magas, üres falakkal. Wolff még mindig előtte volt, és még mindig szaladt. Vandam azt hitte, hogy el tudja csípni, még mielőtt Wolff elérné a sikátor végét. Dühösen kilőtt.

Wolff hátranézett, tovább futott, aztán ismét hátranézett. Vandam tisztán látta, hogy gyengül az irama. A futása már nem volt egyenletes és ritmikus: a karját kétoldalt vetette, és le-lelassulva futott. Vandamnek sikerült egy pillantást vetnie Wolff arcára, amikor az hátranézett, és észrevette, hogy a férfi megfeszül az erőlködéstől.

Wolff teljes erőbedobással újra gyorsított, de ez már nem volt elég. Vandam egy vonalba került vele, aztán eléje, aztán hirtelen fékezett, és fordított egyet a kormányon. A hátsó kerék megfarolt, s az első nekiütközött a falnak. Vandam leugrott a motorbicikliről, éppen akkor, mikor az elterült a földön. Vandam talppal ért földet, szemközt Wolff-fal. A törött reflektor halvány fénysugarat vetett a sikátor sötétjébe. Nem volt semmi értelme, hogy Wolff megforduljon és az ellenkező irányba szaladjon, mert Vandam nem volt fáradt, és könnyen utolérhette. Wolff tehát lassítás nélkül átugrott a motorbiciklin, a teste úgy suhant át a reflektor fénycsóváján, mint egy kés a lángon, és belerohant Vandambe. Vandam, aki még nem állt biztosan a lábán, hátratántorodott és elesett. Wolff is megtántorodott, de azért tett még egy lépést előre. Vandam vaktában kinyújtotta a kezét a sötétben, elérte Wolff bokáját, megragadta, és rántott egyet rajta. Wolff elvágódott.

A törött reflektor gyér világosságot vetett a sikátorba. A kerékpár motorja elnémult, és a beállt csöndben Vandam tisztán hallotta Wolff szaggatott, rekedt lélegzését. A szagát is érezte: alkohol-, veríték- és félelemszaga volt. De az arcát nem látta.

Egy másodperc töredékéig mind a ketten a földön feküdtek, az egyik teljesen kimerültén, a másik pillanatnyilag kábultan. Aztán mind a ketten feltápászkodtak, Vandam rávetette magát Wolffra, és dulakodni kezdtek.

Wolff erős volt. Vandam megpróbálta leszorítani a karjait, de nem sikerült. Erre hirtelen elengedte, és előresújtott az öklével. Valami puhát ért, és Wolff felordított. Vandam ismét ütött, ezúttal Wolff arcát célozta meg, de Wolff kitért az ütés elől, és Vandam ökle csak levegőt ért. A félhomályban hirtelen megcsillant valami Wolff kezében.

Egy kés! – gondolta Vandam.

A penge megvillant, egyenesen a torka felé. Egy reflexmozdulattal félrekapta a fejét. Égető fájdalom hasított az

arcába. Odakapott a kezével. Érezte, hogy forró vér ömlik a sebből. A fájdalom hirtelen elviselhetetlenné vált. A sebre nyomta a tenyerét, és az ujjai valami keményhez értek. Rájött, hogy a saját fogát érintette meg, mert a kés teljesen átvágta az arcán a húst. Aztán érezte, hogy elesik, és hallotta, hogy Wolff elrohan. Aztán minden elsötétült.

13.

Wolff elővett a nadrágzsebéből egy zsebkendőt, és letörölte a vért a kés pengéjéről. A félhomályban szemügyre vette a pengét, aztán ismét letörölte. Továbbment, erélyesen tovább tisztogatva a vékony pengét. Eldobta a zsebkendőt, és a kést visszadugta a hóna alatt levő hüvelybe. A sikátorból kijutott egy utcára, gyorsan tájékozódott, és elindult az Óváros felé.

Maga elé képzelt egy börtöncellát. Hat láb hosszú és négy láb széles volt, és egy priccs foglalta el a felét. A priccs alatt éjjeli állt. A falak sima, szürke kőből voltak. Egy szál zsinóron kis villanykörte lógott le a mennyezetről. A cella egyik végében ajtó volt. A másik végében, pontosan szemmagasságban kis négyzet alakú ablak: azon keresztül láthatta a ragyogó kék eget. Elképzelte, hogy reggel felébred, ezt látja, és eszébe jut, hogy már egy éve itt van, és még kilenc évig itt lesz. Használja az éjjeliedényt, aztán megmossa a kezét a sarokban álló kis bádoglavórban. Szappan nincs. Egy tál hideg zabkását löknek be az ajtón levő nyíláson. Fogja a kanalat, és a szájába vesz egy falásnyi zabkását, de képtelen lenyelni, mert sír.

Megrázta a fejét, hogy szabaduljon a lidércnyomásszerű látomástól. Azt gondolta: Megmenekültem vagy nem? Igenis, *megmenekültem.* Rájött, hogy az utcán néhányan rábámulnak, mikor elhaladnak mellette. Egy üzlet kirakatában meglátott egy tükröt, és megnézte magát benne. A haja csapzott volt, az arca az egyik oldalon horzsolt és dagadt, a zakója ujja leszakadt, és véres volt a gallérja. Még mindig lihegett a megerőltető futástól és verekedéstől. Azt gondolta: Ijesztően nézek ki. Továbbment, és a legközelebbi sarkon befordult, hogy kerülő úton menjen haza, vagyis elkerülje a főutcákat.

Azok a hülyék ott Berlinben hamis pénzt adtak neki! Nem csoda, hogy olyan bőkezűek voltak – ők maguk nyomtatták a pénzt. A dolog olyan ostobának tűnt, hogy Wolff azon tűnődött, vajon nem volt-e több egyszerű ostobaságnál. Az Abwehr nem a náci párt, hanem a katonaság vezetése alatt áll, és az Abwehr főnöke, Canaris nem mondható Hitler legodaadóbb hívének.

Ha visszajutok Berlinbe, ott nagy tisztogatás lesz…

Hogyan juthattak a nyomára itt Kairóban? Túlságosan nagyvonalúan költötte a pénzt. A hamisítványok forgalomba kerültek, és a bankok kiszúrták a hamis bankjegyeket – nem, nem a bankok, hanem a főszámvivő. Mindenesetre valaki rájött, hogy nem szabad elfogadni a pénzt, és Kairóban gyorsan elterjedt a híre. Az étterem tulajdonosa észrevette, hogy Wolff pénze hamis, és felhívta a katonai rendőrséget. Wolff gyászosan vigyorgott magában, amikor eszébe jutott, mennyire hízelgett neki az étterem tulajdonosától ajándékba kapott brandy – pedig az csak csel volt, hogy ott maradjon, amíg megérkeznek a tábori csendőrök.

A motorbiciklis férfira gondolt. Elszánt csirkefogó lehet, hogy képes volt utánarobogni a sikátorokon és föl meg le a lépcsőkön. Wolff sejtette, hogy fegyvere nem volt: ha lett volna, minden bizonnyal használta volna. Acélsisak sem volt rajta, tehát valószínűleg nem tábori csendőr. Talán a hírszerzéstől valaki? Talán éppen Vandam őrnagy?

Wolff remélte, hogy ő volt.

Belevágtam a pasasba, gondolta. Valószínűleg csúnyán. Csak azt szeretném tudni, hogy hol? Az arcán?

Remélem, hogy Vandam volt.

Aztán ismét a közvetlen problémáján kezdett gondolkozni. Szonját elkapták. Bizonyára azt fogja mondani nekik, hogy alig ismerte Wolffot – bizonyára kitalál valami mesét, hogy csak nemrég ismerkedtek meg a Csa-Csa klubban. Nem tarthatják őt sokáig fogva, mert Szonja híres sztár, afféle hős az egyiptomiak szemében, és ha bebörtönöznék, az valószínűleg nagy felháborodást idézne elő. Tehát kénytelenek lesznek hamarosan elengedni. De meg kell adnia nekik a címét; és ez azt jelenti, hogy Wolff nem mehet vissza a bárkaházba; egyelőre nem. Pedig kimerült, sebesült és a

ruházata rendetlen: meg kell mosakodnia, és néhány órát pihennie is kell valahol.

Azt gondolta: voltam már így máskor is – fáradtan és hajszoltan kóboroltam a városban, nem volt hová mennem.

Ezúttal kénytelen lesz Abdullahra fanyalodni.

Előzőleg önkéntelenül is az Óváros felé vette útját, mert agya egyik zugában mindvégig a tudatában volt, hogy már nem maradt senkije, csak Abdullah. És most ott találta magát néhány lépésre az öreg tolvaj házától. Behúzott fejjel haladt át a boltív alatt, végigment a rövid, sötét folyosón, és felmászott a köböl faragott csigalépcsőn Abdullah lakásához.

Abdullah most is a padlón ült, de egy másik férfi is volt vele. Egy nargilé állt köztük, és a levegőben hasisillat terjengett. Abdullah fölnézett Wolffra, és lassan, álmosan rámosolygott. Arabul szólalt meg. – Itt az én Ahmed barátom, akit Alexnek is hívnak. Légy üdvöz, Alex.

Wolff leült a padlóra, és ő is arabul üdvözölte őket.

Abdullah azt mondta: – Jaszef fivérem szeretne feltenni neked egy találós kérdést, valamit, amin ő is meg én is már órák óta törjük a fejünket, amióta csak elkezdtünk pipázni... – Átadta a pipát, és Wolff teleszívta a tüdejét a hasis füstjével.

Jaszef azt mondta: – Légy üdvöz, Ahmed – Alex, testvérem barátja. A következőt mondd meg nekem: miért neveznek bennünket az angolok wogoknak?

Jaszef és Abdullah kuncogni kezdtek. Wolff rájött, hogy már mind a ketten erősen a hasis befolyása alatt állnak: nyilván egész este füstöltek. Még egyet szívott a pipán, aztán továbbadta Jaszefnak. A hasis erős volt. Abdullah mindig és mindenből a legjobbat szerette. Wolff azt mondta: – Véletlenül tudom a választ. A Szuezi-csatorna építésén dolgozó egyiptomiaknak különleges kincstári ingeket adtak, annak jeléül, hogy az angolok megbízásából dolgoznak. Az ingek hátára nagy betűkkel rá volt nyomtatva, hogy: W. O. G. S., azaz *Working On Government Service:* a kormány szolgálatában dolgozom.

Jaszef és Abdullah ismét kuncogott. Abdullah azt mondta: – Az én Ahmed-Alex barátom okos. Majdnem olyan okos, mint egy arab, mert majdnem arab. Ő az egyetlen európai, aki valaha is túljárt az eszemen, Abdullah eszén.

– Én azt hiszem, ez nem igaz – mondta Wolff, aki önkéntelenül átvette ősi beszédstílusukat. – Én sohasem próbáltam meg túljárni az én Abdullah barátom eszén. Mert ki az, aki be tudja csapni a sátánt?

Jaszef elmosolyodott, és bólintott, annak jeléül, hogy méltányolja a szellemes választ.

Abdullah azt mondta: – Ide figyelj, öcsém, elmesélem neked, hogy történt. – Összeráncolt homlokkal igyekezett összeszedni a gondolatait. – Ahmed-Alex megkért, hogy lopjak el neki valamit. Nekem kellett volna vállalnom a kockázatot, és ő kapta volna a jutalmat. Persze nem tudott olyan könnyen túljárni az eszemen. Én elloptam azt a valamit – egy táska volt –, és természetesen az volt a szándékom, hogy tartalmát megtartom magamnak, mivel a tolvajnak isten törvényei szerint joga van tolvajlása hasznára. Tehát túljártam az eszén, igaz?

– Csakugyan – mondta Jaszef –, bár nem emlékszem rá, hogy volna olyan passzusa a Szentírásnak, amelyik azt mondaná, hogy a tolvajnak joga van tolvajlása hasznára. Azonban…

– Lehet, hogy nincs ilyen passzus – mondta Abdullah. – Miről is beszéltem?

Wolff, aki még többé-kevésbé józan volt, megmondta neki: – Állítólag túljártál az eszemen, mert te magad nyitottad ki a táskát.

– Csakugyan! De várjunk csak. A táskában nem volt semmi értékes, tehát Ahmed-Alex járt túl az én eszemen. De várjunk csak! Én megfizettettem vele a szolgálatomért: tehát én kaptam száz fontot, ő meg nem kapott semmit.

Jaszef a homlokát ráncolta. – Akkor mégis te jártál túl az ő eszén.

– Nem – rázta meg Abdullah szomorúan a fejét. – Hamis bankjegyekkel fizetett nekem.

Jaszef Abdullahra bámult, Abdullah meg visszabámult rá. Mindketten hangos nevetésben törtek ki. Egymás vállát csapkodták, a lábukkal dobogtak a padlón, ide-oda gurultak a párnákon, és úgy nevettek, hogy könnyes lett a szemük.

Wolff kényszeredetten mosolygott. Ez pontosan az a fajta tréfás történet volt, amelyet csavaros fordulatai miatt annyira szerettek az arab üzletemberek. Abdullah nyilván évekig

fogja mesélni. De a történet egy kicsit meg is borzongatta Wolffot. Tehát Abdullah is tud a hamis bankjegyekről. Vajon hányan tudnak még? Wolff úgy érezte, mintha egy falka vadász formált volna kört körülötte, s akármerre fordul, mindenütt beleütközik valamelyik vadászba, és a kör napról napra szorosabbra húzódik körülötte.

Abdullah mintha csak most figyelt volna fel Wolff külsejére. Hirtelen nagyon aggodalmas képet vágott. – Mi történt veled? Kiraboltak? – Felvett egy kis ezüstcsengőt, és megrázta. Szinte azonnal egy álmos nő jött be a szomszéd szobából. – Hozz egy kis meleg vizet – parancsolta Abdullah. – Mosd le a barátom sebeit. Add neki oda az európai ingemet. Hozz egy fésűt. Hozzál kávét is. De gyorsan!

Egy európai házban Wolff nyilván tiltakozott volna az ellen, hogy éjfél után felkeltsenek egy nőt csak azért, hogy őt kiszolgálja; ebben a házban azonban az ilyen tiltakozás udvariatlanság lett volna. Itt a nők arra valók voltak, hogy kiszolgálják a férfiakat, és nem lepődtek meg, és bosszúsak sem lettek Abdullah ellentmondást nem tűrő utasításai miatt.

Wolff megmagyarázta a dolgot: – Az angolok le akartak tartóztatni, és én kénytelen voltam összeverekedni velük, hogy megszabadulhassak. Sajnos, azt hiszem, már valószínűleg tudják, hogy hol lakom, és ez most a gondom.

– Értem. – Abdullah szívott egyet a nargilén, és ismét továbbadta. Wolff már kezdte érezni a hasis hatását: elernyedt, lassan forgott az agya, és kicsit álmos is volt. Az idő lelassult. Abdullah két felesége is sürgött-forgott körülötte, megmosták az arcát és megfésülték a haját. Nagyon jólesőnek találta a szolgálataikat.

Abdullah mintha egy kicsit elszunyókált volna, aztán kinyitotta a szemét, és azt mondta: – Maradj itt. Az én házam a tiéd is. El foglak rejteni az angolok elől.

– Igaz barát vagy – mondta Wolff. Furcsa, gondolta. Azt tervezte, hogy pénzt ajánl fel Abdullahnak, hogy rejtse őt el. Aztán Abdullah elárulta, hogy tudja: a pénze nem jó, és Wolff már azon töprengett, hogy mi mást ajánlhatna fel. És lám, Abdullah hajlandó őt elrejteni ingyen. Igaz barát. A furcsa az volt, hogy Abdullah *nem* volt igaz barát. Abdullah világában nem léteztek barátok; az ő világában csak a család volt, amelyért megtett volna mindent, és a többiek, akikért nem

tett volna meg semmit. Mivel érdemeltem ki ezt a különleges bánásmódot? – tűnődött álmosan Wolff.

Ismét megszólalt az agyában a vészcsengő. Kényszerítette magát, hogy gondolkozzon: a hasis után ez nem volt könnyű. Csak lépésről lépésre! – parancsolt magára. – Abdullah azt mondja, hogy maradjak itt. Miért? Mert bajban vagyok. Mert a barátja vagyok. Mert túljártam az eszén.

Mert túljártam az eszén? A történetnek még nincs vége. Abdullah szeretné még egy csavaros fordulattal megtoldani. Hogyan? Úgy, hogy elárulja Wolffot az angoloknak. Úgy van! Mihelyt Wolff elalszik, Abdullah nyilván azonnal üzen Vandam őrnagynak. És Wolffot el fogják kapni. Az angolok pénzt fognak adni Abdullahnak az értékes információért, és a történet mégiscsak úgy végződik, hogy Abdullah járt jól.

A szentségit!

Az egyik feleség behozott egy európai inget. Wolff felállt, és levetette szakadt, véres ingét. A feleség elfordította a tekintetét a férfi meztelen felsőtestéről.

Abdullah azt mondta: – Még nincs rá szüksége. Majd reggel add oda neki.

Wolff azonban elvette az inget az asszonytól, és belebújt.

Abdullah megszólalt: – Talán méltóságodon alulinak tartod egy arab házában aludni, Ahmed barátom?

Wolff azt felelte: – Az angoloknak van egy közmondásuk: Aki a sátánnal eszik egy tálból, hosszú kanalat használjon.

Abdullah elvigyorodott, kimutatta acélfogát. Tudta, hogy Wolff kitalálta, mit tervez. – Arab közmondás is lehetne – mondta.

– Isten veletek, barátaim – mondta Wolff.

– A mielőbbi viszontlátásra – válaszolta Abdullah.

Wolff kiment a hideg éjszakába, és azon tűnődött, hogy ezek után hová menjen.

A kórházban egy ápolónő helyi érzéstelenítőszerrel félig megfagyasztotta Vandam arcát, aztán dr. Abuthnot hosszú, érzékeny orvos kezeivel összevarrta. Védőkötést is tett rá, és hosszú csík gézt tekert a feje köré, hogy a kötés le ne essen.

– Úgy nézhetek ki, mint egy fogfájósról készült karikatúra – mondta Vandam.

Az orvosnő arca komoly maradt. Szinte egyáltalán nem volt humorérzéke. Azt mondta: – Majd nem lesz ilyen jókedvű, ha elmúlik az érzéstelenítő hatása. Átkozottul fog fájni az arca. Adok egy fájdalomcsillapítót.

– Köszönöm, nem kérek – mondta Vandam.

– Ne legénykedjen, őrnagy – mondta az orvosnő. – Megbánja.

Vandam ránézett, szemügyre vette a fehér orvosi köpenyt, a kényelmes, lapos sarkú cipőt, és azon tűnődött, hogyan találhatta a doktornőt valaha is kívánatosnak. Elég kedves, még csinos is, de ugyanakkor hűvös, fölényes és antiszeptikus. Nem olyan, mint...

Nem olyan, mint Elene.

– A fájdalomcsillapítótól elaludnék – mondta Vandam.

– És az jó is volna – mondta az orvosnő. – Ha alszik, legalább biztosak lehetünk benne, hogy néhány óra hosszat nem nyúl a varrásokhoz.

– Szívesen aludnék, csakhogy fontos dolgom van, ami nem várhat.

– Nem szabad dolgoznia. Tulajdonképpen még járkálnia sem volna szabad. Beszélni is csak a lehető legkevesebbet beszéljen. Nagyon legyengült a vérveszteségtől, és egy ilyen seb nemcsak fizikai, hanem lelki traumát is okoz. Néhány óra múlva érezni fogja a következményeit: szédülni fog, hányingere lesz, fáradt lesz és zavart.

– Még rosszabbul lennék, ha a németek elfoglalnák Kairót – mondta Vandam. Felállt.

Doktor Abuthnot bosszúsnak látszott. Vandam arra gondolt, milyen jól áll neki, hogy olyan helyzetben van, ahol parancsolgathat az embereknek. Az orvosnő azonban nem tudta, hogyan bánjon azzal, aki nyíltan ellenszegül. – Maga ostoba kölyök – mondta.

– Nem vitás. Enni ehetek?

– Nem. Vegyen be meleg vízben feloldott glukózt.

Jó lesz az meleg ginben is – gondolta Vandam. Kezet rázott a nővel. Dr. Abuthnot keze hideg volt és száraz.

Jakes a kórház előtt várta egy kocsival. – Tudtam, hogy nem lesznek képesek sokáig benn tartani, uram – mondta. – Hazavigyem?

– Nem. – Vandamnek megállt az órája. – Mennyi az idő?

– Öt perccel múlt kettő.

– Gondolom, Wolff nem egyedül vacsorázott.

– Nem, uram. A vacsorapartnere letartóztatásban van a főhadiszálláson.

– Vigyen oda.

– Ha biztos benne, hogy...

– Biztos vagyok.

Jakes indított. Vandam megkérdezte: – Értesítette a feletteseinket?

– A ma esti eseményekről? Még nem, uram.

– Nagyszerű. Ráér holnap is. – Vandam nem mondta ki, amit mind a ketten tudtak: az ügyosztályon, ahol már amúgy is dühösek Wolff sikeres tevékenysége miatt, mindenki személyes sérelemnek fogja tekinteni, hogy Vandam engedte kicsúszni a kezük közül.

Vandam azt mondta: – Feltételezem, hogy Wolff vacsorapartnere egy nő volt.

– De még milyen bomba nő, ha szabad így mondanom, uram. Valódi csemege. A neve Szonja.

– A hastáncosnő?

– Az bizony.

Többet nem beszéltek. Wolff ugyancsak hidegvérű pasas, gondolta Vandam, ha képes a leghíresebb egyiptomi táncosnővel randevúzni, miközben angol katonai titkokat lop el. Nos, ezentúl nem lesz ilyen nyugodt. A sajnálatos csak az, hogy az incidens figyelmeztette Wolffot: az angoloknak tudomásuk van róla, tehát ezentúl még óvatosabbnak kell lennie. Nem lett volna szabad megijeszteni, hanem el kellett volna csípni.

Megérkeztek a főhadiszállásra, és kiszálltak a kocsiból. Vandam megkérdezte: – Mi történt a nővel, amióta letartóztatták?

– Úgy bántak vele, hogy nem bántak sehogy – mondta Jakes. – Egy kopár cellában ül, nem kapott se enni, se inni, és kérdéseket sem tettek föl neki.

– Helyes. – Ugyanakkor hiba is volt időt adni a nőnek, hogy összeszedje a gondolatait. Vandam sok hadifoglyot hallgatott már ki, és tapasztalatból tudta, hogy a legjobb eredményeket közvetlenül az elfogatásuk után lehet elérni, amikor a foglyok még attól félnek, hogy megölik őket. Később, amikor már ide-

oda terelték őket, és adtak nekik enni meg inni, már kezdenek úgy gondolni magukra mint hadifoglyokra, és nem úgy, mint ellenséges katonákra, és eszükbe jut, hogy mint hadifoglyoknak jogaik is vannak, nemcsak kötelességeik, és utána már inkább képesek rá, hogy ne nyissák ki a szájukat. Vandam szívesen elbeszélgetett volna Szonjával rögtön az étteremben lefolyt verekedés után. De mivel ez nem volt lehetséges, a legokosabb mégiscsak az volt, hogy mindenkitől elszigetelve tartották, és nem tájékoztatták semmiről, amíg ő meg nem érkezik.

Jakes végigvezette a folyosón a kihallgatószobához. Vandam benézett a júdásablakon. Négyszögletes helyiség volt, ablak nélkül, de vakítóan kivilágítva. Volt benne egy asztal, két egyenes hátú szék meg egy hamutartó. Az egyik oldalon volt egy ajtó nélküli tülke, benne vécével.

Szonja az egyik széken ült, arccal az ajtó felé fordulva. Jakesnek igaza volt, gondolta Vandam, a nő tényleg bomba jó. De valahogy mégsem *szép.* Érett, buja testével és erős, szabályos vonásaival inkább olyan, mint egy amazon. Egyiptomban a fiatal nők rendszerint karcsúak, hosszú a lábuk, kecsesek, mint a fiatal őzek: Szonja inkább olyan, mint... Vandam összeráncolta a homlokát, aztán eszébe jutott: olyan, mint egy nőstény tigris. Hosszú, rikító sárga köntös volt rajta, amelyet Vandam ízléstelennek talált, de a Csa-Csa klubban nyilván *á la mode* volt. Figyelte egy-két percig. A nő teljesen mozdulatlanul ült, nem fészkelődött, nem pillantgatott idegesen körbe a kopár cellában, nem dohányzott és nem rágta a körmét. Vandam azt gondolta: nehéz dió lesz. Aztán Szonja szép arcán hirtelen megváltozott a kifejezés, felállt, és elkezdett fel-alá járkálni. Vandam azt gondolta: Nem is lesz olyan nehéz.

Kinyitotta az ajtót, és bement.

Szó nélkül leült az asztalhoz. A nő így állva maradt, ami egy nő esetében pszichológiai hátrányt jelent. Az első menetet én nyertem meg, gondolta Vandam. Hallotta, hogy Jakes is bejön utána, és becsukja az ajtót. Felnézett Szonjára. – Üljön le.

A nő csak állt, és bámulta, aztán lassan, szélesen elmosolyodott. Rámutatott a kötésre Vandam arcán. – Ezt *ő* csinálta magával? – .kérdezte.

A második menetet ő nyerte meg.

– Üljön le.
– Köszönöm. – Szonja leült.
– Ki az az “Ő"?
– Alex Wolff. Az az ember, akit *megpróbált* ma este elfogni.
– És ki az az Alex Wolff?
– A Csa-Csa klub egyik gazdag törzsvendége.
– Mióta ismeri?
A nő az órájára nézett. – Öt órája.
– Milyen kapcsolatban van vele?
A nő vállat vont. – Randevút adott.
– Hogyan ismerkedtek meg?
– A szokásos módon. A számom után egy pincér üzenetet hozott, hogy üljek Mr. Wolff asztalához.
– Melyik?
– Hogy melyik asztalhoz?
– Melyik *pincér* vitte az üzenetet?
– Arra nem emlékszem.
– Folytassa.
– Mr. Wolff megkínált egy pohár pezsgővel, aztán meghívott, hogy vacsorázzam vele. A meghívást elfogadtam, elmentünk az étterembe, és a többit már tudja.
– Máskor is le szokott ülni a száma után egy-egy vendég asztalához?
– Igen.
– Vacsorázni is el szokott menni velük?
– Néha.
– Ezúttal miért fogadta el a meghívást?
– Mr. Wolff nem mindennapi férfinak látszott. – Ismét ránézett Vandam kötésére, és elvigyorodott. – Csakugyan nem mindennapi férfi volt.
– Magának mi a teljes neve?
– Szonja el-Aram.
– Címe?
– Zamálek, *Jihan.* Ez egy bárkaház.
– Kora?
– Maga udvariatlan.
– Kora?
– Erre nem vagyok hajlandó felelni.
– Veszedelmes talajon áll…

– Nem. *Maga* áll veszedelmes talajon. – Vandam meghökkent, hogy a nő ilyen váratlanul kimutatta érzelmeit. Rájött, hogy a nő eddig csak visszafojtotta a dühét. Szonja megfenyegette Vandamét az ujjával. – Legalább tízen látták, hogy a maga egyenruhás pribékjei letartóztattak az étteremben. Holnap délre fél Kairó tudni fogja, hogy az angolok börtönbe vetették Szonját. És ha holnap este nem lépek fel a Csa-Csában, kitör a lázadás. A népem fel fogja gyújtani a várost. Csapatokat kell majd visszarendelniük a sivatagból, hogy elfojtsák a lázadást. És ha csak egyetlen horzsolás vagy karcolás is lesz rajtam, amikor elmegyek innen, holnap este a színpadon megmutatom mindenkinek, és az eredmény ugyanaz lesz. Nem, uram, nem én állok veszedelmes talajon.

Vandam kifejezéstelen arccal nézett rá az egész tiráda alatt, aztán olyan hangon szólalt meg, mintha a nő nem mondott volna semmi rendkívülit. Kénytelen volt figyelmen kívül hagyni, amit a nő mondott, mert igaza volt, és ezt Vandam sem tagadhatta. – Menjünk végig még egyszer a dolgon – mondta nyájasan. – Azt mondja, hogy a Csa-Csában ismerkedett meg Wolff-fal…

– Nem – vágott a szavába a nő. – Nem vagyok hajlandó még egyszer végigmenni semmin. Együttműködök magával, felelek a kérdéseire, de vallatni nem hagyom magam. – Felállt, megfordította a székét, és Vandamnek hátat fordítva ült le.

Vandam egy pillanatig a nő tarkójára bámult. Bizony, annak rendje és módja szerint túljárt az eszén. Vandam dühös volt önmagára, hogy idáig hagyta fajulni a dolgot, de a dühébe némi csodálat is keveredett, olyan ügyesen csinálta a nő, amit csinált. Vandam hirtelen felállt, és elhagyta a helyiséget. Jakes követte.

A folyosón Jakes megkérdezte: – Mi a véleménye, uram?

– El kell engednünk.

Jakes elment, hogy kiadja az utasításokat. Várakozás közben Vandam Szonján gondolkozott. Azon tűnődött, vajon milyen forrásból meríti az erőt, hogy dacoljon vele. Akár igaz a meséje, akár nem, ijedtnek, zavarodottnak, megfélemlítettnek és végső fokon engedékenynek kellett volna lennie. Igaz, hogy a hírneve bizonyos védelmet ad neki; de amikor megfenyegette őt a hírnevével, az nyilván csak hencegés volt,

amellyel azt a bizonytalanságot akarta leplezni, amelyet egy elszigetelt cella kelt rendszerint mindenkiben – főleg a hírességekben, akiket az ismerős, csillogó világból való hirtelen kiközösítés még jobban elgondolkoztat, mint máskor, hogy vajon az a csillogó világ tényleg valóságos-e.

Mi ad erőt Szonjának? Vandam gondolatban végigment a beszélgetésükön. A kérdés, amelyiknél a nő megmakacsolta magát, az életkorára vonatkozó kérdés volt. Nyilvánvaló, hogy a tehetsége képessé teszi rá, hogy azon a koron túl is színpadon maradjon, amikor az átlagos táncosnők visszavonulnak, de lehet, hogy azért az évek múlásától mégis fél. Ez azonban nem magyarázat. Egyébként nyugodt volt, érzéketlen és kifejezéstelen, kivéve, amikor az ő sebén nevetett. Aztán a végén megengedte ugyan magának, hogy kirobbanjon, de még akkor is ura volt a dühének, nem vesztette el a fejét. Vandam maga elé idézte az arcát, amikor úgy kikelt ellene. Mit látott rajta? Nemcsak dühöt. Nem is félelmet.

Aztán rájött. Gyűlöletet látott rajta.

Szonja gyűlöli őt. Pedig ő semmi Szonja szemében, semmi, csak egy angol tiszt. Tehát az angolokat gyűlöli. És ez a gyűlölet ad erőt neki.

Vandam hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Nehézkesen leült a folyosón egy padra. Honnan merítsen *ő* erőt? Könnyű erősnek lenni, ha az ember őrült, és Szonja gyűlöletében mintha tényleg volna egy árnyalatnyi őrültség. De neki nincs ilyen erőforrása. Nyugodtan, racionálisan fontolóra vette, mi forog kockán. Elképzelte, hogy a nácik bevonulnak Kairóba; elképzelte a Gestapót az utcákon; elképzelte a koncentrációs táborokba terelt zsidókat; a rádióban a fasiszta propagandát...

Az olyan emberek, mint Szonja, rágondolnak a brit uralom alatt álló Egyiptomra, és úgy érzik, mintha a nácik máris megérkeztek volna. Ez ugyan nem igaz, de ha az ember csak egy pillanatig is megpróbálja Szonja szemével nézni a briteket, van benne bizonyos ésszerűség: a nácik azt mondják, hogy a zsidók nem emberek, a britek meg azt, hogy a feketék olyanok, mint a gyerekek; Németországban nincs sajtószabadság, de Egyiptomban sincs; és a briteknek éppúgy megvan a politikai rendőrségük, mint a németeknek. A háború

előtt Vandam nemegyszer hallotta, hogy a tiszti kantinban őszintén helyeslik Hitler politikáját; szeretni ugyan nem szerették Hitlert, de nem azért, mert fasiszta, hanem azért, mert csak káplár volt a hadseregben és szobafestő a civil életben. Vadállatok mindenütt akadnak, és néha ők jutnak hatalomra, és olyankor harcolni kell ellenük.

Racionálisabb filozófia, mint Szonjáé, de semmit sem ér vele.

Kezdett elmúlni az érzéstelenítő hatása. Éles, átható fájdalom hasított az arcába, égető, mint a tűz. Rájött, hogy a feje is fáj. Remélte, hogy eltart egy ideig, amíg Jakes elintézi Szonja szabadon bocsátását, és ő még egy kicsit tovább ülhet itt a padon.

Billyre gondolt. Nem szerette volna, hogy a fiú hiába várja őt a reggelinél. Talán már nem is fekszem le reggelig, elviszem Billyt az iskolába, aztán hazamegyek, és alszom egyet, gondolta. Milyen lenne Billy élete a nácik alatt? Arra tanítanák, hogy nézze le az arabokat. Jelenlegi tanárai sem túlságosan nagy bámulói az afrikai kultúrának, de legalább Vandam tehet valamit annak érdekében, hogy ráébressze a fiát: azok az emberek, akik *mások,* nem feltétlenül ostobák. Mi történnék a náci tanár óráján, ha a gyerek feltartaná a kezét, és azt mondaná: – Tanár úr, kérem, az én papám azt mondja, hogy egy buta angol semmivel sem okosabb egy buta arabnál.

Elene-re gondolt. Most kitartott nő, de legalább maga választja meg a szeretőit, és ha nem tetszik neki az, amit kívánnak tőle az ágyban, kirúghatja őket. Egy koncentrációs tábor bordélyában erre nem lenne lehetősége... Vandam megborzongott.

Igen. Nem vagyunk csodálatra méltók, különösen a gyarmatainkon nem, de a nácik még rosszabbak, akár tudják ezt az egyiptomiak, akár nem. Érdemes harcolni. Anglia csak lassan halad előre az emberiesség útján, de Németország rohamlépésben halad rajta hátrafelé. Gondolj azokra, akiket szeretsz, és a célok mindjárt világosabbak lesznek.

Ebből meríts erőt. Maradj ébren még egy kicsit. Állj fel.

Felállt.

Jakes visszajött.

Vandam azt mondta: – Ez a nő anglofóbiában szenved.

– Nem értem, uram.

– Szonja. Gyűlöli az angolokat. Nem hiszem, hogy Wolff csak alkalmi ismerőse. Gyerünk.

Együtt léptek ki az épületből. Odakint még mindig sötét volt. Jakes azt mondta: – Uram, ön nagyon fáradt...

– Igen. Nagyon fáradt vagyok. De még mindig világosan gondolkozom. Vigyen a rendőrfőkapitányságra, Jakes.

– Igenis, uram.

A kocsi elindult. Vandam odaadta a cigarettatárcáját meg az öngyújtóját Jakesnek, aki fél kézzel vezetett, amíg rágyújtott Vandam helyett a cigarettára. Vandam bajosan tudott volna rágyújtani: a cigarettát meg tudta ugyan tartani az ajka közt, és le tudta szívni a füstöt, de annyira nem tudta volna megszívni, hogy meggyulladjon. Jakes átadta neki a meggyújtott cigarettát. Vandam azt gondolta: Bárcsak egy martinit is kaphatnék hozzá.

Jakes megállt a kocsival a rendőr-főkapitányság előtt. Vandam azt mondta: – Megkeressük a detektívfőnököt, vagy minek hívják.

– Nem hinném, hogy ilyenkor bent van…

– Én sem. Tudja meg a címét. Majd felébresztjük.

Jakes bement az épületbe. Vandam maga elé bámult a szélvédőn keresztül. Már hajnalodott. A csillagok lassan kialudtak, az égbolt már inkább szürke volt, mint fekete. Csak kevesen voltak az utcán. Látott egy embert, aki két, zöldségfélével megrakott szamarat vezetett, valószínűleg a piacra igyekezett. A müezzinek még nem kántálták el a nap első imáját.

Jakes visszajött. – Gezirában lakik – mondta, mikor sebességbe tette a kocsit és indított.

Vandam elgondolkozott Jakesen. Valaki egyszer azt mondta Vandamnek, hogy Jakesnek félelmetes humorérzéke van. Vandam mindig kedvesnek és jókedvűnek találta, de soha semmi jelét nem vette észre, hogy humorérzéke lenne. Olyan zsarnok volnék, gondolta Vandam, hogy a csoportom tagjai nem mernek egy viccet elsütni a jelenlétemben? Még soha senki sem nevettetett meg.

Csak Elene.

– *Nekem* maga sohase mesél vicceket, Jakes. – Tessék?

– Azt mondják, hogy félelmetes humorérzéke van, nekem mégse mesél soha vicceket.

– Tényleg nem, uram.

– Tudna őszinte lenni egy pillanatra, és megmondaná, hogy miért nem?

Egy kis szünet után Jakes azt mondta: – Ön nem ösztönzi bizalmaskodásra az embert, uram.

Vandam bólintott. Honnan is tudhatnák, hogy mennyire szereti hátravetni a fejét, és harsogva hahotázni? Azt mondta: – Nagyon tapintatosan fogalmazott, Jakes. A téma le van zárva.

Kezd az idegeimre menni a Wolff-ügy, gondolta. Egyszer azon tűnődöm, hogy vajon tényleg nem értek-e a munkámhoz, máskor meg azon, hogy értek-e egyáltalán valamihez. És fáj az arcom.

Átrobogtak a szigetre vezető hídon. Az égbolt palaszürkéből gyöngyházszínűvé változott. Jakes megszólalt: – Szeretném megmondani, uram, ha nem haragszik meg érte, hogy eddigi feletteseim közül önt tartom a legkülönbnek.

– Ó! – Vandam meghökkent. – Jóságos isten. Köszönöm, Jakes. Nagyon köszönöm.

– Nincs mit, uram. Megérkeztünk. Csinos, földszintes kis ház előtt álltak meg a kocsival, gondosan öntözött kert vette körül. Vandam sejtette, hogy a detektívfőnök elég jól megél a megvesztegetésekből, de nem túlságosan jól. Talán elővigyázatos ember. Ez jó jel.

Végigmentek az ösvényen, és megdöngették az ajtót. Néhány perc múlva egy fej jelent meg az egyik ablakban, és arabul mondott valamit.

Jakes elővette a volt törzsőrmesteri hangját. – Katonai felderítés! Nyissa már ki ezt az átkozott ajtót!

Egy perc múlva egy alacsony, jóképű arab nyitott ajtót, még mindig a nadrágszíját igazgatva. Angolul szólalt meg: – Mi van?

Vandam vette át a szót: – Szükségállapot. Bemehetnénk?

– Természetesen. – A detektív félreállt, Vandamék beléptek. Egy kis nappaliba vezette be őket. – Mi történt? – Ijedtnek látszott. Ki nem ijedne meg, gondolta Vandam, ha az éjszaka kellős közepén megdöngetik az ajtaját?...

Vandam azt mondta: – Nincs miért pánikba esni, csak azt szeretnénk, ha megfigyelés alá vennének valakit, méghozzá azonnal.

– Kérem. Üljenek le. – A detektív noteszt meg ceruzát vett elő. – Ki az illető?

– Szonja el-Aram.

– A táncosnő?

– Igen. Azt szeretném, ha napi huszonnégy órán át figyelnék a lakását. Egy *Jihan* nevű bárkaházban lakik *Zamálekben.*

Miközben a detektív felírta az adatokat, Vandam azt kívánta, bárcsak ne az egyiptomi rendőrséget lenne kénytelen felhasználni erre a feladatra. De nem volt más választása: egy afrikai országban lehetetlen volt eleve gyanús, fehér bőrű, angolul beszélő emberekkel figyeltetni valakit.

A detektív megkérdezte: – És mi a bűne?

Neked nem árulom el, gondolta Vandam. Hangosan azt mondta: – Szerintünk bűntársa valakinek, aki hamis font sterlinget hoz forgalomba Kairóban.

– Vagyis azt szeretnék tudni, hogy kik járnak hozzá, visznek-e hozzá valamit, és egyáltalán összejön-e valakivel a hajón.

– Igen. És különösen egy bizonyos férfi érdekel bennünket. A neve Alex Wolff, az az ember, akit az asyuti késes gyilkossággal gyanúsítunk. Nyilván önök is megkapták már a személyleírását.

– Természetesen. Naponként kívánnak jelentést?

– Igen. De ha meglátják Wolffot, azonnal tudni akarom. Napközben a főhadiszálláson elérheti Jakes századost vagy engem. Adja meg az otthoni telefonszámunkat is, Jakes.

– Ismerem azokat a bárkaházakat – mondta a detektív. – A vontatóösvény esténként kedvelt sétahely, különösen a szerelmespárok szeretik.

– Úgy van – mondta, Jakes.

Vandam felhúzott szemöldökkel nézett Jakesre.

A detektív folytatta: – Alkalmas hely talán arra is, hogy egy koldus elüldögéljen ott. Egy koldus nem tűnik fel senkinek. Éjszaka meg... Nos, ott vannak a bokrok. Azokat is kedvelik a szerelmespárok.

Vandam megkérdezte: – Igaz ez, Jakes?

– Igazán nem tudom, uram. – Aztán rájött, hogy ugratják, és elmosolyodott. Odaadta a detektívnek a cédulát, melyre felírta a telefonszámokat.

Egy kisfiú sétált be a szobába pizsamában, a szemét dörzsölgetve. Öt- vagy hatéves lehetett. Álmosan nézett körül, aztán odabújt a detektívhez.

– A fiam – mondta büszkén a detektív.

– Azt hiszem, mi már mehetünk – mondta Vandam. – Hacsak nem akarja, hogy elvigyük valahová a városban.

– Nem, köszönöm, van kocsim. És szeretném felvenni a zakómat meg a nyakkendőmet, és szeretnék megfésülködni is.

– Rendben van, de siessen. – Vandam felállt. Hirtelen elhomályosodott előtte a világ. Mintha szemhéjai önkéntelenül lecsukódtak volna, pedig tudta, hogy nyitva a szeme. Úgy érezte, elveszti az egyensúlyát. Jakes hozzálépett, és megfogta a karját.

Vadamnek lassan kitisztult a látása. – Már jól vagyok – mondta.

– Csúnyán megsebesült – mondta egvüttérzően a detektív.

Az ajtóhoz mentek. A detektív azt mondta: – Uraim, legyenek nyugodtak, magam veszem a kezembe az ügyet. Egy egér sem fog feljutni annak a bárkaháznak a fedélzetére a tudtunk nélkül. – Még mindig a kisfiú vállát fogta, de most áttette a gyereket a bal oldalára, és kinyújtotta a jobb kezét.

– Isten önnel – mondta Vandam. Kezet ráztak. – Igaz is: Vandam őrnagy vagyok.

A detektív kicsit meghajolt. – Én meg Kemel főfelügyelő, a szolgálatára, uram.

14.

Szonja töprengett. Titokban arra számított, hogy Wolffot a bárkaházban találja, amikor hajnalfelé hazaért, de a bárkaház hideg volt és üres. Nem volt tisztában vele, hogy tulajdonképpen mit is érez miatta. Eleinte, amikor letartóztatták, csak dühös volt Wolffra, amiért elszaladt és ott hagyta őt a brit banditák kénye-kedvére. Mivel egyedül volt, nő volt és bizonyos mértékig bűntársa Wolffnak a

kémkedésben, rettegett, hogy vajon mit fognak csinálni vele. Azt gondolta, Wolffnak ott kellett volna maradnia, hogy vigyázzon rá. Aztán rájött, hogy ez nem lett volna okos dolog. Azzal, hogy ott hagyta őt, elterelte róla a gyanút. Ezt nehéz volt tudomásul venni, de okosabbat nem tehetett. Miközben egyedül üldögélt a főhadiszálláson a kopár kis szobában, már nem Wolffra volt dühös, hanem az angolokra.

De dacolt velük, és ők meghátráltak.

Akkor nem volt benne biztos, csak sejtette, hogy a férfi, aki kihallgatja, Vandam őrnagy, de később, amikor szabadon bocsátották, az írnok száján kicsúszott az őrnagy neve. Örült, hogy igazolódott a sejtelme. Ismét elmosolyodott, amikor a groteszk kötésre gondolt Vandam arcán. Nyilván Wolff vágott bele a késével. Meg kellett volna ölnie! Mégis: micsoda éjszaka volt, milyen dicsőséges éjszaka!

Azon tűnődött, hogy hol lehet most Wolff. Nyilván elbújt valahol a városban. Majd előkerül, ha úgy gondolja, hogy tiszta a levegő. Ő, Szonja, pillanatnyilag semmit sem tehet. De nagyon szerette volna, ha Wolff itt lenne vele, és együtt örülnének a diadalnak.

Felvette a hálóingét. Tudta, hogy le kellene feküdnie, de nem érezte magát álmosnak. Talán egy pohár ital segít. Keresett egy üveg skót whiskyt, töltött belőle egy pohárba, és vizet öntött hozzá. Amikor belekóstolt, lépteket hallott a deszkapallón. Gondolkodás nélkül kiszólt: – Ahmed?... – Aztán rájött, hogy a léptek nem az övéi: túlságosan könnyűek és fürgék. Úgy, ahogy volt, hálóingben megállt a létra aljában, kezében a pohárral. Felemelkedett a csapóajtó, és egy arab arc nézett le.

– Szonja?

– Igen...

– Azt hiszem, valaki mást várt. – A férfi lemászott a létrán. Szonja nézte, és azt gondolta: Most mi lesz? A férfi lelépett a létráról, és megállt előtte. Alacsony, jóképű, fürge mozgású férfi volt. Európai öltözéket viselt: fekete nadrágot, kifényesített fekete cipőt és rövid ujjú fehér inget. – Kemel detektív-főfelügyelő vagyok, és megtiszteltetésnek tartom, hogy megismerhetem. – Kezet nyújtott.

Szonja elfordult, a díványhoz sétált és leült. Gondolta, hogy a történtek után dolga lesz a rendőrséggel. Lám, már az

egyiptomiak is bekapcsolódtak az ügybe. Megnyugtatta magát: a végén majd valószínűleg megvesztegetésre kerül sor. Beleszürcsölt az italába., és Kemelre bámult. Végül megkérdezte: – Mit akar?

Kemel kéretlenül leült. – A barátja érdekel, Alex Wolff.

– Nem barátom.

Kemel mintha nem is hallotta volna. – Az angolok két dolgot mondtak nekem Mr. Wolffról. Az egyik az, hogy Asyutban késsel megölt egy katonát. A másik, hogy egy kairói étteremben megpróbált hamis angol bankjegyekkel fizetni. A történet egy kicsit már így is különös. Miért volt Asyutban? Miért ölte meg a katonát? És honnan szerezte a hamis pénzt?

– Nem tudok semmit róla – mondta Szonja, remélve, hogy Wolff nem éppen most jön haza.

– De én tudok – mondta Kemel. – Vannak bizonyos információim, amelyeknek lehet, hogy az angolok is birtokában vannak, de az is lehet, hogy nem. Tudom, hogy kicsoda Alex Wolff. A mostohaapja ügyvéd volt itt, Kairóban. Az anyja meg német. Azt is tudom, hogy Wolff nacionalista. Tudom, hogy magának a szeretője. És tudom, hogy maga is nacionalista.

Szonja fagyos lett. Mozdulatlanul ült, nem nyúlt az italához, csak nézte, hogy a ravasz detektív hogyan sorolja fel az ellene szóló bizonyítékokat. Nem szólt semmit.

Kemel folytatta: – Hol szerezte Wolff a hamis pénzt? Nem Egyiptomban. Nem hinném, hogy Egyiptomban egyetlen nyomdász is képes volna hamis pénzt gyártani, és ha képes volna is, szerintem egyiptomi pénzt hamisítana. A pénz tehát Európából került ide. Mármost Wolff, akit Ahmed Ramhának is ismernek, két évvel ezelőtt diszkréten eltűnt Kairóból. Hová ment? Európába? Aztán visszajött – Asyuton keresztül. Miért? Észrevétlenül akart besurranni az országba. Talán összeállt valamilyen angol pénzhamisító bandával, és most visszatért ide a ráeső nyereséggel. De nem hinném, hogy így van, mert Wolff nem szegény ember, és nem is bűnöző. Szóval rejtélyes dolog.

Tudja, gondolta Szonja. Jóságos isten, *tudja!*

– Mármost a britek megkértek, hogy figyeltessem ezt a bárkaházat, és mondjam meg nekik, kijár ide. Remélik, hogy Wolff ide fog jönni. Ha idejön, letartóztatják, és mindenre

megkapják a feleletet. Hacsak nem oldom meg előbb én a rejtélyt.

Figyelik a bárkát! Wolff soha többé nem jöhet ide. De hát – de hát miért meséli ezt el nekem Kemel? – gondolta Szonja.

– A rejtély kulcsa szerintem Wolff mivoltában rejlik: ő német is meg egyiptomi is. – Kemel felállt, keresztülment a szobán, leült Szonja mellé, és az arcába nézett. – Szerintem 6 is harcol ebben a háborúban. Szerintem Németországért és Egyiptomért harcol. Szerintem a hamis pénz Németországból került ide. Szerintem Wolff kém.

Szonja azt gondolta: De azt nem tudod, hogy hol találod meg. Ezért vagy itt. Kemel mereven nézte. Szonja elfordította a fejét, félt, hogy a detektív esetleg leolvassa a gondolatait az arcáról.

Kemel azt mondta: – Ha Wolff kém, elcsíphetem. Vagy: megmenthetem.

Szonja gyorsan visszanézett rá. – Mit akar ezzel mondani?

– Szeretnék találkozni vele. Titokban.

– De miért?

Kemel elmosolyodott a maga ravaszkás, mindentudó mosolyával. – Szonja, nem maga az egyetlen, aki szeretné, ha Egyiptom felszabadulna. Sokan vagyunk. Szeretnénk látni, hogy az angolokat megverik, és nem vagyunk válogatósak, nekünk mindegy, hogy ki veri meg őket. Szeretnénk együttműködni a németekkel. Szeretnénk fölvenni velük a kapcsolatot. Szeretnénk beszélni Rommellel.

– És gondolja, hogy Ahmed tud ebben segíteni maguknak?

– Ha kém, akkor nyilván megvan a módja, hogyan juttasson el üzeneteket a németekhez.

Szonja agyában kavarogtak a gondolatok. Kemel vádlóból összeesküvő társsá lett – hacsak nem csapda a dolog. Szonja nem tudta, hogy bízhat-e benne vagy sem. És nem volt rá ideje, hogy gondolkozzon rajta. Nem tudta, mit mondjon, így aztán inkább nem mondott semmit.

Kemel szelíden makacskodott. – össze tud hozni vele?

Ilyen dologban Szonja nem dönthetett a pillanat hatása alatt. – Nem – mondta.

– Ne felejtse el, hogy figyelik a bárkaházat – mondta Kemel. – A megfigyelők jelentései előbb hozzám kerülnek, csak azután Vandam őrnagyhoz. Ha van rá esély, csak halvány

esély is, hogy össze tud hozni Wolff-fal, viszonzásul én gondoskodom róla, hogy a Vandamhez kerülő jelentések gondosan cenzúrázva legyenek, vagyis ne tartalmazzanak semmi... kényelmetlent.

Szonja megfeledkezett róla, hogy a bárkaházat figyelik. Ha Wolff visszajön – és nyilván előbb-utóbb visszajön –, a megfigyelők jelenteni fogják, és Vandam megtudja, hacsak Kemel el nem intézi, hogy ne tudja meg. E?, mindent más színben tüntetett fel. Nem volt választása. – összehozom a találkozót – mondta.

– Helyes. – Kemel felállt. – Hívja fel a rendőrkapitányságot, és hagyjon nekem egy üzenetet, hogy Szirhan találkozni szeretne velem. Ha az üzenetet megkapom, kapcsolatba lépek magával, hogy megállapodjunk a dátumban és az időpontban.

– Rendben van,

Kemel a létrához ment. aztán visszajött. – Majdnem elfelejtettem. – Előhúzta a nadrágzsebéből az irattárcáját, és kivett belőle egy kis fényképet. Átnyújtotta Szonjának. Szonja fényképe volt. – Nem dedikálná ezt a feleségemnek? Nagy rajongója önnek, – Átadott neki egy töltőtollal is. – A feleségemnek Hester a neve.

Szonja ráírta a fényképre: “Hesternek, minden jót kívánva, Szonja." Aztán visszaadta a fényképet Kemelnek, és azt gondolta: Ez hihetetlen.

– Nagyon szépen köszönöm. A feleségem odalesz az örömtől.

Hihetetlen.

Szonja azt mondta: – Mihelyt tudok, érintkezésbe lépek magával.

– Köszönöm. – Kezet nyújtott. Szonja ezúttal megszorította a kezét. Kemel fölment a létrán, kilépett a fedélzetre, és becsukta maga után a csapóajtót.

Szonja megnyugodott. Valahogy el kell intéznie a dolgot. Még mindig nem volt teljesen meggyőződve Kemel őszinteségéről; de ha csapda volt a dolog, nem értette, hogy hol van benne a csapda.

Fáradt volt. Kiitta a whiskyt a poharából, aztán a függönyön keresztül bement a hálószobájába. Még mindig a hálóing volt rajta, és fázott. Az ágyhoz lépett, és visszahajtotta rajta a takarókat. Kopogtatást hallott. Egy

pillanatra elállt a szívverése. Gyorsan megfordult, és a hajó másik, a folyó felé eső oldalán lévő kerek ablakra nézett. Egy fejet látott az üveg mögött.

Szonja sikított egyet.

A fej eltűnt.

Szonja rájött, hogy Wolff az.

Felrohant a létrán, ki a fedélzetre. Lenézett a hajó oldalán, és meglátta Wolffot a vízben. Úgy látszott, hogy teljesen meztelen. Felmászott a hajó oldalán, a kerek ablakot használva kapaszkodónak. Szonja lenyúlt, megfogta a karját, és felhúzta a fedélzetre. Wolff egy pillanatig négykézláb maradt, és mindkét irányban végigpillantott a folyóparton, mint egy éber vízipatkány. Aztán gyorsan lemászott a csapóajtón keresztül a hajó belsejébe. Szonja követte.

Wolff ott állt a szőnyegen, csöpögött róla a víz, és didergett. *Tényleg* meztelen volt. Szonja megkérdezte: – Mi történt?

– Eressz nekem fürdővizet – mondta a férfi.

Szonja a hálószobán keresztül bement a fürdőszobába. Ott volt egy kis kád meg egy elektromos vízmelegítő. Kinyitotta a csapot, és egy marok illatos kristályt szórt a vízbe. Wolff beült a kádba, és hagyta, hogy a víz egyre magasabbra emelkedjék körülötte.

– Mi történt? – ismételte meg a kérdést Szonja.

A férfi már nem didergett. – Nem akartam kockáztatni, hogy végigjöjjek a vontatóösvényen, ezért levetkőztem a túlsó parton, és átúsztam. Benéztem, és láttam, hogy itt van nálad az a férfi. Gondolom, ez is rendőr volt.

– Igen.

– Tehát meg kellett várnom a vízben, amíg elmegy.

Szonja nevetett. – Ó, te szegény.

– Ez nem vicc. Úristen, de fáztam! Az a rohadt Abwehr hamis pénzt sózott rám. Ezért megfojtok valakit, ha legközelebb Németországba megyek.

– Miért csinálták?

– Nem tudom, hogy hülyeségből-e vagy álnokságból. Canaris sohasem rajongott Hitlerért. Zárd el a vizet, jó? – Elkezdte lemosni a lábáról a folyó iszapját.

– Akkor ezentúl a saját pénzedet kell használnod – mondta Szonja.

– Csakhogy nem jutok hozzá. Egészen biztos lehetsz benne, hogy a bankot már utasították, hogy abban a pillanatban hívja fel a rendőrséget, mihelyt megjelenek. Alkalomadtán ugyan csekkel is fizethetek, de az is nyomra vezethet. Eladhatnám a részvényeimet, vagy akár a villát is, csakhogy a pénzt megint csak egy bankon keresztül kapnám meg…

Szóval az én pénzemet akarod használni, gondolta Szonja. De nem fogod elkérni: egyszerűen elveszed. De egyelőre nem foglalkozott tovább a gondolattal. Majd később. – Az a detektív figyelteti a bárkaházat. Vandam utasítására.

Wolff elvigyorodott. – Szóval Vandam volt.

– Te vágtál bele?

– Igen, csak nem tudom biztosan, hogy hol. Sötét volt.

– Az arcán. Óriási kötés van rajta.

Wolff hangosan felnevetett. – Bárcsak láthattam volna. – Aztán kijózanodott, és megkérdezte: – Kikérdezett?

– Igen.

– Mit mondtál neki?

– Azt, hogy alig ismerlek.

– Derék lány vagy. – Elismerően nézett Szonjára, és Szonja tudta, hogy elégedett, és egy kicsit meg is van lepve, hogy ő nem vesztette el a fejét. Wolff megkérdezte: – Hitt neked?

– Valószínűleg nem, hiszen ő adott utasítást a hajó megfigyelésére.

Wolff a homlokát ráncolta. – Ez kényelmetlen lesz. Nem úszhatom át a folyót minden egyes alkalommal, amikor haza akarok jönni…

– Ne aggódj – mondta Szonja. – Már elintéztem.

– Elintézted?

Szonja tudta, hogy nem egészen így van, de azért jól hangzott a dolog. – A detektív közülünk való – magyarázta.

– Nacionalista?

– Igen. Használni szeretné a rádiódat.

– Honnan tudja, hogy rádióm van? – Wolff hangjában egy árnyalatnyi fenyegetés volt.

– Tudni nem tudja – mondta nyugodtan Szonja. – De abból, amit az angolok mondtak neki, arra következtet, hogy kém vagy; és feltételezi, hogy egy kémnek megvan a módja rá, hogy érintkezésbe lépjen a németekkel. A nacionalisták üzenetet szeretnének küldeni Rommelnek.

Wolff megrázta a fejét. – Ebbe inkább nem keveredem bele.

Szonja nem hagyhatta, hogy Wolff visszacsinálja az egyezséget, amelyet ő már megkötött. – Már benne vagy – mondta élesen.

– Valószínűleg igazad van – mondta fáradtan Wolff.

Szonja valami különös hatalmat érzett magában. Mintha ő vette volna a kezébe a dolgok irányítását. Jóleső érzés volt.

Wolff azt mondta: – - Egyre jobban szűkül körülöttem a gyűrű. Nem szeretnék még egy olyan meglepetést, amilyen az esti volt. A legszívesebben elhagynám ezt a bárkát, csak nem tudok hová menni. Abdullah tudja, hogy a pénzem nem jó, és szeretne kiszolgáltatni az angoloknak. A szentségit neki.

– Itt biztonságban vagy, ha együttműködsz a detektívvel.

– Nincs más választásom.

Szonja leült a kád szélére, és nézte a férfi meztelen testét. Wolff nem látszott legyőzöttnek, csak kissé sarokba szorítottnak. Az arca barázdás volt a feszültségtől, és a hangjában is érződött egy árnyalatnyi félelem. Szonja sejtette, hogy Wolff most először töpreng azon, hogy ki tud-e tartani, amíg Rommel megérkezik. És – ugyancsak most először – tőle, Szonjától függ. Szüksége van a pénzére, szüksége van a lakására. Az éjszaka is tőle függött, az ő hallgatásától a kihallgatás során, és most – Wolff legalábbis azt hiszi – az menti meg, hogy ő üzletet kötött a nacionalista detektívvel. A hatalmába került Szonjának. A gondolat felizgatta a nőt. Kicsit szívtelennek érezte magát.

Wolff azt mondta: – Nem tudom, elmenjek-e ma este a randevúra azzal a lánnyal, Elene-nel.

– Miért ne mennél? Neki semmi köze az angolokhoz. Egy üzletben csípted fel.

– Lehetséges, Csak biztonságosabbnak erezném, ha lapítanék. Nem tudom.

– Elmész – mondta határozottan Szonja. – Nekem kell a lány.

A férfi összeszűkült szemmel nézett fel rá. Szonja azon tűnődött, hogy Wolff vajon a dolog kimenetelét fontolgatja-e, vagy az ő eddig nem tapasztalt határozottságán csodálkozik. – Rendben van – mondta végül a férfi. – Csak tennem kell néhány óvintézkedést.

Tehát megadta magát. Szonja ismét kipróbálta az erejét vele szemben, és győzött. A. gondolat újult izgalommal töltötte el. Megborzongott.

– Még mindig fázom – mondta Wolff. – Eressz még egy kis forró vizet.

– Nem. – Anélkül hogy levetette volna a hálóingét, Szonja bemászott a kádba. Lovaglóütésben rátelepedett a férfira, szemben vele, a térde nekiszorult a szűk kád oldalának. Felhúzta a köldökéig a hálóing nedves alját. Azt mondta: – Csókolj meg.

A férfi megcsókolta.

Vandam igen jó hangulatban üldögélt az Oázis étteremben Jakes társaságában, a hideg martinit szürcsölgetve. Egész nap aludt, és azzal az érzéssel ébredt fel, hogy törődött ugyan, de ismét harcra kész. Elment a kórházba, ahol dr. Abuthnot azt mondta neki, hogy bolond, amiért fölkelt és mászkál, de szerencsés bolond, mert a sebe gyógyul. Az orvosnő kisebbre és csinosabbra cserélte a kötést az arcán, nem kellett egy méter, feje köré csavart gézzel biztosítani. Most negyed nyolc volt, és néhány perc múlva el fogja kapni Alex Wolffot.

Vandam és Jakes az étterem hátsó részében ült, ahonnan beláthatták az egész helyiséget. A bejárathoz legközelebb eső asztal mellett két tagbaszakadt őrmester ült, és sült csirkét evett – természetesen a hírszerzés költségére. Odakint, az úttest másik oldalán egy jelöletlen kocsi parkolt, benne két civil ruhás tábori csendőrrel, akinek revolver volt a zakója zsebében. A csapda fel volt állítva: már csak a csali hiányzott. Elene minden pillanatban megérkezhetett.

A reggelinél Billy megdöbbent a kötés láttán. Vandam titoktartást fogadtatott a fiúval, aztán elmesélte neki az igazat. – Kénytelen voltam összeverekedni egy német kémmel. Kés volt nála. Elmenekült, de azt hiszem, ma este el fogom kapni. – Ez a biztonsági szabályzat megszegése volt, de egye meg a fene, a fiúnak tudnia kell, miért sebesült meg az apja. Miután meghallgatta a történteket, Billy nem nyugtalankodott többé, csak izgult. Gaafar meg volt illetődve, és a legszívesebben lábujjhegyen járt és suttogva beszélt volna, mintha halott lenne a házban.

Ami Jakest illeti, Vandam látta, hogy előző esti önkéntelenül bizalmas beszélgetésüknek nem lett semmi következménye. A köztük levő kapcsolat ismét formális volt: Jakes tudomásul vette az utasításait, uramnak szólította, és nem nyilvánított kéretlenül véleményt. Ez így is van rendjén, gondolta Vandam: jó kis együttest alkotnak úgy, ahogy vannak, miért kellene bármin is változtatni?

Megnézte a karóráját. Fél nyolc volt. Újabb cigarettára gyújtott. Alex Wolff most már bármelyik pillanatban besétálhatott az ajtón. Vandam biztosra vette, hogy fel fogja ismerni Wolffot – magas, horgas orrú, barna hajú és barna szemű európai, erős, jókötésű férfi –, de nem mozdulhatott addig, amíg be nem jött Elene, és le nem ült Wolff mellé. Aztán Vandam és Jakes már akcióba léphetett. Ha Wolff menekülni próbál, a két őrmester elállja az ajtót, és abban a valószínűtlen esetben, ha sikerülne áttörnie köztük, odakint lelövik a tábori csendőrök.

Fél nyolc múlt öt perccel. Vandam előre örült Wolff kihallgatásának. Az akaratok micsoda párviadala lesz! De Vandam fog győzni, mert minden előny az ő oldalán lesz. Ki fogja tapasztalni Wolffot, megkeresi a gyönge pontjait, és aztán nyomást alkalmaz, amíg a fogoly meg nem törik.

Fél nyolc múlt kilenc perccel. Wolff késett. Persze az is lehetséges, hogy egyáltalán nem jön el. Isten ments! Vandam megborzongott, mikor eszébe jutott, milyen önhitten mondta Bogge-nak: – Azt hiszem, holnap este letartóztatom. – Vandam csoportja pillanatnyilag nagyon rossz hírben állt, és csak Wolff azonnali letartóztatása hozhatta volna jobb hírbe őket. De mi van, ha az előző esti ijedelem után Wolff úgy döntött, hogy lapít egy darabig, akárhol lapít is? De Vandam valahogy érezte, hogy a lapítás nem Wolff stílusa. Remélte, hogy nem az.

Háromnegyed nyolckor kinyílt az étterem ajtaja, és besétált rajta Elene. Vandam hallotta, hogy Jakes halkan füttyein egyet. A lány káprázatosán festett. Tejfölszínű selyemruhát viselt. A ruha egyszerű vonalai karcsú alakjára terelték a figyelmet, a színe meg az anyaga bámulatosán jól illett barna bőréhez. Vandamet hirtelen elfogta a vágy, hogy megsimogassa.

A lány körülnézett az étteremben, nyilván Wolffot kereste, de nem találta. A tekintete találkozott Vandaméval, de habozás nélkül elfordította róla. Hozzálépett a főpincér, és Elene mondott neki valamit. A főpincér az ajtóhoz közel, egy kétszemélyes asztalhoz, ültet e le,

Vandam elkapta az egyik őrmester tekintetét, és a fejével Elene irányába intett. Az őrmester alig észrevehető bólintással jelezte, hogy “tudomásul vette", és megnézte az óráját.

Hol van Wolff?

Vandam cigarettái a gyújtott, és nyugtalankodni kezdett. Tulajdonképpen azt hitte, hogy – úriember lévén – Wolff fog egy kicsit korábban jönni, és Elene fog egy kicsit késni. E szerint a forgatókönyv szerint Wolffot abban a pillanatban kellett volna letartóztatni, amikor Elene leül az asztalához. Nem sikerült, gondolta Vandam, a fene enné meg.

Egy pincér italt vitt Elene-nek. Háromnegyed nyolc volt. Elene Vandam felé nézett, és kecsesen felhúzta egy kicsit a vállát.

Kinyílt az étterem ajtaja. Vandam keze megállt, amikor éppen a szájához akarta emelni a cigarettát, aztán csalódottan folytatta a mozdulatot: csak egy kisfiú jött be. A fiú átadott az egyik pincérnek egy cédulát, aztán kiment.

Vandam elhatározta, hogy rendel még egy italt.

Aztán látta, hogy a pincér odamegy Elene asztalához, és átadja neki a cédulát.

Vandam a homlokát ráncolta. Mi ez? Talán Wolff kér bocsánatot, hogy nem tud eljönni a randevúra? Elene arcára zavart kifejezés ült ki. Vandamre nézett, és ismét felhúzta egy kicsit a vállát.

Vandam fontolóra vette, hogy ne menjen-e oda hozzá, és ne kérdezze-e meg, hogy mi történt. Csakhogy ez tönkretehette volna az egész tervüket, mert mi van, ha Wolff éppen akkor sétál be, amikor Elene Vandammel beszélget? Wolff még az ajtóban sarkon fordulhat és elszaladhat, s csak a két tábori csendőrtől kell megszabadulnia, vagyis hat helyett két embertől.

Vandam odasúgta Jakesnek: – Várjunk.

Elene felvette a retiküljét a mellette levő székről, és felállt. Ismét Vandamre nézett, aztán sarkon fordult. Vandam azt

hitte, talán a női vécébe megy. De nem: az ajtóhoz ment, és kinyitotta.

Vandam és Jakes egyszerre ugrott talpra. Az egyik őrmester is félig felemelkedett, és Vandamre nézett, de Vandam leintette: semmi értelme feltartóztatni Elene-t. Vandam és Jakes keresztülsiettek az éttermen, az ajtó felé.

Amikor elhaladtak az őrmesterek mellett, Vandam odaszólt nekik: – Kövessenek.

Kiléptek az ajtón az utcára. Vandam körülnézett. A fal mellett egy vak koldus ült a földön, repedezett tálkát tartva maga elé, benne néhány piaszterrel. A járdán három részeg katona tántorgott, egyenruhában, egymás vállát átkarolva és valami trágár nótát énekelve. Egy csomó egyiptomi éppen az étterem előtt találkozott össze, és szenvedélyesen rázták egymás kezét. Egy utcai árus olcsó borotvapengét kínált Vandamnek. Néhány yardnyira tőlük Elene éppen beült egy taxiba.

Vandam szaladni kezdett.

A taxi ajtaja becsapódott, és a kocsi elindult.

Az utca másik oldalán a tábori csendőrök kocsija is felbőgött, kilőtt, és – összeütközött egy busszal.

Vandam utolérte a taxit, és felugrott a hágcsójára. A kocsi hirtelen megfarolt. Vandam elvesztette az egyensúlyát, leesett a hágcsóról, és elterült a földön.

Talpra ugrott. Az arca égett a fájdalomtól: nyilván ismét vérezni kezdett, érezte a kötés alatt a ragadós melegséget. Jakes és a két őrmester köréje gyűlt. Az utca másik oldalán a csendőrök a busz sofőrjével vitatkoztak.

A taxi eltűnt.

15.

Elene meg volt ijedve. A tervük nem sikerült. Úgy volt, hogy Wolffot letartóztatják az étteremben, és most itt ül vele egy taxiban, és elszántan mosolyog. Elene mozdulatlanul ült, az agya teljesen üres volt.

– Ki volt az? – kérdezte Wolff még mindig mosolyogva.

Elene nem tudott gondolkozni. Wolffra nézett, aztán elfordította fejét, és megkérdezte: – Kicsoda?

– Az a férfi, aki utánunk szaladt. Felugrott a hágcsóra. Nem tudtam jól megnézni, de azt hiszem, európai volt. Ki volt az?

Elene leküzdötte a félelmét. *Az William Vandam volt, és le akart téged tartóztatni.* Gyorsan ki kellett találnia valami mesét. Miért követhette valaki öt egy étteremből, és miért próbált bejutni a taxijába? – Az... nem ismerem. Ott volt az étteremben. – Hirtelen sugallatot kapott. – Molesztált. Egyedül voltam. A maga hibája, mert késett.

– Nagyon sajnálom – vágta rá a férfi. Elene önbizalma megnövekedett, miután a férfi ilyen könnyen bevette a meséjét. – És mi miért ültünk taxiba? – kérdezte. – Mit jelent ez? Miért nem vacsoráztunk meg? – Hallotta, hogy nyöszörgő a hangja, és dühös volt miatta.

– Csodálatos ötletem támadt. – A férfi ismét mosolygott, és Elene alig tudta elnyomni a borzongását. – Pikniket rendezünk. Van egy egész kosár élelem a csomagtartóban.

Elene nem tudta, hogy higgyen-e neki. Miért csinálta azt a trükköt az étteremben, miért küld te be azt a fiút az üzenettel, hogy “Jöjjön ki. A. W.", ha nem gyanította a csapdát? Vajon mit fog most csinálni? Elviszi őt a sivatagba, és elvágja a nyakát? Hirtelen erős vágyat érzett, hogy kiugorjon a gyorsuló kocsiból. Behunyta a szemét, és kényszerítette magát, hogy gondolkozzék nyugodtan. Ha a férfi csapdát gyanított, miért jött el egyáltalán? Nem, ennél valami bonyolultabb dologról lehet szó. Úgy látszott, mintha elhitte volna Elene meséjét a hágcsóra ugró férfiról – de Elene nem tudhatta biztosan, hogy mi rejlik a mosolya mögött.

Megkérdezte: – Hová megyünk?

– Néhány mérfölddé! messzebb a várostól, egy olyan helyre a folyóparton, ahonnan láthatjuk a naplementét. Gyönyörű esténk lesz.

– Nem akarok magával menni.

– Mi a baj?

– Alig ismerem.

– Ne butáskodjon. A sofőr egész idő alatt velünk lesz, és én úriember vagyok.

– A legszívesebben kiszállnék a kocsiból.

– Nagyon kérem, ne tegye. – Könnyedén megérintette Elene karját. – Van egy kis füstölt lazacom, hideg csirkém és egy üveg pezsgőm is. Nagyon unom már az éttermeket.

Elene fontolóra vette a dolgot. Most még szabadulhatna a férfitól, és biztonságban lenne – és soha többé nem látná viszont. Ez volt az, amire vágyott: hogy örökre megszabaduljon tőle, Csakhogy én vagyok Vandam egyetlen reménysége, gondolta. De mit törődöm én Vandammel? Akkor lennék boldog, ha őt se látnám viszont többé soha, és visszatérne a régi, békés életem…

A régi élete.

Rájött, hogy igenis *törődik* Vandammel; annyira legalábbis törődik, hogy még a gondolatot is gyűlöli, hogy cserbenhagyja. Wolff mellett *kell* maradnia, barátkoznia kell vele, el kell érnie, hogy újabb randevút adjon neki, meg kell próbálnia rájönni, hogy hol lakik.

Ösztönösen megszólalt: – Menjünk a lakására.

Wolff felhúzta a szemöldökét. – Nagyon hirtelen megváltozott a hangulata.

Elene rájött, hogy baklövést követeti el. – Zavarban vagyok – mondta, – Nagyon meglepett. Mért nem kérdezte meg előbb a véleményemet?

– Csak egy órával ezelőtt támadt az ötletem. Arra nem is gondoltam, hogy megijesztheti magát.

Elene rájött, hogy akarata ellenére sikerült megjátszania a zavart lány szerepét. Elhatározta, hogy nem játssza túl. – Na jó – mondta. Igyekezett megnyugodni,

Wolff figyelmesen tanulmányozta a lányt, Azt mondta: – Maga nem is olyan sebezhető, mini amilyennek látszik, igaz?

– Nem tudom.

– Emlékszem, mit mondott Arisztopulosznak aznap, amikor először láttam magát az üzletben.

Elene is emlékezett: megfenyegette Mikiszt, hogy levágja a farkát, ha még egyszer hozzányúl. El kellett volna pirulnia, de készakarva nem tudott elpirulni. – Nagyon mérges voltam – mondta.

Wolff kuncogott. – Hallottam a hangján – mondta. – Próbálja meg nem elfelejteni, hogy én nem Arisztopulosz vagyok.

A lány erőtlenül rámosolygott. – Oké.

Wolff a sofőrre fordította a figyelmét. Már kijutottak a városból, és Wolff irányítgatni kezdte a sofőrt. Elene azon csodálkozott, honnan keríthette elő ezt a taxit: egyiptomi

mértékkel mérve fényűző volt. Valamilyen amerikai kocsi volt, nagy, puha ülésekkel, tágas volt belül, és csak néhány évesnek látszott.

Keresztülhaladtak egy egész sor falun, aztán rátértek egy félig kész útra. Aztán a kocsi egy kanyargós ösvényen felkapaszkodott egy kis dombra, és odafenn megállt egy kis sziklás platón. Közvetlenül alattuk hömpölygött a folyó, a túlsó partján Elene láthatta a gondosan megművelt földeket, amelyek a messzeségbe nyúltak, amíg a barnás sivatag peremének éles vonalával nem találkoztak.

Wolff megkérdezte: – Hát nem gyönyörű hely?

Elene kénytelen volt elismerni. Fecskeraj röppent fel a folyó túlsó partjáról, önkéntelenül követte a tekintetével, és látta, hogy az esti felhők széle már kezd rózsaszínű lenni. Egy fiatal lány sétált el a folyótól, óriási vizeskorsóval a fején. Egy magányos felukka vitorlázott ár ellen, a könnyű szellő hajtotta.

A sofőr kiszállt a kocsiból, és elsétált vagy ötvenyardnyira. Leült, tüntetőleg hátat fordított nekik, cigarettára gyújtott, újságot vett elő, és olvasni kezdett.

Wolff kivette a csomagtartóból a piknikkosarat, és letette kettejük közé a kocsi padlójára. Miközben elkezdte kiszedni belőle az elemózsiát, Elene megkérdezte: – Hogyan fedezte fel ezt a helyet?

– Az anyám szokott idehozni, amikor még gyerek voltam. – Átnyújtott Elene-nek egy pohár pezsgőt. – Miután az apám meghalt, anyám férjhez ment egy egyiptomihoz. Néha nyomasztónak találta a muzulmán háztartást, és olyankor kihozott ide egy garrin, és mesélt nekem... Európáról meg mindenféléről.

– És maga ilyenkor jól érezte magát?

A férfi tétovázott. – Sajnos anyámnak megvolt az a szokása, hogy mindig mindent elrontott. Mindig elrontotta valamivel az örömömet. Olyanokat szokott mondani, hogy: “Nagyon önző vagy, éppen olyan, mint az apád." Akkoriban én jobban szerettem az arab családomat. A mostohafivéreim rosszak voltak, és senki se próbálta megfékezni őket. Narancsot loptunk mások kertjéből, kővel dobáltuk meg a lovakat, hogy megbokrosodjanak, és kilyukasztottuk a biciklik gumiját... Csak anyám törődött velünk, de ő is csak annyit tehetett,

hogy figyelmeztetett: egyszer majd megkapjuk a csínyeinkért a büntetésünket. Folyton azt mondta: “Egy szép napon úgyis elkapnak, Alex!"

Az asszonynak igaza volt, gondolta Elene, Alexet egy szép napon el fogják kapni.

Kezdett megnyugodni. Azon tűnődött, vajon Wolffnál van-e a kés, amelyet Asyutban használt, és ettől ismét izgatott lett. A helyzet azonban olyan hétköznapi volt – egy jóképű férfi kirándult a folyópartra egy lánnyal –, hogy egy pillanatra el is felejtette, mit akar a férfitól.

Megszólalt: – Most hol lakik?

– A házam a... A házamat kisajátították az angolok. A barátaimnál lakom. – Porcelántányéron a lány kezébe nyomott egy darab füstölt lazacot, aztán konyhakéssel kettőbe vágott egy citromot. Elene elnézte a férfi ügyes kezét. Kíváncsi volt, vajon mit akarhat tőle, hogy ilyen nagyon igyekszik kedveskedni neki.

Vandam le volt sújtva. Fájt az arca, és sértve érezte a büszkeségét. A nagy letartóztatásból nem lett semmi. Hiába volt profi, kudarcot vallott, hagyta, hogy Alex Wolff túljárjon az eszén, és veszedelmes helyzetbe juttatta Elene-t.

Otthon ült, új kötéssel az arcán, és gint ivott, hogy enyhítse fájdalmát. Wolff átkozottul *egyszerűen* járt túl az eszén. Vandam egészen biztos volt benne, hogy a kémnek sejtelme sem volt a csapdáról – különben egyáltalán nem jelent volna meg. Nem, Wolff csak óvintézkedéseket tett; és az óvintézkedések remekül beváltak.

Jó leírásuk volt a taxiról. Különleges kocsi volt, egészen új, és Jakes leolvasta a rendszámtábláját. A városban már minden rendőr és tábori csendőr ezt a taxit kereste, és parancsot kaptak, hogy állítsák meg, mihelyt meglátják, és tartóztassák le a benne ülőket. Előbb-utóbb nyilván meg is fogják találni, de Vandam biztosra vette, hogy akkor már késő lesz. Mindenesetre a telefon mellett ült.

Vajon mit csinál most Elene? Lehet, hogy egy gyertyafénye étteremben ül, pezsgőt iszik, és nagyokat nevet Wolff viccein. Vandam maga elé képzete a lányt a tejfölszínű ruhában, pohárral a kezében, arcán különös, kaján mosolyával, azzal az

ígéretes mosollyal. Vandam megnézte az óráját. Talán már be is fejezték a vacsorát. Vajon mit fognak csinálni vacsora után? Lehet, hogy amit ilyenkor szokás: elmennek, és megnézik holdfénynél a piramisokat, a fekete égboltot, a csillagokat, a végtelen, lapos sivatagot és a fáraók sírjainak tisztán kirajzolódó háromszögeit. A környék nyilván elhagyatott lesz, legfeljebb még néhány szerelmespár sétál arrafelé. Lehet, hogy meg is másznak néhány szintet, a férfi ugrik fel elsőnek, aztán lenyúl, maga után húzza a lányt; de a lány hamarosan kifárad, a haja és a ruhája kicsit zilált lesz, és azt fogja mondani, hogy a cipője nem hegymászásra való; ezért aztán szépen letelepszenek a nagy kövekre, amelyek még melegek a naptól, és miközben a csillagokat nézik, élvezik az enyhe éjszakai levegőt. Amikor majd visszasétálnak a taxihoz, a lány nyilván borzongani fog ujjatlan estélyi ruhájában, és a férfi valószínűleg átkarolja a vállát, hogy felmelegítse. Vajon meg is fogja csókolni a lányt a taxiban? Nem, ahhoz már túl idős. Ha ő udvarol egyáltalán, nyilván valamilyen mesterkéltebb módon csinálja. Vajon mit fog javasolni, kinek a lakására menjenek, az övére vagy a lányéra? Vandam nem tudta, hogy melyikben reménykedjen. Ha a férfi lakására mennek, Elene reggel nyilván jelenteni fogja, és Vandamnek módjában lesz letartóztatni Wolffot a lakásán, a rádiójával és a kódkönyvével együtt. Talán még egyebet is talál a lakáson. A feladata szempontjából ez volna a jobbik eset – csakhogy ez azt jelentené, hogy Elene Wolff-fal tölt egy éjszakát, és ez a gondolat a kelleténél jobban dühítette Vandamet. Ha viszont a lány lakására mennek, ahol Jakes tíz rendőrrel és három kocsival várakozik, elkapják Wolffot, mielőtt még alkalma lenne...

Vandam felállt, és járkálni kezdett a szobában. Szórakozottan kezébe vette *A Manderley-ház asszonya* című könyvet, azt, amelyikről azt hitte, hogy Wolff a kódja alapjának használja. Elolvasta az első mondatot: “Az éjszaka álmomban megint Manderleyben jártam." Letette a könyvet, aztán ismét a kezébe vette, kinyitotta, és olvasni kezdte. A sebezhető, elnyomott lány története jólesően elterelte a figyelmét a saját gondjairól. Amikor rájött, hogy a lány férjhez fog menni az elbűvölő, nála idősebb özvegy férfihoz, és hogy a házasságot meg fogja rontani a férfi első feleségének kísérlete, becsukta

a könyvet, és ismét letette. Mekkora a korkülönbség közte és Elene közt? Őt vajon meddig kísértené Angela? Angela is dermesztőén tökéletes volt; Elene fiatal, impulzív, és szabadulni szeretne abból az életből, amelyet folytat. Az ilyen gondolatok csak dühítették Vandamot, mert ő nem akarta feleségül venni Elene-t. Cigarettára gyújtott. Mért múlik ilyen lassan az idő? Mért nem cseng már a telefon? Hogy engedhette meg, hogy Wolff két nap alatt kétszer is kicsússzon a kezéből? Hol van Elene?

Hol van Elene?

Vandam egyszer már veszedelmes helyzetbe juttatott egy nőt. A másik nagy kudarca után történt, az után, hogy Rasid Ali úgyszólván az orra előtt szökött ki Törökországból. Vandam egy női ügynököt bízott meg, hogy csípje el a német ügynököt, aki ruhát cserélt Alival, és ezzel lehetővé tette, hogy Ali megszökjön. Vandam abban reménykedett, hogy legalább azzal sikerül kárpótolnia magát, hogy elcsípi a németet. De a nőt másnap holtan találták egy szállodai ágyon. Hátborzongató volt a párhuzam.

Semmi értelme nem volt otthon maradnia. Aludni nem tudott, és otthon semmi egyebet sem csinálhatott. Elhatározta, hogy dr. Abuthnot szigorú parancsa ellenére elmegy, és csatlakozik Jakeshez meg a többiekhez. Felvette a köpenyét, feltette az egyensapkáját, kiment a házból, és előhozta a motorbiciklijét a garázsból.

Elene és Wolff egymás mellett álltak, majdnem a szikla peremén, és nézték Kairó távoli lámpáit meg a sötét falvakban a parasztok házainak közelebbi pislákoló fényeit. Elene maga elé képzelt egy keményen dolgozó, szegény és babonás parasztot, aki szalmazsákot fektet a földes padlóra, durva pokrócot csavar maga köré, és a felesége karjában keres vigasztalást. Elene maga mögött hagyta a szegénységet – remélhetőleg örökre –, de néha úgy érezte, hogy a szegénységgel együtt valami mást is maga mögött hagyott, valamit, ami hiányzik neki. Amikor még gyerek volt, Alexandriában sokan kék tenyérlenyomatokat festettek a vörös vályogfalakra, az ilyen tenyérlenyomatok állítólag távol tartották a Gonoszt. Elene nem hitt a tenyérlenyomatok

hatásosságában; de a patkányok ellenére, az éjszakai sikolyok ellenére – amikor az uzsorás verte mind a két feleségét –, a kullancsok ellenére, amelyek mindent elleptek, és a sok csecsemő korai halála ellenére is hitte, hogy *van valami,* ami távol tartja a Gonoszt. Ezt a valamit kereste, amikor hazavitte a férfiakat, ágyba bújt velük, elfogadta az ajándékaikat, a simogatásaikat és a pénzüket, kereste, de sohasem találta meg.

Nem akarta továbbra is ezt csinálni. Túlságosan sok időt pazarolt el az életéből azzal, hogy nem a megfelelő helyen kereste a szerelmet. Különösen Alex Wolff-fal nem akarta csinálni. De többször is elismételte magában: – Ugyan miért ne csinálhatnám meg még egyetlenegyszer? – Ez volt Vandam ridegen tárgyilagos nézőpontja is. De valahányszor arra gondolt, hogy Wolff-fal szeretkezik, mindig maga előtt látta azt az ábrándot, amely az utóbbi néhány héten kísértette, azt az ábrándot, hogy William Vandamet csábítja el. Pontosan *tudta,* hogy Vandam milyen lenne: ártatlan csodálkozással nézne rá, és tágra nyílt szemmel, gyöngéden érne hozzá; amikor erre gondolt, Elene egy pillanatig szinte tehetetlennek érezte magát a vágytól. Azt is tudta, hogy Wolff milyen lenne. Mindentudó, önző, durva és meglephetetlen.

Szó nélkül elfordult az eléje táruló látványtól, és visszaindult a kocsi felé. Ideje volt, hogy Wolff elkezdje az udvarlást. Befejezték a vacsorát: megitták az üveg pezsgőt és a termosz kávét, megették a csirkét és a szőlőt. A férfi most nyilván megérdemelt jutalmát várja. Elene a kocsi hátsó üléséről figyelte a férfit. Wolff még egy pillanatig ott maradt a szikla peremén, aztán a kocsi felé indult, és odaszólt a sofőrnek. Azzal a magabiztos kecsességgel mozgott, amelyet gyakran mintha a magasságuk kölcsönözne a férfiaknak. Vonzó férfi volt, sokkal vonzóbb, mint Elene bármelyik korábbi szeretője, csakhogy Elene félt tőle, és nemcsak amiatt félt, amit tudott róla, nemcsak a múltja, a titkai meg a kése miatt, hanem ösztönösen ismerte a természetét is: valahogy tudta, hogy a férfi kedvessége nem őszinte, hanem mesterkélt, és ha kedves hozzá, csak azért kedves, mert valamire fel akarja használni őt.

Elene-t már éppen elegen felhasználták.

Wolff beült melléje. – Élvezte a pikniket?

Elene nagy erőfeszítéssel próbált derűs lenni. – Igen, nagyon kedves volt Köszönöm.

A kocsi elindult. Wolff most meghívja őt a lakására, vagy hazaviszi az ő, Elene lakására, és kér tőle még egy “búcsúpohár" italt. Találnia kell valamit, valami magától értetődő dolgot, amivel visszautasíthatja. Nevetséges, gondolta Elene: úgy viselkedem, mint egy begyulladt szűz lány. Mit akarok tulajdonképpen? Mr. *Ki*-nek tartogatom magam?

Túlságosan sokáig hallgatott. Pedig vidámnak, szellemesnek és elbájolónak kellene lennie. Beszélgetnie kellene Wolff-fal. – Hallotta a legújabb háborús híreket? – kérdezte, és rögtön, rájött, hogy ez nem éppen a legvidámabb téma.

– Természetesen még mindig a németek győznek – mondta a férfi.

– Miért “természetesen"?

A férfi leereszkedően rámosolygott. – A világ urakra és szolgákra oszlik, Elene. – Úgy beszélt mintha egy iskolás gyereknek magyarázna egyszerű, nyilvánvaló tényeket. Az angolok túlságosan sokáig voltak urak. Elpuhultak, és most másokon a sor.

– És az egyiptomiak – ők urak vagy szolgák? – Elene tudta, hogy be kellene fognia a száját, hogy veszedelmes a talaj a lába alatt, de dühítette a férfi önteltsége.

– A beduinok urak – válaszolta Wolff. – de az átlagos egyiptomi született rabszolga.

Elene azt gondolta: Minden szavát komolyan gondolja. Megborzongott.

Elérték a város peremét. Már elmúlt éjfél, a külvárosok csendesek voltak, de a belvárosban még mindig nagy volt a forgalom. Wolff megkérdezte: – Hol lakik?

Elene megmondta neki. Szóval az ő lakására mennek.

Wolff azt mondta: – A mai estét meg kell ismételnünk.

– Én is szeretném.

Beértek az Abbász negyedbe, és a férfi odaszólt a sofőrnek, hogy álljon meg. Elene kíváncsi volt, hogy mi fog most történni. Wolff feléje fordult, és azt mondta: – Köszönöm magának a szép estét. A viszontlátásra. – És kiszállt a kocsiból.

Elene elképedve bámult. A férfi a sofőr ablakához hajolt, adott neki valamennyi pénzt, és bemondta neki Elene címét. A sofőr bólintott. Wolff rávert a kocsi tetejére, és a sofőr elhajtott. Elene visszanézett, és látta, hogy Wolff integet. Amikor a kocsi kezdett befordulni egy sarkon, Wolff elindult a folyó felé.

Elene azt gondolta: Hát ez meg mi?

Semmi udvarlás, semmi meghívás a lakásai a, semmi búcsúpohár, még csak egy jó éjszakát kívánó csók sem – mire megy ki ez a játék?

Miközben a taxi hazafelé vitte, egész úton ezen gondolkodott. Lehet, hogy Wolff módszere az, hogy megpróbálja kíváncsivá tenni a nőket. De az is lehet, hogy csak különc. De akármi volt is az oka, Elene hálás volt, hogy békén hagyta. Hátradőlt az ülésen, és elengedte magát. Nem volt kénytelen választani, hogy elverje magától a férfit, vagy lefeküdjön-e vele. Hála istennek.

A taxi megállt a ház előtt, ahol lakott. Hirtelen három kocsi robogott elő a semmiből. Az egyik megállt közvetlenül a taxi előtt, a másik szorosan követte, a harmadik meg mellette. Férfialakok bontakoztak ki az árnyékból. A taxi mind a négy ajtaját felrántották, és négy pisztoly csöve szegeződött Elene-re. Felsikoltott.

Aztán valaki bedugta a fejét a kocsiba, és Elene ráismert: Vandam volt az.

– Eltűnt? – kérdezte Vandam.

Elene csak most jött rá, hogy mi történik. – Azt hittem, agyon akarnak lőni – mondta.

– Hol szállt ki?

– Az Abbász negyedben.

– Mikor?

– Öt vagy tíz perce. Kiszállhatok?

Vandam a kezét nyújtotta neki, és a lány kilépett a járdára. Vandam azt mondta: – Sajnálom, hogy megijesztettük.

– Ez az, amit úgy neveznek, hogy eső után köpönyeg.

– Tényleg. – Vandam rendkívül levertnek látszott.

Elene-ben hirtelen feltámadt iránta a rokonszenv. Megérintette a férfi karját. – El sem tudja képzelni, mennyire örülök, hogy látom – mondta.

Vandam furcsa pillantást vetett rá, mintha nem volna biztos benne, hogy higgyen-e neki.

Elene azt mondta: – Miért nem küldi haza az embereit, és jön be hozzám, hogy elbeszélgessünk?

A férfi habozott. – Na jó. – Odafordult egyik emberéhez, egy századoshoz. – Jakes, szeretném, ha kihallgatná a taxisofőrt, hadd lássuk, mit tud kiszedni belőle. Az embereket küldje haza. Körülbelül egy óra múlva találkozunk a főhadiszálláson.

– Igenis, uram.

Elene ment előre. Nagyon jó volt belépni a saját lakjába, len akadni a díványra és lerúgni a cipőjét. A megpróbáltatásnak vége, Wolff elment, és Vandam itt van. Elene azt mondta: – Készítsen magának egy italt.

– Köszönöm, nem kérek.

– Tulajdonképpen mi nem sikerült?

Vandam leült a lánnyal szemközt, és elővette a cigarettatárcáját. – Arra számítottunk, hogy teljesen gyanútlanul besétál a csapdába – csakhogy ő gyanakodott vagy legalábbis óvatos volt, és nem sikerült elkapnunk. Mi történt aztán?

Elene a dívány hátának támasztotta a fejét, behunyta a szemét és néhány szóval beszámolt a piknikről. Kihagyta az azzal kapcsolatos gondolatait, hogy esetleg le kell feküdnie Wolff-fal, és azt sem mondta még Vandamnek, hogy Wolff egész este jóformán alig ért hozzá. Gyorsan beszélt; felejteni akart, nem emlékezni. Miután elmesélte a történteket, azt mondta: – Készítsen nekem egy italt, még akkor is. ha magának nem kell.

Vandam a pohárszékhez lépett. Elene látta rajta, hogy dühös. A kötésre nézett az arcán. Látta az étteremben is, és néhány perccel ezelőtt, amikor megérkezett, szintén látta, de csak most volt alkalma elgondolkozni azon, hogy mi lehet az. Megkérdezte: – Mi történt az arcával?

– Tegnap éjjel majdnem elcsíptük Wolffot.

– Jaj, nem! – Tehát Vandam huszonnégy óra alatt kétszer vallóit kudarcot: nem csoda, hogy olyan levertnek látszik. Szerette volna megvigasztalni, szerette volna átölelni, szerette volna az ölébe fektetni a férfi fejét, és megsimogatni a haját; annyira szerette volna, hogy szinte fájt. Elhatározta –

ösztönösen, ahogy mindig is határozni szokott –, hogy még ma este lefekszik vele.

Vandam odaadta neki az italt. Mégiscsak készített egyet önmagának is. Amikor lehajolt, hogy odaadja a lánynak a poharat, Elene felnyúlt, az ujjai hegyével megérintette az állat, és úgy fordította a férfi fejét, hogy megnézhesse az arcát. Vandam engedte, hogy megnézze, de csak egy pillanatra, aztán elfordította a fejét.

Elene még soha nem látta a férfit ilyen feszültnek. Vandam megint leült a lánnyal szemközt, de csak a szék szélére, egyenes derékkal. Tele volt fojtott indulattal, valami olyasmivel, mint a düh, de mikor Elene a szemébe nézett, nem dühöt látott benne, csak fájdalmat.

Vandam megkérdezte: – Milyennek találta Wolffot?

Elene nem tudta biztosan, hogy a férfi mire gondol. – Vonzónak. Intelligensnek. Veszedelmesnek.

– A külsejét!

– Tiszta a keze, selyem az inge, és a bajusza nem jól áll neki. Tulajdonképpen mire kíváncsi?

Vandam ingerülten megrázta a fejét. – Semmire. Mindenre. – Újabb cigarettára gyújtott.

Elene nem értette a férfi hangulatát. Ő szerette volna, ha Vandam odajön, leül melléje, és azt mondja neki, hogy szép és bátor, és hogy jól csinálta a dolgát; de Elene tudta, hogy semmi értelme ilyesmire kérni. Mégis megkérdezte: – Hogy csináltam?

– Nem tudom – mondta a férfi. – *Mit?*

– Tudja azt maga.

– Tudom. Rendkívül hálás vagyok.

Mosolygott, de a lány tudta, hogy a mosoly nem őszinte. Mi lehet a baja? Volt valami ismerős a férfi dühében, valami, amit rögtön megértett, mikor rájött, hogy mi az. Nem arról volt szó, hogy a férfi úgy érezte, kudarcot vallott. Hanem az iránta tanúsított viselkedéséről, arról, ahogyan beszélt hozzá, arról, ahogy leült vele szemközt, és főleg arról, ahogyan ránézett. Olyan volt az arckifejezése, mintha… mintha utálkozna.

– Azt mondta, hogy újból akar találkozni magával? – kérdezte Vandam.

– Azt.

– Remélem, hogy igaz. – Vandam a tenyerébe fektette az állat. Feszült volt az arca. Kis füstgomolyok szálltak fel a cigarettájából. – Istenemre mondom, nagyon remélem.

– Azt mondta: “A mai estét meg kell ismételnünk." Vagy valami hasonlót – magyarázta Elene.

– Értem. “A mai estét meg kell ismételnünk", mi?

– Valami ilyesmit mondott.

– Maga szerint mit érthetett ezen?

A lány vállat vont. – Egy másik pikniket, egy másik randevút... Az áldóját, William, mi ütött magába?

– Csak kíváncsi vagyok – mondta Vandam. Torz grimasz ült ki az arcára, amilyet Elene még sohasem látott rajta. – Csak tudni szeretném, mit csináltak kettesben azon kívül, hogy ettek és ittak, mit csináltak ott a nagy taxi hátsó ülésén és a folyóparton, hogy mit csinált egész idő alatt a sötétben egy férfi meg egy nő...

– Hallgasson. – Elene behunyta a szemét. Most már mindent értett, mindent tudott. Anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét, azt mondta: – Lefekszem. Remélem, egyedül is kitalál.

Néhány másodperc múlva becsapódott a bejárati ajtó.

Elene az ablakhoz lépett, és lenézett az utcára. Látta, hogy Vandam kilép az épületből és felül a motorbiciklijére. Berúgta a motort, nyaktörő sebességgel végigrobogott az utcán, és az utca végén úgy fordult be a sarkon, mintha versenyezne. Elene nagyon fáradt volt, meg egy kicsit szomorú is, hogy mégiscsak egyedül kell töltenie az éjszakát, de azért nem volt boldogtalan, mert értette a férfi dühét, tudta az okát, és ez reménységgel töltötte el. Amikor Vandam eltűnt a szeme elől, Elene halványan elmosolyodott, és halkan azt mondta: – Azt hiszem, William Vandam, hogy te féltékeny vagy.

16.

Mire Smith őrnagy harmadszor látogatott ebédidőben a bárkaházba, Wolff és Szonja már simán, rutinszerűen végezte a dolgát. Amikor az őrnagy közeledett, Wolff elrejtőzött a szekrényben. Szonja a nappaliban várta az őrnagyot, kezében a pohár itallal, amelyet már előkészített neki. A nappaliban

ültette le, hogy biztosan letegye az aktatáskáját, mielőtt bemenne a hálószobába. Egy-két perc múlva elkezdte csókolgatni a férfit. Akkor már azt tehetett vele, amit csak akart, mert az őrnagyot valósággal megbénította a kéjvágy. Rávette, hogy vesse le a nadrágját, aztán hamarosan bevitte a hálószobába.

Wolff tisztában volt vele, hogy az őrnaggyal még soha életében nem történt ilyesmi, s a rabszolgája marad Szonjának mindaddig, amíg a nő megengedi neki, hogy szeretkezzen vele. Wolff örült: egy kicsit erősebb akaratú férfival nem ment volna ilyen könnyen a dolog.

Mihelyt Wolff meghallotta, hogy az ágy megreccsen, kibújt a szekrényből. Kivette a kulcsot a sortnadrág zsebéből, és kinyitotta a táskát. A notesze meg a ceruzája már ott volt mellette készenlétben.

Smith második látogatása csalódást okozott, és arra késztette Wolffot, hogy eltűnődjön rajta, vajon Smith nem csak egyetlenegyszer jutott-e, haditervek birtokába. Ezúttal azonban ismét aranyat lelt.

Sir Claude Auchinleck tábornok, a közép-keleti főparancsnok átvette Neil Ritchie tábornoktól a 8. hadsereg közvetlen irányítását. Ez, mint a szövetségesek pánikjának a jele, egymagában is jó hírt jelentett Rommelnek. Meg biztató volt Wolff számára is, mert azt jelentette, hogy ezentúl nem a sivatagban készítik el a haditerveket, hanem Kairóban, tehát valószínűbb, hogy Smith hozzájut a másolatokhoz.

A szövetségesek új védelmi vonalba vonultak vissza Mersa Matruhnál, és a Smith aktatáskájában levő legfontosabb papír új állásaik áttekintése volt.

Az új védelmi vonal a tengerparti Matruh falunál kezdődött, és déli irányban benyúlt a sivatagba a Szidi Hamza nevű szakadékig. Matruhban állomásozott a 10. hadtest; aztán következett egy tizenöt mérföld hosszú nehéz aknamező, aztán egy tíz mérföld hosszú könnyebb aknamező, aztán a szakadék, aztán a szakadéktól délre a 13. hadtest.

Fél füllel a hálószobából kiszűrődő zajokat figyelve, Wolff fontolóra vette a felállást. Az ábra eléggé világos volt: a szövetségesek védelmi vonala a két végén erős, a közepén meg gyenge. Rommelnek a szövetségesek szerinti legvalószínűbb hadmozdulatát, amely az lett volna, hogy

megkerüli a vonal déli végét – vagyis egy klasszikus Rommel-féle átkaroló manőver-, még valószínűbbé tette az, hogy Tobrukban a becslések szerint ötszáz tonna üzemanyagot zsákmányolt. Ezt a hadmozdulatot könnyen visszaverhette a 13. hadtest, amely az 1. páncéloshadosztályból és a 2. új-zélandi hadosztályból állt, az utóbbiaz áttekintés erről is beszámolt – kipihenten érkezett Szíriából.

A Wolff által szerzett információ birtokában azonban Rommel az átkaroló manőver helyett megtámadhatta a védelmi vonal gyenge középső részét, aztán az így keletkezett résen úgy zúdulhatott át a hadseregbe, mint a folyó, ha áttöri a gát leggyengébb pontját.

Wolff mosolygott magában. Úgy érezte, főszerepet játszik Németországnak Észak-Afrika meghódításáért folytatott küzdelmében, és ez rendkívüli megelégedésére szolgált.

A hálószobában dugó pukkant.

Wolffot mindig meglepte, hogy Smith milyen gyorsan befejezi a szeretkezést. A dugó pukkanása annak a jele volt, hogy már túl van rajta, és Wolffnak csak néhány perc áll a rendelkezésére, hogy eltüntesse a nyomait, mielőtt Smith kijön a nadrágjáért.

Visszatette a papírokat a táskába, a táskát bezárta, és a kulcsot visszadugta a sortnadrág zsebébe. De utána nem bújt be a szekrénybe – ebből már elege volt. Bedugta a cipőit a nadrágja zsebeibe, és zokniban, lábujjhegyen, nesztelenül fölment a létrán, végigment a fedélzeten, aztán ki a pallón a vontatóösvényre. Ott felhúzta a cipőjét, és elment ebédelni.

Kemel udvariasan kezet rázott, és azt mondta: – Remélem, őrnagy, gyorsan gyógyul a sebe.

– Üljön le – mondta Vandam. – A kötés kellemetlenebb, mint maga a seb. Mi újság?

Kemel leült, keresztbe vetette a lábát, és megigazította fekete nadrágja élét. – Gondoltam, legokosabb, ha magam hozom el a megfigyelésről szóló jelentést, bár tartok tőle, hogy nincs benne semmi érdekes.

Vandam átvette a feléje nyújtott borítékot, és kinyitotta. Egyetlen géppel írt papírlapot tartalmazott. Olvasni kezdte.

Szonja előző este tizenegykor ért haza, feltételezhetőleg a Csa-Csa klubból. Egyedül volt. Másnap délelőtt tíz körül jelent meg a fedélzeten, köntösben. Egy órakor jött a postás. Szonja négykor elment hazulról, és hatkor tért vissza, egy zacskóval a kezében. A zacskón az egyik legdrágább kairói ruhaüzlet neve állt. Ekkor váltotta fel az őrt az éjszakai megfigyelő.

Előző nap egy küldönc hasonló tartalmú jelentést hozott Vandamnek Kemeltől, az első huszonnégy órai megfigyelésről. Ezek szerint Szonja viselkedése két napig teljesen rutinszerű és teljességgel érdektelen volt, és sem Wolff, sem más nem tett látogatást a bárkaházban.

Vandam keserű csalódást érzett.

Kemel azt mondta: – Az embereim teljességgel megbízhatók, és közvetlenül nekem tesznek jelentést.

Vandam morgott egyet, aztán udvariasságból felállt. – Igen, ebben biztos vagyok – mondta. – Köszönöm, hogy idefáradt.

Kemel is felállt. – Nem került fáradságomba – mondta. – Isten önnel. – És elment.

Vandam meg ült, és töprengett. Még egyszer elolvasta Kemel jelentését, mintha a sorok közt esetleg valami nyomot találhatna. Ha Szonja kapcsolatban van Wolff-fal – és Vandam még mindig meg volt győződve róla, hogy kapcsolatban van –, ez a kapcsolat nyilván nem közeli. És ha találkozik valakivel, a találkozókra valahol másutt kerül sor, nem a bárkaházban.

Vandam az ajtóhoz lépett, és kiszólt: – Jakes!

– Igenis, uram!

Vandam ismét leült, Jakes meg bejött. Vandam azt mondta: – Szeretném, ha mától fogva a Csa-Csa klubban töltené az estéit. Tartsa szemmel Szonját, és figyelje meg, kinek az. asztalához ül le a száma után. És vesztegessen meg egy pincért, hogy súgja meg magának, ha valaki bemegy az öltözőjébe.

– Parancsára, utam.

Vandam egy fejbólintással jelezte, hogy leléphet, de mosolyogva hozzátette: – Engedélyezem, hogy szórakozzon is.

A mosoly hiba volt: fájt. De legalább már nem volt kénytelen meleg vízben feloldott glukózon élni: Gaafar krumplipürét és mártást készített neki, amelyet ki tudott szopni a kanálból, és rágás nélkül le tudott nyelni. Ezen élt, meg ginen. Dr. Abuthnot azt mondta neki, hogy túl sokat iszik

és túl sokat dohányzik, és ő megígérte, hogy mind a kettőt csökkenteni fogja – a háború után. Magában hozzátette: – Miután elkaptam Wolffot.

Ha Szonja nem vezeti őt Wolff nyomára, akkor csakis Elene teheti meg? Vandam restellte, hogy úgy kitört Elene lakásán. De hát dühös volt, hogy kudarcot vallott, és a gondolat, hogy a lány együtt volt Wolff-fal, majd megőrjítette. A viselkedését csakis úgy lehetett jellemezni, hogy gorombaság. Pedig Elene kedves lány, aki az életét kockáztatja, hogy segítsen neki, és az udvariasság a legkevesebb, amivel tartozik neki.

Wolff azt mondta, hogy ismét találkozni akar Elene-nel. Vandam remélte, hogy Wolff hamarosan érintkezésbe lép a lánnyal. Még mindig éktelenül dühítette a gondolat, hogy Elene meg Wolff ismét kettesben lesznek, de most, miután kiderült, hogy a bárkaházzal zsákutcába jutott, Elene maradt az egyetlen reménye. Ült az íróasztalánál, várta, hogy megszólaljon a telefon, és rettegett attól, amit a legjobban kívánt.

Elene késő délután vásárolni indult. A lakását már börtönnek érezte, miután szinte egész nap fel-alá járkált benne, és képtelen volt bármire koncentrálni, hol szerencsétlennek, hol meg boldognak érezve magát, így aztán felvett egy vidám, csíkos ruhát, és kilépett a napsütésbe.

Szerette a zöldségpiacot. Élénken nyüzsgött, különösen ilyenkor, a nap végén, amikor az árusok igyekeztek megszabadulni megmaradt áruiktól. Megállt, hogy paradicsomot vásároljon. A férfi, aki kiszolgálta, felkapott egy sérült paradicsomot, és színpadias módon félredobta, mielőtt megtöltötte volna a papírzacskót a sértetlen paradicsomokkal. Elene nevetett, mert tudta, hogy mihelyt ő eltűnik a láthatárról, az árus a sérült paradicsomot vissza fogja hozni, és visszateszi a helyére, hogy a legközelebbi vevőnek újból végigjátszhassa az egész cirkuszt. Egy kicsit alkudozott, de az árus nagyon jól látta, hogy nem szívvel-lélekkel csinálja, és Elene végül is majdnem annyit fizetett, amennyit az árus eredetileg kért.

Tojást is vásárolt, mert elhatározta, hogy omlettet készít vacsorára. Jó dolog volt egy olyan kosarat cipelni, amely tele

van élelemmel, méghozzá többel, mint amennyit egyszerre meg tud enni: a biztonság érzését keltette. Még emlékezett azokra az időkre, amikor nem volt mit vacsoráznia.

Elhagyta a piacot, és elindult ruhakirakatokat nézni. A legtöbb ruháját ösztönszerűen vásárolta. Mindig kigondolta ugyan, hogy milyet szeretne, de ha elindult, hogy megvásárolja, a keresett ruhát sohasem találta meg. Nagyon vágyott rá, hogy egyszer saját varrónője legyen.

Kíváncsi vagyok, gondolta, hogy William Vandam megengedheti-e ezt a feleségének?

Amikor Vandamre gondolt, boldog volt, amíg eszébe nem jutott Wolff.

Tudta, hogy ha akarna, szabadulhatna tőle, egyszerűen úgy, hogy visszautasítja a Wolff-fal való találkozást, nem hajlandó randevúzni vele, nem válaszol az üzeneteire. Nem volt köteles a csali szerepét játszani egy késes gyilkos számára felállított csapdában. Folyton visszatért erre a gondolatra, úgy nyugtalanította, mint egy meglazult fog: Nem vagyok köteles.

Hirtelen elvesztette az érdeklődését a ruhák iránt, és hazaindult. Szerette volna, ha két személy számára készíthetne omlettet, de az egy személy számára készült omlett is olyasmi volt, amiért csak hálás lehetett. Még nem felejtette el, hogy fájt a gyomra, valahányszor vacsora nélkül feküdt le, és reggel arra ébredt, hogy reggelije sincs. A tízéves Elene titokban sokszor eltűnődött azon, hogy vajon meddig tart, amíg éhen hal az ember. Biztos volt benne, hogy Vandamet gyermekkorában nem gyötörték ilyen gondok.

Amikor befordult a kapun, megszólalt egy hang: – Abigail.

Megdermedt a döbbenettől. Egy kísértet hangja volt. Nem mert arra nézni. A hang ismét megszólalt:

– Abigail.

Kényszerítette magát, hogy megforduljon. Egy alak bontakozott ki az árnyékból: egy nyomorúságosán öltözött, csapzott szakállú öreg zsidó, akinek eres lábán abroncsgumi szandál volt…

Elene megszólalt: – Apám.

Apja úgy állt előtte, mintha félne őt megérinteni, csak nézte. Azt mondta: – Még mindig milyen gyönyörű, de már nem szegény...

Elene ösztönösen előrelépett, megcsókolta az arcát, aztán ismét hátralépett. Nem tudta, mit mondjon.

Az apja megszólalt: – Meghalt az apám, a te nagyapád.

Elene megfogta a karját, és fölvezette a lépcsőn. A dolog irreális volt, valószínűtlen, akár egy álom.

A lakásban azt mondta: – Enned kell –, és bevitte az apját a konyhába. Feltett melegedni egy serpenyőt, és nekilátott felütni a tojásokat. Az apjának háttal fordulva kérdezte meg:Hogy találtál meg?

– Mindig tudtam, hogy hol vagy – mondta az apja. – A barátnőd, Esme írni szokott az apjának, akivel néha találkozom.

Esme inkább csak ismerőse volt, nem a barátnője, de Elene két-három havonként valóban összefutott vele. Esme sohasem árulta el neki, hogy írni szokott a családjának. – Nem akartam, hogy arra kérj, hogy menjek haza – mondta Elene.

– Ugyan mit mondhattam volna neked? “Gyere haza, mert kötelességed, hogy éhen halj a családoddal együtt." Ezt nem mondhattam. De mindig tudtam, hogy hol vagy.

A lány paradicsomot vágott az omlettbe. – Azt mondtad volna, hogy még mindig jobb éhen halni, mint erkölcstelenül élni.

– Igen, azt mondtam volna. És nem lett volna igazam?

Elene megfordult, és ránézett. A glaukóma, amelynek következtében apja a bal szemére már évekkel ezelőtt elvesztette a látását, már kezdett átterjedni a jobb szemére is. Elene számítása szerint az apja ötvenöt éves volt, de hetvennek látszott. – Nem. Nem lett volna igazad – mondta. – Még mindig jobb élni.

– Lehetséges.

Úgy látszik, észrevette a lány arcán a meglepődést, mert megmagyarázta: – Már nem vagyok olyan biztos az ilyesmiben, mint voltam. Kezdek öregedni.

Elene kettőbe vágta az omlettet, és rátette két tányérra. Kenyeret is tett az asztalra. Apja megmosta a kezét, aztán megáldotta a kenyeret: – Áldd meg, ó, Urunk és Istenünk, a világmindenség királya... – Elene meglepődött, hogy az imádság nem hozza őt dühbe. Magányos életének legsötétebb pillanataiban gyakran szidta és átkozta az apját meg a vallását, amely ide juttatta. Annak idején megpróbált

közömbös s talán egy kicsit megvető magatartást tanúsítani apja iránt, de igazában sohasem sikerült neki. Most, mikor elnézte, hogyan imádkozik, azt gondolta: Mit csináljak, ha az az ember, akit gyűlölök, megjelenik a küszöbömön? Megcsókolom az arcát, beinvitálom, és vacsorát adok neki.

Elkezdtek enni. Az apja nagyon éhes lehetett, mert csak úgy falta az ételt. Elene kíváncsi volt, hogy vajon miért jött. Csak azért, hogy elmondja neki, hogy meghalt a nagyapja? Nem. Lehet, hogy azért is, de nyilván valami másról is szó van.

Kérdezősködni kezdett a nővérei felől. Anyjuk halála után mind a négyen szakítottak az apjukkal, ki-ki a maga módján. Ketten Amerikába mentek, egy férjhez ment apja legnagyobb ellenségének a fiához, és a legfiatalabbik, Naomi a menekülés legbiztosabb módját választotta: meghalt. Elene rádöbbent, hogy az apja teljesen magára maradt.

Az apja megkérdezte tőle, hogy mit csinál. Elene elhatározta, hogy megmondja az igazat. – Az angolok megpróbálnak elkapni egy embert, egy németet, akiről azt hiszik, hogy kém. Nekem az a feladatom, hogy összebarátkozzam vele... Én vagyok a csali a csapdában... De... azt hiszem, nem segíthetek nekik többé.

Az apja abbahagyta az evést. – Félsz?

Elene bólintott. – Az illető nagyon veszedelmes. Egy katonát késsel meggyilkolt. Az este... találkoznom kellett volna vele egy étteremben, és az angolok is ott voltak, hogy letartóztassák, de valami nem sikerült, és én az egész estét kettesben töltöttem vele. Nagyon féltem, és amikor vége volt, az angol... – Abbahagyta, és mély lélegzetet vett. – Mindenesetre nem segíthetek nekik többet.

Az apja folytatta az evést. – Szerelmes vagy az angolba?

– Nem zsidó – mondta kihívóan Elene.

– Már rég nincsenek előítéleteim – mondta az apja.

Elene ezt egyszerűen nem tudta elhinni. Hát *semmi* sem maradt volna meg a régi apjából?

Befejezték a vacsorát, és Elene fölállt, hogy főzzön az apjának egy csésze teát. Az apja azt mondta: – Jönnek a németek. Nagyon rossz lesz a zsidóknak. Kivándorlók.

Elene a homlokát- ráncolta. – Hová akarsz menni?

– Jeruzsálembe.

– Hogy akarsz odajutni? A vonatok zsúfolva vannak, kvótát szabtak a zsidók bevándorlásának...

– Gyalog megyek. – Elene rábámult, nem hitte, hogy komolyan gondolja a dolgot, és dühös lett rá. – Ha jól emlékszem, Mózes sohasem ért oda.

– Talán sikerül egy darabon autóstoppal mennem.

– De hát ez őrültség!

– Nem voltam egy kicsit mindig őrült?

– De igen! – kiáltotta Elene. Aztán hirtelen elmúlt a mérge. – Igen, egy kicsit mindig őrült voltál, és én okosabb is lehetnék, mint hogy megpróbáljalak rávenni az elhatározásod megváltoztatására.

– Imádkozni fogok Istenhez, hogy őrizzen meg téged. Neked itt van esélyed – fiatal vagy és szép, és talán nem fogják megtudni, hogy zsidó vagy. De engem, egy haszontalan öregembert, aki héber imákat dünnyög... engem táborba küldenének, ahol egészen biztosan meghalnék. Még mindig jobb élni. Te mondtad az előbb.

Elene megpróbálta rávenni, hogy maradjon nála legalább egy éjszakára, de az apja nem volt hajlandó. Adott neki egy szvettert, egy sálat, neki adta minden készpénzét, ami otthon volt, és megmagyarázta neki, hogy ha vár még egy napot, több pénzt is kivehet a bankból, és vásárolhat neki egy jó kabátot. De az öreg sietett. Elene sírt, felszárította a könnyeit, aztán megint sírt. Amikor az apja elment, kinézett utána az ablakon, és elnézte, hogy megy végig az utcán az öregember, hogyan indul Egyiptomból a vadonba, Izrael gyermekeinek a lábnyomait követve. Azért mégis maradt valami a régi apjából: már nem volt olyan vaskalapos, de vasakarata még mindig a régi volt. Apja eltűnt a tömegben, és Elene otthagyta az ablakot. Amikor arra gondolt, hogy az apja milyen bátor, tudta, hogy ő sem hagyhatja cserben Vandamet.

– Nagyon érdekes lány – mondta Wolff. – Nem tudom egészen kiismerni. – Az ágyon ült, Szonját nézte, hogyan öltözik. – Egy kicsit félős.

Amikor közöltem vele, hogy piknikezni megyünk, nagyon megijedt, azt mondta, hogy alig ismer, mintha gardedám kellett volna neki.

– A te társaságodban kellett is – mondta Szonja.
– És mégis nagyon őszinte és egyenes tud lenni.
– Hozd csak haza. Én majd kiismerem.
– Nem tetszik a dolog. – Wolff a homlokát ráncolta. Hangosan gondolkodott. – Valaki megpróbált beugrani mellénk a taxiba.
– Egy koldus.
– Nem. Európai volt.
– Akkor egy európai koldus. – Szonja abbahagyta a haja kefélését, és Wolffra nézett a tükörben. – Tudod, hogy ez a város tele van őrültekkel. Ide figyelj, ha esetleg meggondoltad volna magad, csak képzeld el, hogyan vonaglik ott azon az ágyon kettőnk között.
Wolff elvigyorodott. Vonzó volt elképzelni, de nem ellenállhatatlanul az: a dolog Szonja ábrándja volt, nem az övé. Neki azt súgta az ösztöne, hogy lapítson, és ne randevúzzon senkivel. Csakhogy Szonja ragaszkodni fog hozzá, és neki még szüksége van Szonjára.
Szonja megszólalt: – És mikor lépjek kapcsolatba Kemellel? Ő már nyilván tudja, hogy itt laksz.
Wolff sóhajtott. Még egy találkozó, amelyen neki kell megjelennie: újabb veszély. Még egy személy, akinek a védelmére szüksége van. – Hívd fel ma este a klubból. Nekem nem sürgős ez a találkozó, de igyekeznünk kell a kedvében járni.
– Oké. – Szonja elkészült, és a taxi már várta. – Te meg randevúzzál Elene-nel. – Kiment.
Wolff rájött, hogy Szonja nincs már annyira a hatalmában, mint volt. A falak, amelyeket azért emelt maga köré, hogy megvédelmezzék, körül is zárják. Megengedheti magának, hogy dacoljon Szonjával? Ha világos és közvetlen volna a veszély, akkor igen. De hát őbenne csak valami bizonytalan idegesség volt, valami ösztönös hajlam arra, hogy lapítson. És Szonja képes olyan őrült lenni, hogy elárulja őt, ha valóban dühbe jön. Kötelessége a kisebb veszélyt választani.
Felállt az ágyról, papírt és ceruzát keresett, aztán nekiült levelet írni Elene-nek.

17.

Az üzenet az azt követő napon érkezett meg, hogy Elene apja elindult Jeruzsálembe. Egy kisfiú kopogtatott az ajtón, egy borítékkal a kezében. Elene borravalót adott neki, és elolvasta a levelet. Rövid volt. “Drága Elene, találkozzunk csütörtökön este nyolckor az Oázis étteremben. Előre örülök neki. Szeretettel: Alex Wolff." Az írásában – nem úgy, mint a beszédében – volt bizonyos németes merevség, de lehet, hogy ezt Elene csak képzelte. Csütörtökön – vagyis holnapután. Nem tudta, hogy ujjongjon-e vagy rettegjen. Az első gondolata az volt, hogy telefonál Vandamnek; aztán habozni kezdett.

Mérhetetlenül kíváncsi volt Vandamre. Nagyon keveset tudott róla. Mit csinál, amikor nem kémekre vadászik? Szokott-e zenét hallgatni, bélyeget gyűjteni, vadkacsára vadászni? Érdekli-e a költészet, az építészet vagy az antik szőnyegek? Milyen az otthona? Kivel él? Milyen színű a pizsamája?

Szerette volna feledtetni a veszekedésüket, és szerette volna látni Vandam lakását. Most ürügye van rá, hogy kapcsolatba lépjen vele, de nem telefonál neki, hanem elmegy a lakására.

Elhatározta, hogy átöltözik, aztán elhatározta, hogy előbb megfürdik, aztán elhatározta, hogy a haját is megmossa. A fürdőkádban ülve azon töprengett, hogy melyik ruháját vegye fel. Visszagondolt azokra az alkalmakra, amikor találkozott Vandammel, és megpróbálta emlékezetébe idézni, hogy milyen ruha volt rajta. Vandam a puffos ujjú, elöl végig gombos halvány rózsaszínű ruhát még nem látta: az jó lesz.

Kicsit beparfümözte magát, aztán felvette a selyem alsóneműjét, amelyet még Johnnie ajándékozott neki, és amelyben nagyon nőiesnek érezte magát. Rövid haja már meg is száradt, mire leült a tükör elé, hogy megfésülködjön. A sötét, finom fürtök csillogtak a mosás után. Elbűvölően nézek ki, gondolta, és csábítóan mosolygott önmagára.

Elhagyta a lakást, magával vitte Wolff levelét. Vandamet bizonyára érdekelni fogja Wolff kézírása. Minden apró részlet érdekli, ami Wolff-fal kapcsolatos, talán mert szemtől szembe még egyszer sem találkozott vele, csak sötétben, vagy csak messziről látta. Wolff kézírása nagyon szép volt, könnyen

olvasható, szinte művészi: Vandam bizonyára levon belőle valamilyen következtetést.

Elindult Garden City felé. Este hét óra volt, Vandam későig dolgozott, tehát nem kellett sietnie. A nap még erősen sütött, és Elene élvezte a melegét a karján meg a lábszárán, miközben ballagott. Egy csoport katona ráfüttyentett, és Elene olyan jó kedvében volt, hogy rájuk mosolygott, mire azok néhány háztömbön keresztül követték, mielőtt betértek volna egy bárba.

Vidámnak és vakmerőnek érezte magát. Milyen jó ötlet volt, hogy elmegy Vandam házába – sokkal jobb, mint egyedül ülni otthon. Elene túlságosan sokat volt egyedül. Az eddigi férfiak számára csak olyankor létezett, amikor idejük volt rá, hogy meglátogassák; és ő ugyanígy érzett velük kapcsolatban. Amikor nem voltak nála, nem volt semmi tennivalója, nem kellett szerepet játszania, nem kellett egyéniségnek lennie. Most ennek vége, a múlttal szakított. Amikor most hívatlanul elment Vandamhez, úgy érezte, mintha álomban járna. Valósággal megszédült tőle.

A házat könnyen megtalálta. Francia gyarmati stílusban épült kis villa volt, csupa oszlop meg magas ablak, a fehér kő szinte vakítóan verte vissza az esti napfényt. Végigsétált a rövid kocsifeljárón, megnyomta a csengőt, és várt az oszlopos előcsarnok árnyékában.

Egy öregedő, kopasz egyiptomi nyitott ajtót.

– Jó estét, madam – mondta. Úgy beszélt, mint egy angol komornyik.

Elene azt mondta: – Vandam őrnaggyal szeretnék beszélni. A nevem Elene Fontana.

– Az őrnagy úr még nem jött haza, madam.

– A szolga habozott.

– Talán megvárhatnám – mondta Elene. – Természetesen, madam. – Félreállt, hogy beengedje. Elene átlépte a küszöböt. Ideges mohósággal nézett körül. Egy hűvös, magas mennyezetű, mozaikpadlós hallban találta magát.

Még mielőtt az egészet megnézhette volna, a szolga megszólalt: – Erre parancsoljon, madam.

– Bevezette a szalonba. – A nevem Gaafar. Kérem, csak hívjon, ha szüksége van valamire.

– Köszönöm, Gaafar.

A szolga kiment. Elene-t elfogta az izgalom, hogy Vandam házában van, egyedül maradt és körülnézhet. A szalonban nagy márványkandalló állt, és rengeteg nagyon angol bútor. Elene valahogy sejtette, hogy a szobát nem maga Vandam rendezte be. Minden nagyon takaros és tiszta volt, és egyáltalán nem volt lelakott. Mit árul el ez a szoba Vandam jelleméről? Alighanem semmit.

Kinyílt az ajtó, és bejött egy kisfiú. Nagyon jóképű volt, barna haja göndör, a bőre sima és gyerekes. Körülbelül tízéves lehetett. Ismerősnek látszott.

A fiú megszólalt: – Hello! A nevem Billy Vandam.

Elene rémülten bámult rá. Egy fiú – Vandamnek fia van! Most már tudta, miért látszott olyan ismerősnek: az apjára hasonlított. Miért nem jutott soha az eszébe, hogy Vandam nős is lehet? Hiszen valószínűtlen volt, hogy egy ilyen bájos, kedves, jóképű, okos férfi ne akadt volna horogra, mikor pedig már a harmincas évei vége felé járt. Milyen bolond is volt, hogy azt hitte magáról, talán ő az első, aki megkívánta Vandamet! Olyan ostobának érezte magát, hogy belepirult.

Kezet fogott Billyvel. – Hogy vagy? – mondta.

– Az én nevem Elene Fontana.

– Sohasem tudjuk, hogy mikor jön haza papa – mondta Billy. – Remélem, nem kell sokáig várakoznia.

Elene még mindig nem nyerte vissza az önuralmát. – Nem baj, ha késik is. Nem érdekes, egy cseppet sem számít...

– Parancsol esetleg egy italt?

A fiú udvarias, akárcsak az apja, és lefegyverzően szertartásos. – Köszönöm, nem kérek – mondta Elene.

– Nekem be kell fejeznem a vacsorámat. Elnézést kérek, hogy magára hagyom.

– Semmi baj...

– Ha szüksége van valamire, csak hívja Gaafart.

– Köszönöm.

A fiú kiment, és Elene lerogyott egy székre. Olyan zavart volt, mintha a saját otthonában talált volna egy ajtót, amely egy olyan szobába vezet, amelyről még nem is tudta, hogy létezik. A márványkandalló párkányán meglátott egy fényképet, és felállt, hogy megnézze. Egy húsz év körüli, hűvös, arisztokratikus külsejű, gyönyörű nő fényképe volt, egy nőé, aki kicsit gőgösen mosolygott. Elene megcsodálta rajta a

ruhát: valami puha, selymes anyag volt, elegáns redőkben omlott le a karcsú alakon. A nő sminkje és frizurája tökéletes volt, szeme meghökkentően ismerős, tiszta, értelmes és világos színű: Elene rájött, hogy Billynek van ilyen szeme. Tehát ez a nő Billy anyja – Vandam felesége. Persze, pontosan az a fajta nő, aki Vandam felesége lehet: gőgös arckifejezésű, klasszikus angol szépség.

Elene úgy érezte, ostoba volt. Hiszen a nők sorba állnak, hogy férjhez mehessenek egy Vandam-féle férfihoz. Vandam meg nem az a fajta férfi, aki egyszerűen elmegy mellettük, csak azért, hogy beleszeressen egy egyiptomi kurtizánba! Elene felsorolta magában mindazt, ami elválasztja őt Vandamtól: a férfi tiszteletre méltó, ő meg rossz hírű; a férfi angol, ő meg egyiptomi; a férfi – valószínűleg – keresztény, ő meg zsidó; a férfi jó családból való, ő meg Alexandria nyomornegyedéből került ki; a férfi majdnem negyvenéves, ő meg huszonhárom... A lista hosszú volt.

A fénykép keretének hátába dugva egy képes újságból kitépett lapot talált. A papír régi volt és elsárgult. És ugyanaz a fénykép volt rajta. Elene látta, hogy a *The Tatler* című magazinból tépték ki. Erről a magazinról már hallott: ezt olvasták Kairóban az ezredesek feleségei, mert közölte a londoni előkelő társaság minden jelentéktelen eseményét: hírt adott a partikról, a bálokról, a jótékony célú ebédekről, a tárlatok megnyitásáról és az angol királyi család cselekedeteiről. Mrs. Vandam fényképe majdnem az egész oldalt elfoglalta, és a kép alatt az állt, hogy Sir Peter és Lady Beresford lánya, Angela eljegyezte magát William Vandammel, a dorseti Gatelyból való Mr. és Mrs. John Vandam fiával. Elene összehajtogatta a kitépett lapot, és visszadugta a keretbe.

Most már teljes képe volt a családról. Csinos angol katonatiszt, hűvös, magabiztos angol feleség, értelmes, bájos fiú, gyönyörű otthon, pénz, rang és boldogság. Minden egyéb csak álom volt.

Körüljárt a szobában, és azon tűnődött, vajon nem tartogat-e még valami meglepetést. A szobát persze Mrs. Vandam rendezte be, tökéletes, bár eléggé verteién ízléssel. A függönyök mintájának a színe összhangban volt a bútorok huzatának a színével és az elegáns, csíkos tapétával. Elene

kíváncsi volt, vajon milyen lehet a hálószobájuk. Sejtette, hogy az is hűvösen ízléses. Az uralkodó szín valószínűleg a kékeszöld, az az árnyalat, amelyet *eau de Nil*-nek neveznek, bár egy cseppet sem hasonlít a Nílus iszapos vizére. Vajon dupla ágyuk van? Valószínűleg. Sohasem fogja megtudni.

Az egyik fal mellett pianínó állt. Kíváncsi volt, vajon ki játszik rajta. Talán Mrs. Vandam ül le eléje esténként, hogy Chopin-dallamokkal töltse meg a szobát, miközben Vandam a szoba másik végében ül a karosszékben, és szeretettel nézi a feleségét. De az is lehet, hogy Vandam kíséri önmagát, miközben erős tenorján romantikus dalokat énekel a feleségének. Vagy talán Billynek van zongoratanára, és a gyerek szokott bizonytalanul skálázni délutánonként a pianínón, miután hazaért az iskolából. Elene átnézte a zongoraszéken felhalmozott kottákat. Chopinnel kapcsolatban igaza volt: valamennyi keringője ott volt a kották közt.

A pianínó tetejéről felvett egy regényt, és kinyitotta. Elolvasta az első mondatot: “Az éjszaka álmomban megint Manderleyben jártam." Az első mondatok kíváncsivá tették, és azon tűnődött, vajon Vandam olvassa-e a könyvet. Talán kölcsönkérhetné tőle: jó volna valami ilyesmit olvasni. Ugyanakkor az volt az érzése, hogy a férfi nem nagyon olvas regényeket. A feleségétől meg nem akarta kölcsönkérni.

Bejött Billy. Elene gyorsan letette a könyvet, és indokolatlan bűntudatot érzett, mintha kíváncsiskodott volna. Billy észrevette a mozdulatát. – Az nem jó könyv – mondta. – Valami buta nőről szól, aki fél a férje házvezetőnőjétől. Nem történik benne semmi.

Elene leült, és Billy is leült szemközt vele. Nyilvánvalóan szórakoztatni akarta Elene-t. Pontosan olyan volt, mint az apja, csak kicsiben, kivéve világosszürke szemét. Elene azt mondta: – Szóval te olvastad?

– *A Manderley-ház asszonyát?* Igen. De nem nagyon tetszett. De azért mindig végigolvasom a könyveket.

– Miket szeretsz olvasni?

– Legjobban a dekcsiket szeretem.

– Dekcsiket?

– A detektívregényeket. Agatha Christie meg Dorothy Sayers minden könyvét elolvastam. De legjobban az

amerikaiakat szeretem: S. S. Van Dine-t és Raymond Chandlert.

– Igazán? – mosolygott Elene. – Én is szeretem a detektívregényeket. Én is mindig azt olvasok.

– Ó! És ki a kedvenc detektívje? Elene elgondolkozott.

– Maigret.

– Róla még sohasem hallottam. Mi az írójának a neve?

– Georges Simenon. Franciául ír, de néhány könyvét már lefordították angolra. Többnyire Párizsban játszódnak. Nagyon... nagyon bonyolultak.

– Kölcsönadna nekem egyet? Itt nagyon nehéz új könyvekhez jutni, az itthon meg az iskolában levő könyveket meg már mind elolvastam. Meg cserélni szoktam a barátaimmal is, de azok, tudja, a gyerekek iskolai szünidőben való kalandjairól szóló könyveket szeretik.

– Rendben van – mondta Elene. – Cseréljünk. Te mit tudsz nekem kölcsönadni? Azt hiszem, amerikai detektívregényt még egyet sem olvastam.

– Majd kölcsönadok egy Chandlert. Tudja, az amerikai detektívregények a legéletszerűbbek. Leszoktam az angol falusi házakról meg az olyan emberekről szóló regényekről, akik valószínűleg egy legyet sem tudnának agyonütni.

Furcsa, gondolta Elene, hogy egy fiú, aki számára egy angol falusi ház a mindennapi élet része lehet, az amerikai magándetektívekről szóló regényeket találja “életszerű"-nek. Habozott egy kicsit, aztán megkérdezte: – A mamád is szokott detektívregényeket olvasni?

Billy azonnal rávágta: – A mamám tavaly meghalt Kréta szigetén.

– Ó! – Elene a szájához kapta a kezét; érezte, hogy a vér kiszalad az arcából. Vandam tehát *nem* nős!

A következő pillanatban már szégyellte, hogy az első gondolata ez volt, és a gyerek iránt érzett részvét csak a második. Azt mondta: – Ó, Billy, milyen szörnyű lehet neked. Bocsáss meg. – A bűnügyi történetekről való könnyed társalgásukba hirtelen betört a halál realitása, és Elene zavarba jött.

– Nem történt semmi – mondta Billy. – Ugyanis háború van.

És már megint olyan volt, mint az apja. Egy darabig, amíg a könyvekről beszélgettek, tele volt kisfiús lelkesedéssel, de

most ismét rajta volt az álarc, annak az álarcnak egy kisebb változata, amelyet az apja viselt: az udvarias, szertartásos, figyelmes házigazda álarca. *Ugyanis háború van:* ezt valaki mástól hallhatta, és mintegy önvédelmül úgy használta, mintha a saját szavai lennének. Elene azon tűnődött, vajon az, hogy a fiú jobban szereti az életszerűbb gyilkosságokat, mint a vidéki házakban történt valószínűtlen gyilkosságokat, nem anyja halálának a következménye-e. A fiú most éppen körülnézett, keresett valamit, talán sugallatot. Egy pillanat, és cigarettával, whiskyvel vagy teával fogja őt kínálni. Elene azt se nagyon tudta, hogy mit lehet mondani egy gyászoló felnőttnek, Billyvel pedig teljesen tehetetlennek érezte magát. Elhatározta, hogy valami másról fog beszélni.

Félszegen megszólalt: – Gondolom, mivel édesapád a főhadiszálláson dolgozik, te több háborús hírt hallasz, mint mi, többiek.

– Én is azt hiszem, de igazában rendszerint nem nagyon értem őket. Ha papa rosszkedvűen jön haza, tudom, hogy megint elvesztettünk egy ütközetet. – Elkezdte rágni a körmét, aztán bedugta mind a két kezét a sortja zsebébe. – Bárcsak már *idősebb* lennék.

– Harcolni szeretnél?

A fiú dühösen nézett rá, mintha azt hinné, hogy Elene gúnyolódik vele. – Én nem az a fajta gyerek vagyok, aki azt hiszi, hogy a háború csak móka, mint a cowboyfilmek.

– Ebben biztos vagyok – dünnyögte Elene.

– Csak arról van szó, hogy félek, hogy a németek *győzni* fognak.

Elene azt gondolta: Ó, Billy, ha tíz évvel idősebb lennél, beléd is szerelmes tudnék lenni. – Talán nem is lenne olyan rossz – mondta. – Ők se szörnyetegek.

A fiú szkeptikus pillantást vetett rá. Okosabb is lehetett volna, mint hogy ilyet mondjon neki, gondolta Elene. A fiú azt mondta: – Csak azt csinálnák velünk, amit mi csináltunk ötven éven keresztül az egyiptomiakkal.

Elene biztos volt benne, hogy ezt is az apjától hallotta.

Billy folytatta: – Csakhogy akkor az egész semmiért történt volna. – Ismét a körmét kezdte rágni, és ezúttal nem is hagyta abba. Elene nagyon szerette volna tudni, hogy mi az, ami semmiért történt volna: anyjának a halála? Az ő egyéni

küzdelme, hogy bátor legyen? A sivatagi háború két éve tartó libikókája? Az európai civilizáció?

– Mindenesetre még nem győztek – mondta erőtlenül.

Billy a kandallópárkányon álló órára nézett. – Kilenckor le kell feküdnöm. – Hirtelen megint gyermek volt.

– Akkor, azt hiszem, okosabb, ha mész is.

– Igen. – A gyerek felállt.

– Benézhetek hozzád néhány perc múlva, hogy jó éjszakát kívánjak?

– Ha tetszik. – A fiú kiment.

Milyen életet élnek ebben a házban? – tűnődött Elene. – A férfi, a fiú meg az öreg szolga él itt együtt, és mindegyiknek megvan a maga gondja. Szoktak-e itt nevetni, kedveskedni, szeretik-e egymást? Szoktak-e néha játszani, énekelgetni és piknikekre járni? A sajátjával összehasonlítva Billy gyermekkora mérhetetlenül szerencsésebb, gondolta Elene, mégis úgy érezte, hogy ez borzasztóan felnőttes ház lehet egy alig serdülő kisfiú számára. Billy felnőttes bölcsessége elbájoló, de látszik, hogy nincs sok vidámságban része az életben. Hirtelen mérhetetlen részvét fogta el az anyátlan gyermek iránt, aki egy idegen seregek által ostromolt idegen országban él.

Elene elhagyta a szalont, és felment az emeletre. Három vagy négy hálószoba lehetett ott, és egy keskeny lépcső vezetett föl a második emeletre, ahol valószínűleg Gaafar szobája volt. Az egyik hálószobának nyitva volt az ajtaja. Elene belépett rajta.

A szoba egyáltalán nem olyan volt, amilyennek egy kisfiú hálószobáját képzelte. Elene nem sokat tudott a kisfiúkról – neki négy nővére volt –, de arra számított, hogy repülőgépmodelleket, összerakós játékokat, játék vasutat, sportfelszereléseket és esetleg egy ócska, kopott Teddy-mackót fog látni. Akkor se lett volna meglepve, ha ruhák hevertek volna a padlón, egy építőkészlet az ágyon és egy pár piszkos futballcipő az íróasztal fényesre dörzsölt lapján. De a szoba majdnem olyan volt, mint egy felnőtt hálószobája. A ruhák gondosan összehajtogatva egy széken hevertek, a sublót teteje üres volt, az iskolakönyvek gondosan egymásra rakva hevertek az íróasztalon, és csak egyetlen játékot lehetett látni: egy kartonból készült tankmodellt. Billy már

ágyban volt, csíkos pizsamája nyakig be volt gombolva, s egy könyv hevert előtte a takarón.

– Tetszik a szobád – mondta kétszínűén Elene. Billy azt mondta: – Szép is.

– Mit olvasol?

– *A görög koporsó rejtélyé*-t.

Elene leült az ágy szélére. – Ne maradj fenn nagyon sokáig.

– Fél tízkor el kell oltanom a villanyt.

Elene hirtelen előrehajolt, és megcsókolta az arcát.

Abban a pillanatban nyílt az ajtó, és lépett be Vandam.

A jelenet családiassága volt olyan meghökkentő: a fiú az ágyban a könyvével, az éjjeliszekrény lámpájának a fénye éppen rá esik, és a nő föléje hajol, hogy jó éjszakát kívánva megcsókolja. Vandam csak állt és bámult, úgy érezte magát, mint aki tudja, hogy álmodik, mégsem képes felébredni. Elene felállt, és azt mondta: – Hello, William.

– Hello, Elene.

– Jó éjszakát, Billy.

– Jó éjszakát, Miss Fontana.

Elene elhaladt Vandam mellett, és elhagyta a szobát. Vandam leült az ágy szélére, abba a mélyedésbe a takarón, ahonnan Elene fölállt. Megkérdezte: – Szórakoztattad a vendégünket?

– Igen.

– Derék fiú vagy.

– Tetszik nekem a néni, detektívregényeket olvas. Könyveket fogunk cserélni.

– Nagyszerű. Elkészültél a leckéddel?

– Igen. Francia szavakat kellett tanulni.

– Akarod, hogy kikérdezzelek?

– Nem kell, Gaafar már kikérdezett. Nagyon szép a néni, ugye?

– Igen. Nekem dolgozik – de ez szigorúan titok, úgyhogy...

– Lakat van a számon. Vandam elmosolyodott. – Helyes.

Billy lehalkította a hangját. – Akkor a néni titkosügynök?

Vandam az ajkára tette az ujját. – A falaknak is fülük van.

A fiú gyanakvó képet vágott. – Ugratsz.

Vandam szó nélkül megrázta a fejét.

Billy az mondta: – A kutyafáját!

Vandam felállt. – Fél tízkor villanyt oltani.

– Igenis. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát, Billy. – Vandam kiment. Amikor becsukta az ajtót, eszébe jutott, hogy Elene jó éjszakát kívánó csókja valószínűleg sokkal jobban esett Billynek, mint az apjával való férfias társalgás.

Elene-t a szalonban találta, éppen martinit kevert. Vandam úgy érezte, jobban kellene neheztelnie, mint ahogy neheztel, amiért a lány ennyire otthon érzi magát a házában, de túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy pózoljon. Hálásan belesüppedt egy fotelba, és elfogadta az italt.

Elene megkérdezte: – Nehéz napja volt?

Vandam egész csoportja azokon az új rádióbiztosítási módszereken dolgozott, amelyeket azután vezettek be, miután zsákmányul ejtették a német lehallgatóberendezést a Jézus-dombon, de Vandamnek esze ágában sem volt ezt elárulni Elene-nek. Meg aztán úgy érezte, hogy Elenenek nincs joga a háziasszony szerepét játszani. Megkérdezte: – Mi késztette rá, hogy idejöjjön?

– Randevút kaptam Wolfftól.

– Csodálatos! – Vandam azonnal elfelejtette minden kisebb gondját. – Mikorra?

– Csütörtökre. – Átnyújtotta a férfinak a papírlapot.

Vandam szemügyre vette az üzenetet. Ellentmondást nem tűrő meghívás volt, az írás kiírt és jól olvasható. – Hogy kapta ezt?

– Egy boy hozta a lakásomra.

– Kikérdezte a boy t? Hogy hol és kitől kapta az üzenetet s a többi?

Elene elszontyolodott. – Eszembe sem jutott.

– Nem baj. – Wolff úgyis nyilván óvintézkedéseket tett, a boy nem mondhatott volna semmi értékeset.

– Mit fogunk csinálni? – kérdezte Elene.

– Ugyanazt, amit a múltkor, csak jobban. – Vandam igyekezett, hogy bizakodóbb legyen a hangja, mint amilyen bizakodó ő maga volt. A dolog egyszerű is lehetett volna. A férfi randevút adott a lánynak, tehát csak el kell menni a találkozó helyére, és letartóztatni a férfit, amikor megjelenik. Csakhogy Wolff kiszámíthatatlan. De ezúttal nem fogja

megúszni a taxitrükkel: Vandam körülvéteti az éttermet húszharminc emberrel és egy csomó kocsival, úttorlaszokat állíttat fel, és így tovább. Csakhogy Wolff más trükkel is megpróbálkozhat. Vandam el sem tudta képzelni, hogy mivel – és ez volt a probléma.

Elene mintha csak a gondolataiban olvasott volna, azt mondta: – Nem szeretnék még egy estét kettesben tölteni vele.

– Miért nem?

– Félek tőle.

Vandam bűntudatot érzett – *gondolj Isztambulra!* –, de nem adott kifejezést együttérzésének. – De hát legutóbb nem bántotta magát.

– Nem próbált elcsábítani, így hát nem kellett nemet mondanom. De ha megpróbál, félek, hogy nem fogadja el válaszul a “nem"-et.

– Már megtanultuk a leckét – mondta Vandam színlelt magabiztossággal. – Ezúttal nem követünk el semmilyen baklövést. – Titokban meg volt lepődve a lány elhatározásán, hogy nem fekszik le Wolff-fal. Azt hitte, hogy az ilyesmi semmilyen vonatkozásban sem számít sokat Elene-nek. Tehát rosszul ítélte meg. Az, hogy új megvilágításban látta a lányt, jobb kedvre derítette. Elhatározta, hogy őszinte lesz a lányhoz. – Hadd fogalmazzam meg másképp a dolgot – mondta. – Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni annak a biztosítására, hogy ezúttal ne kövessünk el baklövést.

Bejött Gaafar, és jelentette: – A vacsora tálalva van, uram. – Vandam elmosolyodott: a hölgyvendég tiszteletére Gaafar megint megjátszotta az angol komornyikot.

Vandam megkérdezte Elene-től: – Vacsorázott már?

– Nem.

– Mit kapunk, Gaafar?

– Ön, uram, húslevest, rántottat és joghurtot. De vettem a bátorságot magamnak, hogy Miss Fontana számára disznóhúst süssek.

Elene megkérdezte Vandamtól: – Maga mindig ilyesmiket eszik?

– Nem. Csak mostanában, az arcom miatt. Nem tudok rágni. – Felállt.

Mikor bementek az ebédlőbe, Elene megkérdezte: – Még mindig fáj?

– Csak ha nevetek. De igazán: nem szabad, hogy megfeszüljenek az izmok azon az oldalon, így aztán rászoktam, hogy csak féloldalasán mosolyogjak.

Leültek, és Gaafar felszolgálta a levest.

Elene azt mondta: – Nagyon tetszik a fia.

– Nekem is – mondta Vandam.

– Idősebbnek látszik a koránál.

– Gondolja, hogy az baj?

Elene vállat vont. – Ki tudja?

– Keresztülment néhány dolgon, amin csak felnőtteknek lenne szabad keresztülmenniük.

– Hát igen. – Elene habozott. – Mikor halt meg a felesége?

– Ezerkilencszáznegyvenegy május huszonnyolcadikán este.

– Billy azt mondta, hogy Kréta szigetén történt a dolog.

– Igen. A feleségem a légierőnél dolgozott, titkosírásokat fejtett meg. Átmenetileg éppen Kréta szigetén állomásozott, amikor a németek megszállták a szigetet. Május huszonnyolcadika volt az a nap, amikor az angolok rájöttek, hogy elvesztették az ütközetet, és elhatározták, hogy kiürítik a szigetet. A feleségemet egy eltévedt gránát találta el, és azonnal megölte. Persze mi akkor csak élő embereket próbáltunk kimenteni onnan, nem halottakat, így aztán... Szóval nincs sírja. Se sírköve. Nem maradt utána semmi.

Elene csöndesen megkérdezte: – Még mindig szereti?

– Azt hiszem, örökké szeretni fogom. Azt hiszem, így van ez azokkal, akiket igazán szeret az ember. Akár elmennek, akár meghalnak. Még ha egyszer újból megházasodnék is, Angelát akkor is örökké szeretni fogom.

– Bódogok voltak?

– Hát... – A férfi habozott, nem akaródzott neki válaszolni, aztán rájött, hogy a habozás is válasz. – A házasságunk nem volt úgynevezett idilli házasság. Én voltam az, aki *rajongtam* érte... Angela csak szeretett.

– Gondolja, hogy megnősül még egyszer?

– Hát, nem tudom. A kairói angolok folyton ajánlgatnak nekem nőket, akik állítólag pontosan olyanok, mint Angela. –

Vállat vont. Nem tudott felelni a kérdésre. Úgy látszott, hogy Elene megértette, mert elnémult, és enni kezdte a desszertjét.

Később Gaafar kávét vitt be nekik a szalonba. Vandam rendszerint a napnak ebben a szakában szokta elkezdeni komolyan leinni magát, de ma este nem akart berúgni. Ágyba küldte Gaafart, és megitták a kávéjukat. Vandam elszívott egy cigarettát.

Zenére vágyott. Valamikor imádta a muzsikát, de az utóbbi időben kimaradt az életéből. Most, mikor enyhe éjszakai levegő áramlott be a nyitott ablakokon és füst szállt fel a cigarettájából, szeretett volna tiszta, gyönyörködtető hangokat, édes harmóniákat, csodálatos ritmusokat hallani. A pianínóhoz lépett, és ránézett a kottára. Elene némán figyelte. Vandam játszani kezdte a *Für Elise*-t. Felhangzottak a Beethovenre jellemző egyszerű első hangok, aztán a tétova s végül a hömpölygő dallam. Azonnal úgy tudott ismét játszani, mintha sohasem hagyta volna abba. A kezei maguktól tudták, mi a dolguk, és ezt ő mindig csodálatosnak találta.

Amikor a dalnak vége volt, visszatért Elenehez, leült melléje, és megcsókolta az arcát. A lány arca nedves volt a könnyektől. Megszólalt: – William, én tiszta szívből szeretlek.

Suttogtak.

Elene azt mondta: – Szeretem a füledet.

Vandam meg azt: – Még soha senki se csókolta meg.

Elene kuncogott. – Jólesik?

– Igen, igen. – A férfi sóhajtott. – Megengeded?…

– Gombold ki… Itt. Úgy… Óóóó…

– Eloltom a villanyt.

– Ne, látni akarlak…

– Süt a hold. – Kattanás. – Látod? Elég a holdfény.

– Gyere gyorsan vissza…

– Itt vagyok.

– Csókolj meg még egyszer, William.

Egy darabig nem beszéltek. Aztán:

– Ezt az izét levehetem? – kérdezte a férfi.

– Hadd segítsek… tessék.

– Ó! Ó, de szép.

– Örülök, hogy tetszik... Kicsit erősebben... Szopd meg egy kicsit... Ó, istenem...

És valamivel később a lány:

– Most hadd tapogassam meg én a *te* melled. A fene ezekbe a gombokba... Elszakítottam az inged...

– Annyi baj legyen.

– Ó, tudtam, hogy ilyen lesz... Nézd csak.

– Mit nézzek?

– A bőrünket a holdfényben... A tied egészen fehér, én meg majdnem fekete vagyok, nézd...

– Látom.

– Érj hozzám. Simogass meg. Szoríts meg, csípj meg, és kutass végig. Az egész testemen érezni szeretném a kezedet...

– Igen.

– Mindenütt, a kezeddel, ott, igen, különösen ott, ó, tudod te, *pontosan* tudod te, hogy hol...

– Milyen puha vagy...

– Ez olyan, mint egy álom.

– Nem, ez valóság.

– Sohasem akarok felébredni belőle.

– Milyen puha vagy...

– És te milyen erős... Megcsókolhatom?

– Igen, kérlek... Ó... Úristen, de jó érzés... Úristen...

– William?

– Tessék?

– Most, William?

– Ó, igen.

– Vesd le ezt.

– Selyem.

– Tudom. Siess.

– Sietek.

– Oly régóta vágytam erre...

A lány lihegett, a férfi meg olyan hangot adott ki, mintha zokogna, aztán néhány percig csak a lélegzetük hallatszott, de a férfi végül is elkezdett hangosan kiabálni, és a lány a csókjaival fojtotta el a kiáltásait, aztán ő is ugyanazt érezte, a párnába fúrta az arcát, kinyitotta a száját, és belesikoltott a párnába, és a férfi azt hitte, hogy valami baj van, és azt mondta:

– Semmi baj, semmi…

Végül a lány elernyedt, s hunyt szemmel feküdt és verítékezett egy darabig, amíg a légzése ismét normálissá nem vált, aztán fölnézett a férfira, és azt mondta:

– Szóval *így* kellett történnie!

A férfi nevetett, látta, hogy a lány értetlenül ránéz, mire megmagyarázta:

– Én is éppen erre gondoltam.

Erre mind a ketten nevettek, és a férfi azt mondta:

– Sok mindent csináltam azóta, hogy… tudod, mióta… de azt hiszem, nevetni egyszer sem nevettem.

– Úgy örülök, William – mondta a lány. – Ó, milyen nagyon örülök. És milyen boldog vagyok.

18.

Rommel tisztán érezte a tenger illatát. Tobrukban a hőség, a por meg a rengeteg légy éppen olyan rossz volt, mini a sivatagban, de mindezt elviselhetőbbé tette a gyönge szellő, amely időnként magával hozott egy-egy fuvallatnyi sós nedvességet.

Von Mellenthin lépett be a parancsnoki kocsiba a jelentésével. – Jó estét, tábornagy.

Rommel elmosolyodott. A tobruki győzelem után léptették elő, és még nem szokott hozzá új címéhez. – Valami újság van?

– Jelentés érkezett a Kairóban levő kémtől. Azt mondja, hogy a Mersa Matruh-vonal a közepén gyenge.

Rommel átvette a jelentést, és elkezdte olvasni. Amikor azt olvasta, hogy a szövetségesek sejtik, hogy ő a vonal déli végén fog támadással próbálkozni, elmosolyodott: úgy látszik, már kezdik érteni a gondolkodásmódját. Azt mondta: – Szóval az aknamezők ezen a ponton gyengébbek… Csakhogy itt a vonalat két hadoszlop védelmezi. Mi az a hadoszlop?

– Egy új kifejezés, amelyet csak mostanában használnak. Az egyik hadifogoly szerint a hadoszlop egy dandárcsoport, amelyben kétszer annyi a páncélos.

– Akkor nem jelentős erő.

– Nem.

Rommel megveregette a jelentést a mutatóujjával. – Ha ez igaz, akkor áttörhetjük a Mersa Matruh-vonalat, mihelyt odaérünk.

– Természetesen minden tőlem telhetőt megteszek, hogy az elkövetkező egy-két nap folyamán ellenőrizzem a kém jelentését – mondta von Mellenthin. – De legutóbb igaza volt.

A kocsi ajtaja kicsapódott, és Kesselring lépett be.

Rommel meglepődött. – Tábornagy! – kiáltotta. – Azt hittem, ön Szicíliában van.

– Ott voltam – mondta Kesselring. Topogott, hogy leverje mértékre készült csizmájáról a port. – Csak azért repültem ide, hogy beszéljünk. A szentségit neki, Rommel, az előnyomulást abba kell hagynia. A parancs, amelyet kapott, eléggé világos: Tobrukig és nem tovább.

Rommel hátradőlt a vitorlavászon széken. Ezúttal azt remélte előzőleg, hogy nem kell majd vitatkoznia Kesselringgel. – A körülmények megváltoztak – mondta.

– De hát az eredeti parancsot megerősítette az olasz legfelsőbb parancsnokság is – mondta Kesselring –, és mi volt erre az ön reakciója? Megköszönte a “jó tanácsot", és meghívta Basticót, hogy ebédeljen önnel Kairóban!

Semmi sem dühítette jobban Rommelt, mint az olaszoktól kapott parancsok. – Az olaszok még *semmit sem* csináltak ebben a háborúban – mondta dühösen.

– Az most lényegtelen. Az ön által kért légi és tengeri támogatásra most a Málta elleni támadásnál van szükségünk. Miután elfoglaltuk Máltát, a kért támogatás biztosítva lesz, hogy előrenyomulhasson Egyiptomban.

– Egyesek soha semmit nem tanulnak! – mondta Rommel. Nagy erőfeszítéssel halkabbra fogta a hangját. – Ha benyomulhatunk az ellenség állásaiba, akkor be is nyomulunk. Nem vagyok hajlandó tovább csinálni a régi játékot, hogy előrenyomulok, megerősítem az állásaimat, aztán ismét előrenyomulok. Ha támadnak, kitérek a támadás elöl; ha védekező állást foglalnak el, én megkerülöm azt az állást; és ha visszavonulnak, űzőbe veszem őket. Most éppen hanyatt-homlok visszafelé vonulnak, most van alkalom elfoglalni Egyiptomot.

Kesselring nyugodt maradt. – Birtokomban van az ön Mussolinihoz küldött táviratának a másolata. – Elővett a

zsebéből egy papírlapot, és felolvasta. – “A katonák hangulata és morálja, az utánpótlás jelenlegi helyzete, ami annak köszönhető, hogy hadianyagraktárakat foglaltunk el, valamint az ellenség jelenlegi gyengesége megengedi nekünk, hogy tovább üldözzük az ellenséget az egyiptomi térségben." – Összehajtogatta a papírlapot, és von Mellenthinhez fordult. – Hány német tankunk és katonánk van a támadási sávban?

Rommel visszafojtotta a kényszert, hogy ráparancsoljon von Mellenthinre, hogy ne válaszoljon: tudta, hogy ez gyönge pontjuk.

– Hatvan tankunk, tábornagy, és kétezerötszáz katonánk.

– És az olaszoknak?

– Hatezer katonájuk és tizennégy tankjuk.

Kesselring Rommelhez fordult. – És ön összesen hetvennégy tankkal akarja elfoglalni Egyiptomot? Von Mellenthin, a maga becslése szerint milyen erős az ellenség?

– A szövetséges erők számbelileg körülbelül háromszoros fölényben vannak, de...

– Na lám.

Von Mellenthin folytatta: – ...de mi jól el vagyunk látva élelemmel, ruházattal, teher- és páncélautókkal, valamint üzemanyaggal. És a katonák hangulata jobb nem is lehetne.

Rommel megszólalt: – Von Mellenthin, menjen át a híradókocsihoz, és nézze meg, nem érkezett-e valami.

Von Mellenthin a homlokát ráncolta, de Rommel nem adott magyarázatot, így aztán kiment.

Rommel azt mondta: – A szövetségesek Mersa Matruhnál csoportosítják újra erőiket. Arra számítanak, hogy délről kerüljük meg a vonalukat. Csakhogy mi középen fogunk támadni, ahol a leggyöngébbek...

– Ezt meg honnan tudja? – vágott a szavába Kesselring.

– A hírszerzésünk becsléséből.

– És min alapul ez a becslés?

– Elsősorban egy kém jelentésén...

– Úristen! – Kesselring első ízben emelte fel a hangját. – Tankjai nincsenek, de kémje, az van!

– A kémnek legutóbb igaza volt.

Von Mellenthin visszajött.

Kesselring azt mondta: – Nem érdekes. Azért vagyok itt, hogy megerősítsem a Führer parancsát: ne nyomuljon tovább.

Rommel elmosolyodott. – Már elküldtem személyes üzenetemet a Führernek. – Ön?…

– Már én is tábornagy vagyok, közvetlenül fordulhatok Hitlerhez.

– Természetesen.

– Azt hiszem, von Mellenthin már el is hozta a Führer válaszát.

– Igen – mondta von Mellenthin, és felolvasta a papírlapról: – “Az emberre az életben csak egyszer mosolyog a Győzelem Istennője. Előre Kairó felé. Adolf Hitler."

Csend lett.

Kesselring kiment.

19.

Amikor Vandam az irodájába ért, megtudta, hogy Rommel annyira előrenyomult, hogy előző este már csak hatvan mérföldre állt Alexandriától.

Úgy látszott, hogy Rommelt nem lehet megállítani. A Mersa Matruh-vonal úgy tört ketté, mint egy gyufaszál. Délen a 13. hadtest pánikszerűen visszavonult, és északon Mersa Matruh erődje kapitulált. A szövetséges erők ismét visszavonultak – de nyilván most utoljára. Az új védelmi vonal körülbelül harminc mérföldes hosszúságban nyúlt végig a tenger és az áthághatatlan Quattara-szakadék között, és ha ez a védelmi vonal is elesik, a szövetségeseknek nem lesz többé erejük védekezni, Egyiptom Rommelé lesz.

Még ezek a hírek sem lohaszthatták le Vandam jó kedvét. Több mint huszonnégy órája volt már, hogy hajnalban arra ébredt, hogy a szalonja díványán fekszik, Elene-nel a karjában. Azóta is valósággal elárasztotta a szinte kamaszos vidámság. Minden apró kis részletre emlékezett: hogy milyen kicsi és barna volt a lány mellbimbója, milyen volt a bőrének az íze, milyen éles volt a körme, amikor a combjába vájta. Tudta, hogy az irodájában sem egészen a tőle megszokott módon viselkedett. Például mikor visszaadott egy levelet a gépírónőnek, mondván, hogy: – Ebben hét helyesírási hiba van, jó lesz, ha még egyszer legépeli –, jókedvűen rámosolygott a lányra. A lány majdnem leesett a székről.

Vandam Elene-re gondolt, és azt mondta magában: Miért ne? Mi a fenéért ne? És nem volt rá válasz.

Kora délelőtt meglátogatta egy tiszt a Különleges Összekötő Alakulattól. A főhadiszálláson mindenki tudta már, akinek füle volt a hallásra, hogy a Különleges Összekötő Alakulatnak egy tényleg különleges, szupertitkos hírforrása van. Arra vonatkozólag eltértek a vélemények, hogy mennyire jó ez a hírforrás, és az értékelés már csak azért is nehéz volt, mert magával a forrással sohasem beszélhettek. Brown, akinek századosi rangja volt, de nyilvánvalóan nem volt katona, rátámaszkodott az asztal szélére, és a szájában tartott pipa mellől megkérdezte: – Maga még nem kezdte meg az evakuálást, Vandam?

Ezek a fickók a maguk külön világában éltek, tehát semmi értelme sem volt figyelmeztetni Brownt, hogy egy századosnak egy őrnagyot “uramnak" kell szólítani. Vandam megkérdezte: – Micsodát? Az evakuálást? Miért?

– *Mi* megyünk Jeruzsálembe. Vagyis mindenki megy, aki túl sokat tud. Nem kerülhet senki az ellenség kezébe.

– Szóval kezdenek idegeskedni a fejesek. – A dolog valóban logikus volt: Rommel képes volt megtenni napi hatvan mérföldet.

– Óriási zűrzavar lesz a vasútállomáson, majd meglátja. Fél Kairó menekülni próbál, a másik fele meg készülődik a felszabadulásra. Haha!

– Ne mondja el sok embernek, hogy elmennek...

– Nem, nem, dehogy. Csak a tudomására akartam hozni egy apróságot. Mindnyájan tudjuk, hogy Rommelnek kémje van Kairóban.

– Honnan tudják? – kérdezte Vandam.

– Az anyag Londonon keresztül jön, öreg fiú. Tény, hogy a fickót azonosították, mégpedig úgy mint – idézem – a Rasid Ali-ügy hősét. Jelent ez magának valamit?

Vandam megdöbbent. – De még mennyire! – mondta.

– Hát csak ezt akartam mondani. – Brown elhagyta az asztalt.

– Egy pillanat – mondta Vandam. – Ez *minden?*

– Sajnos igen.

– És mi a forrás? Megfejtett sifre vagy ügynöki jelentés?

– Elégedjék meg annyival, hogy a forrás megbízható.

– Maguk mindig ezt mondják.

– Igen. Nos, lehet, hogy nem látjuk egymást egy darabig. Sok szerencsét.

– Köszönöm – dünnyögte dühösen Vandam.

– Agyő! – Brown pöfékelve kiment.

A Rasid Ali-ügy hőse. Hihetetlen volt, hogy Wolff ugyanaz az ember, aki Isztambulban túljárt Vandam eszén. Mégsem volt lehetetlen. Vandamnek eszébe jutott az a furcsa érzés Wolff *stílusával* kapcsolatban: mintha ismerős lett volna. A nőnek, akit Vandam a titokzatos német ügynök után küldött, elvágták a nyakát.

És Vandam most Elene-t küldi ugyanez ellen az ember ellen.

Egy tizedes lépett be, egy paranccsal a kezében. Vandam egyre növekvő hitetlenkedéssel olvasta végig. Valamennyi alakulatnak ki kell szednie az irattárból azokat a papírokat, amelyek veszedelmet jelenthetnek, ha az ellenség kezébe kerülnek, és el kell égetnie őket. Egy hírszerző alakulatnak úgyszólván a teljes irattára veszedelmet jelenthetett, ha az ellenség kezébe kerül. Tehát elégethetjük akár az egész irattárat, a szentségit neki, gondolta Vandam. És hogy fog utána működni az alakulat? Nyilvánvaló, hogy a fejesek szerint az alakulat már nem sokáig fog működni. A dolog persze csak elővigyázatossági intézkedés, de annak nagyon drasztikus. Csak nem pusztítják el sokévi munka eredményeit, hacsak nem gondolják komolyan, hogy a németek valóban elfoglalhatják Egyiptomot?

Ez az összeomlás, gondolta Vandam. Minden összeomlik.

A dolog szinte elképzelhetetlen volt. Vandam három évet áldozott az életéből Egyiptom védelmére. Emberek ezrei haltak meg a sivatagban. És ezek után lehetséges volna, hogy veszítünk? Hogy végül is mindent feladunk, sarkon fordulunk és elszaladunk? Elviselhetetlen volt a gondolat.

Beszólította Jakest, és figyelte, miközben az elolvasta a parancsot. Jakes csak bólintott, mintha számított volna rá. Vandam megkérdezte: – Kicsit drasztikus, nem?

– Majdnem olyan, mint az, ami a sivatagban történik, uram – válaszolta Jakes. – Óriási anyagraktárakat építünk óriási költségen, aztán mikor visszavonulunk, felrobbantjuk őket, hogy ne kerüljenek az ellenség kezére.

Vandam bólintott. – Hát akkor lásson munkához. Próbálja meg, és ne tulajdonítson túl nagy jelentőséget a dolognak, már csak az embereink morálja miatt sem, ugyanis lehetséges, hogy a fejesek feleslegesen gyulladtak be.

– Értem, uram. A hátsó udvaron gyújtsunk máglyát?

– Ott. Keressen egy ócska szemetesvödröt, és lyuggassa ki a fenekét. Biztosítsa, hogy az anyag tisztességesen elégjen.

– Mi legyen az ön irattárával?

– Előbb átnézem.

– Igenis, uram. – Jakes kiment.

Vandam kihúzta az iratszekrénye fiókját, és elkezdte kiválogatni a papírjait. Hányszor gondolta az utóbbi három évben: ezt nem szükséges az emlékezetembe vésnem, bármikor utánanézhetek. Voltak a fiókban nevek és címek, személyekről szóló biztonsági jelentések, részletes kódok, sifrírozva közvetített parancsok, mindenféle feljegyzések és egy külön kis dosszié az Alex Wolffról készült jegyzetekkel. Jakes behozott egy hatalmas kartondobozt, amelynek az volt az oldalára nyomtatva, hogy “Lipton tea", és Vandam elkezdte beledobálni a papírokat, így van ez, ha az ember veszít, gondolta.

A doboz már félig megtelt, amikor Vandam tizedese benyitott, és jelentette: – Smith őrnagy keresi önt, uram.

– Küldje be. – Vandam nem ismert semmiféle Smith őrnagyot.

Az őrnagy alacsony, sovány, negyven év körüli férfi volt, kidülledt kék szemmel és meglehetősen önelégült ábrázattal. Kezet rázott Vandammel: – Sandy Smith vagyok, a titkosszolgálattól.

Vandam megkérdezte: – Mit tehetek a titkosszolgálatért?

– Én afféle összekötő vagyok a titkosszolgálat és a vezérkar között – magyarázta Smith. – ön érdeklődött egy könyv felől, melynek *A Manderley-ház asszonya* a címe…

– Igen.

– A válasz rajtunk keresztül érkezett meg. – Smith elővett egy papírlapot, és meglebegtette Vandam előtt.

Vandam elolvasta az üzenetet. A Titkos Szolgálat portugáliai állomásának a főnöke eleget tett *A Manderley-ház asszonnyá*-val kapcsolatos kérésnek: kiküldte egyik emberét, hogy járjon végig minden könyvesboltot az országban, ahol angol nyelvű

könyveket árulnak. Az illető Estoril környékén talált is egy könyvkereskedőt, aki emlékezett rá, hogy *A Manderley-ház asszonyá*-ból az egész készletét – hat példányt – egy nőnek adta el. A további nyomozás során kiderült, hogy a nő a lisszaboni német katonai attasénak a felesége.

Vandam azt mondta: – Ez megerősíti a gyanúmat. Köszönöm, hogy vette a fáradságot, és személyesen hozta át.

– Nem került különösebb fáradságomba – mondta Smith –, úgyis minden délelőtt átjövök, örülök, hogy segíthettem. – Azzal kiment.

Vandam eltöprengett a dolgon, miközben folytatta a munkáját. Csak egyetlen elfogadható magyarázatot talált arra, hogy a könyv Estorilból a Szaharába került: kétségtelenül egy kódnak az alapja, és ezt a kódot – hacsak nincs *két* sikeresen működő német kém Kairóban – Alex Wolff használja.

Az információnak előbb-utóbb nyilván hasznát fogja venni. Csak azt sajnálta, hogy a könyvvel és a megfejtett üzenettel együtt nem találták meg a kód kulcsát is. Erről eszébe jutott, milyen fontos, hogy elégesse a titkos iratait, és elhatározta, hogy a továbbiakban még könyörtelenebbül fogja kiválogatni az elpusztítandó papírokat.

A végén kezébe kerültek alárendeltjeinek a fizetési és előléptetési listái, és elhatározta, hogy ezeket is elégeti, mert az ellenséges felderítés megállapíthatja a segítségükkel a rangjukat. A kartondoboz megtelt. A vállára vette, és kiment vele.

Jakes egy téglákra felállított rozsdás vizeshordóban rakott tüzet, s egy tizedes dobálta bele a papírokat. Vandam letette a kartondobozt, és egy darabig a tüzet bámulta. Guy Fawkes éjszakája jutott az eszébe: Anglia, a tűzijátékok, a krumplisütés meg a XVII. századbeli áruló képmásának az elégetése. Elszenesedett papírfoszlányok lebegtek a forró levegőben. Vandam elfordult.

Gondolkozni akart, s elhatározta, hogy sétál egyet. Elhagyta a főhadiszállást, és elindult a belváros felé. Fájt az arca. Arra gondolt, hogy örülnie kellene a fájdalomnak, mert ez állítólag a gyógyulás jele. Szakállt kezdett növeszteni, amely eltakarja a sebet, hogy ne legyen visszatetsző, ha lekerül róla a kötés. Minden reggel örült, hogy nem kell megborotválkoznia.

Eszébe jutott Elene, és visszaemlékezett rá, hogyan görbült meg ívben a háta, és hogy csillogott a veríték meztelen keblén. Megdöbbentette, ami azután történt, hogy megcsókolta a lányt – megdöbbentette, de izgalomba is hozta. Ezen az éjszakán sok minden történt *először* az életében: először szeretkezett nem ágyban, hanem díványon, először tapasztalta, hogy egy nő éppúgy eljuthat a gyönyör tetőfokára, mint egy férfi, először alapult a szex inkább a kölcsönös engedékenységen, mint azon, hogy rákényszeríti az akaratát egy többé-kevésbé ellenkező nőre. Persze tulajdonképpen "katasztrófa", hogy ő meg Elene egymásba szerettek. Vandam szülei, barátai meg a hadsereg el lesznek képedve, hogy egy wogot vesz feleségül. Az anyja kötelességének érzi majd, hogy elmagyarázza neki, mekkorát hibáztak a zsidók, amikor elutasították Jézust. Vandam elhatározta, hogy mindezzel nem törődik. Lehet, hogy ő is meg Elene is néhány nap múlva halott lesz. Addig sütkérezzünk a napon, amíg süt, gondolta, pokolba a jövővel.

Gondolatai minduntalan visszatértek arra a nőre, akinek Isztambulban elvágták a torkát, és nyitván Wolff vágta el. Megrémült a gondolatra, hogy csütörtökön megint nem sikerül valami, és Elene ismét egyedül találja magát Wolff-fal.

Amikor körülnézett, rájött, hogy ünnepi hangulat van a levegőben. Elhaladt egy fodrászszalon előtt, és észrevette, hogy zsúfolva van, s az utcán hosszú sorban állnak és várakoznak előtte a nők. Láthatólag jól ment a ruhaüzleteknek. Egy élelmiszerüzletből konzervekkel teli kosárral jött ki egy asszony, és Vandam látta, hogy itt is hosszú sor áll az üzlet előtt a járdán. A szomszéd üzletnek a kirakatában egy tábla volt, amelyre ez volt firkantva: "Sajnos nincs kiszolgálás." Vandam rájött, hogy az egyiptomiak a felszabadulásra készülnek, és előre örülnek neki.

Nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy katasztrófa fenyeget. Még az égbolt is sötétnek látszott. Felnézett: az égbolt *valóban* sötét volt. Mintha szürke köd telepedett volna a városra, s a ködben apró részecskék lebegtek. Rájött, hogy ez az elszenesedett papírfoszlányokkal keveredett füst. Az angolok egész Kairóban égették az irattáraikat, és a kormos füst elhomályosította a napot.

Vandam hirtelen dühös lett önmagára és a szövetséges hadsereg többi részére, hogy ilyen egykedvűen készülnek fel a vereségre. Hová lett az angliai csata harci szelleme? Mi történt a makacssággal és leleményességgel párosult bátorsággal, amely állítólag jellemzi a nemzetet? Mit tervezünk tulajdonképpen, kérdezte önmagától Vandam.

Megfordult, és visszaindult Garden City felé, ahol a főhadiszállás rekvirált villákban szállásolta el magát. Maga elé képzelte az el-Alamein-vonal térképét, ahol a szövetségesek utoljára próbálnak helytállni. Ez az egyetlen vonal, amelyet Rommel nem tud megkerülni, mert a déli végén ott van az áthághatatlan Quattara-szakadék. Rommelnek át kell törnie a vonalat.

Vajon hol fogja megpróbálni az áttörést? Ha a vonal északi végén, akkor választania kell, hogy egyenesen Alexandria felé tör-e előre, vagy bekanyarodik, és hátulról támadja meg a szövetséges erőket. Ha a déli végén tör át, akkor Kairó felé kell mennie, vagy ismét bekanyarodnia, és elpusztítania a szövetséges erők maradványait.

Közvetlenül a vonal mögött volt az Alam Halfa-gerinc, amelyről Vandam tudta, hogy nagyon meg van erősítve. Nyilvánvaló, hogy a szövetségeseknek jobb volna, ha Rommel bekanyarodna, miután áttört a vonalon, mert akkor az Alam Halfa megtámadására kellene pazarolnia az erejét.

És van még egy tényező. Az Alam Halfát délről csak az alattomos futóhomokon keresztül lehet megközelíteni. Valószínűtlen volt, hogy Rommel tud a futóhomokról, mert még sohasem hatolt be ilyen mélyen keletre a sivatagba, és a sivatagról csak a szövetségeseknek voltak jó térképeik.

Tehát, gondolta Vandam, az én kötelességem megakadályozni Alex Wolffot, hogy közölje Rommellel: az Alam Halfát erősen védik, és délről nem lehet megtámadni.

Csüggesztően negatív terv volt.

Vandam, anélkül hogy tudatosan csinálta volna, elért Wolff házához, a Villa les Oliviers-hez. Leült a szemközti kis parkban az olajfák alá, és úgy meredt az épületre, mintha az meg tudná neki mondani, hol van Wolff. Szórakozottan azt gondolta: Bárcsak Wolff baklövést követne el, és arra bátorítaná Rommelt, hogy délről támadja meg az Alam Halfát.

Aztán rádöbbent, hogy mit kell csinálnia.

Tegyük fel, hogy elkapom Wolffot. Tegyük fel, hogy kézre kerítem a rádióját is. Tegyük fel, hogy még a kód kulcsát is megtalálom.

Akkor én játszhatnám el Wolff szerepét, rádión összeköttetésbe léphetnék Rommellel, és azt tanácsolhatnám neki, hogy támadja meg délről az Alam Halfát.

Az ötlet gyorsan kibontakozott az agyában, és mámoros érzés kezdte eltölteni. Rommel a történtek után meg van győződve róla – és teljes joggal –, hogy Wolff információi jók. Mi lenne, ha kapna Wolfftól egy üzenetet, hogy az el-Alamein-vonal a déli végén gyenge, s ha délről közelítené meg az Alam Halfát, kiépített úton tehetné, és hogy magát az Alam Halfát csak gyengén védelmezik?

A kísértés túl nagy lenne, Rommel nem tudna ellenállni neki.

Áttörné a vonalat a déli végén, arra számítva, hogy az Alam Halfa nem okoz majd sok gondot. Aztán elakadna a futóhomokban. És miközben keresztülvergődne rajta, a tüzérségünk megtizedelné az erőit. És amikor az Alam Halfához érne, rájönne, hogy erősen védelmezik. De addigra mi már újabb erőket vethetnénk be a frontvonalról, és harapófogóba szoríthatnánk az ellenséget.

Ha a csel sikerülne, nemcsak Egyiptomot lehetne megmenteni, hanem az Afrika Korpsot is meg lehetne semmisíteni.

Azt gondolta: A fejesek elé kell terjesztenem az ötletet.

Nyilván nem lesz könnyű dolga. A helyzete most nem különösebben kedvező, sőt a reputációja szinte semmivé vált Alex Wolff miatt. De azért bizonyára látni fogják, hogy az ötlet érdemes a megfontolásra.

Fölállt a padról, és elindult az irodája felé. Hirtelen egészen másnak látta a jövőt. A mecsetek mozaikpadlóján talán mégsem fognak német csizmák dobogni. Az egyiptomi múzeum kincseit talán mégsem fogják Berlinbe szállítani. Billynek talán mégsem kell beállnia a Hitlerjugendbe. És Elene-t talán mégsem küldik Dachauba.

Mindnyájan megmenekülnénk, gondolta.

Ha elkapom Wolffot.

Harmadik rész

ALAM HALFA

20.

Egy szép napon úgyis orrba vágom Bogge-ot, gondolta Vandam.

Bogge alezredes ma a legrosszabb formájában volt: határozatlan, gunyoros és sértődékeny. Idegesen köhécselt, mint mindig, amikor félt megszólalni, és most rengeteget köhécselt. Fészkelődött is: a papírokat rendezgette az íróasztalán, keresztbe vetette, majd letette a lábát, meg azt az átkozott krikettlabdát fényesítgette.

Vandam mozdulatlanul, csendben ült, várta, hogy Bogge lehetetlen helyzetbe hozza magát.

– Hát ide figyeljen, Vandam, a stratégia Auchinleck dolga. A maga dolga a személyi biztosítás – és nem csinálja valami jól.

– Auchinleck sem csinálja jól az övét – mondta Vandam.

Bogge úgy tett, mintha nem hallotta volna. Kezébe vette Vandam előterjesztését. Vandam részletesen leírta átejtési tervét, és szabályszerűen Bogge elé terjesztette, de egy másolatot küldött belőle a dandártábornoknak is. – Először is, ez a terv tele van lyukakkal – mondta Bogge.

Vandam nem szólt rá semmit.

– Tele van lyukakkal. – Bogge köhécselt. – Először is azt jelenti, hogy a jó öreg Rommelt átengedjük a vonalunkon, nem?

Vandam azt mondta: – A terv talán elég jó ahhoz, hogy átengedhessük.

– Hát igen. Úgy látszik, nem érti, miről van szó. Majd elmagyarázom. Ha egy ilyen lyukkal teli tervet felterjeszt, tekintve, hogy a reputációja jelenleg nem valami jó, úgy ki fogják nevetni, hogy el kell tűnnie Kairóból. – Köhécselt. – Maga arra akarja biztatni Rommelt, hogy támadja meg a vonalunkat a leggyengébb pontján – vagyis alkalmat akar adni neki arra, hogy átjusson rajta! Így van?

– Igen. A vonal egyes részei gyöngébbek, mint a többi, és mivel Rommelnek is van légi felderítése, lehetséges, hogy úgyis tudja, melyik részek a gyöngék.

– De maga a lehetőséget bizonyossággá akarja változtatni.

– Igen. Az utána következő csapda miatt.

– Nos, én úgy látom, hogy mi azt szeretnénk, ha a jó öreg Rommel a vonal *legerősebb* pontját támadná meg, hogy ne tudjon áttörni.

– Igen ám, de ha visszaverjük, újracsoportosítja az erőit, és ismét megtámad bennünket. Ha viszont csapdába ejtjük, egyszer s mindenkorra végezhetünk vele.

– Nem, nem és nem. Kockázatos. Nagyon kockázatos. Ez az utolsó védelmi vonalunk, pajtás. – Bogge nevetett. – Ez után a védelmi vonal után már csak egy kis csatorna van Rommel és Kairó között. Úgy látszik, hogy maga nincs tisztában ezzel...

– Nagyon is tisztában vagyok vele, uram. Hadd fejtsem ki a tervet. Egy: ha Rommel átjut a vonalon, el kell térítenünk az Alam Halfa felé, abban a téves reményben, hogy ott könnyű győzelmet arat. Kettő: kívánatos, hogy az Alam Halfát dél felől támadja meg, a futóhomok miatt. Három: vagy megvárjuk, hogy lássuk, melyik végén támadja meg a vonalat, és megkockáztatjuk, hogy észak felé menjen; vagy arra biztatjuk, hogy dél felé menjen, és vállaljuk a kockázatot, hogy ezáltal növeljük az esélyét, hogy először áttör a vonalon.

– Nos – mondta Bogge –, most, hogy újrafogalmazta a dolgot, a terv kezd valamivel értelmesebbnek látszani. Nos, ide figyeljen: hagyja itt a tervet, hadd gondolkozzam rajta egy darabig. Ha lesz egy kis időm, sűrűfésűvel átmegyek az egészen, és meglátom, elfogadható formába tudom-e önteni. Akkor talán felterjeszthetjük a fejeseknek.

Értem, gondolta Vandam, a halogatás célja az, hogy a tervet Bogge a maga tervének tüntesse fel. Na és akkor mi van? Ha Bogge még a dolgok jelenlegi szakaszában is képes így taktikázni, sok szerencsét neki hozzá. A győzelem a fontos, nem a dicsőség.

Vandam azt mondta: – Rendben van, uram. De ha szabad hagsúlyoznom az időtényezőt... Ha a terv kivihető, gyorsan kell cselekedni.

– Azt hiszem, a dolog sürgősségét én tudom a legjobban megítélni, őrnagy. Nem gondolja?

– De igen, uram.

– És különben is minden attól függ, hogy azt a nyavalyás kémet el tudjuk-e csípni, márpedig ez eddig magának nem nagyon sikerült, igaz?

– Igaz, uram.

– A ma esti akció irányítását én magam veszem a kezembe, hogy ne történjék újabb baklövés. Terjessze a délután folyamán elém az elképzeléseit, és majd együtt megbeszéljük őket...

Kopogtak az ajtón, és a dandártábornok lépett be. Vandam és Bogge felugrott.

Bogge köszönt: – Jó reggelt, uram.

– Pihenj, uraim – mondta a dandártábornok. – Magát keresem, Vandam.

Bogge megszólalt: – Éppen egy átejtési tervvel foglalkozunk...

– Igen, láttam a feljegyzést.

– Ó, tehát Vandam önnek is küldött belőle egy példányt – mondta Bogge. Vandam nem nézett Bogge-ra, de tudta, hogy az alezredes nagyon dühös rá.

– Küldött – mondta a dandártábornok. Vandamhez fordult. – Magának kémeket kell fognia, őrnagy, nem stratégiai tanácsokat adnia a tábornokoknak. Talán ha kevesebb időt töltene azzal, hogy megmagyarázza nekünk, hogyan nyerjük meg a háborút, jobb biztosítótiszt lehetne.

Vandamnek összeszorult a szíve.

Bogge azt mondta: – Én is éppen azt mondtam neki...

A dandártábornok a szavába vágott. – Mivel azonban már elkészítette ezt a tervet, és mivel a terv ragyogó, szeretném, ha velem jönne, és előadná Auchinlecknek. Tudja nélkülözni az őrnagyot, Bogge?

– Természetesen, uram – mondta Bogge összeszorított foggal.

– Akkor oké, Vandam. Az értekezlet bármelyik pillanatban megkezdődhet. Jöjjön.

Vandam követte a dandártábornokot, és nagyon halkan csukta rá Bogge-ra az ajtót.

Aznap, amikor Wolffnak ismét találkoznia kellett Elene-nel, Smith őrnagy ebédidőben ismét megérkezett a bárkaházba.

Az információ, amelyet az aktatáskájában magával hozott, az eddigi legértékesebb információ volt.

Wolff és Szonja rutinszerűen végigjátszottak már ismerős szerepüket. Wolff úgy érezte magát, mint egy színész egy francia bohózatban, aki estéről estére mindig ugyanabban a színpadi szekrényben kénytelen elbújni. Szonja és Smith a forgatókönyv szerint a nappaliban kezdték a kereveten, aztán átmentek a hálószobába. Mire Wolff kibújt a szekrényből, a függöny már össze volt húzva, és a padlón ott hevert Smith aktatáskája, cipője meg a sortja, a kulcskarikával a zsebében.

Wolff kinyitotta az aktatáskát, és olvasni kezdett.

Smith ezúttal is egyenesen a főhadiszálláson tartott délelőtti értekezletről jött a bárkaházba. Auchinleck meg a törzskara ezeken az értekezleteken tárgyalta meg a szövetségesek stratégiáját, és határozott a tennivalókról.

Wolff már néhány percnyi olvasás után látta, hogy amit a kezében tart, nem más, mint a szövetségesek utolsó védelmi vonalának, az el-Alamein-vonalnak a teljes leírása.

A vonal a gerinceken levő tüzérségből, a síkságon levő "tankokból és a köztük levő aknamezőkből állt. Az Alam Halfa-gerinc, öt mérfölddel a vonal közepe mögött, máris szilárdan meg volt erősítve. Wolff megjegyezte magának, hogy a vonal déli vége a gyengébb, mind a katonák számát, mind az aknákat tekintve.

Smith aktatáskájában volt egy papírlap, amely az ellenség helyzetét is vázolta. A szövetségesek hírszerzésének az volt a véleménye, hogy Rommel valószínűleg a déli végén fog áttörni, de megjegyezte, hogy az északi vég is lehetséges.

Ez alá ceruzával írva ott volt – valószínűleg Smith keze írásával – néhány sor, amelyet Wolff izgalmasabbnak talált, mint a többi anyagot együttvéve. Ez a néhány sor így hangzott: “Vandam őrnagy átejtési tervet javasol. Bátorítsuk Rommelt, hogy törjön át a déli végen, csaljuk az Alam Halfa felé, hogy akadjon el a futóhomokban, aztán fogjuk harapófogóba. A tervet Auk elfogadta."

Semmi kétség, hogy az “Auk" Auchinlecket jelentette. Micsoda felfedezés volt ez! Wolff nemcsak a szövetségesek védelmi vonalának a részleteit tartotta a kezében – azt is

tudta, milyen lépést várnak Rommeltől, és ismerte az *átejtési tervüket is.*

És ez az átejtési terv Vandamtól származott!

Úgy fogják emlegetni a dolgot, mint a század legnagyobb kémteljesítményét! Wolff lesz az, aki biztosítja Rommel győzelmét Észak-Afrikában!

Ezért ki fognak nevezni Egyiptom királyává, gondolta, és elmosolyodott.

Fölnézett, és meglátta, hogy Smith áll a függönyök között, és rábámul.

– Hát maga meg ki a fene? – bömbölte Smith.

Wolff dühös lett, mert rájött, hogy nem figyelt eléggé a hálószobából kiszűrődő hangokra. Valami nem sikerült, nem a forgatókönyv szerint történt, nem pukkant figyelmeztetésül a pezsgősüveg dugója! Ő meg teljesen elmerült a stratégiai gondolatokban. A hadosztályok és dandárok vég nélküli névsora, a katonák és a tankok száma, az üzemanyag és az utánpótlás mennyisége, a hidak, szakadékok és a futóhomok minden figyelmét igénybe vették, nem ügyelt az itteni hangokra. Hirtelen borzasztóan megijedt, hogy a diadal pillanatában elgáncsolhatják.

Smith ordított: – Az az én aktatáskám, az úristenit!

És előrelépett.

Wolff kinyújtotta a karját, elkapta Smith bokáját, és oldalt rántotta. Az őrnagy hangos puffanással elvágódott a padlón.

Szonja sikított.

Wolff és Smith feltápászkodott.

Smith alacsony, sovány ember volt, tíz évvel idősebb Wolffnál, és nem is volt jó kondícióban. Hátralépett, félelem tükröződött az arcán. Beleütközött egy polcba, oldalt pillantott, meglátott a polcon egy metszett üveg gyümölcsöstálat, felkapta, és hozzávágta Wolffhoz.

Nem talált, a tál beleesett a mosogatóba, és éktelen zajjal darabokra tört.

A lárma, gondolta Wolff: ha még nagyobb lármát csap, az emberek kíváncsian idecsődülnek. Smith felé indult.

Smith, aki a falnak támaszkodott, ordított: – Segítség!

Wolff csak egyszer ütötte meg, az álla hegyén. Smith lecsúszott a fal mellett, és eszméletlenül ülő helyzetbe rogyott a padlóra.

Szonja előjött a függöny mögül, és rábámult.

Wolff az ujjait dörzsölte. – Ez az első eset, hogy ilyesmit csináltam – mondta.

– Micsodát?

– Hogy állón vágtam valakit, és rögtön kiütöttem. Azt hittem, ilyesmire csak a bokszolok képesek.

– Most ne azzal törődj, hanem azzal, hogy mit fogunk vele csinálni!

– Nem tudom. – Wolff fontolóra vette a lehetőségeket. Megölni Smitht veszedelmes volna, mert egy tiszt halála – és az aktatáskájának az eltűnése – iszonyú hajtóvadászatot idézne elő a városban. Aztán ott volna még az a kérdés is, hogy mit csináljanak a hullával. És Smith nem hozna többé titkokat.

Smith nyögött egyet, és megmozdult.

Wolff azon tűnődött, vajon nem engedhetné-e el Smitht.

Hiszen ha Smith elárulná, hogy mi történt a bárkaházban, végül is önmagát keverné bajba. Nemcsak a karrierjét tenné tönkre, hanem valószínűleg börtönbe is vetnék. Nem olyan embernek látszott, aki feláldozza magát egy magasabb ügyért.

Engedjem szabadon? Nem, túlságosan nagy a kockázat. Tudni, hogy van a városban egy angol tiszt, aki birtokában van Wolff minden titkának… Lehetetlen.

Smith kinyitotta a szemét. – Maga… – mondta – maga Slavenburg. – Szonjára nézett, aztán ismét Wolffra. – Maga mutatta be őt a Csa-Csában… Előre ki volt tervelve minden…

– Pofa be – mondta halkan Wolff. Megölni vagy elengedni: milyen egyéb lehetőség van még? Csak egy: itt tartani, összekötözve, betömött szájjal, amíg Rommel Kairóba nem ér.

– Rohadt kémek mind a ketten – mondta Smith. Falfehér volt az arca.

Szonja kajánul azt mondta: – És te még azt hitted, hogy a szánalmas testedért vagyok oda.

– Igen. – Smith már teljesen magához tért. – Okosabb is lehettem volna, mint hogy egy wog kurvában bízzak.

Szonja előrelépett, és meztelen lábával Smith arcába rúgott.

– Elég! – mondta Wolff. – Inkább azon gondolkozzunk, hogy mit csináljunk vele. Van itt valami kötél, amivel megkötözhetnénk?

Szonja gondolkozott egy pillanatig. – Van a fedélzeten, a hajó orrában levő ládában.

Wolff kivette a konyhaszekrény fiókjából a nehéz acéldarabot, amellyel a húsvágó kést szokta élesíteni. A kezébe nyomta Szonjának: – Ha megmozdul, üsd le vele – mondta. Nem hitte, hogy Smith megmozdulna.

Éppen fel akart menni a létrán a fedélzetre, amikor lépteket hallott a pallón.

Szonja felkiáltott: – A postás!

Wolff letérdelt Smith elé, és előhúzta a kését.

– Nyisd ki a szád.

Smith mondani akart valamit, mire Wolff a foga közé csúsztatta a kést, és azt mondta: – Ha megmozdulsz, vagy csak egy hangot is adsz, kivágom a nyelved.

Smith mozdulatlanul ült, és rémült tekintettel meredt Wolffra.

Wolff rájött, hogy Szonja anyaszült meztelen.

– Gyorsan kapj magadra valamit!

Szonja lerántotta a lepedőt az ágyról, és beleburkolózott, miközben a létra aljához ment. Kinyílt a csapóajtó. Szonja egy kicsit leengedte magán a lepedőt, mikor felnyúlt, hogy elvegye a levelet.

– Jó napot – mondta a postás. A tekintetét magára vonta Szonja félig meztelen keble.

Szonja felment a létrán a postásig – úgy, hogy az kénytelen volt hátrálni –, és még lejjebb eresztette magán a lepedőt. – Köszönöm – mosolygott negédesen. A csapóajtó után nyúlt, és becsukta.

Wolff fellélegzett.

Hallani lehetett, ahogy a postás végigmegy a fedélzeten, aztán a pallón.

Wolff odaszólt Szonjának: – Add csak ide azt a lepedőt.

Szonja levette magáról a lepedőt, és ismét meztelenül állt.

Wolff kivette a kést Smith szájából, és levágott vele vagy kétlábnyit a lepedőből. Golyóvá gyűrte a vásznat, és beletömte Smith szájába. Smith nem tanúsított ellenállást. Wolff bedugta a kést a hóna alatt levő hüvelybe. Felállt. Smith

behunyta a szemét. Látszott rajta, hogy elernyedt és legyőzött.

Szonja – kezében a fenőacéllal – készen állt, hogy fejbe verje Smitht, miközben Wolff fölment a létrán a fedélzetre. A láda, amelyet Szonja említett, a hajó orrában volt egy lépcső alatt. Wolff kinyitotta. Hevert benne egy tekercs kötél. Talán ezzel kötötték ki a hajót, amikor még nem volt bárkaház. Wolff kivette a kötelet. Erős, de nem túlságosan vastag kötél volt: tökéletesen megfelelt a célnak, hogy összekötözzék vele valakinek a kezét meg a lábát.

Egyszer csak meghallotta a fedélzet alól Szonja hangját: hangosan kiáltott. Aztán lábak csattogtak a létrán.

Wolff eldobta a kötelet, és megperdült.

Smith, akin csak alsónadrág volt, mászott ki sietve a csapóajtón.

Mégsem volt olyan legyőzött, amilyennek látszott, és Szonja nyilván nem találta el a fenőacéllal.

Wolff gyorsan keresztülrohant a fedélzeten a pallóhoz, hogy elállja az útját.

Smith megfordult, a hajó másik oldalára rohant, és beleugrott a vízbe.

– A szentségit! – káromkodott Wolff.

Gyorsan körülnézett. A többi bárkaház fedélzetén egy árva lelket sem lehetett látni: az ebéd utáni szieszta ideje volt. A vontatóösvény üres volt, kivéve a “koldust" – akit nyilván Kemel állított oda – meg egy embert, aki elég távol, az ellenkező irányba ment. A folyón csak két felukka volt látható, legalább negyed mérföldnyire, mögöttük meg egy vontatógőzös úszott lassan.

Wolff a hajó széléhez rohant. Smith felmerült, levegő után kapkodott. Megtörölte a szemét, és körülnézett, hogy tájékozódjon. Ügyetlenül lubickolt a vízben. Aztán gyakorlatlanul úszni kezdett, el a bárkahajótól.

Wolff néhány lépést hátrált, aztán futva beleugrott a folyóba.

Lábbal előre, pontosan Smith fején landolt.

Néhány másodpercig zavaros volt minden. Wolff a víz alá merült, s a karok és lábak – az ő meg Smith karjai és lábai – gomolyagában küszködött, hogy felszínre jusson, és ugyanakkor víz alá nyomja Smitht. Amikor nem tudta tovább

visszatartani a lélegzetét, ellökte magát Smithtől, és felmerült.

Levegőt szippantott, és megtörölte a szemét. Smith feje bukkant fel előtte, az őrnagy prüszkölt és köpködött, Wolff mindkét kezével utánanyúlt, elkapta Smith fejét, maga felé húzta és lenyomta. Smith ficánkolt, mint egy hal. Wolff a nyakába kapaszkodott, és még lejjebb nyomta. Ő maga is a víz alá került, aztán egy pillanat múlva ismét felmerült. Smith még mindig a víz alatt volt, és még mindig ficánkolt.

Meddig tart, amíg megfullad egy ember? – gondolta Wolff.

Smith görcsösen rándult egyet, és kiszabadította magát. Kidugta a vízből a fejét, és teleszívta a tüdejét levegővel. Wolff megpróbálta megütni. Az ütés talált, de nem volt benne erő. Smith prüszkölt és öklendezett, s közben borzongva zihált. Wolff maga is rengeteg vizet nyelt. Ismét Smith után nyúlt. Ezúttal sikerült az őrnagy mögé kerülnie, és egyik karját Smith nyaka köré fonta, a másikkal meg a fejét nyomta lefelé.

Úristen, gondolta, remélem, senki sem látja.

Smith alámerült. Most arccal lefelé volt a vízben, Wolff térdével a hátában és a feje Wolff karjának a szorításában. Tovább dobálta magát a víz alatt, forgolódott, rángatózott, a karjával csépelt, a lábaival rugdalózott, és megpróbálta kiszabadítani magát. Wolff megszorította a nyakát, és még jobban lenyomta.

Fulladj meg, csirkefogó, fulladj már meg!

Érezte, hogy Smith szája kinyílik, és tudta, hogy az őrnagy már csak vizet nyel. Még görcsösebben kezdett rángatózni. Wolff úgy érezte, kénytelen lesz elengedni. A vergődő Smith őt is a víz alá húzta. Wolff behunyta a szemét és visszafojtotta a lélegzetét. Érezte, hogy Smith gyöngül. A tüdeje már félig tele lehet vízzel, gondolta Wolff. Néhány másodperc múlva Wolffnak magának is levegőre lett volna szüksége.

Smith mozdulatai egyre erőtlenebbek lettek. Wolff – kevésbé szorosan tartva az őrnagyot – fölfelé rúgta magát, hogy levegőt kapjon. Egy másodpercig csak lélegzett. Smith már holtsúly volt. Wolff a lábát használva úszott a bárkaház felé, maga után húzva Smitht. Smith feje kinn volt ugyan a vízből, de úgy látszott, már nem él.

Wolff elért a bárka oldalához. Szonja a fedélzeten állt, köntös volt rajta, és lefelé bámult.

Wolff felszólt: – Látott valaki?

– Nem hiszem. Meghalt?

– Meg.

Most mi a fenét csináljak? – gondolta Wolff.

A hajó oldalának támasztotta Smitht. Ha elengedem, a víz színén fog lebegni, gondolta. A holttestet meg fogják találni valahol a közelben, és akkor minden bárkaházat átkutatnak. De fél Kairón sem cipelhetem keresztül a hullát, hogy megszabaduljak tőle.

Smith hirtelen megrándult, és vizet okádott.

– Úristen, ez még él! – mondta Wolff. Ismét víz alá nyomta Smitht. Ez így nem jó, túlságosan sokáig tart. Elengedte Smitht, előhúzta a kését, és döfött. Smith a víz alatt volt, s csak gyengén mozgott. Wolff a víz alatt nem tudta irányítani a kést, vaktában döfködött vele. Smith kapálózott. A tajtékzó víz rózsaszínű lett. Wolffnak végre sikerült elkapnia Smitht a hajánál fogva, és egyenesen tartania a fejét, amíg elvágta a torkát.

Most már tényleg meghalt.

Wolff elengedte Smitht, amíg visszadugta a hüvelyébe a kést. A folyó vize sárosból vörös lett körülöttük. Vérben úszom, gondolta Wolff, és hirtelen elfogta az undor.

A hulla elsodródott. Wolff visszahúzta. Rájött, de már későn, hogy egy vízbe fúlt őrnagy valószínűleg csak azt jelenthette volna, hogy beleesett a folyóba, de egy elvágott torkú őrnagyot kétségtelenül meggyilkoltak. Most már *kénytelen* volt elrejteni a holttestet. Felnézett. – Szonja!

– Rosszul vagyok.

– Az most nem érdekes. Le kell süllyesztenünk a hullát a víz fenekére.

– Jaj, istenem, a víz csupa vér!

– Figyelj rám! – A legszívesebben ráordított volna a nőre, hogy hagyja abba a siránkozást, de kénytelen volt halkan beszélni. – Kerítsd elő... kerítsd elő azt a kötelet. Gyorsan!

Szonja eltűnt egy pillanatra a szeme elől, aztán visszatért, a kötéllel a kezében. Teljesen gyámoltalan, gondolta Wolff, neki kell megmondania, hogy mit csináljon.

– Most pedig keresd meg Smith aktatáskáját, és tegyél bele valami nehezet.

– Valami nehezet... De mit?

– Jézus Mária... Hát mi van a hajón, ami nehéz? Ami igazán nehéz? Izé... a könyvek, a könyvek nehezek. Nem, az nem lesz elég... Már tudom, üvegek kellenek. Teli pezsgősüvegek. Rakd tele az aktatáskáját pezsgősüvegekkel.

– Miért?

– Úristen, hagyd abba a kérdezősködést, és csináld, amit mondok!

Szonja ismét eltűnt. A kerek hajóablakon át Wolff látta, hogy lemegy a létrán a nappaliba. Nagyon lassan mozgott, mint az alvajáró.

Siess, te kövér szuka, siess!

Szonja kábán körülnézett. Még mindig lassan mozogva fölvette a padlóról az aktatáskát, bevitte a konyhába, és kinyitotta a jégszekrényt. Belenézett, mintha azon tűnődne, mit vegyen elő vacsorára.

Gyerünk már!

Szonja kivett egy pezsgősüveget. Aztán ott állt, egyik kezében az üveggel, a másikban az aktatáskával, és a homlokát ráncolta, mintha nem emlékezne rá, hogy mit is kell csinálnia velük. Végre felderült az arca, és betette az üveget a táskába, vízszintesen. És kivett a jégszekrényből még egy üveget.

Wolff azt gondolta: Állítsd fel őket, te hülye, úgy több belefér.

Szonja betette a táskába a másik üveget is, ránézett, aztán kivette, és mind a kettőt felállította.

Ragyogó, gondolta Wolff.

Szonjának négy üveget sikerült beleraknia a táskába. Becsukta a jégszekrényt, és körülnézett, milyen nehéz tárgyat tehetne még bele. Felkapta a fenőacélt meg egy üveg papírnehezéket, azokat is beletette az aktatáskába, és bezárta a táskát. Aztán felmászott a fedélzetre.

– Most mi legyen? – kérdezte.

– Kösd a kötél végét az aktatáska fogójára.

Szonja már magához tért a kábultból. Ujjai fürgén mozogtak.

– Jó szorosra kösd – mondta Wolff.

– Oké.

– Nincs valaki a környéken?

Szonja gyorsan körülpillantott. – Nincs.

– Siess.

Szonja megkötötte a csomót.

– Dobd le nekem a kötél másik végét – mondta Wolff.

Szonja ledobta, Wolff elkapta. Egyre jobban kifáradt az erőlködéstől, hogy a víz színén tartsa magát, és ugyanakkor a hullát se engedje el. De egy pillanatra mégis kénytelen volt elengedni, mert mind a két kezére szüksége volt a kötélhez, és kénytelen volt dühösen taposni a vizet, hogy állva tudjon maradni benne. A kötelet áthúzta a halott ember hóna alatt, kétszer körülcsavarta a törzsén, aztán csomóra kötötte. E művelet során többször is azon vette észre magát, hogy süllyed, és egyszer az egész szája tele lett az undorító véres vízzel. Végre elkészült.

– Próbáld ki a csomót – parancsolt Szonjára.

– Jó szoros.

– Most dobd az aktatáskát a vízbe, amilyen messzire csak tudod.

Szonja átdobta az aktatáskát a hajó pereme fölött. A bárkaháztól néhány yardnyira csapódott a vízbe – túlságosan nehéz volt, Szonja nem tudta messzebbre dobni –, aztán lesüllyedt. A kötél lassan követte a táskát, Smith és a táska között megfeszült, aztán a holttest is alámerült. Wolff a víz felszínét figyelte. A csomók jól tartottak. Rugdalózni kezdett a lábával a víz alatt, ahol a holttest lesüllyedt: nem érzett semmit. A hulla jó mélyre süllyedt.

– *Liebe Gott,* milyen undorító – suttogta Wolff.

Felmászott a fedélzetre. Amikor lenézett, látta, hogy a rózsaszínű árnyalat gyorsan szétoszlik a vízen.

Megszólalt egy hang: – Jó napot.

Wolff és Szonja gyorsan a vontatóösvény felé fordult.

– Jó napot! – válaszolta Szonja. És halkan odasúgta Wolffnak: – Egy szomszéd.

A szomszéd egy középkorú félvér nő volt, bevásárlókosarat cipelt. Azt mondta: – Valami loccsanást hallottam, csak nem történt valami baj?

– Izé… semmi – mondta Szonja. – Csak a kiskutyám esett a vízbe, és szegény Mr. Robinsonnak kellett kimentenie.

– Derék dolog volt tőle! – mondta az asszony. – Nem is tudtam, hogy kutyája van.

– Kölyökkutya, ajándékba kaptam.

– Milyen fajta?

Wolff ordítani szeretett volna: Menj már innen, te ostoba vénasszony!

– Puli – válaszolta Szonja.

– Szeretném megnézni.

– Talán majd holnap. Most büntetésül bezártuk.

– Szegény jószág.

– Azt hiszem, okosabb, ha átöltözöm – mondta Wolff.

Szonja meg odaszólt a szomszédasszonynak: – Viszontlátásra holnap.

– Örvendek, hogy megismerhettem, Mr. Robinson – mondta a szomszédasszony.

Wolff és Szonja lement a fedélzet alá.

Szonja lerogyott a díványra, és behunyta a szemét. Wolff levetette vizes ruháit.

Szonja azt mondta: – Ez a legrosszabb, ami eddig történt velem.

– Túl fogod élni – mondta Wolff.

– Legalább angol volt.

– Az. Ugrándoznod kellene örömödben.

– Fogok is, ha a gyomrom már nem forog.

Wolff bement a fürdőszobába, és megeresztette a kád csapját. Amikor visszajött, Szonja megkérdezte: – Megérte?

– Meg. – Wolff a katonai iratokra mutatott, amelyek még mindig a padlón hevertek, ahová ejtette őket, amikor Smith meglepte. – Ez az anyag aranyat ér – ennél értékesebbet még egyszer sem hozott nekünk. Ezzel Rommel megnyerheti a háborút.

– Mikor akarod leadni?

– Ma éjfélkor.

– Ma este Elene-t fogod idehozni.

Wolff rábámult. – Hogy tudsz ilyesmire gondolni, mikor csak most öltünk meg egy embert és süllyesztettük el a hulláját?

Szonja kihívóan nézett vissza rá. – Nem tudom, csak azt tudom, hogy nagyon szexis érzést keltett bennem.

– Úristen!

– Ma este *igenis* ide fogod hozni azt a lányt. Tartozol vele nekem.

Wolff tétovázott. – De hát akkor kell leadnom a rádióüzenetet, amikor éppen itt lesz.

– Én majd lefoglalom addig, amíg te a rádióval vacakolsz.

– Hát nem tudom…

– A szentségit, Alex, ezzel *tartozol* nekem!

– Rendben van.

– Köszönöm.

Wolff bement a fürdőszobába. Szonja egyszerűen hihetetlen, gondolta. Elképesztő, hogy milyen perverz tud lenni. Wolff beült a forró vízbe.

Szonja beszólt a hálószobából: – De hát ezentúl Smith már nem fog többé titkokat hozni neked.

– Azt hiszem, nem is lesz szükségünk rájuk az utolsó ütközet után – válaszolta Wolff. – Smith megtette, amire rendeltetett.

Fogta a szappant, és nekilátott lemosni magáról a vért.

21.

Vandam egy órával Elene és Alex Wolff találkozója előtt kopogtatott a lány lakásának ajtaján.

Elene fekete estélyi ruhában és magas sarkú fekete cipőben nyitott ajtót. Selyemharisnyában volt, és vékony aranylánc lógott a nyakában. Az arca ki volt készítve, a haja csillogott. Várta Vandamet.

Vandam rámosolygott: a lány ismerős volt, és mégis elképesztően gyönyörű. – Hello.

– Gyere be. – Bevezette a férfit a nappaliba. – Ülj le.

Vandam meg akarta csókolni, de a lány nem adott rá alkalmat. Vandam leült a díványra. – A ma estére vonatkozó részleteket szeretném elmondani neked.

– Oké. – A lány a szemközti székre ült le. – Akarsz egy italt?

– Persze.

– Akkor szolgáld ki magad. Vandam rábámult. – Valami baj van?

– Nincs semmi baj. Tölts magadnak egy pohárral, aztán tájékoztass.

Vandam a homlokát ráncolta. – Mi ez?

– Semmi. Dolgunk van, lássunk hát neki. Vandam felállt, hozzálépett, és letérdelt a széke elé. – Mi van veled, Elene?

A lány dühösen nézett rá. Látszott rajta, hogy közel van a síráshoz. Rákiáltott: – Hol voltál két napig?

Vandam elfordította a fejét, és gondolkozott. – Dolgoztam.

– És mit gondolsz, *én* hol voltam?

– Gondolom, itt. – Pontosan!

Vandam nem értette, hogy ez mit jelent. Keresztülvillant az agyán, hogy egy olyan nőbe szeretett bele, akit alig ismer. Azt mondta: – Én dolgozom, te meg itt voltál, azért vagy dühös rám?

– Igen! – kiáltotta a lány.

Vandam azt mondta: – Csillapodj. Nem értem, miért vagy ilyen dühös, és szeretném, ha megmagyaráznád.

– Nem!

– Akkor nem tudom, mit mondjak. – Vandam leült a padlóra, háttal a lánynak, és cigarettára gyújtott. Valóban nem tudta, hogy mi dúlta fel a lányt, de az ő viselkedésében kétségtelenül engedékenység volt: kész volt megalázkodni, bocsánatot kérni, akármit követett is el, és amit elkövetett, jóvátenni – de kitalálósdit játszani nem volt kedve.

Némán ültek egy percig, nem is néztek egymásra.

Elene szipogott. Vandam nem láthatta az arcát, de tudta, hogy ezt a szipogást csakis a sírás okozhatja. A lány megszólalt: – Küldhettél volna egy levelet, vagy legalább egy csokor nyavalyás virágot!

– Levelet? Minek? Tudtad, hogy ma este találkozunk.

– Ó, istenem.

– És virágot? Minek kellenének virágok? Már nem kell többbe játszanunk.

– Igazán?

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Ide figyelj. Tegnapelőtt este szeretkeztünk, ha már elfelejtetted volna…

– Ugyan, ne butáskodj…

– Aztán hazahoztál, és búcsúzásul megcsókoltál. Aztán – semmi.

Vandam szívott egyet a cigarettáján. – Arra az esetre, ha te felejtetted volna el, bizonyos Erwin Rommel Kairó kapuin

dörömből egy csomó nácival a sarkában, és én egyike vagyok azoknak, akik megpróbálják megakadályozni, hogy bejusson.

– Csak öt percedbe került volna, hogy megírj egy levelet.

– *Minek?*

– Hát persze, minek? Züllött nő vagyok, ugye? Úgy adom oda magam egy férfinak, ahogy más megiszik egy pohár vizet. Egy óra múlva elfelejtettél – vagy talán nem így van? Mert én így látom! Az isten verjen meg, William Vandam, azt az érzést kelted bennem, hogy olcsó kurva vagyok!

Ennek se volt több értelme, mint az elején, de most Vandam tisztán kihallotta a fájdalmat a lány hangjából. Szembefordult vele. – Te vagy a legcsodálatosabb hosszú idő vagy talán egy örökkévalóság óta az életemben. Nagyon kérlek, bocsásd meg, hogy ostoba vagyok. – Kezébe vette a lány kezét.

A lány az ablak felé nézett, az ajkába harapott, visszafojtotta a könnyeit. – Igen, ostoba vagy – mondta. Lenézett a férfira, és megsimogatta a haját. – Te ostoba, ostoba bolond – suttogta a férfi fejét simogatva. A szeméből potyogtak a könnyek.

– Még sok mindent kell megtanulnom rólad – mondta a férfi.

– Nekem is rólad.

A férfi elfordította a fejét, és hangosan gondolkozott: – Az emberek neheztelnek rám az egykedvűségemért, mindig is nehezteltek. De azok, akik nekem dolgoznak, nem neheztelnek érte, nekik tetszik. Tudják, hogy amikor pánikba esnek, ha úgy érzik, hogy nem tudnak megbirkózni a feladatukkal, hozzám eljöhetnek, és elmondhatják a problémáikat. És én, ha nem látok is megoldást, megmondom nekik, mit a legokosabb tenniük, mi a kevésbé helytelen, és mivel ezt nyugodt hangon mondom el, mert értem, hogy a problémájuk tényleg probléma, és mégsem esem pánikba, megnyugodva hagynak el, és teszik, amit tenniük kell. Pedig csak megvilágítom a problémát, és nem vagyok hajlandó megijedni tőle; de nekik éppen erre van szükségük. Csakhogy... pontosan ez a magatartásom gyakran dühít másokat – a feletteseimet, a barátaimat, Angélát, téged… Sohase értettem, hogy miért.

– Mert néha *neked is* pánikba kellene esned, te bolond – mondta a lány halkan. – Néha neked is meg kellene mutatnod, hogy félsz, vagy nyugtalanít valami, vagy haragszol valamiért. Ez emberi dolog, és annak a jele, hogy másokkal is törődsz. Amikor mindig ilyen nyugodt vagy, mi többiek azt hisszük, ez csak azért van, mert fütyülsz ránk.

Vandam azt mondta: – Nos, az embereknek több eszük is lehetne. A szerelmeseknek is, meg a barátoknak is, meg a feletteseknek is, ha valóban azok, aminek tartják magukat. – Vandam ezt őszintén mondta, de az agya egyik zugában tudta, hogy az ő híres egykedvűségében van egy adag könyörtelenség és szívtelenség.

– És ha nincs több eszük? – A lány már nem sírt.

– Nekem kellene másnak lennem? Nem. – Vandam őszinte akart lenni a lányhoz. Hazudhatott volna is neki, hogy boldoggá tegye, mondhatta volna: Igen, igazad van, megpróbálok más lenni. De mi értelme lett volna? Ha a lány mellett nem tud *önmaga* lenni, nem ér az egész semmit, akkor ugyanúgy manipulálja ő is a lányt, ahogy a többi férfi manipulálta, ugyanúgy, ahogy azok az emberek manipulálnak, akiket Vandam nem szeretett. Ezért aztán megmondta a lánynak az igazat: – Ugyanis ez az a mód, ahogyan nyerni tudok. Megnyerni mindent; hogy úgy mondjam, az élet játszmáját. – Fanyar grimaszt vágott. – Igenis közömbös vagyok. Távolról nézek mindent. Törődöm az emberekkel, de nem vagyok hajlandó értelmetlen dolgokat művelni, nem vagyok hajlandó jelképes gesztusokra, üres dühkitörésekre. Vagy szeretjük egymást, vagy nem, a világ minden virága se számít. De az a munka, amelyet ma végeztem, kihatással lehet arra, hogy életben maradunk-e vagy meghalunk. Én igenis egész nap *rád gondoltam;* de valahányszor rád gondoltam, azonnal sürgősebb tennivalókra terelődött a figyelmem. Én azért dolgozom, hogy eredményt érjek el, fontossági sorrendet állítok fel, és nem aggódom miattad, amikor tudom, hogy jól vagy. Gondolod, hogy hozzá tudsz ehhez szokni?

A lány könnyesen rámosolygott. – Megpróbálok.

És Vadam agyának egyik zugában egész idő alatt ez a gondolat zakatolt: De meddig? Örökre akarom magamnak ezt a lányt? Mi van, ha nem?

Elhessegette magától a gondolatot. Most nem elsőrendű fontosságú. – Amit a legszívesebben mondani szeretnék neked, a következő: felejtsd el a ma estét, ne menj el a randevúra, majd csak megleszünk nélküled is. De nem mondhatom. Szükségünk van rád, és a dolog borzasztóan fontos.

– Rendben van, értem.

– De mindenekelőtt – megcsókolhatnálak?

– Igen, kérlek rá.

Vandam a lány székének karja mellé térdelt, tenyerébe fogta a lány arcát, és megcsókolta a száját. A lány ajka puha volt, engedékeny és egy kicsit nedves. Vandam élvezte a tapintását és az ízét. Ilyen érzése még sohasem volt, és egész éjszaka tudta volna csókolni a lányt, ahogy most csókolta, és nem fáradt volna bele.

A lány végül is elhúzódott tőle, mély lélegzetet vett, és azt mondta: – Jó, jó, elhiszem, hogy komolyan szeretsz.

– Biztosnak kell lenned benne.

A lány nevetett. – Amikor ezt mondtad, egy pillanatra ismét a régi Vandam őrnagy voltál, az, aki akkor voltál, amikor még nem ismertelek. ^

– És a te , jó, jó"-d is, amelyet olyan provokatív hangon mondtál ki, a régi Elene hangja volt.

– Tájékoztasson, őrnagy úr.

– Előbb olyan távolságba kell kerülnöm tőled, hogy ne csókolhassalak meg.

– Ülj vissza a székre, és vesd keresztbe a lábad. Tulajdonképpen *mit* csináltál ma?

Vandam keresztülment a szobán a pohárszékhez, és megkereste a ginesüveget. – Egy őrnagy eltűnt a Titkos Szolgálattól – égy titkokkal teli aktatáskával együtt.

– Wolff keze van a dologban?

– Lehetséges. Kiderült, hogy ez az őrnagy hetenként kétszer el szokott tűnni ebédidőben, és senki se tudja, hogy hová ment ilyenkor. A szimatom azt súgja, hogy alighanem Wolff-fal találkozott.

– De miért tűnt volna el végleg?

Vandam vállat vont. – Talán nem sikerült valami.

– Mi volt ma az aktatáskájában? Vandam gondolkozott, hogy mennyit áruljon el a lánynak. – A mi védelmük leírása, a

védelemé, amely hitünk szerint megváltoztathatja a legközelebbi ütközet kimenetelét. – Smith aktatáskájában ott volt Vandam átejtési tervének javaslata is, de Vandam ezt nem akarta elárulni Elene-nek: a végsőkig bízott ugyan benne, de a hivatásával járó ösztöne is működött, így fejezte be a szavait: – Vagyis okosabb, ha ma este elcsípjük Wolffot.

– De hiszen lehet, hogy akkor már túl késő lesz!

– Nem. Nemrég megtaláltuk Wolff egyik megfejtett üzenetét. Éjfélkor adta le. A kémeknek elő van írva, hogy meghatározott időben adjanak, rendszerint mindennap ugyanakkor. Más időpontban a gazdáik nem hallgatnák – vagy legalábbis nem állnának a megfelelő hullámhosszon –, így aztán még ha leadnák is a jelentéseiket, senki se fogná őket. Ezért gondolom azt, hogy Wolff ma éjfélkor akarja leadni az információt, hacsak előbb el nem csípem. – Habozott egy darabig, aztán megváltoztatta a véleményét a biztonságról, mert úgy gondolta, hogy a lánynak tudnia kell, milyen végtelenül fontos az, amit csinál. – Van még valami egyéb is. Wolff kódja egy regényen alapul, amelynek az a címe, hogy *A Manderley-ház asszonya.* A regény egy példánya a birtokomban van. Ha sikerülne megszereznem a kód kulcsát is...

– Az mi?

– Csak egy darab papír. Arról tudja meg, hogyan használja könyvet, aki kódolja az üzenetet.

– Folytasd.

– Ha sikerülne megszereznem a kulcsot *A Manderley-ház asszonyához,* megjátszhatnám Wolffot a rádión, és megtévesztő információt küldhetnek Rommelnek. Ez mindent tökéletesen a visszájára fordíthatna – megmenthetné Egyiptomot. Csakhogy ehhez meg kell szereznem a kulcsot.

– Értem. Mi a terv ma estére?

– Ugyanaz, ami a múltkor, csak jobban biztosítva. Én az étteremben leszek Jakesszel, és mind a kettőnknél pisztoly lesz.

A lánynak kerekre nyílt a szeme: – Nálad fegyver van?

– Jelenleg nincs. Jakes hozza magával az étterembe. Rajtunk kívül még két ember lesz az étteremben és hat odakint az utcán. Igyekezni fognak, hogy ne keltsenek feltűnést. Civil kocsik is készenlétben fognak állni, hogy

egyetlen füttyszóra eltorlaszolják az utca valamennyi kijáratát. Teljesen mindegy, hogy mit csinál Wolff ma este; ha találkozni akar veled, elkapjuk. Kopogtak az ajtón.

– Mi ez? – kérdezte Vandam. – Kopognak…

– Igen, azt hallom. Vársz valakit vagy valamit?

– Természetesen nem, hiszen már majdnem ideje, hogy induljak.

Vandam a homlokát ráncolta. Agyában megint megszólalt a vészcsengő. – Nekem ez nem tetszik. Ne nyiss ajtót.

– Rendben van – mondta Elene. Aztán az eszébe jutott valami. – *Muszáj* ajtót nyitnom. Lehet, hogy az apám. Vagy valami hír róla.

– Oké, akkor nyiss ajtót.

Elene kiment a nappaliból. Vandam ült és fülelt. A kopogás ismét felhangzott, aztán a lány kinyitotta az ajtót.

Vandam hallotta, hogy a lány azt mondja: – Alex!

– Jesszusom! – suttogta Vandam.

Már hallotta is Wolff hangját. – Már készen is vagy? Nagyszerű! – Mély, magabiztos hang volt, amolyan vontatott angol beszéd, csak egy árnyalati akcentussal, amelyről Vandam nem tudta, hogy milyen.

Elene azt mondta: – De hiszen úgy volt, hogy az étteremben találkozunk…

– Tudom. Bemehetek?

Vandam átugrott a dívány támláján, és lefeküdt mögötte a padlóra.

Elene azt mondta: – Természetesen…

Wolff hangja már közelebbről hallatszott. – Drágám, gyönyörű vagy ma.

Sima modorú csirkefogó, gondolta Vandam.

A bejárati ajtó becsapódott.

– Erre? – kérdezte Wolff. – I…igen…

Vandam hallotta, hogy mind a ketten belépnek a szobába. Wolff azt mondta: – Milyen szép lakás. Nyilván jó fizetést kapsz Mikisz Arisztopulosztól.

– Ó, nem rendszeresen dolgozom nála. Távoli rokonom, csak kisegítek mint családtag.

– A nagybácsid. Nyilván a nagybácsid.

– Hát... az apai nagybátyám, vagy második unokatestvérem, vagy mi. Csak az egyszerűség kedvéért nevez az unokahúgának.

– Tessék, ezt neked hoztam.

– Ó, virágok! Köszönöm.

Vandam azt gondolta: A fene enne meg.

Wolff megkérdezte: – Leülhetek?

– Persze.

Vandam érezte, hogy a dívány megmozdul, mikor Wolff teljes súlyával ránehezedik. Wolff nagydarab ember volt. Vandamnak eszébe jutott, hogyan dulakodtak a sikátorban. Eszébe jutott a kés is, és a keze önkéntelenül az arcán levő sebre tévedt. Azt gondolta: Most mitévő legyek?

Megtámadhatná Wolffot. A kém itt van, gyakorlatilag a kezében! Körülbelül azonos súlycsoportba tartoznak, és különben is egyenlők – kivéve a kést. Wolffnál azon az estén is ott volt a kés, amikor Szonjával vacsorázott, tehát valószínűleg mindenhová magával viszi, most is nála van.

Ha dulakodásra kerül köztük a sor, és Wolffnál kés van, nyilván Wolff fog győzni. Ez egyszer már megtörtént ott a sikátorban. Vandam ismét megtapogatta az arcát.

Azt gondolta: Miért nem hoztam már ide is magammal a pisztolyt?

Ha dulakodásra kerül a sor, és Wolff győz, mi történik utána? Ha Wolff meglátja Vandamet Elene lakásán, rögtön rájön, hogy a lány csapdába akarta csalni. Mit fog csinálni vele? Isztambulban, hasonló helyzetben, elvágta a nő torkát.

Vandam hunyorgott, hogy ne lássa maga előtt az iszonyú képet.

Wolff azt mondta: – Úgy látom, éppen ittál, amikor megérkeztem. Ihatnék veled együtt?

– Persze – mondta ismét Elene. – Mit szeretnél inni?

– Ez micsoda? – Wolff szimatolt. – Ó, egy kis gin éppen jó lesz.

Az az én italom, gondolta Vandam. Hála istennek, hogy nem ivott Elene is – két pohár elárulta volna őket. Hallotta, hogy jég csörren.

– Csirió! – mondta Wolff.

– Csirió.

– Úgy látom, neked nem ízlik.

– Megolvadt a jég.

Vandam tudta, miért vágott grimaszt a lány, amikor beleszürcsölt az ő italába: tiszta gin volt. A lány eddig jól megbirkózott a helyzettel, gondolta. Vajon mit gondol, hogy ő, Vandam mit tervez? Bizonyára kitalálta már, hogy hol rejtőzöm. És nyilván kétségbeesetten igyekszik nem nézni erre. Szegény Elene! Megint többre kényszerül, mint amennyiben megegyeztek.

Vandam remélte, hogy a lány passzív marad, a legkisebb ellenállást választja, és bízik benne.

Vajon Wolff még mindig azt tervezi, hogy elmennek az Oázis étterembe? Lehetséges. Bárcsak bizonyos volnék benne, gondolta Vandam. Rábízhatnám a dolgot Jakesre.

Wolff megszólalt: – Idegesnek látszol, Elene. Csak nem zavartalak meg valamiben azzal, hogy idejöttem? Ha be akarod fejezni a készülődést vagy valami – nem mintha csak egy kicsivel is tökéletesebb lehetnél, mint amilyen most vagy –, hagyj csak nyugodtan magamra a ginesüveggel.

– Nem, dehogy... Csak hát arról volt szó, hogy az étteremben találkozunk.

– És én mégis itt vagyok. Megint meggondoltam magam, és megint az utolsó pillanatban. Hogy őszinte legyek, unom az éttermeket, és mégis az éttermek, hogy úgy mondjam, a hagyományos találkozóhelyek, így aztán mivel olyankor is kénytelen vagyok együtt vacsorázni másokkal, amikor pedig nincs kedvem látni őket, kitaláltam valami mást.

Tehát nem az Oázisba mennek, gondolta Vandam. A szentségit! Elene megkérdezte: – Mit akarsz csinálni?

– Meglephetlek ma este is?

Vandam azt gondolta: Csak beszéltesd!

Elene válaszolt: – Persze.

Vandam nagyot sóhajtott magában. Ha Wolff elárulta volna, hová mennek, Vandam még kapcsolatba léphetett volna Jakesszel, és az egész csapdát áttehették volna az új találkozóhelyre.

Elene-nek ez nem jutott az eszébe. Érthető: iszonyúan meg van ijedve.

Wolff megkérdezte: – Mehetünk?

– Mehetünk.

A dívány megreccsent, mikor Wolff felállt. Vandam azt gondolta: Most megtámadhatnám!

Túlságosan kockázatos volna.

Hallotta, hogy elhagyják a szobát. Vandam egy pillanatig még ott maradt a dívány mögött. Hallotta, hogy Wolff az előszobában azt mondja: – Csak teutánad. – Aztán hangosan becsapódott a bejárati ajtó.

Vandam fölállt. Követnie kellene őket, és megragadnia az első adandó alkalmat, hogy felhívja a főhadiszállást, és beszéljen Jakesszel. Elene-nek nem volt telefonja. Nem sok embernek volt Kairóban. De még ha lett volna is, most nem ért volna rá telefonálni. Kiment a bejárati ajtóhoz, és hallgatózott. Nem hallott semmit. Résnyire kinyitotta. Nem voltak sehol. Kilépett az ajtón, végigsietett a folyosón és le a lépcsőn.

Amikor kilépett az épületből, meglátta őket az utca másik oldalán. Wolff éppen egy kocsi ajtaját nyitotta ki Elene-nek, hogy a lány beszálljon. Nem taxi volt: Wolff nyilván bérelte, kölcsönvette, vagy éppenséggel lopott egy kocsit ma estére. Wolff becsukta az ajtót Elene után, megkerülte a kocsit, és beszállt a vezetőülésre. Elene kinézett az ablakon, és elkapta Vandam tekintetét. Rámeredt, de Vandam gyorsan elfordult. Nem mert semmiféle mozdulatot tenni, félt, hogy Wolff meglátja.

Vandam a motorbiciklijéhez lépett, felült rá, és beindította a motort.

Wolff kocsija elindult, és Vandam követte.

A városban még mindig nagy volt a forgalom. Vandamnek sikerült úgy hajtania, hogy öt-hat kocsi legyen közte és Wolff között, anélkül hogy kockáztatta volna, hogy szem elől téveszti Wolffot. Már alkonyodott, de csak néhány kocsinak égtek a lámpái.

Vandam nagyon szerette volna tudni, hová megy Wolff. Bizonyára megállnak majd valahol, hacsak Wolff nem akar egész éjszaka vezetni. Bárcsak olyan helyen állnának meg, ahol van telefon…

Kifelé hajtottak a városból, Gizeh felé. Leszállt a sötétség. Wolff meggyújtotta a kocsi reflektorait. Vandam nem

gyújtotta meg a motorbicikliét, nehogy Wolff észrevegye, hogy követik.

Lidércnyomásszerű út volt. Még nappal, a városban is kicsit hajmeresztő volt motorbiciklizni: az utcák tele voltak hepehupákkal, kátyúkkal és alattomos olajfoltokkal. Vandam rájött, hogy legalább annyira kell figyelnie az úttestet, mint a forgalmat. A sivatagi út még rosszabb volt, neki most mégis reflektor nélkül kellett hajtania, fél szemmel az előtte haladó kocsit figyelve. Háromszor vagy négyszer majdnem leesett a motorbicikliről.

Fázott. Mivel nem számított erre az utazásra, csak rövid ujjú egyenruhaing volt rajta, és az ilyen sebességnél egyáltalán nem védett a szél ellen. Vajon milyen messze akar menni Wolff?

Megjelentek előttük a piramisok.

Ott nincs telefon, gondolta Vandam.

Wolff kocsija lassított. Tehát a piramisokhoz mennek piknikezni. Vandam leállította a motorját, megállt. Még mielőtt Wolffnak alkalma lett volna kiszállni a kocsiból, Vandam legurította a motorbiciklit az országútról a homokba. A sivatag nem volt sík, csak távolról nézve, és Vandam talált is egy kis sziklás dombot, amely mögött lefektethette a motorbiciklit. Ő is lefeküdt a homokba a dombocska mellé, és a kocsit figyelte.

Nem történt semmi.

A kocsi mozdulatlanul állt, a motorja nem működött, a belseje sötét volt. Vajon mit csinálnak a kocsiban? Vandamet hatalmába kerítette a féltékenység. Magára parancsolt, hogy ne legyen ostoba – csak esznek. Elene mindent elmesélt neki a múltkori piknikről, elmesélte a füstölt lazacot, a hideg csirkét, a pezsgőt. Nem lehet megcsókolni egy lányt, ha az embernek hallal van tele a pofája. De az ujjai hozzáérhetnek a lányhoz, amikor átadja neki a pezsgőspoharat...

Ebből elég.

Elhatározta, hogy megkockáztat egy cigarettát. Behúzódott a dombocska mögé, rágyújtott, aztán a tenyerével tölcsért formált, ahogy a katonák szoktak, hogy elrejtse az izzó parazsat, és visszatért eredeti helyére.

Az ötödik cigarettánál nyílt ki a kocsi ajtaja.

Az égbolt közben kitisztult, kisütött a hold. Az egész táj sötétkék és ezüst színben ragyogott, a csillogó homokon

kirajzolódott a piramisok árnyéka. Két sötét figura szállt ki a kocsiból, és indult el a legközelebbi piramis felé. Vandam látta, hogy Elene összefonta a mellén a karját, mintha fázna, vagy talán csak nem akarta, hogy Wolff megfogja a kezét. Wolff egyik karjával könnyedén átkarolta a lány vállát, és a lány egyetlen mozdulattal sem ellenkezett.

Megálltak a piramis tövében, és beszélgetni kezdtek. Wolff fölfelé mutatott, és Elene mintha megrázta volna a fejét: Vandam sejtette, hogy a lány nem akar felmászni. Elindultak a piramis mellett, és eltűntek mögötte.

Vandam várta, mikor bukkannak ki a másik oldalon. Nagyon sokáig nem bukkantak elő. Mit csinálhatnak a piramis mögött? Szinte ellenállhatatlan ösztönt érzett, hogy odamenjen és megnézze.

Most odalopózhatott volna a kocsihoz. El is játszadozott a gondolattal, hogy használhatatlanná teszi, visszarobog a városba, és az embereivel együtt tér vissza. Csakhogy Wolff valószínűleg nem lenné már itt, mire Vandam visszaér; éjszaka lehetetlen a sivatagot átkutatni; reggelre meg Wolff már mérföldekre járna.

Szinte elviselhetetlen volt csak nézni, várni, és nem csinálni semmit, de Vandam tudta, hogy ez a legokosabb, amit tehet.

Végre Wolff és Elene mégiscsak megjelent. A férfi még mindig átkarolva tartotta a lány vállát. Visszatértek a kocsihoz, és megálltak az ajtaja mellett. Wolff Elene vállára tette mind a két kezét, mondott neki valamit, és előrehajolt, hogy megcsókolja.

Vandam felállt.

Elene odanyújtotta Wolffnak az arcát, aztán elfordult, kisiklott a kezéből, és beszállt a kocsiba.

Vandam ismét lefeküdt a homokba.

A sivatag csendjét megtörte Wolff kocsijának a zúgása. Vandam nézte, hogy fordul meg széles körben, és tér rá az országútra. A reflektorai kigyulladtak, és Vandam önkéntelenül behúzta a fejét, noha jól elrejtőzött. A kocsi elhaladt mellette Kairó irányába.

Vandam felugrott, kitolta a motorbiciklit az országútra, és beletaposott az indítóba. A motor nem akart begyulladni. Vandam káromkodott: megijedt, hogy esetleg homok került a

karburátorba. Ismét megpróbálkozott, és ezúttal begyullad a motor. Felült rá, és a nyomába eredt a kocsinak.

A holdfényben jobban látta maga előtt az országúton levő gödröket és hepehupákat, csakhogy őt is könnyebben észrevehettek. Jó messzire lemaradt Wolff kocsija mögött, hiszen tudta, hogy Wolff erre nem mehet máshová, csak Kairóba. Azon tűnődött, vajon mit tervez Wolff. Elene-t akarja hazavinni? Ha igen, hová megy utána? Lehetséges, hogy a rejtekhelyére vezeti Vandamet?

Bárcsak nálam volna a fegyver, gondolta Vandam.

Vagy Wolff a *saját* lakására viszi Elene-t? Hiszen neki is laknia kell valahol, kell lennie egy ágyának a város valamelyik épületének valamelyik szobájában. Vandam biztos volt benne, hogy Wolff el akarja csábítani Elene-t. A férfi eddig eléggé türelmes és udvarias volt a lánnyal, de Vandam tudta, hogy valójában olyan ember, aki szereti gyorsan elintézni a dolgokat. Az elcsábítás a legkisebb veszély, ami Elene-re várhat. Mit nem adnék egy telefonért! – gondolta Vadam.

Elérték a város peremét, és Vandam kénytelen volt közelebb hajtani a kocsihoz, de szerencsére még mindig elég nagy volt a forgalom. Azon gondolkozott, hogy megáll, és átad egy üzenetet egy rendőrnek vagy egy katonatisztnek. Csakhogy Wolff nagyon gyorsan hajtott, és különben is, mi lehetne az az üzenet? Vandam még mindig nem tudta, hogy Wolff hová megy.

Akkor kezdte sejteni, amikor áthaladtak a Zamálekbe vezető hídon. Itt van Szonjának, a táncosnőnek a bárkaháza. De nem valószínű, hogy Wolff ott lakik, gondolta Vandam, hiszen az a bárkaház már napok óta megfigyelés alatt áll. De lehet, hogy nem meri Elene-t hazavinni az igazi otthonába, ezért kölcsönkérte a bárkaházat.

Wolff leparkolt az egyik utcán, és kiszállt a kocsiból. Vandam nekitámasztotta a motorbiciklijét egy falnak, és gyorsan leláncolta a kerekét, hogy ne lophassák el – a biciklire még szüksége lehet ma éjszaka.

Követte Wolffot és Elene-t, akik az utcáról kiértek a vontatóösvényre. Egy bokor mögül figyelte őket, amikor elindultak az ösvényen. Azon tűnődött, vajon mit gondolhat most Elene. Nem arra számított vajon, hogy még ez előtt

megmenti? Vajon még mindig bízik Vandamben, hogy vigyáz rá? Vagy már elvesztette minden reményét?

Wolff meg Elene megálltak az egyik bárkaház előtt – Vandam gondosan megjegyezte magának, hogy melyik előtt –, és Wolff rásegítette Elene-t a pallóra. Vandam nem értette. Hát nem jutott eszébe Wolffnak, hogy a bárkaház esetleg megfigyelés alatt áll? Nyilvánvalóan nem. Wolff felment Elene után a fedélzetre, és ott felnyitott egy csapóajtót. Mind a ketten eltűntek a fedélzet alatt.

Most mi legyen? – tűnődött Vandam. Kétségtelenül most van a legjobb alkalma rá, hogy segítséget szerezzen. Wolff minden bizonnyal némi időt szándékozik eltölteni a bárkaházban. De mi van, ha nem? Mi lesz, ha addig, amíg Vandam telefont keres, valami rosszul sül el – például Elene ragaszkodik hozzá, hogy Wolff vigye őt haza, vagy Wolff megváltoztatja a tervét, vagy elhatározzák, hogy elmennek egy éjszakai mulatóba?

Még mindig szem elől veszíthetem a csirkefogót, gondolta Vandam.

De hát kell lennie itt valahol egy rendőrnek.

– Hé! – mondta súgva. – Van itt valaki a rendőrségtől? Vandam őrnagy vagyok. Hé, hol van a...

Egy sötét alak bontakozott ki egy fa mögül. A hangján érezni lehetett, hogy arab. – Itt vagyok.

– Hello. Vandam őrnagy vagyok. Maga az a rendőr, aki megfigyelés alatt tartja a bárkaházat?

– Igenis, uram.

– Akkor ide hallgasson. Az ember, akit keresünk, most a hajón van. Van fegyvere?

– Nincs, uram.

– A szentségit! – Vandam azon tűnődött, hogy vajon ő meg az arab rajtaüthetnek-e saját szakállukra a bárkaházon, és úgy döntött, hogy nem: nem biztos, hogy az arab túlságosan lelkesen verekedne, és a szűk térségben Wolff kése iszonyú pusztítást okozhatna. – Na jó, akkor szeretném, ha megkeresné a legközelebbi telefont, felhívná a brit főhadiszállást, és eljuttatna egy üzenetet Jakes századoshoz vagy Bogge alezredeshez, de feltétlenül valami magasabb rangú tiszthez: azonnal jöjjenek ide nagy létszámmal, és üssenek rajta a bárkaházon. Világos?

– Jakes százados vagy Bogge alezredes, a brit főhadiszálláson. Azonnal üssenek rajta a bárkaházon. Igenis, uram.

– Helyes. Siessen! Az arab elügetett.

Vandam egy olyan helyet keresett magának, ahol őt nem láthatta senki, de ő szemmel tarthatta a bárkaházat is meg a vontatóösvényt is. Néhány perc múlva egy női alak jelent meg az ösvényen. Vandam valahogy ismerősnek találta. A nő is felment a bárkaházba, és Vandam rájött, hogy Szonja az.

Megkönnyebbült: Wolff legalább nem molesztálhatja Elenet, amíg egy másik nő is van a bárkaházban.

Leült és várt.

22.

Az arab tele volt szorongással. Keresse meg a legközelebbi telefont, mondta az angol. Nos, a közeli házak némelyikében bizonyára van telefon. Csakhogy az olyan házakban, ahol telefon van, európaiak laknak, és azok nem szívesen veszik, ha egy egyiptomi – még akkor is, ha rendőr – este tizenegykor azzal döngeti meg az ajtójukat, hogy használni szeretné a telefonjukat. Majdnem biztos, hogy szitkozódva és káromkodva elutasítanák. Megalázó lenne. Nem volt egyenruhában, még csak nem is a szokott civil szerelése – a fehér ing meg a fekete nadrág – volt rajta, hanem úgy volt öltözve, mint egy fellah. Még azt se hinnék el neki, hogy rendőr. Zamálekben nem tudott egyetlen nyilvános telefonról sem. Tehát csak egyetlen lehetősége maradt: az őrszobáról telefonálni. Még mindig ügetve arra indult...

Az is szorongással töltötte el, hogy a brit főhadiszállást kell felhívnia, íratlan szabály volt, hogy az egyiptomi tisztviselők Kairóban önként sohasem léptek telefonon érintkezésbe az angolokkal, mert az mindig csak problémát jelentett. A főhadiszálláson a központ nyilván őt sem lesz hajlandó kapcsolni ahhoz, akit kér, vagy reggelre halasztják az üzenete átadását – aztán letagadják, hogy egyáltalán megkapták –, vagy azt fogják mondani, hogy telefonáljon újból később. És ha valami nem sikerül, arra csúnyán ráfizet. Honnan tudhatja egyáltalán, hogy az az ember ott a vontatóösvényen igazi

őrnagy volt? Ő nem ismeri személyesen Vandam őrnagyot, és egy őrnagyi egyenruha ingét akárki felveheti. Hátha csak ugratás az egész? Vannak fiatal egyiptomi tisztek, akik szeretnek rossz tréfákat űzni a jó szándékú egyiptomiakkal.

Az arabnak az ilyen helyzetekben mindig ugyanaz volt a reakciója: másra hárítani a felelősséget. Különben is, ebben az esetben azt az utasítást kapta, hogy csakis a felettesének tegyen jelentést, senki másnak. Elhatározta hát, hogy elmegy az őrszobára, és onnan felhívja Kemel főfelügyelőt a lakásán.

Kemel majd tudni fogja, hogy mi a teendő.

Elene lelépett a létráról, és idegesen nézett körül a bárkaház belsejében. Arra számított, hogy a berendezés szegényes lesz, mint általában a hajókon. Ezzel szemben fényűző volt, egy kicsit túlságosan is fényűző. Vastag szőnyegeket látott, alacsony díványokat, két elegáns kiegészítő asztalkát és dús, a mennyezettől a padlóig érő függönyöket, amelyek elválasztották a térséget a másik részétől, amely valószínűleg a hálószoba volt. A függönyökkel szemközt, ahol a hajó összeszűkült, vagyis a tatja volt, egy kicsi, de modernül felszerelt konyhát látott.

– A magáé ez a hajó? – kérdezte Wolfftól.

– Egyik barátomé – mondta Wolff. – Ülj le.

Elene úgy érezte, csapdába esett. Hol a fenében van William Vandam? Az este folyamán többször is azt hitte, hogy egy motorbicikli követi a kocsit, de még óvatosan se mert hátranézni, mert félt, hogy felkelti Wolff figyelmét. Minden pillanatban azt várta, hogy katonák veszik körül a kocsit, letartóztatják Wolffot, és őt megszabadítják; de ahogy a másodpercekből órák lettek, kezdte azt hinni, hogy a dolog csak álom volt, William Vandam egyáltalán nem is létezik.

Wolff a jégszekrényhez lépett, kivett belőle egy üveg pezsgőt, az egyik asztalkára tett két poharat, leszedte az üveg nyakáról a sztaniolt, lecsavarta a drótot, hangos pukkanással kihúzta a dugót, megtöltötte pezsgővel a poharakat, és – *hol a fenében van William?*

Elene rettegett Wolfftól. Sok férfival volt viszonya, ha némelyikükkel csak futó is, de ő mindig bízott a férfiban, mindig tudta, hogy az illető kedves lesz, vagy ha nem is

kedves, legalább figyelmes. A testét féltette: ha megengedi Wolffnak, hogy játsszon a testével, vajon milyen játékokat fog kitalálni? Érzékeny volt a bőre, és érzékeny volt belül is, könnyen sebezhető, túlságosan könnyen sebezhető, amikor szétvetett lábbal feküdt a hátán. Olyan férfival együtt lenni, akit szeret, olyannal, aki ugyanolyan óvatosan bánik a testével, mint ő maga, élvezet volna – de Wolffal, aki csak *használni* akarja a testét... Megborzongott.

– Fázol? – kérdezte Wolff, mikor átnyújtotta neki az egyik poharat.

– Nem. Nem, dideregtem...

Wolff felemelte a poharát. – Egészségedre.

Elene-nek száraz volt a szája. Beleszürcsölt a hideg pezsgőbe, aztán nagyot kortyolt belőle. Mindjárt valamivel jobban érezte magát.

Wolff leült melléje a díványra, és úgy fordult, hogy a szemébe nézhessen. – Milyen csodálatos este – mondta. – Nagyon élvezem a társaságodat. Igézően szép vagy.

Kezdődik, gondolta Elene.

Wolff a lány térdére tette a kezét.

Elene megdermedt.

– Titokzatos vagy – mondta Wolff. – Kívánatos, kicsit zárkózott, nagyon szép, néha naiv, néha meg nagyon is mindentudó... Elárulnál nekem valamit?

– Azt hiszem. – Elene nem nézett rá. Wolff végighúzta a mutatóujja hegyét a lány sziluettjén: a homlokán, az orrán, az ajkán, az állán. Azt kérdezte: – Miért randevúzol velem?

Vajon mire gondol? Lehetséges volna, hogy gyanítja, mit csinál valójában Elene? Vagy ez csak a következő lépés a játékban?

Ránézett Wolffra, és azt mondta: – Mert maga nagyon vonzó férfi.

– Örülök, hogy annak tartasz. – Ismét a lány térdére tette a kezét, és előrehajolt, hogy megcsókolja. Elene odatartotta neki az arcát, ahogyan már egyszer megtette az este. A férfi ajka a bőrét súrolta, aztán azt suttogta: – Miért félsz tőlem?

Zaj hallatszott a fedélzetről – gyors, könnyű léptek –, aztán kinyílt a csapóajtó.

William! – gondolta Elene.

Egy magas sarkú cipő és egy női láb jelent meg a csapóajtóban. A nő lejött, becsukta a feje fölött a csapóajtót, és lelépett a létráról. Elene meglátta az arcát, és ráismert, hogy Szonja az, a hastáncosnő.

Mi a csuda történik itt? – gondolta.

– Rendben van, őrmester – mondta Kemel a telefonba. – Nagyon helyesen tette, hogy velem lépett kapcsolatba. Majd én magam intézek el mindent. Maga haza is mehet, vegye úgy, hogy lejárt a szolgálata.

– Köszönöm, uram – mondta az őrmester. – Jó éjt.

– Jó éjt. – Kemel letette a kagylót. Ez katasztrófa. Az angolok követték Alex Wolffot a bárkaházhoz, és Vandam rajtaütést próbál szervezni. Ennek kettős következménye is lehet. Az egyik: füstbe megy annak a reménye, hogy a Szabad Tisztek Mozgalma használhatja Wolff rádióját, és aztán már nem lesz többé lehetőség a Német Birodalommal való tárgyalásra, még mielőtt Rommel elfoglalja Egyiptomot. A másik: ha egyszer az angolok rájöttek, hogy a bárkaház egy kémnek szolgált menedékül, nyilván hamar rá fognak jönni arra is, hogy Kemel eltitkolta a valóságot, és falazott az üldözöttnek. Kemel már megbánta, hogy nem lépett fel Szonjával szemben keményebben, és nem kényszerítette arra, hogy napok helyett órákon belül szervezze meg a találkozót. De már késő volt a bánat. Mit fog most csinálni?

Visszament a hálószobába, és gyorsan felöltözött. Az ágyból halkan odaszólt a felesége: – Hová mész?

– Munkába – suttogta.

– Jaj, ne. – Az asszony a másik oldalára fordult.

Kemel kivette a pisztolyát az íróasztala kulcsra zárt fiókjából, betette a zakója zsebébe, aztán megcsókolta a feleségét, és csendesen elhagyta a házat. Beült a kocsijába, és beindította a motort. Egy percig csak ült és gondolkozott. Tanácskozni kellene Szadattal, csakhogy az időbe kerülne. Vandamet elfoghatja a türelmetlenség, miközben a bárkaháznál várakozik, és elhamarkodottan elkövethet valamit. Előbb Vandamet kell gyorsan elintézni. Szadathoz majd utána is elmehet.

Kemel elindult Zamálek felé. Nem bánta volna, ha lenne ideje lassan és világosan gondolkozni, de nem volt. Ölje meg Vandamét? Még soha nem ölt embert, és azt sem tudta, hogy képes volna-e rá. Évek óta még csak meg sem ütött senkit. És hogyan leplezi majd el, hogy ő is benne volt ebben a dologban? Még napok telhetnek bele, amíg a németek Kairóba érnek – sőt ahogy a dolgok jelenleg állnak, még vissza is verhetik őket. Akkor aztán nyilván vizsgálat kezdődik majd, hogy mi történt ma este a vontatóösvényen, és előbb-utóbb Kemelre terelődik a gyanú. És akkor valószínűleg agyonlövik.

– Bátorság – mondta hangosan, mert eszébe jutott, hogyan borult lángba Imám repülőgépe, amikor lezuhant a sivatagban.

Leparkolt a vontatóösvény közelében. A kocsi csomagtartójából kivett egy hosszú kötelet. A kötelet begyömöszölte a zakója zsebébe, és a jobb kezébe vette a pisztolyát.

A csövénél fogta a pisztolyt, mint valami buzogányt. Mikor is használta utoljára? Hat éve, gondolta, nem számítva az alkalmi céllövő gyakorlatokat.

Elért a folyópartra. Ránézett az ezüstös Nílusra, a bárkaházak fekete foltjaira, a homályos vontatóösvényre és a sötét bokrokra. Vandam nyilván a bokrok közt van valahol. Kemel halkan elindult.

Vandam megnézte a cigarettája parazsánál a karóráját. Fél tizenkettő volt. Valami nyilván nem sikerült. Vagy az arab rendőr adta át rosszul az üzenetet, vagy a főhadiszállás volt képtelen megtalálni Jakest, vagy Bogge rontott el valahogy mindent. Vandam nem vállalhatta a kockázatot: nem engedhette meg Wolffnak, hogy leadja a rádióján a birtokában levő információt. Nem volt más választás, mint hogy ő maga megy fel a bárkaház fedélzetére, mindent kockára téve.

Eloltotta a cigarettáját, aztán lépteket hallott valahol a bokrok közt. – Ki az? – sziszegte Jakes?

Egy sötét figura jelent meg, és azt suttogta. – Én vagyok.

Vandam nem ismert rá a suttogó hangra, és az arcot sem láthatta. – Kicsoda?

Az alak közelebb lépett, és felemelte az egyik karját. Vandam megismételte: – Kicsoda... – Aztán rájött, hogy a kar le akar sújtani. Gyorsan félreugrott, és valami megütötte oldalt a fejét, aztán lecsapott a vállára. Vandam felordított fájdalmában, a jobb karja megbénult. A kar ismét felemelkedett. Vandam előrelépett, és ügyetlenül a támadója után nyúlt a bal kezével. Az alak hátralépett, és ismét lesújtott. Az ütés ezúttal pontosan a feje tetején találta Vandamét. Egy pillanatig mérhetetlen fájdalmat érzett, aztán elvesztette az eszméletét.

Kemel zsebre vágta a pisztolyt, és letérdelt Vandam mellé, aki hason feküdt a földön. Hanyatt fordította, megtapogatta a mellét, és megkönnyebbülve érezte, hogy erősen dobog a szíve. Gyorsan dolgozott: levette Vandam lábáról a szandált, lehúzta róla a zoknit, golyóvá gyűrte, és beletömte az eszméletlen ember szájába, hogy ne tudjon kiabálni. Aztán ismét hasra fordította Vandamét, keresztbe tette a kezét a hátán, és összekötötte a csuklóját. A kötél másik végével Vandam bokáját kötötte össze, aztán egy fához kötötte a kötelet.

Vandam néhány perc múlva nyilván magához tér, de képtelen lesz mozdulni. És kiabálni se tud. Kénytelen lesz ott maradni, ahol van, amíg valaki bele nem botlik. Vajon mikor fog ez megtörténni? Rendes körülmények között lehettek volna emberek a bokrok közt: fiatalok a szerelmükkel meg katonák a barátnőikkel, de ma este minden bizonnyal elriasztotta őket innen a sok jövés-menés. De még így is fennállt a lehetősége, hogy egy később erre tévedő pár meglátja Vandamet, vagy meghallja, hogy nyöszörög... Kemel kénytelen volt vállalni ezt a kockázatot, semmi értelme sem volt ott álldogálnia és aggódnia.

Elhatározta, hogy vet egy gyors pillantást a bárkahajóra. Könnyű léptekkel végigment a vontatóösvényen a *Jihan*-ig. A hajóban égett a villany, de a függönyök be voltak húzva a kerek ablakokon. Kísértést érzett, hogy felmenjen a hajóra, de előbb tanácskozni szeretett volna Szadattal, mert nem tudta biztosan, hogy mitévő legyen.

Sarkon fordult, és visszaindult a kocsija felé.

Szonja azt mondta: – Alex már mindent elmesélt rólad, Elene. – És mosolygott.

Elene visszamosolygott rá. Ez a nő Wolff barátnője? És az övé a bárkaház? És Wolff itt lakik nála? Vajon nem várta haza Szonját ilyen korán? Miért nem dühös, tanácstalan vagy zavart egy cseppet sem? Csak hogy mondjon valamit, Elene megkérdezte Szonjától: – Egyenesen a Csa-Csa klubból jött?

– Igen.

– Milyen volt?

– Amilyen mindig: fárasztó, izgalmas, sikeres. Nyilvánvaló volt, hogy Szonja nem szerény nő. Wolff adott Szonjának egy pohár pezsgőt.

Szonja elvette, anélkül hogy ránézett volna, és megkérdezte Elene-től: – Szóval te Mikisz boltjában dolgozol?

– Nem, nem dolgozom ott – mondta Elene, és közben azt gondolta: Vajon valóban érdekel? – Csak kisegítettem néhány napig. Rokonok vagyunk.

– Tehát görög vagy?

– Igen. – A terefere egy kis önbizalmat adott Elene-nek. Félelme alábbhagyott. Akármi történik is, nem valószínű, hogy Wolff Egyiptom egyik leghíresebb nőjének a szeme láttára akarja megerőszakolni őt. Szonja legalább egy kis lélegzethez juttatta Elene-t. William elhatározta, hogy Wolffot még éjfél előtt elkapja...

Éjfél!

Majdnem elfeledkezett róla. Wolff leült Elene mellé. A lány valahogy fenyegetve érezte magát, ahogy ez a pár ott ült a két oldalán. Wolff azt mondta: – Milyen szerencsés ember is vagyok én, hogy itt ülök Kairó két legszebb nőjével.

Elene egyenesen maga elé nézett, nem tudta, mit mondjon.

Wolff megkérdezte: – Hát nem szép lány, Szonja?

– De igen. – Szonja megérintette Elene arcát, aztán megfogta az állat, és maga felé fordította a fejét. – Engem szépnek tartasz, Elene?

– Persze. – Elene a homlokát ráncolta. A dolog kezdett bizarr lenni. Majdnem olyan volt, mintha...

– Akkor örülök – mondta Szonja, és Elene térdére tette a kezét.

És Elene már mindent értett.

Minden egyszerre a helyére került: Wolff türelme, színlelt udvariassága, a bárkaház, Szonja váratlan megjelenése... Elene rájött, hogy egyáltalán nincs biztonságban. Wolfftól való rettegése még erősebben visszatért. Ezek *mind a ketten* használni akarják őt, és neki nincs más választása, kénytelen lesz némán és ellenállás nélkül itt feküdni, miközben ezek azt csinálnak vele, amit akarnak, Wolff késsel a kezében...

Elég.

Nem fogok félni. Kibírom, ha összefogdos is két perverz őrült. Ennél sokkal több forog kockán. Feledkezz meg értékes testedről, gondolj a rádióra, és gondolj arra, hogyan akadályozhatnád meg, hogy Wolff használja.

Ezt a hármasban való együttlétet még hasznára is fordíthatja

Titokban a karórájára pillantott. Már csak negyedóra volt éjfélig. Már túl késő volt ahhoz, hogy Williamre számítson. Ő, Elene az egyedüli, aki még megakadályozhatja Wolffot.

És azt hitte, már tudja is, hogyan.

Szonja és Wolff váltott egy pillantást, mintha jelt adna egymásnak. Egyik kezükkel Elene combján keresztülhajoltak fölötte, és az arca előtt megcsókolták egymást.

Elene csak nézte őket. Hosszú, buja csók volt. Hát tőlem mit várnak, mit csináljak? – gondolta Elene.

A pár szétvált.

Wolff most Elene-t csókolta meg ugyanúgy. Elene nem ellenkezett. Aztán érezte, hogy Szonja keze van az állán. Szonja maga felé fordította Elene arcát, és szájon csókolta.

Elene behunyta a szemét, és azt gondolta: Nem fog fájni, nem is fáj.

Fájni nem fájt, de azért *különös* volt, hogy egy női száj csókolja meg ilyen gyengéden.

Elene azt gondolta: – Valahogy *nekem* kell irányítanom ezt a jelenetet.

Szonja feltépte magán a blúzt. Nagy, barna melle volt. Wolff lehajtotta a fejét, és a szájába vette Szonja egyik mellbimbóját. Elene érezte, hogy Szonja lenyomja a fejét. Rájött, hogy azt akarja tőle, hogy kövesse Wolff példáját. Követte. Szonja nyögni kezdett.

Mindez Szonja kedvéért történt: világos volt, hogy a dolog az ő ötlete, az ő szeszélye; csak ő volt, aki zihált és nyögött, nem Wolff. Elene minden pillanatban attól félt, hogy Wolff otthagyja őket, és elmegy a rádiójához. Miközben gépiesen folytatta Szonjával a szeretkezést, agyában azt a módozatot kereste, hogyan ébressze fel Wolffban is a kéjvágyat, hogy minden egyebet felejtsen. Csakhogy az egész jelenet olyan ostoba, olyan bohózatba illő volt, hogy akármi jutott az eszébe, mindent komikusnak érzett.

Távol kell tartanom Wolffot attól a rádiótól.

Mi az értelme ennek az egésznek? Mit akarnak *valójában?*

Elfordította az arcát Szonjától, és megcsókolta Wolffot. A férfi Elene szájára tapasztotta a száját. Elene megkereste Wolff kezét, és a saját combjai közé nyomta. A férfi nehezen lélegzett, és Elene azt gondolta: Legalább érdekli.

Szonja megpróbálta szétlökni őket.

Wolff Szonjára nézett, aztán keményen pofon ütötte.

Elene-nek elakadt a lélegzete a meglepetéstől. Ez volna a magyarázat? Nyilván ezt a játékot játsszák, csakis ezt játszhatják.

Wolff ismét Elene-re fordította a figyelmét. Szonja ismét közéjük furakodott.

Ezúttal Elene ütötte pofon.

Szonja mélyen a torkából felnyögött.

Elene azt gondolta: Sikerült, kitaláltam, mire megy ki a játék, ura vagyok a helyzetnek.

Észrevette, hogy Wolff a karórájára néz.

Elene hirtelen felállt. Mind a ketten rábámultak. Elene lassan felemelte a karjait, keresztülhúzta a ruháját a fején, félrehajította, és ott állt előttük fekete alsóneműben és harisnyában. Könnyedén megérintette önmagát, végighúzta a kezét a combja és a keble közt. Látta, hogy Wolff arckifejezése megváltozik: eltűnt róla a nyugalom, és tágra nyílt szemmel, sóváran bámult a lányra. Egész testében megfeszült, meg volt igézve. Megnyalta az ajkát. Elene felemelte a bal lábát, magas sarkú cipőjét Szonja keble közé dugta, és hátralökte Szonját. Aztán megragadta Wolff fejét, és a hasához húzta.

Szonja elkezdte Elene lábát csókolgatni.

Wolff olyan hangot hallatott, amely nyögés is volt, meg sóhaj is, és Elene combja közé temette az arcát.

Elene az órájára nézett.
Éjfél volt.

23.

Elene a hátán feküdt az ágyban, meztelenül. Teljesen mozdulatlan volt, merev, az izmai feszültek. Az üres mennyezetet bámulta. A jobb oldalán Szonja hason fekve, kezét-lábát szétvetve a lepedőn, horkolva aludt. A jobb keze ernyedten pihent Elene csípőjén. Wolff Elene bal oldalán feküdt, arccal Elene felé fordulva, és álmosan simogatta a lány testét.

Elene azt gondolta: – Nem haltam bele.

A játék az volt, hogy minduntalan csábítgatták és elutasították Szonját. És minél többször utasította el és pofozta meg őt Wolff és Elene, Szonja annál szenvedélyesebb lett, míg végül is Wolff ellökte magától Elene-t, és magáévá tette Szonját. Forgatókönyv szerint ment a dolog, amelyet Wolff és Szonja szemmel láthatóan jól ismert: máskor is játszhattak már ilyet.

Elene-nek nem sok gyönyörűséget okozott a dolog, de nem lett rosszul, nem érezte megalázva magát, nem is undorodott. Csak azt érezte, hogy elárulták, éspedig önmaga árulta el magát. Mintha zálogba adott volna egy ékszert, amelyet a szeretőjétől kapott, vagy levágta volna hosszú haját, hogy pénzért eladja, vagy a malomba küldött volna dolgozni egy kisgyereket. Elárulta önmagát. És ami a legrosszabb, tette logikus következménye volt annak az életmódnak, amelyet eddig folytatott: az alatt a nyolc év alatt, amióta elhagyta az otthonát, egyre a prostitúcióhoz vezető csúszós talajon járt, és most úgy érezte, hogy elérkezett odáig.

A simogatás megszűnt, és Elene oldalt pillantott Wolff arcára. A férfi szeme lecsukódott. Elaludt.

Elene azon tűnődött, hogy mi történhetett Vandammel?

Valami nem sikerült. Talán Vandam szem elől vesztette Wolff kocsiját Kairóban. Az is lehet, hogy karambolt szenvedett a nagy forgalomban. Akármi történt is, Vandam már nem vigyáz rá. Önmagára van utalva.

Sikerült elfelejtetnie Wolff-fal, hogy éjfélkor rádióüzenetet akar küldeni Rommelnek – de hogy akadályozza meg azt, hogy másnap éjszaka elküldje? Elene-nek el kell mennie a főhadiszállásra, és megmondania Jakesnek, hogy hol találja meg Wolffot. El kell osonnia innen, most rögtön, és meg kell keresnie Jakest, hogy ugrassza ki az embereit az ágyból...

Csakhogy a dolog nagyon sokáig tartana. Wolff felébredhet, rájöhet, hogy ő eltűnt, és ő is eltűnhet.

Vajon itt van a rádiója, a bárkaházban, vagy valahol másutt? Minden ezen múlhat.

Eszébe jutott valami, amit Vandam az este mondott – tényleg csak néhány órája ennek? “Ha sikerül megszereznem a kulcsot *A Manderley-ház asszonyá*-hoz, megjátszhatnám Wolffot a rádión... ez mindent tökéletesen a visszájára fordíthatna..."

Hátha meg tudom találni a kulcsot – gondolta Elene.

Vandam azt mondta, hogy a kulcs egy papírlap, amely az üzenet kódolásának a módját tartalmazza a könyv alapján.

Elene rájött, hogy most alkalma van megkeresni a rádiót és a kód kulcsát.

Át kell kutatnia a bárkaházat.

Nem mozdult. Ismét megijedt. Ha Wolff észreveszi, hogy kutat... Eszébe jutott Wolff elmélete az emberiségről: a világ urakra és rabszolgákra oszlik. Egy *rabszolga* élete pedig nem ér semmit.

Nem, gondolta Elene. Majd elmegyek innen reggel, mintha mi sem történt volna, aztán majd megmondom az angoloknak, hogy hol találják meg Wolffot, és azok majd rajtaütnek a bárkaházon, és...

De mi lesz, ha Wolff addigra eltűnik? És mi van, ha a rádió *nem* itt van?

Akkor nem volt semmi értelme az egésznek.

Wolff lassan, egyenletesen lélegzett: mélyen aludt. Elene lenyúlt, óvatosan megfogta Szonja ernyedt kezét, és letette a combjáról a lepedőre. Szonja nem mozdult.

Most már egyikük sem ért Elene-hez. Nagy megkönnyebbülés volt.

Elene lassan felült.

Ahogy megmozdult a matrac, mind a ketten reagáltak rá. Szonja felnyögött, felemelte és oldalt fordította a fejét, aztán

ismét horkolni kezdett. Wolff a hátára fordult, de nem nyitotta ki a szemét.

Elene lassan mozogva, a matrac minden neszezésére összerezzenve addig ügyeskedett, amíg négykézlábra nem állt, arccal az ágy feje felé. Aztán óvatosan elkezdett hátrafelé kúszni: jobb térd, bal térd, bal kéz, jobb kéz. Közben figyelte a két alvó arcot. Az ágy lába mintha mérföldekre lett volna. A csend olyan hangosan csengett a fülében, mint a mennydörgés. A bárkaház elkezdett jobbra-balra ringatózni egy arra haladó hajó hullámverésétől, és Elene kihasználva hullámzást, gyorsan lemászott az ágyról. Aztán ott állt, mozdulatlanul, a másik kettőt figyelve, amíg a bárka ringatózása meg nem szűnt. Nem ébredtek fel.

Hol kezdje, a kutatást? Elene elhatározta, hogy módszeresen fogja csinálni, elöl kezdi, és onnan halad hátrafelé. A bárka orrában volt a fürdőszoba. Hirtelen ráeszmélt, hogy különben is ki kell oda mennie. Lábujjhegyen végigment a hálószobán, és belépett az aprócska fürdőszobába.

A vécén ülve körülnézett. Hol lehet egy rádiót elrejteni? Tulajdonképpen azt sem tudta, mekkora lehet a rádió: bőrönd nagyságú? Aktatáska nagyságú? Retikül nagyságú? A fürdőszobában egy mosdókagyló, egy kis kád meg egy faliszekrény volt. Felállt, és kinyitotta a szekrényt. Borotvakészlet, tabletták meg egy tekercs géz volt benne.

A rádió nem volt a fürdőszobában.

A hálószobát átkutatni nem volt bátorsága, amíg azok aludtak; még nem. Keresztülment rajta, és a függönyön át belépett a nappaliba. Gyorsan körülnézett. Érezte, hogy sietnie kell, de kényszerítette magát, hogy nyugodtan és óvatosan dolgozzon. A kutatást a jobb oldalon kezdte. Ott egy heverő állt. Óvatosan megtapogatta az oldalát: üresen kongott. A rádió alatta is lehetett. Megpróbálta felemelni, de nem bírta. Mikor megnézte a heverő szélét, észrevette, hogy a padlóhoz van csavarozva. A csavarok szorosan tartották. A rádió nem lehetett alatta. A heverő mellett egy magas szekrény állt. Óvatosan kinyitotta. Egy kicsit megreccsent, Elene megdermedt. Nyögést hallott a hálószobából. Várta, hogy Wolff kirohan a függöny mögül, és rajtakapja őt. Nem történt semmi.

Belenézett a szekrénybe. Volt benne egy seprű, néhány porrongy, tisztítószerek meg egy zseblámpa. Rádió nem. Becsukta a szekrény ajtaját. Megint megreccsent.

Belépett a konyhatérségbe. Itt hat kisebb szekrényt kellett kinyitnia. A szekrényekben edények, konzervek, serpenyők, poharak, kávé rizs, tea meg törülközők voltak. A mosogató alatt egy szemétvödör állt, de csak szemét volt benne. Elene benézett a jégszekrénybe. Csak egy üveg pezsgőt látott benne. De volt még több fiók is. Vajon elfér a rádió egy fiókban? Kihúzta az egyiket. Az evőeszközök csörömpölése az idegeibe hasított. Rádió nem volt a fiókban. Kihúzott egy másikat: rengeteg fűszer és eszencia volt benne, a vaníliaeszenciától a curryig: itt valaki szeretett főzni. Kihúzott egy harmadik fiókot is: konyhakések voltak benne.

A konyha mellett volt egy lehajtható tetejű kis szekreter. A szekreter alatt meg egy kis bőrönd. Elene felkapta a bőröndöt. Nehéz volt. Kinyitotta. Benne volt a rádió.

Majd kiugrott a szíve.

Közönséges, egyszerű bőrönd volt, két zárral, bőrfogantyúval és megerősített sarkokkal. A rádió pontosan beleillett, mintha eleve így tervezték volna. A bőrönd fedelében volt egy kis mélyedés a rádió fölött, és a mélyedésben egy könyv. Kemény táblája le volt szakítva, hogy beleférjen a fedélben levő mélyedésbe. Elene kivette a könyvet, és belenézett. Ezt olvasta: “Az éjszaka álmomban megint Manderleyben jártam." *A Manderley-ház asszonya* volt.

Végigpörgette a könyv lapjait. A közepe táján volt valami a lapok közt. Megfordította a könyvet, mire egy papírlap hullott ki belőle a padlóra. Lehajolt, és fölvette. Egy csomó szám meg dátum volt rajta, és néhány német szó. Bizonyára ez volt a kulcs a kódhoz.

A kezében tartotta azt, amire szüksége volt Vandamnek, hogy megfordítsa a háború menetét.

Hirtelen majdnem összeroskadt a felelősség súlya alatt.

Éneikül, gondolta, Wolff nem tud üzeneteket küldeni Rommelnek – vagy ha küld, csak sifrírozatlanul, németül teheti, ami gyanút kelt a hitelességüket illetően, meg aztán félő, hogy a szövetségesek is meghallják... E nélkül a papír

nélkül Wolff tehetetlen. Vandam viszont megnyerheti vele a háborút.

Azonnal el kell szaladnia, és magával kell vinni a kulcsot.

Eszébe jutott, hogy anyaszült meztelen.

Felébredt a transzból. A ruhája a díványon hevert, összegyűrve. Visszament a szalonba, letette a könyvet és a kód kulcsát, felkapta a ruháját, és keresztülhúzta a fején.

Az ágy megreccsent.

A függönyök mögül félreérthetetlen zaj hallatszott. Valaki felkelt, valaki, akinek súlya van. Csakis a férfi lehetett. Elene mozdulatlanul, bénultan állt. Hallotta, hogy Wolff a függöny felé indul, aztán visszafordul. Hallotta, hogy nyílik a fürdőszoba ajtaja.

Nem volt ideje felvenni a bugyiját. Felkapta a táskáját, a cipőjét és a könyvet, benne a kulccsal. Hallotta, hogy Wolff kijön a fürdőszobából. A létrához ment, és felrohant rajta, összerezzenve, mikor meztelen lába nekiütközött a keskeny létrafokok élének. Lepillantott, és látta, hogy Wolff megjelenik a függönyök közt, és elképedve néz fel rá. Aztán a padlón heverő nyitott bőröndre tévedt a tekintete. Elene elfordította a fejét, és fölnézett a csapóajtóra. Két retesszel volt belülről bezárva. Mind a kettőt visszahúzta. A szeme sarkából látta, hogy Wolff a létrához rohan. Fellökte a csapóajtót, és kimászott. Miközben kiegyenesedett a fedélzeten, látta, hogy Wolff is felfelé kezd mászni a létrán. Gyorsan lehajolt, és fölemelte a nehéz csapóajtót. Amikor Wolff megmarkolta a jobb kezével a nyílás peremét, Elene teljes erejéből rávágta az ujjaira az ajtót. Wolff fájdalmasan felordított. Elene keresztülszaladt a fedélzeten, és végigfutott a pallón.

A palló csak egy szál deszka volt, mely a fedélzetről a folyó partjára vezetett. Elene lehajolt, a végénél fogva megfogta a deszkát, és belelökte a folyóba.

Wolff kimászott a csapóajtón a fedélzetre, arca eltorzult a dühtől és a fájdalomtól. Elene pánikba esett, amikor meglátta, hogy a férfi keresztülrohan a fedélzeten. Azt gondolta: Meztelen, nem vehet űzőbe! Wolff ugrott egyet, és mintha repülne, átvetette magát a hajó korlátján.

Mégis űzőbe veheti!

Wolff a folyópart szélén ért földet, s szélmalomként kalimpált a karjaival, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Elene

hirtelen felbátorodott, nekirontott, és amikor még nem nyerte vissza az egyensúlyát, háttal belelökte a vízbe.

Aztán megfordult, és rohanni kezdett a vontatóösvényen.

Amikor az ösvény végére ért, amely az utcára vezetett, megállt és visszanézett. A szíve vadul dobogott, és nehezen, zihálva lélegzett. De ujjongó öröm töltötte el, mikor látta, hogy Wolff víztől csepegve, meztelenül mászik fel a sáros folyópartra. Már világosodott: ilyen állapotban nem kergetheti őt messzire. Gyorsan az utca felé fordult, szaladni kezdett, és beleütközött valakibe.

Erős karok fogták le szorosan. Elene kétségbeesetten küzdött, ki is szabadította magát, de ismét elkapták. Legyőzötten megadta magát: szóval mégis, gondolta, mégis...

Elene-t megfordították, és a karjait fogva elindították a bárkaház felé. Látta, hogy Wolff feléje indul. Ismét küszködni kezdett, és a férfi, aki fogta, megszorította a nyakát. Kinyitotta a száját, hogy segítségért kiáltson, de mielőtt még hangot tudott volna adni, a férfi ledugta az ujját a torkán, s Elene-nek hányingere támadt.

Wolff odaért, és megkérdezte: – Ki maga?

– Kemel vagyok. Maga meg nyilván Wolff.

– Hála istennek, hogy itt volt.

– Bajban van, Wolff – mondta Kemel.

– Okosabb, ha feljön a hajóra. Ő, a fene enné meg, a lány beledobta azt a rohadt pallót a vízbe. – Wolff lenézett a folyóra, és meglátta a bárkaház mellett a víz színén lebegő deszkát. – Vizesebb már nem lehetek – mondta. Lecsúszott a parton, bele a vízbe, megfogta a deszkát, fellökte a partra, és utánamászott. Aztán felkapta a deszkát, és keresztülfektette a bárkaház és a part között.

– Erre – mondta.

Kemel végigvezette Elene-t a pallón, a fedélzeten, aztán le a létrán.

– Tegye le oda – mutatott a díványra Wolff. Kemel gorombán a díványhoz lökte Elene-t, és leültette.

Wolff keresztülment a függönyön, s egy pillanat múlva egy hatalmas törülközővel a kezében tért vissza. Elkezdte *szárazra* dörgölni magát. Észrevehetően zavarta, hogy meztelen.

Elene meglepődve látta, hogy Kemel alacsony férfi. Abból, ahogy megragadta, azt hitte, olyan termetű, mint Wolff. Jóképű, sötét bőrű arab volt. Feszélyezetten elfordította Wolffról a tekintetét.

Wolff a dereka köré csavarta a törülközőt, és leült. Vizsgálgatni kezdte a kezét. – Majdnem eltörted az ujjaimat – mondta. Haraggal vegyes jókedvvel nézett Elene-re.

Kemel megkérdezte: – Hol van Szonja?

– Az ágyban – mondta Wolff, és a függöny felé intett a fejével. – Ő még egy földrengést is képes volna átaludni. Különösen egy buja éjszaka után.

Elene észrevette, hogy Kemel kényelmetlenül érzi magát e szavak hallatán, és talán rossz néven is veszi Wolff szabadszájúságát. – Maga bajban van – mondta ismét Kemel.

– Tudom – mondta Wolff. – Ez a lány valószínűleg Vandamnek dolgozik.

– Erről nem tudok. De az éjszaka közepén kaptam egy telefont a vontatóösvényen őrködő emberemtől. Vandam idejött, és az én emberemet küldte el, hogy szerezzen segítséget.

Wolff megdöbbent. – Közel kerültünk egymáshoz! – mondta. Nyugtalannak látszott. – Most hol van Vandam?

– Odakint. Fejbe vertem és összekötöztem. Elene-nek összeszorult a szíve. Vandam tehát odakint van a bokrok közt, megsebesült és mozgásképtelen – és senki más nem tudja, hogy ő, Elene hol van. Tehát mégse volt semmi értelme az egésznek.

Wolff bólintott. – Vandam a lányt követve jött ide. Csak ők ketten tudják, hogy itt lakom. Ha továbbra is itt akarok maradni, mind a kettejüket meg kell ölnöm.

Elene megborzongott, olyan könnyedén beszélt Wolff két ember megöléséről. Urak és rabszolgák, jutott az eszébe.

– Nem lesz jó – mondta Kemel. – Ha megöli Vandamét, a gyilkosságért végül is engem fognak hibáztatni. Maga elmehet innen, de nekem ebben a városban kell maradnom. – Szünetet tartott, összeszűkült szemmel figyelte Wolffot. az az emberem, aki az éjszaka felhívott.

– Igaz... – Wolff a homlokát ráncolta, és dühös hangot hallatott. – Akkor nincs választásom. El kell tűnnöm innen. A fene enné meg.

Kemel bólintott. – Ha eltűnik, azt hiszem, fedezhetem. Csakhogy valamit szeretnék magától. Emlékezzék csak vissza, hogy *miért* segítünk magának.

– Beszélni akarnak Romellel.

– Igen.

– Holnap éjszaka üzenetet küldök neki, azazhogy *ma* éjszaka, a szentségit, pedig alig aludtam. Mondja meg nekem, hogy mit akarnak üzenni, és én majd…

– Az nem lesz jó – vágott a szavába Kemel. – Mi magunk szeretnénk üzenni. A rádióját akarjuk.

Wolff a homlokát ráncolta. Elene rájött, hogy Kemel nacionalista lázadó, aki együttműködik vagy megpróbál együttműködni a németekkel.

Kemel hozzátette: – A maga üzenetét is elküldhetjük *mi…*

– Nem szükséges – mondta Wolff. Úgy látszott, hogy döntésre jutott. – Van még egy rádióm.

– Akkor hát megegyeztünk.

– Ott a rádió – mutatott Wolff a nyitott bőröndre, amely még mindig ott hevert a padlón, ahol Elene hagyta. – Már rá van hangolva a megfelelő hullámhosszra. Csak arra kell vigyázniuk, hogy minden éjszaka pontban éjfélkor adjanak le.

Kemel a rádió fölé hajolt, és szemügyre vette. Elene csodálkozott, hogy miért nem szólt Wolff semmit *A Manderley-ház* kódjáról. Rájött, hogy Wolffot nem érdekli, sikerül-e Kemelnek érintkezésbe lépnie Rommellel. Ha odaadná neki a kódot, Kemel odaadhatná valaki másnak. Wolff semmit nem akar kockáztatni.

Wolff megkérdezte: – Hol lakik Vandam?

Kemel megmondta neki a címet.

Most meg mit tervez? – gondolta Elene.

Wolff azt mondta: – Gondolom, nős.

– Nem.

– Szóval agglegény. A szentségit.

– Nem agglegény – mosolygott Kemel, még mindig a rádiót nézve. – Özvegy. A felesége tavaly halt meg Kréta szigetén.

– Gyereke van?

– Van – mondta Kemel. – Úgy tudom, egy Billy nevű kisfiú. Miért?

Wolff vállat vont. – Csak érdekel. Minden érdekel arról az emberről, aki majdnem elkapott.

Elene biztos volt benne, hogy hazudik.

Kemel láthatólag elégedetten csukta be a bőröndöt. Wolff megkérdezte tőle: – Vigyázna egy percig erre a lányra?

– Persze.

Wolff elfordult, aztán visszafordult. Észrevette, hogy Elenenek még mindig a kezében van *A Manderley-ház asszonya.* Odanyúlt, és elvette tőle. Aztán eltűnt a függöny mögött.

Elene azt gondolta: Ha szólok Kemelnek a kódról, akkor talán Kemel rákényszeríti Wolffot, hogy adja oda neki, és akkor talán Vandam megkapja Kemeltől – de mi fog történni velem?

Kemel odaszólt neki: – Mi a... – Hirtelen elhallgatott, mert Wolff visszajött kezében a ruháival, és öltözni kezdett.

Kemel megkérdezte tőle: – Van hívójele?

– Szfinx – felelte kurtán Wolff.

– Kódja?

– Kódom nincs.

– Mi volt abban a könyvben?

Wolff dühös képet vágott. – Egy kód – mondta. – De azt nem kaphatja meg.

– Szükségünk van rá.

– Nem adhatom oda – mondta Wolff. – Meg kell kockáztatniuk, hogy sifrírozás nélkül adjanak.

Kemel bólintott.

Wolffnak hirtelen megjelent a kés a kezében. – Ne vitatkozzon – mondta. – Tudom, hogy fegyver van a zsebében. Ne felejtse el, hogy ha lő, el kell számolnia a golyóval az angoloknak. Okosabb, ha elmegy.

Kemel szó nélkül megfordult, felmászott a létrán és kibújt a csapóajtón. Elene hallotta a lépteit a fejük fölött. Wolff a kerek hajóablakhoz lépett, és Kemel után nézett, mikor végigment a vontatóösvényen.

Wolff visszatette a kését a hüvelyébe, és begombolta az ingét. Felhúzta a cipőjét, és szorosan megkötötte a fűzőt. Kihozta a könyvet a másik szobából, kivette belőle a kód kulcsát tartalmazó papírlapot, összegyűrte, bedobta egy nagy üveg hamutartóba, kivett az egyik konyhafiókból egy doboz gyufát, és meggyújtotta a papírt.

Nyilván van egy másik kulcsa a másik rádió mellett – gondolta Elene.

Wolff figyelte a lángokat, biztos akart lenni benne, hogy tökéletesen elemésztik a papírt. Ránézett a könyvre, mintha arra gondolt volna, hogy azt is elégeti, aztán kinyitotta a hajóablakot, és bedobta a könyvet a folyóba.

Az egyik szekrényből elővett egy kis bőröndöt, és beledobált néhány holmit.

– Hová megy? – kérdezte Elene.

– Majd meglátod, te is jössz.

– Jaj, nem. – Mit akar vele csinálni? Rajtakapta, hogy rászedte őt – csak nem talált ki valamilyen méltó büntetést? Elene nagyon fáradt volt, és nagyon félt Wolfftól, hogy esetleg le kell feküdnie vele. Mennyivel több félnivalója volt most! Arra gondolt, hogy megpróbál ismét elszaladni – legutóbb majdnem sikerült –, de már nem volt hozzá bátorsága.

Wolff tovább csomagolt. Elene észrevette, hogy a saját ruhadarabjai közül néhány a padlón hever, és eszébe jutott, hogy nincs tisztességesen felöltözve. Ott hevert a bugyija, a harisnyája és a melltartója. Elhatározta, hogy fölveszi őket. Felállt, és keresztülhúzta a fején a ruhát. Lehajolt, hogy felvegye az alsóneműjét. Amikor felegyenesedett, Wolff megölelte. Durván szájon csókolta, láthatólag nem törődve vele, hogy a lány nem viszonozza a csókot. Aztán benyúlt a lány lába közé, és mélyen bedugta az egyik ujját.

Elene megfeszült. Wolff még mélyebbre dugta az ujját, a lány lihegett a fájdalomtól.

Wolff a szemébe nézett. – Tudd meg, hogy akkor is magammal vinnélek, ha nem lenne rád szükségem.

A lány megalázva behunyta a szemét. Wolff hirtelen elfordult tőle, és tovább csomagolt.

Elene felöltözött.

Amikor Wolff elkészült, még egyszer körülnézett, és azt mondta: – Gyerünk.

Elene követte a férfit a fedélzetre, s közben azon tűnődött, hogy Wolff vajon mit tervez Szonjával.

Wolff mintha tudta volna, hogy mit gondol, mert azt mondta: – Nem szeretném megzavarni Szonja édes álmát. – Elvigyorodott. – Mozgás.

Elindultak a vontatóösvényen. Mért hagyta Wolff a bárkaházban Szonját? – tűnődött Elene. Nem tudott rájönni, de azt tudta, hogy a dolog kegyetlenség. Rájött, hogy Wolff

teljesen gátlástalan, és megborzongott a gondolatra, hogy Wolff hatalmában van.

Azon tűnődött, nem tudná-e megölni Wolffot.

Wolff a bal kezében vitte a bőröndjét, s a jobbjával szorosan fogta Elene karját. Ráfordultak a gyalogösvényre, aztán az utcára, és Wolff kocsijához mentek. A férfi kinyitotta a sofőrülés ajtaját, és kényszerítette a lányt, hogy másszon át az utasülésre. Aztán beült melléje, és indított.

Csoda volt, hogy a kocsi még egy darabban volt, miután egész éjszaka kint állt az utcán: általában minden elmozdíthatót el szoktak lopni egy parkoló kocsiról, még a kerekeket is. Mindenben neki kedvez a szerencse, gondolta Elene.

Elindultak. Elene kíváncsi volt, vajon hová mennek. Akárhova mennek is, Wolff másik rádiója ott van, *A Manderley-ház asszonyá*-nak egy másik példányával és a kód egy másik kulcsával együtt. Ha odaérünk, ismét meg kell próbálkoznom, gondolta Elene fáradtan. Most már minden csak rajta múlik. Wolff elhagyta a bárkaházat, vagyis Vandam már akkor sem tehet semmit, ha valaki megszabadítja a kötelékeitől. Elene-nek a saját erejéből kell megpróbálnia megakadályozni Wolffot, hogy kapcsolatba lépjen Rommellel, és ha lehet, el kell lopnia a kód kulcsát. A gondolat nevetséges volt, olyan, mintha a holdba akart volna röpülni. Igazában csak arra vágyott, hogy megszabaduljon ettől az ördögi, veszedelmes férfitól, hazamenjen, megfeledkezzen a kémekről, a kódokról és a háborúról, és ismét biztonságban érezze magát.

Eszébe jutott az apja, aki gyalog megy Jeruzsálembe, és tudta, hogy igenis meg kell próbálkoznia.

Wolff megállította a kocsit. Elene rájött, hogy hol vannak. Felkiáltott: – Ez Vandam háza!

– Az.

Elene Wolffra bámult, megpróbált olvasni az arckifejezéséből. Azt mondta: – De hát Vandam nincs itthon.

– Nincs. – Wolff ádázul mosolygott. – 'De Billy itthon van.

24.

Anvar el-Szadat nagyon örült a rádiónak.

– Ez egy Hallicrafter/Skychallenger- magyarázta Kemelnek. – Amerikai. – Bedugta a konnektorba, hogy kipróbálja, és kijelentette, hogy nagyon erős készülék.

Kemel elmagyarázta, hogy éjfélkor kell adniok a beállított hullámhosszon, és hogy a hívójel Szfinx. Azt is elmondta, hogy Wolff nem volt hajlandó odaadni neki a kódot, tehát meg kell kockáztatniuk sifrírozás nélkül adni.

A rádiót eldugták a kis ház konyhájában a kemencébe.

Kemel elhagyta Szadat házát, és Kubri al-Qubbahból visszahajtott Zamálekbe. Útközben azon töprengett, hogyan fogja leplezni az éjszaka eseményeiben játszott szerepét.

A meséjének egyeznie kell annak az őrmesternek a meséjével, akit Vandam segítségért küldött, tehát be kell ismernie, hogy megkapta a telefonüzenetet. Talán azt kellene mondania, hogy mielőtt riasztotta volna az angolokat, ő maga ment el a bárkaházhoz megnézni, hogy “Vandam őrnagy" nem szélhámos-e. De aztán? Aztán átkutatta a vontatóösvényt meg a bokrokat Vandam után, és őt is fejbe verték. A bökkenő csak az, hogy órák hosszat nem maradhatott eszméletlen. Tehát azt kell majd mondania, hogy őt is összekötözték. Igen, őt is összekötözték, de valahogy sikerült megszabadulnia kötelékeitől. Aztán Vandammel együtt fölmegy a bárkára, és üresen fogják találni.

Igen, így jó lesz.

Leparkolt a kocsijával, és óvatosan elindult a vontatóösvényen. Benézett minden bokorba, miután megpróbálta nagyjából megsaccolni, hol hagyta Vandamét. Körülbelül harminc- vagy negyvenyardnyira attól a helytől bement a bokrok közé, lefeküdt a földre, és meghempergett rajta, hogy bepiszkítsa a ruháját, egy kis homokos földet dörzsölt az arcára, és összekócolta a haját. Aztán megdörzsölte a csuklóit is, hogy az legyen a látszat, mintha fájna, és elindult megkeresni Vandamét.

Pontosan ott találta, ahol hagyta. Vandam kötelékei nem lazultak meg, és a szája is még mindig be volt tömve. Vandam kerekre nyílt szemmel csodálkozva bámult Kemelre.

Kemel azt mondta: – Úristen, hát magát is elintézték?

Lehajolt, kivette Vandam szájából a tömést, és elkezdte kioldozni a kötelékeit. – Az őrmester felhívott – magyarázta. –

Azonnal idejöttem, hogy megkeressem magát, és a legközelebbi, amire emlékszem, az, hogy arra ébredtem, hogy össze vagyok kötözve, a szám be van tömve és fáj a fejem. Ennek már több órája. Csak most sikerült kiszabadulnom.

Vandam nem szólt semmit.

Kemel eldobta a kötelet. Vandam mereven felállt. Kemel megkérdezte: – Hogy érzi magát?

– Semmi bajom.

– Menjünk fel a bárkaházba, és nézzük meg, mit találunk ott – mondta Kemel. És megfordult.

Mihelyt Kemel hátat fordított neki, Vandam előrelépett, és a tenyere élével teljes erejéből tarkón ütötte. Az ütés meg is ölhette volna Kemelt, de Vandam ezzel most nem törődött. Vandam meg volt ugyan kötözve, és be volt tömve a szája, és nem láthatott ki az ösvényre, de hallani tisztán hallotta: – Kemel vagyok. Maga meg nyilván Wolff. – így tudta meg, hogy Kemel elárulta őt. Kemel nyilvánvalóan nem gondolt rá, hogy ő ezt megtudhatja. Amióta Vandam meghallotta ezeket a szavakat, forrt a méregtől, és most minden felgyülemlett mérgét beleadta az ütésbe.

Kemel eszméletlenül hevert a földön. Vandam a hátára fordította, átkutatta, és megtalálta a fegyvert. Azzal a kötéllel, amellyel őt kötözték össze, hátrakötötte Kemel kezét. Aztán addig pofozta Kemelt, amíg az magához nem tért.

– Felállni! – mondta Vandam.

Kemel kifejezéstelen arccal bámult, aztán félelem jelent meg a tekintetében. – Mit csinál?

Vandam belerúgott. – Rugdalom – mondta. – Felállni.

Kemel nagy nehezen feltápászkodott.

– Megfordulni!

Kemel megfordult. Vandam a bal kezével megfogta Kemel gallérját, jobbjában a pisztolyt tartotta.

– Indulás!

A bárkaházhoz mentek. Vandam maga előtt lökdöste végig Kemelt a pallón, aztán keresztül a fedélzeten.

– Csapóajtót kinyitni!

Kemel bedugta a cipője orrát a csapóajtó fogantyújába,' és fölemelte.

– Lemenni!

Kemel, akinek hátra volt kötve a keze, ügyetlenül mászott le a létrán. Vandam lehajolt, és benézett. Nem látott senkit. Gyorsan ő is lement a létrán. Félrelökte Kemelt, s fegyverét lövésre készen tartva félrerántotta a függönyt.

Meglátta Szonját az ágyban. Aludt.

– Bemenni! – parancsolt rá Kemelre. Kemel keresztülment a függönyön, és megállt az ágy feje mellett.

– Ébressze fel!

Kemel megérintette Szonját a lábával. Szonja a másik oldalára fordult, arrább gurult, de nem nyitotta ki a szemét. Vandam sejtette, hogy a nő meztelen. Odanyúlt, és megcsavarta az orrát. Szonja kinyitotta a szemét, és bosszús képpel azonnal felült. Megismerte Kemelt, aztán meglátta Vandamét is a fegyverrel.

Megkérdezte: – Mi akar ez lenni?

Aztán ő meg Vandam egyszerre szólalt meg: – Hol van Wolff?

Vandam egészen biztos volt benne, hogy a nő nem tetteti magát. Most már világos volt, hogy Kemel figyelmeztette Wolffot, és Wolff elmenekült, anélkül hogy fölébresztette volna Szonját. Valószínűleg magával vitte Elene-t is, bár Vandam el sem tudta képzelni, hogy miért.

Vandam Szonjának szegezte a fegyvert, közvetlenül a bal melle alatt. Odaszólt Kemelnek: – Kérdezni fogok valamit a nőtől, és ha hazudik, akkor meghal. Értette?

Kemel feszülten bólintott.

Vandam megkérdezte: – Adott le Wolff valamilyen rádióüzenetet éjfélkor?

– Nem! – sikoltotta Szonja. – Nem, nem, nem adott!

– Akkor mi történt itt? – kérdezte Vandam, de félt a felelettől.

– Ágyba bújtunk. – Kik?

– Wolff, Elene meg én.

– Hármasban?

– Igen.

Szóval ez történt. És Vandam még azt hitte, hogy Elene biztonságban lesz, mert egy másik nő is van a hajón! Ez magyarázta meg Wolff kitartó érdeklődését Elene iránt: a hármas együttlétük számára kellett neki a lány. Vandam valósággal rosszul lett az undortól, nem amiatt, amit

műveltek, hanem azért, mert ő kényszerítette Elene-t arra, hogy ilyesmiben részt vegyen.

Elhessegette agyából a gondolatot. Vajon igazat mondott Szonja? Tényleg elmulasztott volna Wolff rádióüzenetet küldeni Rommelnek az éjjel? Vandam el sem tudta gondolni, hogy ezt milyen módon ellenőrizhetné. Csak reménykedett, hogy igaz.

– Öltözzön fel! – parancsolt rá Szonjára. Szonja kibújt az ágyból, és gyorsan magára kapott egy ruhát. Vandam mindkettőjüket sakkban tartva a revolverrel, a hajó orrába ment, és benézett a kis ajtón. Egy aprócska fürdőszobát látott két kis kerek ablakkal.

– Mars be ide, mind a ketten!

Kemel és Szonja bement a fürdőszobába. Vandam rájuk zárta az ajtót, és nekiállt átkutatni a bárkaházat. Kinyitott minden szekrényt és kihúzott minden fiókot, tartalmukat ledobálta a padlóra. Lehúzta az ágyról a lepedőt. Egy éles konyhakéssel felhasogatta a matracot és a dívány kárpitját. Átnézett minden iratot a szekreterben. Talált egy elszenesedett papírral teli nagy üveg hamutartót. Belekotort, de a papír teljesen elégett. Kiürítette a jégszekrényt. Felment a fedélzetre is, és kiürítette az ott található ládákat. Mindent átnézett- az egész hajótesten, sőt még azon kívül is: egy vízbe lógó kötelet keresett.

Félóra múlva biztos volt benne, hogy a bárkaházon nincs se rádió, se egy példány *A Manderley-ház asszonyá*-ból, se kódkulcs.

Kiengedte a két foglyot a fürdőszobából. Az egyik fedélzeti ládában talált egy hosszú kötelet, összekötötte Szonja kezét, aztán egymáshoz kötözte Szonját és Kemelt.

Lelökdöste őket maga előtt a bárkaházról, végig a vontatóösvényen, aztán az utcán. Gyalog mentek a hídig, ahol Vandam leintett egy taxit. Szonját és Kemelt beültette a hátsó ülésre, aztán – a revolverét továbbra is rájuk szegezve – beült a kerekre nyílt szemű, rémült arab sofőr mellé.

– A főhadiszállásra – adta ki az utasítást.

A két foglyot nyilván alaposan ki fogják kérdezni, de tulajdonképpen csak két kérdést kellett föltenni nekik:

Hol van Wolff?

És hol van Elene?

Wolff még a kocsiban ülve elkapta Elene csuklóját. A lány megpróbálta kiszabadítani, de a férfi nagyon erősen szorította. Wolff elővette a kését, és könnyedén végighúzta a pengéjét a lány keze fején. A kés nagyon éles volt. Elene borzadva bámult a kezére. Először csak egy vonalat látott rajta, olyan volt, mint egy ceruzanyom. Aztán vér serkent ki a vágásból, és éles fájdalom nyilallt a kezébe. Elene levegő után kapkodott.

Wolff azt mondta: – Maradj a közelemben, és ne szólj semmit.

Elene hirtelen meggyűlölte. A szemébe nézett: – Különben elvágja a nyakam? – kérdezte annyi megvetéssel a hangjában, amennyit csak bele tudott vinni.

– Nem – mondta Wolff. – Különben elvágom Billy nyakát.

Elengedte a lány csuklóját, és kiszállt a kocsiból. Elene mozdulatlanul, tehetetlenül ült. Mit tehet ez ellen az erős, könyörtelen férfi ellen? Elővett a táskájából egy kis zsebkendőt, és vérző keze köré csavarta.

Wolff türelmetlenül megkerülte a kocsit, és kinyitotta Elene mellett az ajtót. Megragadta a felső karját, és kirángatta a kocsiból. Aztán, még mindig Elene karját fogva, keresztülvágott az úttesten Vandam házához.

Végigmentek a rövid kocsifelhajtón, és Wolff megnyomta a csengőt. Elene-nek eszébe jutott, mikor először állt itt, ebben az oszlopos előcsarnokban, és várta, hogy kinyissák az ajtót. Mintha évekkel ezelőtt lett volna, pedig csak néhány napja volt. Azóta megtudta, hogy Vandam nős volt, és hogy a felesége meghalt; és utána szeretkezett Vandammel; és Vandam elfelejtett virágot küldeni neki – ugyan hogy csinálhatott ő ebből olyan nagy hűhót? –, és megtalálták Wolffot; és...

Az ajtó kinyílt. Elene megismerte Gaafart. A szolga is emlékezett rá, és azt mondta: – Jó reggelt, Miss Fontana.

– Hello, Gaafar.

Wolff megszólalt. – Jó reggelt, Gaafar. Alexander százados vagyok. Az őrnagy úr kért meg, hogy jöjjek ide. Beengedne minket?

– Természetesen, uram. – Gaafar félreállt. Wolff, még mindig Elene karját szorítva, belépett a házba. Gaafar becsukta az ajtót. Elene még emlékezett a mozaikpadlós hallra. Gaafar azt mondta: – Remélem, az őrnagy úrnak semmi baja...

– Semmi, kitűnő egészségnek örvend – mondta Wolff. – De ma reggel nem tud hazajönni, így aztán engem kért meg, hogy jöjjek ide, mondjam meg magának, hogy jól van, és vigyem el Billyt az iskolába.

Elene megrémült. Szörnyű: Wolff el akarja rabolni Billyt. Ezt rögtön sejthette volna, amikor Wolff kiejtette a fiú nevét. De hát ez lehetetlen! Ezt nem szabad megengednie! Mit tehetne? A legszívesebben kiabált volna, hogy: Nem, Gaafar, ez az ember hazudik, fogja Billyt, és szaladjon el vele, szaladjon, ahogy csak tud! Csakhogy Wolffnál volt a kés, Gaafar öreg volt, Billyt meg mindenképpen utolérte volna Wolff.

Gaafaron látszott, hogy habozik. Wolff megszólalt: – Gyerünk, Gaafar, gyorsan! Nem érek rá egész nap.

– Igenis, uram – mondta Gaafar, annak az egyiptomi szolgának az önkéntelen reflexével reagálva, akire ráparancsol egy európai. – Billy éppen most fejezi be a reggelijét. Tudnának itt várni egy pillanatig? – Kitárta a szalon ajtaját.

Wolff beterelte Elene-t a szobába, és végre elengedte a karját. Elene ránézett a bútorok huzatára, a tapétára, a márvány kandallópárkányra és Angela Vandam fényképére: olyan kísértetiesen ismerősnek tűnt minden, mintha lidérces álmában látta volna. Angela nyilván tudná, hogy mit csináljon, gondolta boldogtalanul Elene. – Ne nevettesse ki magát! – mondaná, aztán parancsoló mozdulattal emelve fel a karját, kiutasítaná Wolffot a házából. Elene megrázta a fejét, hogy elűzze a fantáziaképet: Angela éppen olyan tehetetlen volna, mint ő.

Wolff leült az íróasztalhoz. Kihúzott egy fiókot, kivett belőle egy blokkot meg egy ceruzát, és írni kezdett.

Elene azon tűnődött, vajon mit csinálhat Gaafar. Lehetséges volna, hogy felhívja a főhadiszállást, és megpróbál beszélni Billy apjával? Elene tudta, hogy az egyiptomiak nem szívesen telefonálnak a brit főhadiszállásra: Gaafar nehezen tudna boldogulni a telefonkezelőkkel meg a titkárnőkkel. Elene

körülnézett, és látta, hogy a telefon különben is ebben a szobában van, tehát ha Gaafar megpróbálna is telefonálni, Wolff észrevenné és megakadályozná.

– Miért hozott ide? – kiáltotta. Éles volt a hangja a csalódottságtól meg a félelemtől.

Wolff felnézett az írásból. – Hogy megnyugtasd a fiút. Hosszú útra megyünk.

– Billyt hagyja itt – könyörgött Elene. – Ő csak gyerek.

– De Vandam gyereke – mondta mosolyogva Wolff.

– Őrá nincs szüksége.

– Vandam kitalálhatja, hogy hová megyek – mondta Wolff. – Biztosítani akarom, hogy *ne* jöjjön utánam.

– Tényleg azt gondolja, hogy itthon fog ülni, mikor a fia magával van?

Wolff szemmel láthatólag fontolóra vette a kérdést. – Remélem, hogy igen – mondta végül is. – Különben is, van más választásom? Ha nem viszem magammal a fiút, az apja egészen biztosan utánam jön.

Elene leküzdötte a könnyeit. – Hát nincs magában semmi szánalom?

– A szánalom dekadens érzés – mondta Wolff, és megcsillant a szeme. Úgy hangzott, mintha idézne valakit.

Elene azt mondta: – Nem hiszem, hogy maga ezt azért csinálja, hogy Vandam itthon maradjon. Szerintem rosszindulatból csinálja. Tudja, hogy milyen fájdalmat fog vele okozni neki, és maga ezt élvezi. Maga kegyetlen, elvetemült, undorító alak.

– Lehet, hogy igazad van.

– Maga nem normális.

– Elég! – Wolff kicsit elvörösödött. Láthatólag nagy erőfeszítéssel csillapodott le. – Hallgass, amíg írok.

Elene kétségbeesetten próbált koncentrálni. Hosszú útra mennek. Wolff attól fél, hogy Vandam utánuk megy. A bárkaházban azt mondta Kemelnek, hogy van még egy adóvevője. Vandam kitalálhatja, hogy hova mennek. És az útjuk végén egészen biztosan ott van a tartalék rádió, *A Manderley-ház asszonyá*-nak egy másik példánya, és van egy másik példány a kód kulcsából is. Valahogyan segítenie kell Vandamnek, hogy követhesse őket, hogy megszabadíthassa őket, és hogy megszerezhesse a kód kulcsát. Ha Vandam

kitalálhatja az úticéljukat, gondolta Elene, akkor én is kitalálhatom. Hol tartogathat Wolff egy tartalék rádiót? Hosszú útra mennek. Akkor rejtette el valahol, amikor még nem ért Kairóba. Talán valahol a sivatagban, vagy Kairó és Asyut között valahol. Talán…

Bejött Billy. – Hello – köszönt Elene-nek. – Elhozta a könyvet?

Elene hirtelenjében nem tudta, hogy a fiú miről beszél. – Milyen könyvet? – Rábámult, azt gondolta, hogy felnőttes viselkedése ellenére még nagyon gyerek. A fiún szürke flanel sortnadrág és feliéi ing volt, csupasz alsókarján a sima bőrön nem volt egy szőrszál sem. Iskolatáska volt a kezében, nyakában az iskola nyakkendője.

– Szóval elfelejtette – mondta a fiú, és csalódott arcot vágott. – Azt mondta, hogy kölcsönadja Simenon egyik detektívregényét.

– Elfelejtettem. Ne haragudj.

– Legközelebb elhozza?

– Természetesen.

Wolff egész idő alatt úgy nézett Billyre, mint egy uzsorás a kincsesládájára. Felállt. – Hello, Billy – mondta mosolyogva. – Alexander százados vagyok.

Billy kezet fogott vele, és azt mondta: – Jó reggelt, uram.

– Az édesapád megkért, hogy mondjam meg neked, nagyon sok a dolga.

– Reggelire mindig haza szokott jönni – mondta Billy.

– Ma nem jön. Ugyanis rengeteget kell dolgoznia, hogy meg tudjunk birkózni Rommellel.

– Csak nem verekedett megint össze valakivel?

Wolff habozott. – Az igazság az, hogy tényleg összeverekedett, de nem történt komolyabb baja. Csak egy tiplit kapott a fejére.

Elene észrevette, hogy Billy inkább büszke, mint nyugtalan.

Gaafar bejött, és megkérdezte Wolfftól: – Biztos benne, uram, hogy az őrnagy úr azt mondta, hogy ön vigye a gyereket iskolába?

Gyanakszik, gondolta Elene.

– Persze – mondta Wolff. – Valami baj van?

– Nincs, de Billyért én vagyok a felelős, és tulajdonképpen nem is ismerjük önt...

– De Miss Fontanát ismeri – mondta Wolff. – Ő velem volt, amikor Vandam őrnagy beszélt velem. Igaz, Elene? – Wolff rámeredt a lányra, és a bal hónára mutatott, ahol a kés volt a hüvelyben.

– Igaz – mondta Elene szerencsétlenül. Wolff azt mondta: – Mindenesetre helyesen teszi, hogy óvatos, Gaafar. Talán hívja fel a főhadiszállást, és beszéljen magával az őrnagy úrral. – A telefonra mutatott.

Elene azt gondolta: Ne, Gaafar, ne hívd fel, mert megöl, még mielőtt befejeznéd a tárcsázást.

Gaafar egy kis tétovázás után azt mondta: – Biztos vagyok benne, hogy nem szükséges, uram. Mint mondta, Miss Fontanát ismerjük.

Ez is az én hibám, gondolta Elene.

Gaafar kiment.

Wolff arabul gyorsan odaszólt Elene-nek: – Foglalkozz egy kicsit a fiúval. – És tovább írt.

Elene ránézett Billy iskolatáskájára, és az agyába villant egy ötlet. – Mutasd csak meg a tankönyveidet.

Billy úgy nézett rá, mintha bolondnak tartaná.

– Mutasd – mondta Elene. Az iskolatáska nem volt becsukva, kiállt belőle egy atlasz. Elene utánanyúlt. – Hol tartotok földrajzból?

– A norvég fjordoknál.

Elene látta, hogy Wolff befejezte az írást, és beteszi a papírlapot egy borítékba. Megnyalta a boríték ragasztós hátsó részét, leragasztotta, és beletette a zsebébe.

– Keressük meg Norvégiát – mondta Elene. Fellapozta az atlaszt.

Wolff felvette a telefonkagylót, és tárcsázott. Ránézett Elene-re, aztán elfordította a fejét, és kinézett az ablakon.

Elene megkereste Egyiptom térképét.

Billy megszólalt: – De hát ez...

Elene gyorsan a fiú ajkára tette az ujját. Billy elhallgatott, és a homlokát ráncolva ránézett.

Elene azt gondolta: Légy szíves, kisfiam, maradj csendben, és bízd rám a dolgot.

Hangosan azt mondta: – Igen, ez Skandinávia, de Norvégia Skandinávában van, látod? – Letekerte a kezéről a zsebkendőt. Billy rábámult a vágásra. Elene megkaparta a körmével, hogy vérezzen. Billy elsápadt. Úgy látszott, hogy mondani akar valamit, ezért Elene ismét az ajkára tette az ujját, és könyörgő tekintettel megrázta a fejét.

Elene biztos volt benne, hogy Wolff Asyutba akar menni. Ez volt a legvalószínűbb, és Wolff is azt mondta, attól fél, hogy Vandam kitalálja útjuk célját. Miközben erre gondolt, hallotta, hogy Wolff azt mondja a telefonba:

– Halló! Megtudhatnám, mikor indul a vonat Asyutba?

Igazam volt! – gondolta Elene. Belemártotta az ujját a keze fején levő vérbe. Három vonallal egy nyilat rajzolt a vérrel Egyiptom térképére, a nyíl hegye a Kairótól 300 mérföldre délre fekvő Asyut városára mutatott. Aztán becsukta az atlaszt. Egy kis vért kent a zsebkendőjével az atlasz fedelére, aztán a háta mögé dugta az atlaszt.

Wolff azt mondta: – Értem. És mikor érkezik oda?

Elene azt mondta: – De miért vannak fjordok Norvégiában, és miért nincsenek Egyiptomban?

Billy észrevehetőleg megdöbbent. Elene kezére bámult. A lány kénytelen volt észre téríteni, még mielőtt elárulja magát. Azt mondta: – Ide figyelj. Olvastad Agatha Christie-nek azt a regényét, amelyiknek az a címe, hogy *A vérfoltos atlasz titka?*

– Nem, ilyen regénye…

– Nagyon érdekes regény, mármint az az érdekes, hogy a detektív mindenre rájön annak a vérfoltnak az alapján.

A fiú összeráncolt homlokkal nézett rá, de most már nem elképedve, hanem mint aki erősen próbál valamire rájönni.

Wolff letette a kagylót, és felállt. – Gyerünk – mondta. – Nem szabad elkésned az iskolából, Billy. – Az ajtóhoz lépett, és kinyitotta.

Billy felkapta az iskolatáskáját, és kiment. Elene is felállt, félve, nehogy Wolff észrevegye az atlaszt.

– Siess már – mondta türelmetlenül Wolff. Elene is kiment az ajtón, a férfi utána. Billy már az előcsarnokban volt. A hallban egy vese alakú asztalon egy halom levél hevert. Elene Játtá, hogy Wolff a halom tetejére dobja az ő borítékját.

Kiment a bejárati ajtón.

Wolff megkérdezte Elene-t: – Tudsz vezetni?

– Igen – felelte a lány, aztán rögtön el is átkozta magát, hogy ilyen lassan jár az esze: nemet kellett volna mondania.

– Ti ketten üljetek előre – utasította Wolff. Ő meg beszállt hátra.

Amikor Elene indított, észrevette, hogy Wolff előrehajol. A férfi azt mondta: – Látod ezt?

Elene odanézett. Wolff a kést mutatta meg Billynek.

– Igen – mondta Billy bizonytalan hangon. Wolff azt mondta: – Ha valami zűrt csinálsz, levágom a fejed. Billy sírni kezdett.

25.

– Vigyázzba állni! – vakkantotta Jakes a törzsőrmesteri hangján.

Kemel vigyázzba vágta magát.

A kihallgatószoba üres volt, csak egy asztal állt benne. Vandam is bejött Jakes. után, egyik kezében egy széket hozott, a másikban egy csésze teát. Leült.

Vandam megkérdezte: – Hol van Alex Wolff?

– Nem tudom – mondta Kemel, és lazított egy kicsit.

– Vigyázz! – üvöltötte Jakes. – Állj egyenesen, fiú!

Kemel ismét vigyázzba vágta magát.

Vandam a teáját szürcsölgette. Ez is hozzátartozott a színjátékhoz, mintha azt mondta volna, hogy ő aztán igazán ráér, az égvilágon semmi sem izgatja, ugyanakkor a fogoly komoly bajban van. Pedig éppen a fordítottja volt az igaz.

Folytatta: – Az éjszaka telefont kaptál a *Jihan* nevű bárkaházat figyelő rendőrtől.

– Felelj az őrnagy úrnak! – ordította Jakes.

– Igen – mondta Kemel.

– Mit mondott?

– Azt, hogy Vandam őrnagy megjelent a vontatóösvényen, és elküldte őt segítséget hívni.

– Uram! – kiáltotta Jakes. – Segítséget hívni, *uram!*

– Segítséget hívni, uram.

Vandam folytatta: – És erre te mit csináltál?

– Magam mentem körülnézni a vontatóösvényen, uram.

– És aztán?

– Fejbe vertek, és elvesztettem az eszméletemet. Amikor magamhoz tértem, meg volt kötözve a kezem és a lábam. Több óráig tartott, amíg kiszabadítottam magam. Aztán kiszabadítottam Vandam őrnagyot, mire ő megtámadott.

Jakes közel lépett Kemelhez. – Te nyavalyás kis hazug wog!

Kemel egy lépést hátralépett. – Vissza! – ordította Jakes. – Hazug kis wog vagy, igaz? – Kemel nem felelt rá semmit.

Megszólalt Vandam: – Ide figyelj, Kemel. Ahogy a dolgok jelenleg állnak, téged agyon fognak lőni kémkedésért. De ha mindent elmondasz nekünk, amit csak tudsz, talán megúszhatod börtönbüntetéssel. Légy résznél. Ugye, odajöttél a vontatóösvényre, és leütöttél engem, igaz?

– Nem, uram.

Vandam sóhajtott egyet. Kemel már kitalálta, hogy mit mondjon, és ettől nem fog eltérni. Még ha tudja vagy sejti is, hogy hová ment Wolff, nem fogja elárulni, amíg kitart amellett, hogy ártatlan.

Vandam megkérdezte: – Mi a feleséged szerepe a dologban?

Kemel nem szólt semmit, de ijedtnek látszott.

Vandam azt mondta: – Ha te nem felelsz a kérdéseimre, kénytelen leszek neki tenni fel őket.

Kemel keményen összeszorította az ajkát.

Vandam felállt. – Oké – mondta. – Jakes, hozza be a kémkedéssel gyanúsított feleséget.

Kemel megszólalt: – Tipikus angol igazságszolgáltatás.

Vandam ránézett. – Hol van Wolff?

– Nem tudom.

Vandam kiment. Az ajtó előtt megvárta Jakest. Amikor a százados is kijött, Vandam azt mondta: – Ez az ember rendőr, ismeri a módszereinket. Meg fog törni, de nem ma. – Márpedig Vandamnek még ma meg kellett találnia Wolffot.

Jakes megkérdezte: – Tényleg azt akarja, hogy tartóztassam le a feleségét?

– Még nem. Talán majd később. És hol van Elene?

Továbbmentek, a következő celláig. Vandam megkérdezte: – Itt minden készen áll?

– Igen.

– Akkor oké. – Vandam kinyitotta az ajtót, és bement. Ez a szoba nem volt olyan kopár. Szonja egy kemény széken ült,

durva, szürke rabruhában. Egy katonai rendőrnő állt mellette, akitől Vandam ugyancsak félt volna, ha ő lett volna a fogoly. A nő alacsony volt és zömök, az arca kemény és férfias, ősz haja rövidre volt vágva. A cella egyik sarkában priccs állt, a másikban egy lavór hideg víz.

Amikor Vandam belépett, a rendőrnő elkiáltotta magát: – Felállni!

Vandam és Jakes leült. Vandam azt mondta: – Üljön csak le, Szonja.

A rendőrnő rálökte Szonját a székre.

Vandam tanulmányozta egy pillanatig a nőt. Egyszer már kihallgatta, és akkor a nő bizonyult erősebbnek. Ezúttal másképp lesz: Elene biztonsága forog kockán, és Vandamnek már nem volt semmi oka aggályoskodni.

Megkérdezte: – Hol van Alex Wolff?

– Nem tudom.

– Hol van Elene Fon tana?

– Nem tudom.

– Wolff német kém, és maga segített neki.

– Nevetséges.

– Bajban van.

A nő nem szólt rá semmit. Vandam az arcát figyelte. Gőgös volt, magabiztos, nyugodt. Vandam azon tűnődött, vajon pontosan mi is történhetett ma reggel a bárkaházban. Egészen biztos, hogy Wolff anélkül ment el, hogy figyelmeztette volna Szonját. Nem érzi a nő árvának magát?

– Wolff elárulta magát – mondta Vandam. – Kemel, a rendőr, figyelmeztette Wolffot a veszélyre; de Wolff ott hagyta magát, hogy aludjon csak, és elment egy másik nővel. Még ezek után is védelmezi?

Szonja nem szólt semmit.

– Wolff a maga bárkaházában tartotta a rádióját. Éjfélkor üzenetet küldött Rommelnek. Maga ezt tudta, tehát bűntárs volt a kémkedésben. Agyon fogják lőni érte.

– Azt nem merik megtenni! Egész Kairó fel fog lázadni!

– Gondolja? Mit érdekel minket, ha Kairó fellázad is? A németek a kapuk előtt állnak – majd rájuk bízzuk, hogy verjék le a lázadást.

– Maguk nem mernek hozzám nyúlni.

– Hová ment Wolff?

– Nem tudom.

– Nem is sejti? – Nem.

– Maga nem nagyon segítőkész, Szonja. Megnehezíthetem a dolgát.

– Nem nyúlhat hozzám.

– Azt hiszem, okosabb, ha bebizonyítom, hogy megtehetem. – Vandam intett a fejével a rendőrnőnek.

A nő lefogta Szonját, míg Jakes a székhez kötözte. Szonja küzdött egy darabig, de hiába. Vandamre nézett, és első ízben jelent meg egy árnyalatnyi félelem a tekintetében. Azt kérdezte: – Mit akar csinálni, maga csirkefogó?

A rendőrnő elővett a táskájából egy hatalmas ollót. Fölemelt egy tincset Szonja hosszú, dús hajából, és levágta.

– Ezt nem tehetik velem! – sikoltotta Szonja.

A rendőrnő ügyesen levágta Szonja egész haját. A nehéz fürtöket egymás után Szonja ölébe dobta. Szonja sikoltozott, és olyan trágár szavakkal átkozta Vandamét, Jakest és az angolokat, amilyeneket Vandam még sohasem hallott nőtől.

A rendőrnő elővett egy kisebb ollót, és tövig levágta Szonja haját.

Szonja sikoltozása könnyekbe fulladt. Amikor még hallani lehetett Vandam hangját, az őrnagy megszólalt: – Amint látja, már nem sokat törődünk a törvényességgel meg a méltányossággal, és nem törődünk az egyiptomi közvéleménnyel sem. Sarokba vagyunk szorítva. Lehet, hogy mindnyájunkat hamarosan megölnek. Mindenre el vagyunk szánva.

A rendőrnő szappant és ecsetet vett elő, beszappanozta Szonja fejét, és elkezdte simára borotválni a koponyáját.

Vandam folytatta: – Wolff információt szerzett valakitől a főhadiszállásról. Kitől?

– Maga sátán! – mondta Szonja.

A rendőrnő végül elővett a táskájából egy tükröt, és Szonja elé tartotta. Szonja először nem volt hajlandó belenézni a tükörbe, de egy pillanat múlva megadta magát. Lélegzet után kapkodott, mikor meglátta a tükörben teljesen kopasz fejét. – Nem – mondta. – Ez nem én vagyok. – Könnyekben tört ki.

Már eltűnt belőle a gyűlölet, lelkileg teljesen tönkre volt téve. Vandam halkan megkérdezte: – Kitől szerezte Wolff az információt?

– Smith őrnagytól – válaszolta Szonja.

Vandam megkönnyebbülten felsóhajtott. Hála istennek, Szonja megtört.

– A keresztneve? – kérdezte.

– Sandy Smith.

Vandam Jakesre pillantott. Ez volt a neve annak az őrnagynak az MI 6-tól, aki eltűnt. Ettől féltek.

– Hogyan szerezte meg az információt?

– Sandy ebédidőben jött el a bárkaházba, hogy meglátogasson. Miközben mi ágyban voltunk, Alex átnézte az aktatáskáját.

Hát ilyen egyszerű az egész, gondolta Vandam. Úristen, milyen fáradt vagyok. Smith volt az összekötő az MI 6 néven ismert Titkosszolgálat és a főhadiszállás között, és ebben a szerepében szerzett tudomást valamennyi stratégiai tervről, mert az MI 6-nak tudnia kellett, mire készül a hadsereg, hogy tájékoztathassa a kémeit, milyen információkat keressenek. Smith a főhadiszálláson tartott délelőtti értekezletekről egyenesen a bárkaházba ment, és az aktatáskája tele volt titkokkal. Vandam már tudta, hogy Smith a főhadiszálláson azt mondta az embereknek, hogy az MI 6-ban lévő irodájában ebédel, az MI 6-ban levő feletteseinek meg azt, hogy a főhadiszálláson, így aztán senki sem tudhatta, hogy egy hastáncosnővel kefél. Vandam eddig azt hitte, hogy Wolff megvesztegetett vagy megzsarolt valakit: az soha még csak az eszébe sem jutott, hogy Wolff olyanvalakitől szerezhet információt, aki még csak nem is tud róla, hogy információt szolgáltat. Vandam megkérdezte: – Smith most hol van?

– Rajtakapta Alexet, hogy az irattáskájában kutat, és Alex megölte.

– Hol van a holttest?

– A bárkaház mellett a folyóban.

Vandam intett a fejével Jakesnek. Jakes kiment.

Vandam azt mondta Szonjának: – Most meséljen Kemelről.

Szonjából már áradt a szó, buzgón el akart mondani mindent, amit tudott, teljesen megtört az ellenállása. Bármit hajlandó lett volna megtenni, csak legyenek kedvesebbek hozzá. – Kemel eljött hozzám, és elmesélte, hogy maga felkérte, hogy figyeltesse a bárkaházat. Azt mondta, hogy

hajlandó cenzúrázni a megfigyelésről készült jelentéseket, ha összehozok egy találkozót Alex és Szadat között.

– Alex és *kicsoda* között?

– Anvar el-Szadat. Százados a hadseregben.

– Mért akart Szadat találkozni Wolff-fal?

– Hogy a Szabad Tisztek Mozgalma üzenetet küldhessen Rommelnek.

Vandam azt gondolta: Tehát olyan elemek is vannak a dologban, amelyekre sohasem gondoltam. Hangosan azt mondta: – Hol lakik Szadat?

– Kubri al-Qubbahban.

– A közelebbi címe?

– Nem tudom.

Vandam odaszólt a rendőrnőnek: – Menjen, és tudja meg Anvar el-Szadat százados pontos címét.

– Igenis, uram. – A nő arcára meglepően bájos mosoly ült ki. Kiment.

Vandam azt mondta: – Wolff a maga bárkaházában tartotta a rádióját.

– Igen.

– Sifrírozva adta le az üzeneteit?

– Igen, volt neki egy angol regénye, annak az alapján kódolta az üzenetek szövegét.

– *A Manderley-ház asszonya?*

– Igen.

– És kulcsa volt a kódhoz?

– Kulcsa? Mi az?

– Egy darab papír, amelyen az áll, hogy a könyv melyik oldalát kell használnia.

Szonja bólintott. – Igen, azt hiszem, az is volt neki.

– A rádió, a könyv meg a kulcs eltűnt. Tudja, hová lettek?

– Nem – mondta Szonja. Ismét megijedt. – Becsületszavamra, nem tudom. Az igazat mondom…

– Rendben van, hiszek magának. Mit gondol, hová mehetett Wolff?

– Háza van Kairóban… A Villa les Oliviers.

– Nem rossz ötlet. Hová mehetett még?

– Abdullahhoz. Mehetett Adullahhoz is.

– Igen. És még kihez?

– Az unokatestvéréhez, a sivatagba.

– És azok hol találhatók meg?
– Azt senki sem tudja. Nomádok.
– Wolff tudhatta, hol vannak?
– Azt hiszem.
Vandam ült, és figyelte még egy darabig a nőt. Nem színészkedett: a nomádokat nem találhatta ki. Teljesen össze volt törve, nemcsak készséges volt, hanem buzgó is: el akarta árulni a barátait, és el akarta árulni minden titkát. Igazat mondott.
– Még látjuk egymást – mondta Vandam, és kiment.
Odakint a rendőrnő egy cédulát nyomott a kezébe Szadat címével, aztán bement a cellába. Vandam az eligazítóba sietett. Jakes már várta. – A haditengerészet kölcsönad néhány búvárt – mondta Jakes. – Pár perc múlva itt lesznek.
– Helyes. – Vandam cigarettára gyújtott. – Szeretném, ha házkutatást tartana Abdullah lakásán. Én meg majd megyek, és letartóztatom azt a Szadat nevű fickót. Küldjön egy kisebb osztagot a Villa les Oliviers-be is. Bár nem hiszem, hogy ott bármit is találnának. Tájékoztatta már, akiket kellett?
Jakes bólintott. – tudják, hogy egy drót nélküli adó-vevő készüléket keresünk, egy példányt *A Manderley-ház asszonyá*-ból és egy kódkulcsot.
Vandam körülnézett, és csak most vette észre, hogy egyiptomi rendőrök is vannak a helyiségben. – Miért vannak ezek a nyavalyás arabok az osztagban? – kérdezte dühösen.
– Protokoll, uram – válaszolta Jakes szertartásosan. – Bogge alezredes ötlete.
Vandam lenyelte, amit mondani akart. – Miután végeztek Abdullahnál, találkozunk a bárkaháznál.
– Igenis, uram.
Vandam elnyomta a cigarettáját. – Gyerünk.
Kiléptek a reggeli napsütésbe. Legalább egy tucat dzsip sorakozott az épület előtt, üresen járt a motorjuk. Jakes utasításokat adott a razziákat vezető őrmestereknek, aztán bólintott Vandamnek. A katonák felugráltak a dzsipekre, és az osztagok elindultak.
Szadat Kairó egyik – Heliopolisz felé eső – külvárosában lakott, mintegy három mérföldnyire. Az otthona hétköznapi családi ház volt, kis kerttel körülvéve. Nagy dzsip állt meg a ház előtt, a katonák rögtön körülvették a házat, és elkezdték

átkutatni a kertet. Vandam megdöngette a bejárati ajtót. Egy kutya hangosan ugatni kezdett. Vandam ismét kopogott. Az ajtó kinyílt.

– Anvar el-Szadat százados?

– Igen.

Szadat sovány, középtermetű, komoly fiatalember volt. Barna haja volt, de elöl már kezdett kopaszodni. Századosi egyenruhában volt, fezzel a fején, mintha készülne valahova.

– Le van tartóztatva – mondta Vandam, és berontott mellette a házba. Egy másik fiatalember jelent meg az egyik ajtóban. – Ez ki? – kérdezte Vandam.

– A bátyám, Talat – mondta Szadat. Vandam Szadatra nézett. Az arab nyugodt volt és méltóságteljes, de szemmel láthatólag feszült. Fél, gondolta Vandam; de nem tőlem fél, és nem is attól fél, hogy börtönbe kerül; valami mástól fél.

Miféle alkut köthetett Kemel ma reggel Wolff-fal? A lázadóknak szükségük volt Wolffra, hogy segítsen nekik érintkezésbe lépni Rommellel. Ők rejtették volna el Wolffot valahol?

Vandam megkérdezte: – Melyik a maga szobája, százados?

Szadat odamutatott. Vandam belépett a szobába. Egyszerű hálószoba volt, egy matrac hevert a padlón, és egy galabija lógott egy kampósszögön. Vandam rámutatott két angol katonára meg egy egyiptomi rendőrre, és azt mondta: – Rendben van, kezdhetik. – Azok nekiláttak átkutatni a szobát.

– Hát ez meg mi? – kérdezte Szadat nyugodtan.

– Maga ismeri Alex Wolffot – mondta Vandam.

– Nem.

– Wolff Ahmed Ramhának is nevezi magát, de európai.

– Még sohasem hallottam róla.

Szadat nyilvánvalóan elég kemény legény volt, nem az a fajta, aki megtörik és mindent bevall, csak mert néhány tagbaszakadt katona elkezdi feldúlni a házát. Vandam keresztülmutatott az előszobán. – Az milyen szoba?

– A dolgozószobám... Vandam az ajtóhoz lépett.

Szadat azt mondta: – De a család nőtagjai ott vannak benn, engedje meg, hogy figyelmeztessem őket...

– Tudják, hogy itt vagyunk. Nyissa ki az ajtót.

Vandam engedte, hogy Szadat elsőnek lépjen be a szobába. A szobában egyetlen nő sem volt, de egy hátsó ajtó nyitva

állt, mintha valaki éppen most lépett volna ki rajta. Nem volt semmi vész: a kert tele volt katonákkal, senki sem szökhetett meg. Vandam látta, hogy egy katonai pisztoly hever az íróasztalon néhány arab betűkkel teleírt papírlap tetején. A könyvespolchoz lépett, és szemügyre vette a könyveket. *A Manderley-ház asszonya* nem volt köztük.

Kiáltás hallatszott a ház másik részéből: – Vandam őrnagy!

Vandam elindult a hang irányába, és a konyhába jutott. Egy tábori csendőr őrmester állt a kemence mellett, csizmás lábánál a házőrző kutya ugatott. A kemence ajtaja nyitva volt, s az őrmester egy bőröndbe épített rádiót emelt ki belőle.

Vandam Szadatra nézett, aki utánajött a konyhába. Az arab arca eltorzult a keserűségtől és csalódottságtól. Tehát ez volt az alku, amelyet kötöttek: ők figyelmeztették Wolffot, és cserébe megkapták a rádióját. Vajon azt jelenti ez, hogy még egy rádiója van? Vagy Wolff talán úgy tervezte, hogy idejön Szadat házába, és innen fogja az üzeneteket leadni?

Vandam odaszólt az őrmesternek: – Jól végezte a dolgát. Vigye Szadat századost a főhadiszállásra.

– Tiltakozom – mondta Szadat. – A törvény kimondja, hogy az egyiptomi hadsereg tisztjeit csak a tiszti kaszinóban lehet őrizetben tartani, és egy tiszttársuknak kell őriznie őket.

Az egyiptomi katonák közül a legmagasabb rangú ott állt a közelében. – Valóban így van – mondta.

Vandam megint elátkozta magában Bogge-ot, hogy belevonta az egyiptomiakat is a dologba. – A törvény azt is kimondja, hogy a kémeket agyon kell lőni – mondta Szadatnak. Aztán az őrmesterhez fordult. – Küldje utánam a sofőrömet. Fejezzék be a házkutatást. Aztán emeljenek vádat Szadat ellen kémkedésért.

Ismét Szadatra nézett. Annak az arcáról már eltűnt a keserűség és a csalódottság, és számító kifejezés váltotta fel. Azon töri a fejét, hogyan húzhatná a legtöbb hasznot a dologból, gondolta Vandam; mártírt akar játszani. Nagy az alkalmazkodóképessége – nyilván politikus lesz belőle.

Vandam elhagyta a házat, és kiment a dzsipjéhez. Néhány pillanat múlva a sofőrje is kirohant a házból, és beugrott melléje az ülésre. Vandam azt mondta: – Zamálekbe.

– Igenis, uram. – A sofőr beindította a dzsipet, és elrobogtak.

Mire Vandam a bárkaházhoz ért, a búvárok már elvégezték a feladatukat, és a vontatóösvényen álltak, a szerelésükből bújtak ki. Két katona valami rendkívül ocsmány dolgot húzott éppen a partra a Nílusból. A búvárok köteleket kötöttek a folyó fenekén talált hullára, aztán mosták a kezüket.

Jakes odalépett Vandamhez. – Ezt nézze meg, uram. – Átnyújtott neki egy vízzel átitatott könyvet. A könyv kemény fedele le volt szakítva. Vandam jobban megnézte: *A Manderley-ház asszonya* volt.

A rádió Szadathoz került; a kódkönyv a folyóba. Vandamnek eszébe jutott az elszenesedett papírral teli hamutartó a bárkaházban: Wolff égette volna el a kód kulcsát?

Vajon miért szabadult meg a rádiótól, a könyvtől és a kód kulcsától, mikor életbevágóan fontos üzenetet kellett küldenie Rommelnek? A következtetés elkerülhetetlen volt: *még egy* rádiója, *még egy* könyve és *még egy* kulcsa van eldugva valahol.

A katonák végleg partra húzták a hullát, aztán hátraléptek, mintha mutatni akarnák, hogy többé semmi közük hozzá. Vandam megállt fölötte. A halottnak el volt vágva a torka, a feje majdnem külön volt a testétől. Egy aktatáska volt a derekára kötve. Vandam lehajolt, és óvatosan kinyitotta a táskát. Tele volt pezsgősüvegekkel.

Jakes megszólalt: – Úristen!

– Ronda, mi? – mondta Vandam. – Elvágták a torkát, aztán beledobták a folyóba egy táska pezsgővel, hogy lehúzza.

– Hidegvérű csirkefogó.

– És átkozottul ügyesen bánik a késsel – mondta Vandam. Megérintette az arcát. A kötést már levették róla, és többnapos szakáll takarta el a sebet. *Csak Elene-t ne, csak ne a késsel, könyörgök!* – Gondolom, őt nem találták meg.

– Nem találtunk semmit. Abdullahot mindenesetre bevitettem, de az ő házában sincs semmi. És idefelé jövet benéztem a Villa les Oliviers-be, az eredmény ugyanaz.

– És ugyanaz Szadat százados házában is. – Vandam hirtelen végtelenül kimerültnek érezte magát. Úgy látszott, hogy Wolffnak minden egyes lépésénél sikerült öt kijátszania. Eszébe jutott, hogy talán nem is elég ügyes ahhoz, hogy elkapja ezt a ravasz kémet. – Lehet, hogy vesztettünk –

mondta. Megdörzsölte az arcát. Huszonnégy órája nem aludt. Azon tűnődött, hogy mi a fenét csinál itt. miért áll Smith őrnagy undorító hullája fölött. Már nem tudhat meg tőle semmit. – Azt hiszem, hazamegyek, és alszom egy órát – mondta. Jakes meglepett arcot vágott. Vandam hozzátette: – Lehet, hogy utána tisztábban tudok majd gondolkozni. Délután ismét ki fogjuk hallgatni a foglyainkat.

– Igenis, uram.

Vandam visszatért a kocsijához. Miközben keresztülrobogtak a Zamálekből a szárazföldre vezető hídon, eszébe jutott, hogy Szonja említett még egy lehetőséget: Wolff nomád unokatestvéreit. Lenézett a hajókra a széles, lassan hömpölygő folyón. Lefelé az ár vitte, ár ellen meg a szél fújta őket: óriási fontosságú volt ez Egyiptom számára. A hajósok még mindig azt a háromszögű vitorlát használják, amelyet mikor is tökéletesítettek? Talán több évezrede. Sok mindent még ma is úgy csinálnak ebben az országban, ahogy évezredekkel ezelőtt. Vandam behunyta a szemét, és maga előtt látta Wolffot, amint egy felukkával hajózik fölfelé a folyón, egyik kezével a háromszögű vitorlát kezelve, a másikkal meg üzeneteket kopogva le Rommelnek az adóvevőjén. A kocsi hirtelen megállt, Vandam kinyitotta a szemét, és rájött, hogy csak ábrándozott vagy elszunnyadt. Mért hajózna Wolff fölfelé a folyón? Hogy megkeresse nomád unokatestvéreit. De ki tudja, hol lehetnek? Wolff azonban bizonyára képes megtalálni őket, ha vándorlásaik során minden évben ugyanarra járnak.

A dzsip Vandam háza előtt állt meg. Vandam kiszállt. – Várjon meg itt – szólt oda a sofőrnek. – Azazhogy inkább jöjjön be. – Előrement a házba, aztán a sofőrt a konyhába irányította. – Gaafar, a szolgám majd ad magának valamit enni, ha nem bánik vele úgy, mint egy woggal.

– Nagyon köszönöm, uram – mondta a sofőr.

Az előszobában egy csomó levél hevert az asztalon. A legfelül lévő borítékon nem volt bélyeg, és úgy rémlett, hogy ismerős kézírással van Vandamnek címezve. A bal felső sarkában oda volt írva, hogy “sürgős". Vandam a kezébe vette.

Rájött, hogy sok mindent kell elintéznie. Lehetséges, hogy Wolff valóban dél felé tart. Úttorlaszokat kell felállítani

valamennyi nagyobb városban. Őröket kell állítani valamennyi vasúti megállóhoz, hogy Wolffot figyeljék. És a folyó... a folyót is ellenőrizni kell valahogy, hátha Wolff valóban hajón indult útnak, ahogy azt az előbb maga elé képzelte. Vandam csak nehezen tudott koncentrálni. Miért ne tudnánk a folyón is ugyanúgy torlaszokat felállítani, mint az utakon? – gondolta. Persze egyikkel se érnek semmit, ha Wolff egyszerűen csak Kairóban bújt el. Hátha a temetőkben rejtőzik valahol? Sok muzulmán apró kis házakba temeti a halottait, és több négyzetmérföldnyi területen vannak a városban ilyen építmények: Vandamnek legalább ezer emberre volna szüksége ahhoz, hogy valamennyit átkutassák. Talán még akkor is meg kellene tennem, gondolta. Csakhogy Wolff mehetett észak, azaz Alexandria felé is, vagy keleti vagy nyugati irányba, a sivatagba...

Bement a-szalonba, papírvágó kést keresett. Valahogyan le kellett szűkíteni a kutatást, mert Vandamnek nem állt több ezer ember a rendelkezésére – a katonák szinte valamennyien a sivatagban harcoltak. El kellett döntenie, mi volna legokosabb. Eszébe jutott, hol kezdődött az egész dolog: Asyutban. Talán érintkezésbe kellene lépnie Newman századossal, aki ott dolgozik. Wolff' valószínűleg Asyutnál jött be a sivatagból Egyiptomba, lehetséges, hogy kimenni is ott akar. Lehet, hogy az unokatestvérei Asyut környékén vannak. Vandam határozatlanul nézett a telefonra. Hol van az a nyavalyás papírvágó kés? Az ajtóhoz lépett, és kiszólt: – Gaafar! – Visszatért a szobába, és meglátta Billy atlaszát egy széken. Mocskosnak látszott. A fiú talán beleejthette egy tócsába. Vandam a kezébe vette. Ragadós volt. Vandam rájött, hogy vér van rajta. Úgy érezte magát, mintha lidérces álomban lenne. Mi történik itt? Nem találja a papírvágó kést, véres az atlasz, nomádok vannak Asyut környékén...

Bejött Gaafar. Vandam megkérdezte: – Mi ez itt az atlaszon?

Gaafar csak bámult. – Sajnálom, uram, de nem tudom. Akkor nézegették, amikor Alexander százados volt itt...

– Kik nézegették? És ki az az Alexander százados?

– Az a tiszt, akit ön ideküldött, hogy vigye el az iskolába Billyt, uram. Az ő neve volt...

– Állj! – Az iszonyú félelemtől Vandam agya egy pillanat alatt kitisztult. – Egy angol katonatiszt járt itt ma reggel, és vitte el Billyt?

– Igenis, uram. az iskolába. Azt mondta, hogy ön küldte…

– Gaafar, *én nem küldtem senkit.*

A szolga barna arca hamuszürke lett. Vandam megkérdezte:
– Nem ellenőrizte, hogy valóban igazi tiszt-e?

– De hát, uram, vele volt Miss Fontana, és úgy látszott, hogy minden rendben van.

– Úristen! – Vandam a kezében tartott borítékra nézett. Most már tudta, miért ismerős rajta a kézírás: ugyanaz az írás volt, mint abban a levélben, amelyet Wolff küldött Elene-nek. Fellépte a borítékot. A borítékban ugyanazzal a kézírással írt üzenet volt.

Kedves Vandam őrnagy,
Billy velem van. Elene viseli a gondját. Nem lesz semmi baja, ameddig én biztonságban vagyok. Azt tanácsolom, hogy maradjon ott, ahol van, és ne csináljon semmit. Gyerekek ellen mi nem viselünk háborút, és én nem akarom bántani a fiút. Ugyanakkor egy gyermek élete semmi, ha a mi két nemzetünk, Egyiptom és Németország jövőjéről van szó; tehát biztos lehet benne, hogy ha ezt kívánja meg a helyzetem, megölöm Billyt.

Őszinte tisztelettel:
Alex Wolff

Egy őrült levele volt: az udvariassági formák, a tökéletes angolság, a helyén való pontosvessző, a kísérlet, hogy igazolja egy ártatlan gyermek elrablását… Vandam most már tudta, hogy Wolff alapjában véve őrült.

És Billy a hatalmában van.

Vandam odaadta a levelet Gaafarnak, aki reszkető kézzel föltette a szemüvegét. Wolff magával vitte Elene-t, amikor elhagyta a bárkaházat. Nyilván nem volt nehéz rákényszerítenie a lányt, hogy segítsen neki: csak meg kellett fenyegetnie, hogy megöli Billyt, és a lány nem tehetett egyebet. De tulajdonképpen mi a célja a gyermekrablásnak? És hová mentek? És mi ez a vér az atlaszon?

Gaafar nem is titkolta, hogy sír. Vandam megkérdezte: – Ki sebesült meg? Ki vérzett?

– Erőszakra nem került sor – mondta Gaafar. – Talán Miss Fontana vágta meg a kezét.

És ő kent vért Billy atlaszára, és hagyta az atlaszt a széken. Ez valami jeladás, valamiféle üzenet. Vandam kezébe vette az atlaszt, és hagyta, hogy magától kinyíljon. Azonnal meglátta Egyiptom térképén a vérrel rajzolt nyilat. A nyíl hegye Asyutra mutatott.

Vandam fölkapta a telefonkagylót, és feltárcsázta a főhadiszállást. Amikor a központ jelentkezett, letette a kagylót. Azt gondolta: Mi fog történni, ha jelentem a dolgot? Bogge kirendel egy osztag gyalogost, hogy tartóztassák le Wolffot Asyutban. Küzdelemre kerül sor. Wolff tudni fogja, hogy vesztett, tudni fogja, hogy agyonlövik kémkedésért, nem is beszélve a gyermekrablásról meg a gyilkosságokról – és mit fog akkor csinálni?

Wolff őrült, gondolta Vandam. Meg fogja ölni a fiamat.

Valósággal megbénult a félelemtől. Persze hogy Wolff ezt akarta, ez volt a célja, amikor elvitte Billyt. Hogy megbénítsa Vandamét. És meg is lett az eredménye a gyermekrablásnak.

Ha Vandam bevonja a dologba a hadsereget, lövöldözésre kerül sor. Az őrült Wolff bosszúból megölheti Billyt. Vandamnek tehát csak egyetlen lehetősége van.

Egyedül kell utánuk mennie.

– Tölts meg két üveget vízzel – utasította Gaafart. A szolga kiment. Vandam is kiment az előszobába, és föltette a motorosszemüvegét, aztán keresett egy sálat, és a nyaka meg a szája köré csavarta. Gaafar kihozta a konyhából a két üveg vizet. Vandam elhagyta a házat, és a motorbiciklijéhez sietett. A két üveget a csomagtartóba tette, és felült a biciklire. Berúgta és feltúráztatta a motort. A benzintank tele volt. Gaafar ott állt mellette, és még mindig sírt. Vandam megérintette az öregember vállát. – Visszahozom őket – mondta. Leemelte támasztékáról a motorbiciklit, kihajtott az utcára, és délnek kanyarodott.

26.

Úristen, micsoda káosz volt az állomáson. Valószínűleg mindenki menekülni akar Kairóból, mert fél, hogy bombázni fogják. Nincs első osztályú hely a Palesztinába induló vonatokon, még állóhely sincs. Az angolok feleségei meg gyerekei futnak, mint a patkányok. A dél felé induló vonatok szerencsére nem olyan kapósak. A jegypénztárban ugyan azt mondták, hogy azokon sincs ülőhely, de mindig azt mondják; néhány piaszter ide és néhány piaszter oda mindig megtette a magáét, kerül ülőhely akár három is. Féltem, hogy a peronon elveszíthetem Elene-t meg a fiút a parasztok százai közt, akik mezítláb, mocskos galabijában cipelik a spárgával összekötözött dobozokat, a ketrecekben a csirkéket, vagy a peronon ülnek és zabálnak; egy fekete ruhás kövér asszony főtt tojást, agávékenyeret és főtt rizst ad a férjének meg a fiainak, az unokatestvéreinek, a lányainak meg a rokonainak; okos gondolat volt tőlem, hogy fogom a fiú kezét – ha öt magam mellett tartom, Elene is utánam jön; okos gondolat volt, nekem mindig okos gondolataim vannak, istenemre mondom, hogy okos vagyok, okosabb, mint Vandam; csak emészd magad, Vandam őrnagy, hatalmamban van a fiad. Valaki egy kecskét vezet kötélen. 'Micsoda őrültség kecskével utazni a vonaton. Én még sohasem voltam kénytelen harmadik osztályon utazni a parasztokkal meg a kecskéikkel. Micsoda munka lehet kitakarítani egy harmadik osztályú kocsit az utazás végeztével, kíváncsi vagyok, hogy ki csinálja, valami szegény fellah, egy másik faj, egy született rabszolga, hála istennek, hogy sikerült az első osztályra kapnunk helyeket, én egész életemben első osztályon utaztam, utálom a mocskot, úristen, milyen mocskos volt az állomás! A peronon árusok: cigarettát, újságot árultak, egy férfinak hatalmas kenyereskosár volt a fején. Nekem a nők tetszenek, amikor kosarakat cipelnek a fejükön, olyan kecsesen és büszkén lépkednek, hogy az embernek kedve támad ott helyben, állva megkefélni őket. Szeretem a nőket, amikor élveznek, amikor elveszítik az eszüket a gyönyörtől, amikor sikoltanak, *Gesundheit!* Nézd csak, Elene hogy ül ott a fiú mellett, hogy meg van ijedve, és milyen szép, szeretném ismét megkefélni, fütyülök Szonjára, szeretnék Elene-nel lefeküdni itt, most, a vonaton, mindenki szeme láttára, megalázni őt, hogy Vandam fia is lássa, és ijedjen meg, haha! Nézd csak a vályogházakkal

teli külvárosokat, az egymásnak támaszkodó viskókat, a keskeny, poros utcákon tolongó juhokat meg teheneket, mindig szerettem volna tudni, hogy mit esznek, hol legelnek ezek a kövér fenekű juhok? Ezekben a sötét kis viskókban a vasút mellett még vízvezeték sincs. Nők ülnek az ajtók előtt, zöldséget pucolnak, lábukat maguk alá húzva ülnek a porban. Macskák. Milyen kecsesek a macskák. Az európai macskák mások, lassúbbak és sokkal kövérebbek; nem csoda, hogy a macska itt szent állat, hiszen olyan szép, s a macska mindig szerencsét hoz. Az angolok a kutyákat szeretik. A kutyák utálatos állatok: tisztátalanok, nem méltóságteljesek, nyálasak, hízelgők, és mindig szimatolnak. A macska felsőbbrendű, és ezt tudja is. Fontos dolog a felsőbbrendűség. Az ember vagy úr, vagy szolga. Én magasra tartom a fejem, mint a macska; fütyülök a csőcselékre, csak a saját titkos feladataimra gondolok, és úgy használom ki az embereket, mint a macska a gazdáját: nem hálás, és nem tart igényt szeretetre, elfogadja, amit kap, de nem úgy, mint valami ajándékot, hanem úgy, mint amihez joga van. Én úr vagyok, német náci, egyiptomi beduin, született uralkodó. Hány óra hosszat tart az út Asyutig, nyolcig, tízig? Gyorsan ott kell lennem. Meg kell keresnem Ismaelt. A kútnál kell lennie, vagy nem messze a Rúttól. Magamhoz kel! vennem rádiót. Ma éjfélkor adnom kell. A teljes brit védelem, micsoda húzás lesz, ki fognak tüntetni. A németek lerohanják Kairót. Úristen, hogy gatyába rázzuk majd azt a városi! Micsoda kombináció: németek meg egyiptomiak, napközben dolgoznak, éjszaka meg az érzékiségnek élnek. Teuton technológia és beduin vadság, Beethoven és hasis. Ha sikerül életben maradnom, Asyutban megcsinálom a dolgot, kapcsolatba lépek Rommellel; aztán Rommel átkelhet az utolsó akadályon, elpusztíthatja az utolsó védelmi vonalat, megtámadhatja Kairót, megsemmisítheti az angolokat, micsoda győzelem lesz! Ha meg tudom csinálni. Micsoda diadal! Micsoda diadal! Micsoda diadal!

Nem akarok rosszul lenni, *nem akarok* rosszul lenni, *nem akarok* rosszul lenni, A vonat is ezt mondja nekem, ahogy a síneken kattog. Túlságosan idős vagyok már ahhoz, hogy

hányjak a vonaton, ilyesmit akkor csináltam, amikor nyolcéves voltam. Papa elvitt Alexandriába, cukrot, narancsot meg limonádét vett nekem, túl sokat ettem, nem is jó rágondolni, már a gondolattól is rosszul vagyok, papa azt mondta, hogy nem én tehetek róla, hanem ő, de én mindig rosszul szoktam lenni, még olyankor is. ha nem ettem, Elene ma csokoládét vett nekem, de én azt mondtam, hogy nem, köszönöm, nem kérek. már elég felnőtt vagyok ahhoz, hogy nemet mondjak a csokoládéra, a gyerekek sohase mondanak nemet a csokoládéra, ni, már látom a piramisokat, egy, kettő, meg az a kicsi ott, az a harmadik, ez már nyilván Gizeh. Hová megyünk? Úgy volt, hogy ez az ember az iskolába visz. Aztán elővette a kést. A kés görbe. Le fogja vágni a fejem, hol van papa? Az iskolában kellene lennem, ma földrajz az első óránk, dolgozatot írunk a norvég fjordokból, én egész éjszaka tanultam, nem kellene drukkolnom, és én nem vagyok ott a dolgozatíráson. Talán már be is fejezték, Mr. Johnstone összeszedi a dolgozatokat. *Ezt nevezed te térképnek, Higgins? Inkább úgy néz ki, mintha a füledet rajzoltad volna le, fiacskám.* Mindenki röhög. *Smythe nem tudja leírni azt, hogy Moskenstraumen. Büntetésből leírod ötvenszer, kölyök.* Mindenki örül, hogy nem ő Smythe. Az öreg Johnstone kinyitja a könyvet. *Következnek a sarki tundrák.* Bárcsak az iskolában lennék. Bárcsak Elene átkarolna. Bárcsak az az ember ne nézne így rám, folyton csak engem néz, olyan önelégülten, azt hiszem, őrült. Hol van papa? Ha nem gondolok a késre, olyan, mintha nem is lennék itt. Nem szabad a késre gondolnom. Ha arra koncentrálok, hogy ne gondoljak a késre, éppen attól gondolok mindig a késre. Lehetetlenség szántszándékkal *nem* gondolni valamire. Hogy csinálja valaki azt, hogy nem gondol semmire? Véletlenül. A gondolatok véletlenek. Minden gondolat véletlen. Lám, most egy pillanatig nem gondoltam a késre. Ha meglátok egy rendőrt, odaszaladok hozzá, és kiabálok: Mentsen meg, mentsen meg! Olyan gyorsan fogok szaladni, hogy ez az ember nem fog utolérni. Olyan gyorsan tudok futni, mint a szél. Lehet, hogy meglátok egy katonatisztet. Az is lehet, hogy egy tábornokot látok meg. Azt fogom kiabálni: Jó reggelt, tábornok úr! Ő majd rám néz, meglepődik, és az mondja: Nahát, fiacskám, te aztán ügyes fiú vagy! Elnézést, uram, fogom mondani, én Vandam

őrnagy fia vagyok, és ez az ember itt el akar engem rabolni, és az apám nem tud róla, sajnálom, hogy önt kell zavarnom, de segítségre van szükségem. Micsoda? – mondja majd a tábornok. Ide figyeljen, uram, maga nem tehet ilyet egy angol katonatiszt fiával! Tudja meg, hogy ez nem sportszerű! Azonnal tisztuljon innen, hallja? Ki a fenének képzeli magát? És hiába villogtatja azt a vacak kis kést, nálam revolver van! Bátor fiú vagy, Billy. Bátor fiú vagyok. Egész nap katonák esnek el a sivatagban, odahaza is bombák hullanak. Az Atlanti-óceánon hajókat süllyesztenek el a német tengeralattjárók, katonák esnek a jeges vízbe és fulladnak meg. A RAF pilótáit lelövik Franciaország fölött. Mindenki bátor és hős. Fel a fejjel! Fene egye meg ezt a háborút. Aztán bemásznak a pilótafülkébe, lerohannak az óvóhelyekre, megtámadják a legközelebbi dűnét, torpedókat lőnek ki a tengeralattjárókra, leveleket írnak haza. Mindig azt hittem, hogy ez izgalmas. Most már jobban tudóm. Egyáltalán nem izgalmas. Rosszul érzem magam.

Billy nagyon sápadt. Wolff látja. A fiú megpróbál bátor lenni. Nem volna szabad, úgy kellene viselkednie, mint egy gyereknek, sikoltoznia kellene, kiabálnia és hisztiznie, Wolff akkor nem tudna mit kezdeni; de Billy persze nem fog hisztizni, mert arra tanították, hogy legyen kemény fiú, hogy fojtsa vissza a könnyeit, uralkodjon magán. Tudja, hogyan viselkedne ilyen helyzetben az apja. és mi mást csinál egy fiú, mint hogy az apját utánozza? Nézzük csak Egyiptomot. Csatorna húzódik a vasútvonal mentén. Egy datolyapálma-liget. Egy ember kuporog a mezőn, a galabiját magasan felhúzta hosszú fehér alsónadrágja föle, a terméssel csinál valamit; egy szamár legelészik, sokkal kövérebb, mint azok a nyomorúságos szamarak, amelyeket a városban lát az ember a szekerekbe fogva; a csatorna mellett három nő kuporog, ruhát mos, hozzácsapkodja a kövekhez, hogy megtisztuljon; egy férfi lóháton nyargal, nyilván a helybeli efendi, lovuk csak a leggazdagabb parasztoknak van; a távolban a buja zöld vidék hirtelen egy poros, barna dombláncban végződik. Egyiptom tulajdonképpen csak harminc mérföld széles, a többi mind sivatag. Mit fogok csinálni? Az a borzongás ott belül a

mellemben, valahányszor Wolffra nézek! Ahogy Billyre mered. Ahogy csillog a szeme. Nyugtalan: hol az ablakon néz ki, hol meg körülnéz a kocsiban, aztán Billyre néz, aztán rám. aztán megint Billyre, és a szemében mindig ott van az a csillogás, az a diadalmas tekintet. Meg kellene vigasztalnom Billyt. Bárcsak jobban értenék a fiúkhoz, nekem csak négy lánytestvérem volt. Milyen szánalmas mostohaanyja lennék én Billynek. Szeretném megérinteni, megsimogatni, átkarolni, gyorsan megszorítani, sőt magamhoz ölelni, de nem vagyok benne biztos, hogy ő szeretné-e, lehetséges, hogy csak még rosszabbul érezné magát. Talán el kellene terelnem a figyelmét a helyzetről, játszanom kellene vele valamit. Nevetséges ötlet. Talán nem is olyan nevetséges. Itt van az iskolatáskája. Itt van egy irka-. Billy kíváncsian néz rám. Milyen játékot játsszunk? Hajócsatát. Vonalakat húzok hálónak; én majd középre teszem a keresztemet. Billy úgy néz rám, amikor kezébe veszi a ceruzát, mintha ő akarna engem megvigasztalni, amikor belemegy ebbe az őrült játékba! Ő a négyzet sarkába teszi a keresztjét. Wolff elkapja az irkát, ránéz, vállat von, és visszaadja. Billy kitalálta, hol van a keresztem. Ez nehéz hajócsata lesz. Hagynom kell, hogy az első játszmát ő nyerje meg. Nem lesz nehéz, én gondolkodás nélkül nem tudok játszani. Wolffnak tartalék rádiója van Asyutban. Talán sikerül mellette maradnom, és megakadályozhatom, hogy használja. Hiú remény! Meg kell szöktetnem Billyt, aztán érintkezésbe lépnem Vandammel, és megmondanom neki, hol vagyok. Remélem, Vandam észrevette az atlaszt. Az is lehet, hogy a szolga vette észre, és felhívta a főhadiszállást. De az is lehet, hogy egész nap ott fog heverni a széken észrevétlenül. Az is lehet, hogy Vandam ma nem is megy haza. Meg kell szöktetnem Billyt Wolfftól, minél messzebb attól a késtől. Billy egy keresztet rajzol a hálóba, én is rajzolok egyet, aztán gyorsan odafirkantom: *Készülj fel, meg kell szöknünk.* Billy ismét egy keresztet rajzol, és azt írja: *Oké.* Az én keresztem következik. Aztán Billyé, és az, hogy: *Mikor?* Az én keresztem, és az, hogy: *A következő állomáson.* Billy következő keresztje jön, és így tovább. A játszmát ő nyeri meg, és diadalmasan rám mosolyog. Hát persze, ő győzött! A vonat lassít.

Vandam tudta, hogy a vonat még messze előtte van. A gizehi állomásnál, közel a piramisokhoz megállt, és megkérdezte, mikor haladt át a vonat az állomáson; aztán megállt, és feltette ugyanezt a kérdést a következő három állomáson is. Most, miután már egy órája robogott, nem kellett megállnia és kérdezősködnie, mert az országút és a vasútvonal párhuzamosan futott a csatorna két oldalán, és tudta, hogy azonnal meglátja a vonatot, mihelyt utoléri.

Valahányszor megállt, ivott egy korty vizet. Egyensapkájában, motorosszemüvegével és a nyaka meg a szája körül a sállal védve volt a legrosszabbtól, a portól, de a nap borzasztóan forrón tűzött, és állandóan szomjas volt. Végül arra is rájött, hogy még egy kicsit lázas is. Eszébe jutott, hogy nyilván megfázott az éjszaka, amikor a folyó mellett órákig feküdt a földön.

Az országúira kellett koncentrálnia. Ez volt az egyetlen országút, amely végigvezetett egész Egyiptomon, Kairótól Asszuánig, ennélfogva a legnagyobb része ki volt kövezve; és az utóbbi hónapokban a hadsereg kicsit meg is javította, de még mindig vigyáznia kellett a hepehupákra és a gödrökre. Az országút szerencsére nyílegyenesen haladt, így aztán messziről láthatta, ha rátévedt valamilyen jószág, szekér, tevekaraván vagy juhnyáj. Nagyon gyorsan robogott, csak a falvakban és a városokban lassított, ahol minden pillanatban leléphetett valaki az úttestre: nem akart megölni egy gyermeket csak azért, hogy megmentsen egy másik gyermeket, még akkor sem, ha az a másik a saját gyermeke volt.

Eddig csak két autót előzött meg: egy hatalmas Rolls-Royce-ot és egy ütött kopott Fordot.

A Rolls-Royce kormányánál egyenruhás sofőr ült, a hátsó ülésen meg egy idős angol házaspár; az ócska Fordon legalább egy tucat arab. Vandam most már majdnem biztos volt benne, hogy Wolff vonaton utazik.

Hirtelen sípolást hallott a távolból. Előrenézett, és egy kicsit balra, körülbelül egy mérföldnyire fehér füstgomolyt látott,

amely kétségtelenül egy mozdony kéményéből szállt fel. Billy! – gondolta. – Elene! – Gyorsított.

A mozdony füstje érthetetlen módon Angliát juttatta az eszébe: a szelíd lejtőket, a végtelen zöld mezőket, a tölgyfaerdők fölött kikandikáló négyszögletes templomtornyot és a völgyet, amelyben a vasúti sínek, amelyeken egy pöfögő mozdony halad, eltűnnek a távolban. Egy pillanatig úgy érezte, hogy ott van abban az angol völgyben, érzi a reggel nyirkos leheletét, aztán a látomás elmúlt, ismét az acélkék afrikai eget, a rizsföldeket, a pálmafákat és a messzeségben a barna sziklákat látta.

A vonat mindjárt beér egy városba. Vandam errefelé már nem ismerte a helységek nevét: a földrajzban nem volt túlságosan tájékozott, és a hosszú úton a távolságérzékét is elvesztette. Mindenesetre apró kis városka volt: téglaépület mindössze három vagy négy lehetett benne, meg egy piac.

A vonat természetesen hamarabb ér a városba, mint ő. Vandamnek már megvolt a terve, tudta, hogy mit fog csinálni; de időre volt szüksége, lehetetlenség volt berontania egy vasútállomásra, és minden előkészület nélkül felugrania a vonatra. Elérte a várost, és lassított. Az utcát eltorlaszolta egy kis juhnyáj. Az egyik ajtóból nargilét szívó öregember bámulta Vandamét: egy motorbiciklis európai, ha nem is ismeretlen, de ritka látvány lehetett. Egy fához kötött szamár rávicsorított a motorbiciklire. Egy vödörből ivó bivaly még csak föl sem nézett. Két rongyos, mocskos gyerek rohant elő valahonnan, fogta a képzeletbeli kormányt, és a berregést utánozva szaladt Vandam mellett. Vandam már látta az állomást. A peront nem láthatta, mert azt eltakarta a hosszú, alacsony állomásépület. De a kijáratot láthatta, és azon senki se jött ki. Egy darabig még várnia kell, amíg a vonat el nem megy, hátha Wolff mégis leszállt. Aztán majd továbbindul, és bőven lesz ideje megelőzni a vonatot a legközelebbi állomáson. Megállította a motorbiciklit és kikapcsolta a motort.

A vonat lassan gördült át egy vasúti kereszteződésen. Elene látta a sorompó mögött álló emberek türelmes arcát, akik arra

vártak, hogy elmenjen a vonat, és ők átkelhessenek a síneken: egy kövér ember szamárháton ült, egy nagyon kis fiú egy tevét vezetett; látott egy ló vontatta taxit is meg egy csoport hallgatag öregasszonyt. A teve letérdelt, a fiú egy bottal elkezdte verni a fejét, aztán a jelenet eltűnt Elene szeme elől. A vonat egy pillanat múlva befut az állomásra. Elene-t hirtelen elhagyta a bátorsága. Ne most, gondolta. Még nem volt időm kigondolni a tervet. Majd a legközelebbi állomáson, hagyjuk a legközelebbi állomásra. Csakhogy azt írta Billynek, hogy ezen az állomáson próbálnak meg megszökni. Ha nem csinál semmit, a fiú nem fog többé bízni benne. Most kell megpróbálnia.

Megpróbált kigondolni egy tervet. Mi a legelső feladata? Megszöktetni Billyt Wolfftól. Ez volt az egyetlen dolog, ami számított. Lehetőséget kell adnia Billynek, hogy elszaladjon, aztán meg kell próbálnia megakadályozni Wolffot, hogy űzőbe vegye. Hirtelen élénken felidéződött az emlékezetében egy gyermekkori verekedés az alexandriai nyomornegyed egyik mocskos utcáján: egy nagy, durva fiú ütlegeli őt, egy másik fiú közbelép, és verekedni kezd a naggyal, a kisebbik odakiáltja neki, hogy: Fuss, fuss!, ő meg áll, és nézi a verekedőket, rémülten, de ugyanakkor lenyűgözve. Arra már nem emlékezett, hogyan végződött a dolog.

Körülnézett. Gyorsan gondolkozz! A nyitott kocsiban tizenöt vagy húsz sor ülés volt. Ő meg Billy egymás mellett ültek, arccal menetirányban. Wolff szemközt ült velük. Mellette üres volt az egyik hely. Wolff mögött volt a peronra nyíló ajtó. A többi utas közt vegyesen voltak európaiak és gazdag egyiptomiak, azok is európai ruhában. Mindenkinek melege volt, mindenki fáradt volt és bágyadt. Többen aludtak. A kocsi túlsó végében a vonatkísérő teát szolgált fel poharakban egy csoport egyiptomi tisztnek.

Az ablakon keresztül láthatott egy kis mecsetet, aztán egy francia kúriát, aztán meglátta az állomást. A kavicsbeton peron mellett néhány fa nőtt a poros talajban. Az egyik fa alatt öregember ült maga alá húzott lábakkal, és cigarettázott. Hat kisfiús képű arab katona ült az egyetlen kis padon. Egy terhes nő csecsemőt cipeli a karján. A vonat megállt.

Ne még, gondolta Elene, ne még. Akkor kell majd megmozdulni, amikor a vonat ismét elindul – akkor kevesebb

lehetősége lesz Wolffnak elcsípni őket. Elene mozdulatlanul, de felajzottan ült. A peronon óra is volt, római számjegyekkel a lapján. Öt óra öt perckor megállt. Egy ember lépett a vonat ablakához, gyümölcsitalokat kínált, Wolff egy kézlegyintéssel elküldte.

Egy reverendás kopt pap szállt fel a vonatra, és elfoglalta a Wolff melletti üres helyet, miután udvariasan megkérdezte: – Vous permettez, m'sieur? – Wolff nyájasan mosolygott, és azt felelte: – Jé vous én prie. – Elene odasúgta Billynek: – Ha fölhangzik a füttyszó, rohanj az ajtóhoz, és ugorj le a vonatról. – A szíve gyorsabban vert: most már nem lehetett visszakozni.

Billy nem szólt semmit. Wolff megkérdezte: – Mi volt az? – Elene elfordította a fejét. A füttyszó elhangzott.

Billy habozva Elene-re nézett.

Wolff összeráncolta a homlokát.

Elene rávetette magát Wolffra, mindkét kezével az arca után kapott. Hirtelen mérhetetlen düh és gyűlölet fogta el Wolff iránt mindazért a megaláztatásért, szorongásért és fájdalomért, amelyet a férfi okozott neki. Wolff védekezőn felemelte a karjait, de nem tudta Elene-t visszatartani. Elképesztette a lány ereje. A lány körmei végigszántottak az arcán, kiserkent belőle a vér.

A pap meglepetten felkiáltott.

Elene Wolff ülésének a háta fölött látta, hogy Billy már az ajtónál van, és kétségbeesetten próbálja kinyitni.

Elene ráesett Wolffra, beleverte az arcát a homlokába. Aztán gyorsan felemelkedett, és megpróbálta kikaparni a szemét.

Wolff végre megtalálta a hangját, és dühösen elbődült. Felugrott az ülésről, hátralódítva Elene-t. A lány mind a két kezével belekapaszkodott az inge elejébe, és megpróbálta visszatartani. Wolff erre megütötte. Alulról fölfelé, ökölbe szorított kézzel ütötte állón. Elene el sem tudta képzelni, hogy egy ökölcsapás ennyire fájhat. Egy pillanatig nem is látott. Önkéntelenül eleresztette Wolff ingét, és hátraesett az ülésre. Mikor a látása kitisztult, észrevette, hogy Wolff az ajtó felé rohan. Felugrott.

Billynek sikerült kinyitnia az ajtót. Elene látta, hogy szélesre tárja, és leugrik a peronra. Wolff utánaugrott. Elene az ajtóhoz rohant.

Billy úgy futott végig a peronon, mint a szél. Wolff meg rohant utána. A néhány ott álldogáló egyiptomi csak nézett, kicsit csodálkozott, de nem csinált semmit. Elene leugrott a vonatról, és Wolff után szaladt. A vonat megrándult, mintha el akarna indulni. Wolff gyorsított. Elene kiáltott: – Fuss, Billy, fuss! – Billy visszanézett a válla fölött. Már majdnem a kijáratnál volt. Ott egy esőkabátos jegyszedő állt, és szájtátva bámult. Nem fogják kiengedni, gondolta Elene, nincs jegye. Aztán rájött, hogy mindegy, mert a vonat már kezd elindulni, és Wolffnak vissza kell jutnia a vonatra. Wolff is a vonatra pillantott, de nem lassított. Elene látta, hogy Wolff már nem fogja tudni elfogni Billyt, és azt gondolta: Sikerült! És akkor Billy elesett.

Megcsúszott valamin, egy homokfolton vagy egy falevélen. Teljesen elvesztette az egyensúlyát, és a futás lendületétől valósággal repült egyet a levegőben, mielőtt a kemény földre csapódott. Wolff villámgyorsan ott termett, és lehajolt, hogy felemelje a földről. Elene utolérte őket, és Wolff hátára ugrott. Wolff megtántorodott, elengedte Billyt. Elene belekapaszkodott Wolffba. A vonat lassan ugyan, de mozgott már. Wolff megragadta Elene karját, letépte magáról, aztán megrázta széles vállát, és Elene leesett a földre.

Egy pillanatig kábultan feküdt. Amikor fölnézett, látta, hogy Wolff a vállára vetette Billyt. A fiú ordított, és Wolff hátát kalapálta, de eredménytelenül. Wolff néhány lépésnyit futott a mozgó vonat mellett, aztán egy nyitott ajtón keresztül felugrott rá. Elene szeretett volna ott maradni, ahol volt, hogy soha többé ne lássa Wolffot, de Billyt nem hagyhatta el. Feltápászkodott.

Botladozva futni kezdett a vonat mellett. Valaki lenyújtotta neki a kezét. Elene megfogta, és ugrott. Fent volt a vonaton. Szánalmas kudarcot vallott. Ott volt, ahol az elején. Le volt sújtva.

Követte Wolffot a kocsikon keresztül vissza az üléseikhez. Nem nézett az emberek arcába, mikor elhaladt mellettük. Látta, hogy Wolff dühösen ráver Billy fenekére, és rálöki az ülésre. A fiú hangtalanul sírt.

Wolff Elene-hez fordult. – Te ostoba, őrült lány – mondta hangosan, hogy a többi utasok is hallják. Megragadta a karját, és magához rántotta. Pofon ütötte a tenyerével, aztán a keze fejével, aztán ismét a tenyerével, aztán megint a keze fejével. Fájt, de Elene-nek nem volt ereje ellenállni. Végül is a pap állt fel, megérintette Wolff vállát, és mondott neki valamit.

Wolff elengedte a lányt, és leült. Elene körülnézett. Mindenki őt bámulta. De egyikük sem segített neki, mert ő csak egyiptomi volt, méghozzá egyiptomi nő, és a nőket időnként meg kell verni, akárcsak a tevéket. Amikor a tekintete találkozott a többiekével, azok zavartan elfordították a fejüket, és ismét az újságjaikba meg a könyveikbe temetkeztek, vagy kinéztek az ablakon. Senki sem szólt hozzá.

Elene lerogyott az ülésre. Hiábavaló, tehetetlen düh forrt benne. Majdnem megmenekültek. De csak majdnem.

Átkarolta a gyereket, és magához húzta. Simogatni kezdte a haját. A gyerek egy idő múlva elaludt.

27.

Vandam hallotta, hogy a vonat pöfékel, rándul egyet, és ismét pöfékel, aztán felgyorsít, és elhagyja az állomást. Vandam ivott még egy korty vizet. Az üveg kiürült. Visszatette a csomagtartójába. Szívott egyet a cigarettáján, és eldobta a csikket. A vonatról csak néhány paraszt szállt le. Vandam berúgta a motorbiciklit, és elrobogott.

Néhány pillanat múlva már ki is ért a városkából, és ismét a nyílegyenes, keskeny országúton volt a csatorna mentén. Hamarosan maga mögött hagyta a vonatot. Dél volt, a nap olyan forrón tűzött, hogy a forróságot szinte tapintani lehetett. Vandam úgy érezte, hogy ha kinyújtaná a karját, úgy folyna rajta végig a hőség, mint valami nyúlós folyadék. Az országút csillogva nyúlt előtte a végtelenbe. Vandam azt gondolta: Milyen hűvös és üdítő lenne, ha egyenest belehajtanék a csatornába.

Útközben valahol elhatározásra jutott. Amikor elindult Kairóból, nem volt semmi másra gondja, csak arra, hogy meg kell mentenie Billy t; de az út egy bizonyos pontján rájött,

hogy nem ez az egyetlen kötelessége. Még mindig háború van.

Vandam majdnem biztos volt benne, múlt éjfélkor Wolff túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy a rádióját használja. Reggel meg elajándékozta a rádiót, a könyvet bedobta a folyóba és a kódkulcsát elégette. Valószínű, hogy van még egy rádiója, még egy példánya *A Manderley-ház asszonyá*-ból és még egy kulcsa a kódhoz; és mind a három valahol Asyutban van elrejtve. Ha Vandam átejtési tervét végre akarják hajtani, meg kell szerezni a rádiót és a kód kulcsát – ez pedig azt jelenti, hagynia kell, hogy Wolff Asyutba érjen, és magához vegye tartalék készülékét.

Eléggé fájdalmas elhatározás volt, Vandam valahogy mégis egykedvűen beletörődött. Igen, meg kell mentenie Billyt meg Elene-t; de csak az *után,* hogy Wolff magához vette a tartalék rádiót. Nehéz lesz a fiának, átkozottul nehéz, de a legrosszabb – a gyermekrablás – már megtörtént és visszacsinálhatatlan. És náci uralom alatt élni, mikor az apja koncentrációs táborban van, szintén átkozottul nehéz volna.

Miután elhatározásra jutott és megkeményítette a szívét, Vandam úgy érezte, meg kell bizonyosodnia róla, hogy Wolff valóban a vonaton van-e. És amikor kigondolta, hogyan bizonyosodjon meg erről, azt is kigondolta, hogyan tegye egy kicsit könnyebbé a helyzetet Billy és Elene számára.

Amikor beért a legközelebbi városkába, számítása szerint legalább tizenöt perc előnye volt a vonattal szemben. Ez a városka ugyanolyan volt, mint az előző: ugyanazok az állatok, ugyanolyan poros utcák, ugyanolyan lassan mozgó emberek, ugyanolyan kevés téglaépület. A rendőrőrszoba a város központjában levő téren volt, a vasútállomással szemközt, az egyik oldalán hatalmas mecset, a másikon egy kis templom állt. Vandam megállt a rendőrőrszoba előtt, és leadott néhány erélyes kürtjelet a motorbiciklije kürtjével.

Két arab rendőr jött ki az épületből: egy ősz hajú férfi fehér egyenruhában, pisztollyal a derekán, meg egy tizennyolc-húsz éves fiatalember, akinek nem volt fegyvere. Az idősebbik az ingét gombolgatta. Vandam leugrott a motorról, és rájuk ordított: – Vigyázz! – Mind a két rendőr vigyázzba vágta magát és tisztelgett. Vandam viszonozta a tisztelgést, aztán megrázta az idősebbik rendőr kezét. – Egy veszedelmes

bűnözőt üldözök, és szükségem van a segítségükre – mondta színpadiasan. A rendőr szeme megcsillant. – Menjünk be.

Vandam ment előre. Úgy érezte, hogy szilárdan a maga kezében kell tartania a kezdeményezést. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy mit jelent itt az ő rangja, és tudta, hogy ha a rendőrök nem hajlandók együttműködni vele, nem sokat tehet ellene. Belépett az épületbe. Egy ajtón keresztül meglátott egy asztalt és rajta egy telefonkészüléket. Abba a szobába ment be, a rendőrök utána.

Vandam odaszólt az idősebbik rendőrnek: – Hívja fel a kairói brit főhadiszállást. – Megadta neki a számot, és a rendőr felvette a telefonkagylót. Vandam odafordult a fiatalabbik rendőrhöz: – Láttad a motorbiciklit?

– Igen, igen – bólogatott lelkesen a fiatalember.

– Rá tudnál ülni?

A fiatalember izgalomba jött. – Egészen biztos, hogy rajta tudnék maradni.

– Akkor menj ki, és próbáld meg.

A fiatalember habozva a felettesére nézett, aki a telefonkagylóba ordítozott.

– Menj már! – mondta Vandam. A fiatalember kiment.

Az idősebbik rendőr odanyújtotta a telefonkagylót Vandamnek: – A főhadiszállás.

Vandam beleszólt a kagylóba. – Kapcsolja Jakes századoshoz, de gyorsan. – Várt.

Jakes hangja egy-két perc múlva szólalt meg a vonal másik végén. – Halló, tessék.

– Itt Vandam. Délen vagyok, a szimatom hozott ide.

– Itt valóságos pánik tört ki, amióta a fejesek meghallották, mi történt az éjszaka. A dandártábornok dühöng, Bogge meg fel-alá szaladgál, mint az őrült – hol a fenében van ön, uram?

– Nem érdekes, hogy pontosan hol vagyok, mert nem maradok itt sokáig, és pillanatnyilag egyedül kell dolgoznom. De azt szeretném, hogy biztosítsa a helybeli bennszülött rendőrség maximális támogatását... – Ezt úgy mondta, hogy a mellette álló arab rendőr ne értse. – Szóval szeretném, ha megfelelően lépne fel. Értette?

– Igenis, uram.

Vandam átadta a kagylót az ősz hajú rendőrnek, és hátrább lépett. Körülbelül sejtette, mit mond Jakes. A rendőr

önkéntelenül még feszesebb vigyázzba állt, és kihúzta magát, miközben Jakes utasításokat adott neki, természetesen ellentmondást nem tűrő hangon, hogy csináljon meg mindent, amit Vandam akar, méghozzá gyorsan. – Igenis, uram! – ismételte meg többször is a rendőr. Végül azt mondta: – Legyen nyugodt, uram, mindent megteszünk, ami csak telik tő... – Hirtelen abbahagyta. Vandam sejtette, hogy Jakes letette a kagylót. A rendőr Vandamre pillantott, aztán azt mondta a vonalba, amelyben már nem volt senki, hogy “Isten önnel", és letette a kagylót.

Vandam az ablakhoz lépett, és kinézett. A fiatal rendőr körbe-körbe hajtott a motorbiciklin a téren, és egyfolytában nyomta a kürt gombját. Egész kis tömeg gyülekezett össze, hogy bámulja, egy csomó gyerek meg a motorbicikli után szaladt. A fiatalember szélesen vigyorgott. Meg tudja csinálni, gondolta Vandam.

– Ide figyeljen – mondta az idősebbik rendőrnek. – Fel kell szállnom az asyuti vonatra, amikor pár perc múlva itt megáll. És a következő állomáson le kell szállnom róla. Szeretném, ha a beosztottja, az a fiatalember, a legközelebbi állomásra robogna a motorbiciklimen, és ott várna rám. Értette?

– Igenis, uram – mondta a rendőr. – De hát meg fog állni itt a vonat?

– Nem szokott?

– Az asyuti vonat nem.

– Akkor siessen gyorsan az állomásra, és mondja meg, hogy állítsák meg.

– Igenis, uram! – A rendőr futólépésben távozott.

Vandam nézte, ahogy átvág a téren. A vonatot még nem hallotta. Volt ideje még egyet telefonálni. Felvette a kagylót, kivárta a központot, aztán az asyuti katonai támaszpontot kérte. Csoda lett volna, ha a telefonkészülék kétszer egymás után tisztességesen működik. De működött. Asyut jelentkezett, és Vandam Newman századost kérte. Sokáig kellett várakozni, amíg megtalálták. De végül is a telefonhoz jött.

– Itt Vandam beszél. Azt hiszem, nyomában vagyok a maguk késes gyilkosának.

– Nagyszerű, uram! – mondta Newman. – Segíthetek valamiben?

– Igen, de ide figyeljen. Nagyon óvatosan kell eljárnunk. Többféle okból, amelyeket majd később magyarázok el önnek, teljesen a saját szakállamra dolgozom, és egy nagy csapat fegyveres katonával üldözni Wolffot nemcsak haszontalan volna, hanem ennél sokkal rosszabb.

– Értettem. Mit kíván tőlem?

– Két óra múlva Asyutba érkezem. Szükségem van egy taxira, egy bő galabijára meg egy kisfiúra. Elő tudná mindezt keríteni?

– Természetesen, nem probléma. Az országúton jön?

– A város határánál találkozunk, rendben van?

– Rendben.

Vandam hallotta a távoli pöfögést. – Mennem kell.

– Várni fogom.

Vandam letette a kagylót. Egy ötfontos bankjegyet tett az asztalra a telefon mellé: egy kis baksis sosem árt. Kiment a térre. Észak felé már látta a távolban a közeledő vonat füstjét. A fiatal rendőr odahajtott hozzá a motorbiciklin. Vandam azt mondta: – Én felszállók a vonatra. Te robogj a motorbiciklivel a legközelebbi állomásra, és várj meg ott. Rendben van?

– De még mennyire. – A fiatalember sugárzott az örömtől.

Vandam elővett egy egyfontos bankjegyet, és kettétépte. A fiatal rendőrnek tágra nyílt a szeme a csodálkozástól. Vandam odaadta neki a bankjegy egyik felét. – A másik felét megkapod, amikor találkozunk.

– Igenis!

A vonat már majdnem az állomásra ért. Vandam keresztülfutott a téren. Az idősebbik rendőr eléje jött. – Az állomásfőnök meg fogja állítani a vonatot.

Vandam kezet rázott vele. – Köszönöm. Mi is a neve?

– Nesbah őrmester.

– Majd említést teszek magáról Kairóban. Isten vele. – Vandam az állomásra sietett. Déli irányban futott végig a peronon, hogy az elején szállhasson fel rá, anélkül hogy az utasok közül bárki is meglátná az ablakokon keresztül.

A vonat befutott, a mozdony kéményéből gomolygott a füst. Az állomásfőnök végigjött a peronon, oda, ahol Vandam állt. Amikor a vonat megállt, az állomásfőnök mondott valamit a mozdonyvezetőnek meg a fűtőnek. Vandam mind a hármuknak adott baksist, és fölszállt a vonatra.

Egy harmadosztályú kocsiban találta magát. Wolff nyilván első osztályon utazik. Elindult hátrafelé a vonaton, utat törve magának a padlón ülő emberek, a ládák, csomagok meg az állatok közt. Észrevette, hogy a padlón főleg asszonyok és gyermekek ülnek: a fapadokat a férfiak foglalták el, a sörösüvegeikkel meg a cigarettájukkal. A kocsikban elviselhetetlen volt a forróság és a bűz. Némelyik asszony rögtönzött tűzhelyen főzött, pedig ez veszedelmes volt! Vandam majdnem rátaposott egy kisgyerekre, aki négykézláb mászkált a mocskos padlón. Az volt az érzése, hogy ha nem sikerül időben kikerülnie a gyereket, meglincselték volna.

Végigment három harmadosztályú kocsin, aztán végre eljutott egy első osztályú kocsi ajtajához. Az ajtó előtt őr ült egy kis sámlin, teát ivott poharából. Az őr felállt. – Egy kis teát, tábornok?

– Köszönöm, nem kérek. – Vandamnek ordítania kellett, hogy megértesse magát, akkora lármát csaptak alattuk a kerekek. – Ellenőriznem kell valamennyi első osztályú utas iratait.

– Minden rendben, minden papír jó – mondta az őr, aki segíteni szeretett volna.

– Hány első osztályú kocsi van?

– Minden rendben…

Vandam az őr füléhez hajolt, és ordított: – Hány első osztályú kocsi van?

Az őr feltartotta két ujját.

Vandam bólintott, és kiegyenesedett. Ránézett az ajtóra. Hirtelen elfogta a bizonytalanság, hogy lesz-e idege végigcsinálni a dolgot. Arra gondolt, hogy Wolffnak még sohasem volt módjában jól megnézni őt – a sikátorban sötétben dulakodtak –, de egészen biztos nem lehetett benne. Az arcán levő forradás elárulhatná, de azt már majdnem teljesen eltakarta a szakáll; mégis meg kell próbálnia úgy tartania a fejét, hogy arcának az a fele ne Wolff felé essék. Az igazi problémát azonban Billy jelentette. Valahogy figyelmeztetnie kell a fiát, hogy maradjon csendben, és tegyen úgy, mintha nem ismerné fel az apját. A baj csak az volt, hogy nem volt ideje kitervelni, hogyan figyelmeztesse. Be kellett mennie a kocsiba, és szerencsét próbálnia.

Amikor belépett, gyorsan, idegesen végigpillantott az első néhány soron, és nem látott senki ismerőst. Amikor becsukta maga után az ajtót, hátat fordított a kocsinak, aztán ismét megfordult. Tekintete végigfutott a sorokon: Billy nem volt sehol.

Odaszólt a legközelebb ülő utasoknak: – Kérem az irataikat, uraim.

– Mit jelent ez, őrnagy? – kérdezte egy egyiptomi katonatiszt, egy ezredes.

– Rutinellenőrzés, uram – válaszolta Vandam.

Lassan haladt végig a járóközön, az utasok papírjait nézegetve. Mire eljutott körülbelül a kocsi feléig, már volt alkalma végignéznie valamennyi utason, és megállapítania, hogy Wolff, Elene és Billy nincs köztük. De úgy érezte, végig kell csinálnia a színjátékot, és valamennyi utas iratait meg kell néznie, vajon nem csapta-e be a megérzése. Talán nincsenek is a vonaton; talán nem Asyutba mennek; talán az az atlaszba rajzolt nyíl csak trükk volt...

Elért a kocsi végébe, és kiment az ajtón a két kocsit összekötő térségbe. Ha Wolff a vonaton van, most fogom meglátni, gondolta. Ha Billy is itt van... Ha Billy is itt van...

Kinyitotta az ajtót.

Azonnal meglátta Billyt. Úgy nyilallt a szívébe a szorongás, mint egy kés. A fiú aludt az ülésen, a lába alig ért a padlóig, teste félredőlt, haja a homlokába lógott. A szája nyitva volt, és egy kicsit mozgott az álla: Vandam tudta, hiszen már sokszor látta ezt, hogy Billy álmában a fogát csikorgatja.

A nő, aki átkarolta a fiút, és akinek a mellén a fiú feje pihent, Elene volt. Vandamnek az a zavarba ejtő érzése volt, hogy ezt a jelenetet már látta: azt az estét juttatta az eszébe, amikor arra ment haza, hogy Elene csókkal kíván jó éjszakát Billynek...

Elene fölnézett.

Elkapta Vandam tekintetét. Vandam látta, hogy a lány arckifejezése megváltozik: tágra nyílik a szeme, és kinyílik a szája is, mintha meglepetésében fel akarna kiáltani; de mivel fel volt készülve valami ilyesmire, sikerült gyorsan az ajkára tennie az ujját, jelezve, hogy hallgasson. A lány azonnal megértette, és lesütötte a szemét; de Wolff észrevette a

tekintetét, és hátrafordította a fejét, hogy megnézze, mit látott a lány.

Wolffék Vandam bal keze felé ültek, és Vandam bal arcán hagyta ott a nyomát Wolff kése: Vandam gyorsan úgy fordult, hogy háttal legyen neki, aztán odaszólt a járóköz Wolff-fal szemközti oldalán ülő utasoknak: – Kérem a papírjaikat.

Nem számított rá, hogy Billy aludni fog.

Felkészült rá, hogy gyorsan valamilyen jelet ad a fiúnak, mint ahogy Elene-nek is adott, és remélte, hogy Billy elég éber lesz, és leplezni fogja a meglepődését, mint ahogy Elene is tette, így azonban más volt a helyzet. Ha Billy felébred és meglátja, hogy ott áll az apja, minden bizonnyal elárulja magát, még mielőtt alkalma volna összeszedni a gondolatait.

Vandam Wolffhoz fordult, és azt mondta: – Kérem az iratokat.

Ez volt az első eset, hogy szemtől szembe látta az ellenségét. Wolff jóképű csirkefogó volt. Hatalmas arca volt és erős vonásai: magas homloka, horgas orra, egyenletes, fehér fogsora, széles álla. Csak a szeme és a szája sarka körül volt némi nyoma gyöngeségének, az elpuhultságnak, a perverzitásnak. Átadta a papírjait, aztán unatkozva kinézett az ablakon. A papírok szerint Alex Wolff volt a neve, és a kairói Garden Cityben, a Villa les Oliviers-ben lakott. Ennek az embernek aztán igazán figyelemre méltó idegei voltak.

Vandam megkérdezte: – Hová utazik, uram?

– Asyutba.

– Üzleti ügyben?

– Rokonokat látogatni. – A hang mély volt és erős, és Vandam nem vett volna észre benne semmilyen akcentust, ha nem figyelt volna rá.

Vandam megkérdezte: – Önök együtt vannak?

– Ez a fiam meg a nevelőnője – mondta Wolff.

Vandam elvette Elene iratait, és beléjük pillantott. A legszívesebben torkon ragadta volna Wolffot, és addig rázta volna, amíg zörögni nem kezdenek a csontjai. *Ez a fiam meg a nevelőnője.* Te csirkefogó.

Visszaadta Elene-nek a papírjait. – A gyereket nem kell felébreszteni – mondta. Ránézett a Wolff mellett ülő papra, és elvette az eléje tartott irattárcát.

Wolff megszólalt: – Mit jelent ez, őrnagy?

Vandam ismét ránézett, és észrevette, hogy friss karmolás van az állán, méghozzá hosszú: talán Elene kísérelt meg némi ellenállást. – Biztonsági eljárás, uram – válaszolta Vandam.

A pap megszólalt: – Én is Asyutba megyek.

– Látom – mondta Vandam. – A kolostorba?

– Igen. Tehát ön is hallott róla?

– Ott szállt meg a Szent Család, miután a sivatagban időzött.

– Pontosan. Járt már a kolostorban?

– Még nem, talán most majd felkeresem.

– Remélem – mondta a pap.

Vandam visszaadta a papírjait. – Köszönöm. – Elhátrált tovább a járóközön a legközelebbi sorig, és folytatta a papírok ellenőrzését. Amikor felnézett, a tekintete találkozott Wolfféval. Wolff kifejezéstelenül nézte. Vandam azon gondolkodott, nem követett-e el valami gyanúsat. De amikor legközelebb odanézett, Wolff már ismét kifelé bámult az ablakon.

Mit gondol Elene? Nyilván azon tűnődik, hogy miben mesterkedem, gondolta Vandam. Talán ki is találta a szándékaimat. Mégis nagyon nehéz lehet neki mozdulatlanul ülni, és nézni, hogyan sétálok szó nélkül tovább. De legalább már tudja, hogy nincs egyedül.

És mit gondol Wolff? Talán türelmetlen, talán kárörvendő, talán fél, talán sóvár... Nem jött rá Vandam, egyik sem. Csak unatkozik.

Elért a kocsi végébe, és az utolsó iratokat nézte meg. Éppen visszaadta őket, és vissza akart indulni a járóközön, amikor meghallotta a szívébe hasító kiáltást:

– ITT A PAPÁM!

Felnézett. Billy rohant feléje a járóközön, kitárt karral, botladozva, tántorogva, bele-beleütközve az ülésekbe.

Úristen!

Vandam látta, hogy Billy mögött Wolff is, Elene is fölállt, és figyel; Wolff feszülten, Elene félve. Vandam kinyitotta maga mögött az ajtót, úgy tett, mintha nem venné észre Billyt, és kihátrált a kocsiból. Billy szinte röpült utána. Vandam becsapta az ajtót. A karjába ölelte Billyt.

– Semmi baj – mondta Vandam. – Nincs semmi baj.

Biztos volt benne, hogy Wolff utánuk jön.

– Elraboltak! – mondta Billy. – Elmulasztottam a földrajzórát, és nagyon, de nagyon meg voltam ijedve!

– Már nincs semmi baj. – Vandam úgy érezte, most már nem hagyhatja el Billyt; magánál kell tartania a fiút, és meg kell ölnie Wolffot, le kell mondania az átejtési tervről, a rádióról és a kód kulcsáról... Nem, nem mondhat le róla, meg *kell* tennie... Leküzdötte ösztönéit. – Ide figyelj – mondta. – Itt vagyok és vigyázok rád, de el kell kapnom azt az embert, és nem akarom, hogy megtudja, ki vagyok. *Ő az a* német kém, akit üldözök, érted?

– Igen, de...

– Ide figyelj. Tudnál úgy csinálni, mintha tévedtél volna? Tudnál úgy csinálni, mintha nem én lennék az apád? Vissza tudnál menni hozzá?

Billy tátott szájjal bámult rá. Nem szólt semmit, de az egész arckifejezése azt mondta: *Nem, nem, nem!*

Vandam folytatta: – Ez egy igazi detektívtörténet, Billy, és mi vagyunk benne a szereplők, te meg én. Vissza kell menned ahhoz az emberhez, és úgy kell tenned, mintha tévedtél volna; de ne felejtsd el, hogy a közelben leszek, és együtt fogjuk elkapni a kémet. Rendben van? Rendben van így?

Billy nem szólt semmit.

Kinyílt az ajtó, és bejött Wolff.

– Hát ez meg mi? – kérdezte Wolff.

Vandam nyájas mosolyt kényszerített az arcára. – Úgy látszik, a gyerek felébredt álmából, és tévedésből engem nézett az apjának. Egyforma termetűek vagyunk, mármint ön meg én... Vagy nem azt mondta, hogy ön az apja?

Wolff Billyre nézett. – Micsoda butaság ez? – mondta nyersen. – Azonnal takarodj vissza a helyedre!

Billy csak állt.

Vandam Billy vállára tette a kezét. – Indulás, fiatalember – mondta. – Gyerünk, és nyerjük meg a háborút.

Az ismerős szólam megtette a hatását. Billy hősiesen elmosolyodott. – Bocsánat, uram – mondta. – Valószínűleg csak álmodtam.

Vandam úgy érezte, hogy megszakad a szíve.

Billy megfordult, és visszament a kocsiba. Wolff utánament, és Vandam követte. Miközben Billy és Wolff végighaladtak a járóközön, a vonat kezdett lassítani. Vandam rájött, hogy már

közelednek a következő állomáshoz, ahol a motorbiciklije várja. Billy megérintette a lány karját, és azt mondta: – Nincs semmi baj, tévedtem, valószínűleg csak álmodtam. – A lány Billyre nézett, aztán Vandamre, és különös fény csillant meg a szemében: látszott rajta, hogy közel van a síráshoz.

Vandam nem akart még egyszer elhaladni mellettük. A legszívesebben leült volna, hogy elbeszélgessen velük, hogy csináljon valamit, amivel húzza az időt, amelyet velük tölthet. Odakint már feltűnt egy újabb poros kisváros. Vandam engedett a kísértésnek, és megállt a kocsi ajtajában. – Jó utat – szólt vissza Billynek.

– Köszönöm, uram.

Vandam kiment.

A vonat befutott az állomásra, és megállt. Vandam leszállt, és egy kicsit előbbre ment a peronon. Megállt egy ponyvatető árnyékában, és várt. Senki más nem szállt le, csak két-három utas szállt fel a harmadik osztályra. Sípszó hangzott fel, és a vonat elindult. Vandam arra az ablakra szegezte a tekintetét, amelyik mögött Billy ülése volt. Amikor az ablak elhaladt mellette, meglátta Billy arcát. Billy felemelte a kezét, és alig észrevehetően intett. Vandam visszaintegetett. Az arc eltűnt.

Vandam rájött, hogy egész testében remeg.

Elnézte, hogyan tűnik el a vonat a párás távolságban.

Amikor már majdnem elveszett a szeme elől, elhagyta az állomásépületet. Odakint már várta a motorbiciklije, a fiatal rendőrrel együtt, aki idáig jött vele a másik városkából. Még rajta ült, és a motorbicikli titkait magyarázta a bámészkodok kis csoportjának. Vandam odaadta neki az egyfontos bankjegy másik felét. A fiatal rendőr tisztelgett.

Vandam felült a motorbiciklire, és elindította. Fogalma se volt, hogy a rendőr hogy fog hazajutni, de ez nem is érdekelte. Kirobogott a városból a dél felé vezető országúira. A nap már túljutott a delelőn, de még mindig iszonyú volt a hőség.

Vandam hamarosan lehagyta a vonatot. Úgy számított, hogy ő körülbelül harminc vagy negyven perccel előbb fog Asyutba érni. Newman százados nyilván már ott lesz, és várni fogja. Vandam nagy körvonalakban tudta, hogy mit fog utána csinálni, de a részleteket menet közben kellett rögtönöznie.

Messze maga mögött hagyta a vonatot, amelyen Billy és Elene, az a két ember ült, akit szeretett. Ismét megpróbálta

megértetni magával, hogy amit csinált, helyes, mindenki számára így a legjobb. Billy számára mindenesetre az. De az agya egyik zugában folyton azt mondta egy hang: kegyetlen vagy, kegyetlen vagy.

28.

A vonat befutott az állomásra, és megállt. Elene látott egy táblát, amelyen arabul és angolul ez állt: Asyut. Rádöbbent, hogy megérkeztek.

Mérhetetlen megkönnyebbülést jelentett Vandam nyájas, aggódó arcát látni a vonaton. Elene egy darabig azt sem tudta, hová legyen örömében: egészen biztosra vette, hogy a fenyegető veszély elmúlt. Elnézte, hogyan színészkedik Vandam a papírokkal, és minden pillanatban arra várt, hogy előránt egy revolvert, felfedi kilétét és megtámadja Wolffot. Aztán fokozatosan rájött, hogy a dolog nem ilyen egyszerű. Elképedt, vagyis inkább elborzadt annak a hidegvérnek a láttán, amellyel Vandam visszaküldte a fiát Wolffhoz, Billy bátorságát meg egyszerűen hihetetlennek találta. Öröme még inkább alábbhagyott, amikor meglátta Vandamét az állomás peronján, amint a kifutó vonat után integet. Mit tervez vajon?

Persze neki még mindig *A Manderley-ház aszszonyá*-nak a kulcsa jár az eszében. Nyilván van valamilyen terve, hogy megmentse őt meg Billyt, és ugyanakkor a kód kulcsát is megszerezze. Bárcsak tudnám, mi az a terv, gondolta Elene. Billyn szerencsére nem látszott, hogy hasonló gondolatok gyötörnék: az apja ura már a helyzetnek, gondolja nyilván a fiú, és még csak eszébe sem jut, hogy apja terve esetleg nem sikerülhet. Billy felélénkült, érdekelni kezdte a vidék, amelyen a vonat áthaladt, és még azt is megkérdezte Wolfftól, hogy hol van a kése. Elene azt kívánta, hogy bárcsak volna benne is annyi bátorság és hit, mint a két William Vandamben.

Wolff is különös hangulatban volt. A Billyvel történt incidens megijesztette, ellenségesen és szorongva figyelte Vandamét; de mikor Vandam leszállt a vonatról, szemmel láthatóan megnyugodott. Utána folyton változott a hangulata: hol unatkozni látszott, hol meg idegesnek és izgatottnak, de

most, hogy megérkeztek Asyutba, végleg az izgalom lett rajta úrrá. Furcsa változás ment végbe Wolffban az utóbbi huszonnégy órában, gondolta Elene. Amikor először találkozott vele, Wolff nagyon kiegyensúlyozott, kellemes ember benyomását keltette. Ritkán tükröződött az arcán a gőgön kívül más érzelem, az arcvonásai rendszerint nyugodtak voltak, s a mozdulatai szinte bágyadtak. Most mindez eltűnt. Fészkelődött, nyugtalanul nézegetett maga körül, és szinte másodpercenként megrándult a szája sarka, mintha vigyorogni vagy talán fintorogni akarna a saját gondolatain. Arról a nyugalomról, amelyről annak idején úgy látszott, hogy vele született tulajdonsága, most kiderült, hogy csak álca volt. Elene sejtette, hogy azért, mert Vandammel folytatott küzdelme a végéhez közeledett. Abból, ami úgy kezdődött, mint egy félelmetes játék, életre-halálra menő ütközet lett. Érdekes volt, hogy Wolff, a könyörtelen, de hidegvérű ember nyugtalanabb lett, Vandam meg egyre nyugodtabb.

Csak nehogy túlságosan nyugodt legyen, gondolta Elene.

Wolff felállt, és leemelte a bőröndjét a poggyásztartóból. Elene és Billy vele együtt leszálltak a vonatról, és elindultak a peronon. Ez a város nagyobb és forgalmasabb volt, mint a többi, amelyen áthaladtak, az állomáson is nyüzsgött a tömeg. Amikor leszálltak a vonatról, beleütköztek azokba, akik megpróbáltak felszállni rá. Wolff, aki egy fejjel magasabb volt majdnem mindenkinél, körülnézett, hogy hol a kijárat, megtalálta, és utat tört feléje a tömegen keresztül. Hirtelen egy mezítlábas, zöld csíkos ruhás, piszkos fiú ragadta meg Wolff bőröndjét, és azt kiáltotta: – Kerítek taxit! Kerítek taxit! – Wolff nem akarta elengedni a bőröndöt, de a fiú sem. Wolff jókedvűen megvonta a vállát, egy kicsit zavarba is jött, és hagyta, hogy a fiú a kijárathoz vonszolja.

Felmutatták a jegyeiket, és kiléptek az állomás előtti térre. Késő délután volt, de itt délen a nap még mindig forrón tűzött. A teret magas épületek szegélyezték, az egyiknek *Grand Hotel* volt a neve. Az állomás előtt egész sor ló vontatta taxi állt. Elene körülnézett, félig-meddig abban a reményben, hogy körülveszi őket egy szakasz katona, és letartóztatja Wolffot. Vandamnek nem volt semmi nyoma. Wolff odaszólt az arab fiúnak: – Motoros taxit! Motoros taxit akarok. – Motoros taxi

csak egy volt: egy ócska Morris parkolt néhány yarddal a ló vontatta taxik mögött. A fiú ahhoz a taxihoz vezette őket.

– Szállj be előre – utasította Wolff Elene-t. Adott az arab fiúnak egy pénzdarabot, és ő Billyvel együtt beült a kocsi hátsó ülésére. A sofőrön fekete szemüveg volt, és arab fejkendő védte a naptól. – Indulj délre, a kolostor felé – szólt oda Wolff arabul a sofőrnek.

– Oké – mondta a sofőr.

Elene-nek egy pillanatra elállt a szívverése. Ezt a hangot ismerte. Rábámult a soffőrre. Vandam volt.

Vandam elhajtott az állomás elől, s közben ezt gondolta: Eddig minden rendben, kivéve az arab nyelvet. Az tudniillik eszébe sem jutott, hogy Wolff esetleg arabul fog szólni egy taxisofőrhöz. Vandam arab nyelvtudása nagyon kezdetleges volt, de bizonyos utasításokat ki tudott adni, tehát meg is tudott érteni. És mindig válaszolhatott egy szótagú szavakkal, vagy morgással, vagy akár angolul is, mert azok az arabok, akik csak egy kicsit is beszélték az angolt, mindig buzgón igyekeztek használni, még akkor is, ha arab nyelven szóltak egy európaihoz. Nem lesz semmi baj, hacsak Wolffnak nem támad kedve az időjárásról vagy a termésről beszélgetni.

Newman százados mindent elintézett, amire Vandam kérte, méghozzá diszkréten. Még a revolverét – egy hatlövetű 380-as Enfieldet – is kölcsönadta Vandamnek, s a revolver most Vandam nadrágjának zsebében volt, a kölcsönzött galabija alatt. Miközben a vonatra várt, Vandam alaposan áttanulmányozta Newman térképét Asyutról és a környékéről, így aztán volt némi fogalma arról, hogyan találja meg a városból dél felé kivezető utat. Keresztülhajtott a *szuk*-on, közben egyiptomi módra szinte egyfolytában dudált, veszedelmesen közel hajtott a nagy kerekű szekerekhez, a taxi sárhányójával lökve félre útjából a juhokat. Az út mindkét oldalán üzletek, kávéházak és műhelyek voltak. A kövezetlen út felülete csupa por, szemét és trágya volt. Amikor Vandam belenézett a visszapillantó tükörbe, látta, hogy négy vagy öt gyerek is lovagol a hátsó ütközőn.

Wolff mondott valamit, és Vandam ezúttal nem értette, hogy mit. Úgy tett, mintha nem hallotta volna. Wolff

megismételte. Vandam megértette a benzint jelentő szót. Wolff egy garázsra mutatott. Vandam megkopogtatta a műszerfalon a szintmutatót, amely szerint a tank tele volt. – *Kifaya* – mondta. – Elég. – Úgy látszott, hogy Wolff ebbe belenyugszik.

Vandam úgy tett, mintha a tükröt akarná megigazítani, és lopva egy pillantást vetett Billyre. Vajon megismerte-e az apját? Billy az elragadtatás kifejezésével az arcán bámult Vandam tarkójára. El ne árulj, az isten szerelmére! – gondolta Vandam.

Maguk mögött hagyták a várost, és tovább robogtak dél felé az egyenes sivatagi úton. Bal felől öntözött mezők és pálmaligetek terültek el, jobb felől gránit sziklafalak meredeztek, barnás volt a színük a rájuk rakódott portól és homoktól. A kocsiban különös volt az atmoszféra. Vandam tisztán érezte Elene feszültségét, Billy örömét és Wolff türelmetlenségét. Ő maga mérhetetlenül ideges volt. Vajon mennyit érez meg ebből Wolff? A kémnek csak jól meg kellett volna néznie a taxisofőrt, hogy rájöjjön: ugyanaz az ember, aki az iratokat ellenőrizte a vonaton. Vandam remélte, hogy Wolff elsősorban a rádióval kapcsolatos gondolataival van elfoglalva.

Wolff megszólalt: *Ruh aljaminak.*

Vandam tudta, hogy ez azt jelenti: “Fordulj jobbra." Egy mellékutat látott maga előtt, amely látszólag egyenesen egy sziklához vezetett. Lassított, és rákanyarodott, aztán észrevette, hogy egy hágó felé tartanak, amely keresztülvezet a dombokon.

Vandam meglepődött. A délre vezető úton tovább menve Newman térképe szerint találtak volna néhány falut, és megtalálták volna a híres kolostort, a dombokon túl viszont nincs semmi, csak a Nyugati Sivatag. Ha Wolff a sivatag homokjában temette el a rádiót, soha nem fogja megtalálni. Ennél bizonyára több esze volt, legalábbis Vandam nagyon remélte, mert ha Wolffnak nem sikerül a terve, akkor az övé sem sikerül.

Az út kezdett emelkedni, és az ócska kocsi küszködött, hogy venni tudja az emelkedőt. Vandam kisebb sebességre kapcsolt, aztán még kisebbre. A kocsi második sebességgel ért fel a domb tetejére. Vandam előtt ott volt a végtelennek

látszó sivatag. Azt kívánta, bárcsak egy dzsipben ülnének. Szerette volna tudni, meddig akar Wolff elmenni. Az okos az lett volna, ha még alkonyat előtt visszatérnek Asyutba. De Wolffnak nem tehetett fel kérdéseket, mert félt, hogy elárulja, nem tud arabul.

Az útból ösvény lett. Vandam olyan gyorsan hajtott keresztül a sivatagon, amilyen gyorsan csak mert, és várta Wolff utasításait. Előtte a nap már alábukott az ég peremére. Egy óra múlva elhaladtak egy kis juhnyáj mellett, amely a gyér tövises bokrok közt legelészett, egy férfi meg egy fiú őrizte. Wolff kiegyenesedett az ülésen, és minduntalan körülnézett. Az út nem sokkal később egy vádit keresztezett. Vandam óvatosan lehajtott a kiszáradt folyó partján a mederbe.

Wolff megszólalt: – *Ruh ashshimalak.*

Vandam balra fordult. A talaj szilárd volt. Elcsodálkozott, amikor a vádiban embereket, sátrakat és állatokat pillantott meg. Olyan volt, mintha egy rejtett faluba kerültek volna. Egy mérfölddel odébb meglátta a dolog magyarázatát is: egy forrást.

A forrást, illetve a kutat alacsony vályogfal vette körül. A kút fölött négy durván megmunkált fatörzs volt egymáshoz hajlítva, és egy primitív csörlőszerkezetet tartott. Négy vagy öt férfi folyamatosan merte a vizet, és a vödrökből a sugaras irányban szétágazó négy vályúba öntötte. A vályú körül tevék és asszonyok tolongtak.

Vandam közel hajtott a kúthoz. Wolff megszólalt: – *Andak.* – Vandam megállította a kocsit. A sivatagi emberek nem voltak kíváncsiak, noha bizonyára ritkán volt alkalmuk motoros járművet látni. Lehetséges, hogy olyan nehéz az életük, gondolta Vandam, hogy nem érnek rá az efféle furcsaságok iránt érdeklődni. Wolff sebesen pergő nyelven arabul néhány kérdést tett fel az egyik közelben levő férfinak. Rövid eszmecsere következett. A férfi előremutatott. Wolff odaszólt Vandamnak: – *Dughri.* – Vandam elindult.

Végül elérkeztek egy nagy táborhelyhez, ahol Wolff megállásra szólította fel Vandamét. Itt több sátor állt egy csomóban, egy akolba zárva néhány juh és több megbéklyózott teve. Két tűz is égett, főztek rajtuk. Wolff hirtelen mozdulattal előrenyúlt a hátsó ülésről, kikapcsolta a

motort, és kihúzta belőle a slusszkulcsot. Aztán szó nélkül kiszállt.

Ismael a tűz mellett ült, teát főzött. Felnézett, és megszólalt: – Béke veled – olyan magától értetődően, mintha Wolff a szomszédos sátorból lépett volna ki.

– Veled meg legyen a könyörületes isten áldása, és adjon neked egészséget – felelte szertartásosan Wolff.

– A te egészséged hogy szolgál?

– Istennek hála, jól vagyok. – Wolff lekuporodott a homokba.

Ismael átnyújtott neki egy csészét. – Fogadd el.

– Isten gyarapítsa a vagyonodat – mondta Wolff.

– A tiedet is.

Wolff megitta a teát. Forró volt, édes és nagyon erős. Eszébe jutott, milyen erőt adott neki ez az ital, amikor keresztülutazott a sivatagon... Csak két hónapja lett volna?

Amikor Wolff megitta a teát, Ismael a fejéhez emelte a kezét, és azt mondta: – Egészségedre, uram.

– Adja isten a te egészségedre is.

Ezzel túljutottak a formaságokon. Ismael megkérdezte: – Kik a barátaid? – A taxi felé intett a fejével, amely a vádi közepén parkolt, és egyáltalán nem illett a sátrak és tevék közé.

– Nem barátaim – mondta Wolff.

Ismael bólintott. Nem volt kíváncsi. Hiába kérdezősködnek udvariasan az ember egészsége felől, gondolta Wolff, a nomádokat valójában egyáltalán nem érdekli, mit csinálnak a városi emberek. A városi emberek élete annyira más, hogy számukra szinte érthetetlen.

Wolff megkérdezte: – Nálad van még a táskám?

– Igen.

Ismael mindenképpen igent mondott volna, akár nála van a táska, akár nincs, gondolta Wolff; ez az arab szokás. Ismael egy mozdulatot sem tett, hogy előhozza a bőröndöt. Egyszerűen képtelen volt sietni. Az araboknál a “gyorsan" azt jelenti, hogy “néhány napon belül", a “rögtön" pedig azt, hogy “holnap".

Wolff azt mondta: – Még ma vissza kell térnem a városba.

– De a sátramban fogsz aludni.

– Sajnos nem.

– Akkor legalább velünk eszel.

– Sajnos azt sem tehetem. A nap már lement, és vissza kell érnem a városba, még mielőtt leszáll az éj.

Ismael szomorúan megcsóválta a fejét, mint aki látja, hogy reménytelen esettel áll szemben. – Tehát csak a táskádért jöttél.

– Igen. Kérlek, unokatestvérem, hozd elő. Ismael odaszólt egy mögötte álló férfinak, aki odaszólt egy fiatalabb embernek, aki meg odaszólt egy gyereknek, hogy hozza elő a táskát. Ismael cigarettával kínálta Wolffot. Wolff udvariasságból elfogadott egyet. Ismael a cigarettákat egy tűzből kivett ággal gyújtotta meg. Wolff kíváncsi volt, honnan lehet Ismaelnek cigarettája. A gyerek előhozta a táskát, és oda akarta adni Ismaelnek. Ismael Wolffra mutatott.

Wolff elvette a bőröndöt, és kinyitotta. Mérhetetlen megkönnyebbülés öntötte el, amikor meglátta a rádiót, a könyvet és a kód kulcsát. A vonaton való hosszú, unalmas utazás közben csökkent a diadalérzete, de most ismét elfogta, és szinte elkábult a hatalom és a küszöbönálló győzelem tudatától. Mert ismét tudta, hogy mégiscsak ő fogja megnyerni a háborút. Becsukta a bőröndöt. Remegett a keze.

Ismael összeszűkült szemmel nézett rá. – Nagyon fontos lehet neked ez a táska.

– Fontos az egész világnak.

Ismael kijelentette: – A nap felkel, és a nap lenyugszik. Néha esik. Élünk, azután meghalunk. – Vállat vont.

Ő sohasem értené meg, gondolta Wolff, de mások meg fogják érteni. Felállt. – Köszönöm neked, unokatestvérem.

– Érj vissza biztonságban a városba.

– Téged meg isten oltalmazzon.

Wolff megfordult, és elindult a taxi felé.

Elene látta, hogy Wolff egy bőrönddel a kezében indul el a tűztől. – Visszajön – mondta. – Most mi lesz?

– Vissza akar menni Asyutba – mondta Vandam, nem nézve a lányra. – Ez nem telepes rádió, be kell dugni egy konnektorba, hogy működjön, tehát olyan helyre kell mennie vele, ahol villany van, és az csakis Asyut lehet.

Billy megkérdezte: – Előreülhetek?

– Nem – mondta Vandam. – Maradj csendben. Már nem tart soká.

– De én félek tőle.

– Én is.

Elene megborzongott. Wolff beszállt a kocsiba. – Asyut – mondta. Vandam eléje tartotta a tenyerét, Wolff beleejtette a slusszkulcsot. Vandam indított, és megfordult a kocsival.

Elindultak a vádin, elhaladtak a kút mellett, és felkapaszkodtak az útra. Elene a bőröndre gondolt, amelyet Wolff a térdén tartott. Abban van a rádió, a könyv meg a kulcs *A Manderley-ház asszonyá*-hoz; milyen abszurdum, hogy mennyi minden függ attól, kinek a kezében van ez a bőrönd, hogy ő is az életét kockáztatja, és Vandam a saját fia életét is képes kockára tenni érte. Nagyon fáradtnak érezte magát. A nap már nagyon alacsonyan volt mögöttük, és a legkisebb tárgyak – kövek, bokrok, fűcsomók – is hosszú árnyékot vetettek. Előttük esti felhők gyülekeztek a dombok fölött.

– Gyorsan – mondta Wolff arabul. – Sötétedik.

Úgy látszott, hogy Vandam megértette, mert növelte a sebességet. A kocsi nagyokat zökkent, és jobbra-balra billent az egyenetlen úton. Néhány perc múlva Billy megszólalt: – Rosszul vagyok.

Elene hátrafordult, és ránézett. A gyereknek sápadt volt az arca és feszült, és olyan egyenesen ült, mintha nyársat nyelt volna. – Lassabban – szólt oda Elene Vandamnek, aztán arabul is megismételte, mintha eszébe jutott volna, hogy a sofőr nem tud angolul.

Vandam lassított egy pillanatra, de Wolff megszólalt: – Gyorsabban. – Elene-nek meg azt mondta: – Ne törődj a gyerekkel.

Vandam gyorsított.

Elene ismét Billyre nézett. A fiú fehér volt, mint a fal, és látszott rajta, hogy a sírás szélén áll. – Gazember – mondta Elene Wolffnak.

– Állítsd meg a kocsit – mondta a fiú.

Wolff nem vett tudomást róla, Vandam meg úgy tett, mintha nem értene angolul.

Egy kis domb következett az úton. Mivel a kocsi nagy sebességgel vette, utána néhány hüvelyknyire a levegőbe

emelkedett, és nagy puffanással ért ismét földet. Billy kiabálni kezdett: – Papa, állítsd meg a kocsit! Papa!

Vandam hirtelen lefékezett.

Elene megkapaszkodott a műszerfalban, és hátranézett Wolffra.

Wolff egy másodperc töredékére szinte elkábult a döbbenettől. Vandamre nézett, aztán Billyre, aztán ismét Vandamre, és Elene látta az arcán az értetlenséget, aztán a csodálkozást, aztán a félelmet. Tudta, hogy Wolffnak eszébe jutott az incidens a vonaton, az arab fiú a vasútállomáson meg a *kaffijeh,* amely a taxisofőr arcát takarta. Aztán azt is látta, hogy Wolff már mindent tud, hogy nyomban megértett mindent.

A kocsi nyikorogva megállt, utasai előrebuktak. Wolff visszanyerte az egyensúlyát. Gyors mozdulattal átfogta a bal karjával Billyt, és magához rántotta. Elene látta, hogy a másik kezét bedugja az inge alá, és már elő is rántotta a kést.

A kocsi állt.

Vandam körülnézett. Ugyanabban a pillanatban – Elene ezt is látta – a galabija oldalsó hasítékához nyúlt, de mozdulatlanná dermedt a keze, mikor visszanézett a hátsó ülésre. Elene is hátrafordult.

Wolff egy hüvelyknyire tartotta a kést Billy nyakától. A fiúnak eszelős volt a tekintete a félelemtől. Vandam is rémültnek látszott. Wolff szája sarkában egy árnyalatnyi dühös mosoly jelent meg.

– A szentségit – mondta Wolff. – Majdnem elkapott.

Némán meredtek rá mind a hárman.

– Vegye le azt az ostoba fejfedőt – parancsolta Wolff Vandamnek.

Vandam levette a *kqffijeh-et.*

– Hadd találjam ki, hogy kicsoda – mondta Wolff. – Vandam őrnagy. – Látszott rajta, hogy élvezi a pillanatot. – Milyen szerencse, hogy biztosításul magammal hoztam a fiát.

– A játszmának vége, Wolff – mondta Vandam. – A fél brit hadsereg a nyomában van. Vagy engedi, hogy élve fogjam el, vagy megölik.

– Nem hiszem, hogy igazat mond – mondta Wolff. – Nem mozgósíthatta a hadsereget, hogy keressék meg a fiát. Félt volna, hogy azok a cowboyok nem arra lőnek, akire kellene.

Még azt sem hiszem, hogy a felettesei tudják, hogy maga hol van.

Elene biztosra vette, hogy Wolffnak igaza van, és kétségbeesett. Fogalma se volt róla, hogy mit fog csinálni Wolff, de azt biztosan tudta, hogy Vandam elvesztette a játszmát. Vandamre nézett, és látta a tekintetében a vereséget.

Wolff megszólalt: – Vandam őrnagy galabijája alatt khakinadrág van. A nadrág egyik zsebében vagy a derékszíján találsz egy revolvert. Vedd ki.

Elene benyúlt Vandam galabijájának oldalsó hasítékába, és megtalálta a zsebében a fegyvert. Honnan tudta Wolff? – gondolta, aztán: kitalálta. Elene kivette a fegyvert

Wolffra nézett. Wolff nem vehette el tőle a fegyvert anélkül, hogy el ne engedné Billyt, és tudta, ha csak egy pillanatra is elengedi Billyt, Vandam csinálni fog valamit.

Csakhogy Wolff erre is gondolt. – Nyisd ki a závárzatot, úgy. hogy a fegyver csöve előre álljon. Vigyázz, nehogy véletlenül meghúzd a ravaszt.

Elene babrálni kezdett a fegyverrel.

Wolff azt mondta: – Valószínűleg találsz egy csappantyút a dobja mellett.

Elene megtalálta a csappantyút, és kinyitotta a závárzatot.

– Vedd ki a töltényeket, és dobd ki őket a kocsiból.

Elene megtette.

– Tedd le a fegyvert a kocsi padlójára. Elene letette.

Wolff szemmel láthatóan megkönnyebbült. Most ismét a kése volt az egyetlen használható fegyver a kocsiban. Odaszólt Vandamnek: – Szálljon ki.

Vandam nem mozdult.

– Szálljon ki – ismételte meg Wolff. Azzal hirtelen, pontos mozdulattal belevágott a késsel Billy fülcimpájába. Kiserkent belőle a vér.

Vandam kiszállt.

Wolff odaszólt Elene-nek. – Ülj át a sofőrülésre.

Elene átült.

Vandam nyitva hagyta a kocsi ajtaját. Wolff azt mondta: – Csukd be azt ajtót. – Elene becsukta. Vandam a kocsi mellé állt, és mereven nézett.

– Indíts – mondta Wolff.

A kocsi nem indult. Elene üresbe állította a sebváltót, és fordított egyet a slusszkulcson. A motor köhögött és leállt. Elene remélte, hogy nem is fog elindulni. Ismét fordított egyet a slusszkulcson: a motor ismét bedöglött.

Wolff azt mondta: – Taposs rá a gázpedálra, amikor megfordítod a kulcsot.

Elene megtette, amit Wolff mondott. A motor kapcsolt és felbőgött.

– Hajts – mondta Wolff. A lány indított.

– Gyorsabban.

A lány nagyobb sebességre kapcsolt.

A visszapillantó tükörben látta, hogy Wolff elteszi a kést és elengedi Billyt. A kocsi mögött – már vagy ötven yardnyira – ott állt Vandam a sivatagi úton, sziluettje feketén rajzolódott ki a lemenő nap hátterében. Mozdulatlanul állt.

Elene megszólalt: – Nincs vize!

– Nincs – válaszolta Wolff.

Aztán Billy megvadult.

Elene hallotta, hogy a fiú ezt kiáltja: – Nem hagyhatja itt a papát. – Elene levette szemét az útról, és hátrafordult. Billy úgy vetette rá magát Wolffra, mint egy dühös vadmacska, öklözte, karmolta és rugdalta; összefüggéstelenül ordítozott, arca eltorzult a dühtől, a teste szinte görcsösen rángatózott. Wolffnak, aki már lazított, mivel azt hitte, hogy a nehezén túl van, pillanatnyilag nem volt annyi ereje, hogy ellenálljon. A szűk térségben Billy olyan közel volt hozzá, hogy képtelen volt igazában megütni, csak védekezve felemelte a karját, hogy ellökje magától a fiút.

Elene visszanézett az útra. Miközben ő Hátrafordult, a kocsi letért az útról, és a bal oldali első kereke beleszántott az út melletti bozótos homokba. Küszködött, hogy fordítson egyet a kormánykeréken, de annak mintha önálló akarata lett volna. Rátaposott a fékre, mire a kocsi hátsó része kezdett oldalt csúszni. Túl későn vette észre, hogy egy mély bevágás fut keresztül az úton, közvetlenül a kocsi előtt. A megfarolt kocsi oldalvást csúszott bele a bevágásba, olyan erővel, hogy Elene-nek minden csontja belefájdult. Aztán a kocsi mintha felugrott volna. Elene egy pillanatra felemelkedett az ülésről, és amikor visszahuppant, önkéntelenül rátaposott a gázpedálra. A kocsi előreszökött, és elkezdett a másik irányba farolni. Elene a

szeme sarkából látta, hogy Wolff és Billy tehetetlenül hánykolódnak ide-oda a hátsó ülésen, és még mindig verekednek. A kocsi végleg letért az útról a puha homokba. Hirtelen lelassult, Elene beleverte a homlokát a kormánykerékbe. Az egész kocsi oldalt billent, és úgy látszott, mintha repülne. Elene látta, hogy a sivatag függőlegessé válik mellette, és rájött, hogy a kocsi felborul. Azt hitte, hogy fejre fognak állni. Oldalt esett, elkapta a kormánykereket és a sebváltót. A kocsi nem állt fejre, hanem az oldalán feküdt, mint egy pénzérme, amelyet élével ejtettek a homokba. A sebváltó letört, és Elene kezében maradt. A lány nekivágódott az ajtónak, és ismét beverte a fejét. A kocsi nem mozdult többet.

A lány négykézlábra állt, és kezében a letört sebváltókarral benézett a kocsi hátsó részébe. Wolff és Billy egymásra esett, Wolff volt fölül. Amikor Elene odanézett, Wolff megmozdult.

Pedig Elene remélte, hogy meghalt.

Egyik térde a kocsi ajtaján volt, a másik meg az ablakán. Jobb keze felől a kocsi teteje állt függőlegesen. Bal keze felől volt az ülés. Elene átnézett a résen a kocsi teteje és az ülés pereme közön.

Wolff lábra állt.

Billy eszméletlennek látszott.

Elene zavartan és tehetetlenül térdelt a kocsi oldalsó ablakán.

Wolff, aki a bal oldali hátsó ajtó mellett állt a kocsiban, teljes erejéből nekivetette magát a kocsi padlójának. A kocsi megbillent. Ismét nekivetette magát, a kocsi még jobban megbillent, majd egy nagy csattanással újból a kerekeire fordult. Elene szédült. Látta, hogy Wolff kinyitja az ajtót és kiszáll. Megállt a kocsi mellett, leguggolt, és előhúzta a kését. Elene látta, hogy Vandam közeledik.

Elene feltérdelt az ülésen, és figyelt. Mozdulni nem tudott, mert még mindig forgott vele a világ. Látta, hogy Vandam is leguggol, mint Wolff, ugrásra készen, a kezét védekezően maga elé emelve. Vörös volt az arca és lihegett: futva jöhetett a kocsi után. Körözni kezdtek. Wolff kicsit sántított. A nap olyan volt mögöttük, mint egy óriási narancs.

Vandam előremozdult, aztán furcsamód mintha habozni kezdett volna. Wolff előredöfött a késsel, de meglepte Vandam

habozása, és a döfés nem talált. Vandam ökle lecsapott. Wolff hátratántorodott. Elene észrevette, hogy Wolffnak vérzik az orra.

Aztán ismét szembenéztek egymással, mint a bokszolok a ringben. Vandam ismét előreugrott. Wolff ezúttal hátraszökellt.

Vandam kirúgott, de nem érte el Wolffot. Wolff előredöfött a késével. Elene látta, hogy a kés felhasítja Vandam nadrágját, és a hasadáson vér serken ki. Wolff ismét döfött, de Vandam oldalt ugrott. Sötét folt jelent meg a nadrágján.

Elene Billyre nézett. A fiú ernyedten hevert a kocsi padlóján, a szeme be volt hunyva. Elene átmászott a kocsi hátsó részébe, és föltette a fiút az ülésre. Nem tudta megállapítani, hogy Billy él-e vagy halott. Megérintette az arcát. A fiú nem mozdult. – Billy – mondta a lány. – Ó, Billy.

Ismét kinézett. Vandam fél térden állt. A bal karja ernyedten lógott, véres volt az álla. A jobb karját védekező mozdulattal maga elé tartotta. Wolff feléje indult.

Elene kiugrott a kocsiból. Még mindig a kezében volt a letört sebváltó. Látta, hogy Wolff hátralendíti a karját, hogy még egyszer lesújtson Vandamre. Elene a homokban botladozva Wolff mögé rohant. Wolff lesújtott Vandamre. Vandam oldalt ugrott, kikerülte a döfést. Elene magasra emelte a sebváltót, és teljes erejéből lesújtott vele Wolff fejére. Wolff mozdulatlanul állt egy pillanatig.

– Úristen – mondta Elene. Aztán ismét lesújtott.

És lesújtott harmadszor is. Wolff elesett.

Elene még egyszer megütötte. Aztán eldobta a sebváltót, és letérdelt Vandam mellé.

– Remekül csináltad – mondta erőtlenül Vandam,

– Fel tudsz állni?

Vandam a vállára tette a kezét, és nagy nehezen feltápászkodott. – Nem is olyan súlyos a sebem, mint amilyennek látszik.

– Hadd nézzem.

– Egy pillanat. Előbb ebben segíts. – Az ép karját használva megragadta Wolff lábát, és a kocsi felé húzta. Elene megfogta az eszméletlen ember karját, és ő is húzta. Amikor Wolff már a kocsi mellett feküdt, Vandam felemelte Wolff ernyedt karját, és tenyerével lefelé ráfektette a kezét a kocsi hágcsójára.

Aztán felemelte a lábát, és rátaposott Wolff könyökére. Wolff karja eltört. Elene falfehér lett. Vandam azt mondta:

– Csak biztosítani akartam, hogy ne csinálhasson semmi disznóságot, ha magához tér.

Behajolt a kocsi hátsó részébe, és Billy mellére tette a kezét.

– Él – mondta. – Hála istennek. Billy kinyitotta a szemét.

– Vége – mondta Vandam. Billy behunyta a szemét.

Vandam beszállt az első ülésre. – Hol a sebváltó? – kérdezte.

– Letört. Azzal ütöttem fejbe.

Vandam fordított egyet a slusszkulcson. A kocsi megugrott. – Nagyszerű, még mindig sebességben van – mondta Vandam. Lenyomta a kuplungot, és ismét fordított egyet a slusszkulcson. A motor begyulladt. Vandam elengedte a kuplungot, és a kocsi elindult. Kikapcsolta. – Tudunk mozogni – mondta. – Szerencsénk van.

– Mit csinálunk Wolff-fal?

– Berakjuk a csomagtartóba.

Vandam ismét Billyre nézett. A fiú már eszméletnél volt, tágra nyitotta a szemét. – Hogy vagy, fiam? – kérdezte Vandam.

– Sajnálom – mondta –, de nem tehetek róla, hánynom kell.

Vandam Elene-re nézett. – Neked kell vezetned – mondta. Könnyek ültek a szemében.

29.

Hirtelen félelmetes dübörgés hangzott fel, repülőgépek közeledtek. Rommel felpillantott, és látta, hogy a brit bombázók alacsonyan bukkantak elő a legközelebbi dombsor mögül: a katonák “parádés" bombázóknak nevezték őket, mert pontosan olyan tökéletes alakzatban repültek, mint a díszbemutatókon a háború előtti nürnbergi parádékon. – Fedezékbe! – ordította Rommel. Egy keskeny lövészárokhoz rohant és hasra feküdt.

Akkora volt a lárma, hogy már szinte csendnek tűnt. Rommel hunyt szemmel feküdt. Fájt a gyomra. Küldtek ugyan hozzá egy orvost Németországból, de Rommel tudta, hogy az

egyetlen orvosság, amely meggyógyítaná, a győzelem. Nagyon lefogyott: lötyögött rajta az egyenruha, és az inge nyaka túlságosan bőnek látszott. A homloka fölött gyorsan ritkult a haja, és néhol meg is őszült.

Ma szeptember elseje volt, és minden borzasztóan rosszul sikerült. Az, amiről úgy gondolták, hogy a szövetségesek védelmi vonalának a gyenge pontja, egyre inkább csapdának látszott. Az aknamező sűrű volt ott, ahol ritkának kellett volna lennie, a lábuk alatt futóhomok volt, ahol szilárd talajra számítottak, és az Alam Halfa-gerincet, amelyet a kém szerint könnyen be lehetett venni, nagy erőkkel védelmezték. Rommel stratégiája hibás volt, tévedett a hírszerzés, tévedett a kémje is.

A bombázók elhúztak a fejük fölött. Rommel kimászott a lövészárokból. Az adjutánsai a többi tiszttel együtt szintén kibújtak fedezékeikből, és ismét köréje gyűltek. Rommel a szeméhez emelte a tábori látcsövét, és kinézett a sivatagba. Rengeteg jármű vesztegelt mozdulatlanul a homokban, sok közülük féktelenül lángolt. Ha az ellenség támadna, gondolta Rommel, még mindig meg tudnánk birkózni vele. Csakhogy a szövetségesek jól beásva, mozdulatlanul ültek, és úgy puffantották le a páncéloshadosztály tankjait, mint a bábokat a céllövöldében.

Nem sikerült. Előretolt alakulatai tizenöt mérföldre voltak Alexandriától, de ők elakadtak. Tizenöt mérföld, gondolta Rommel. Még tizenöt mérföld, és Egyiptom az enyém lehetne. Végignézett a körülötte álló tiszteken. Az arckifejezésük, mint mindig, most is az övét tükrözte: azt látta az arcukon, amit ők láttak az övén.

A vereséget.

Tudta, hogy lidérces álom, de képtelen volt felébredni belőle.

A cella hat láb hosszú volt és négy láb széles, és egy priccs foglalta el a felét. A priccs alatt éjjeli állt. A falak sima, szürke kőfalak voltak. Egy zsinóron apró villanykörte lógott a mennyezetről. A cella egyik végében ajtó volt. A másik végében, pontosan szemmagasságban négyszögletes kis ablak: kilátott rajta a tiszta kék égre.

Álmában azt gondolta: hamarosan felébredek, aztán minden rendben lesz. Felébredek, és itt fog feküdni mellettem egy gyönyörű nő a selyemlepedőn, megérintem a keblét – már a gondolatra is mérhetetlen kéjvágy töltötte el –, és a nő is fel fog ébredni, meg fog csókolni, és pezsgőt fogunk inni... Csakhogy ez nem lehet álom, nem lehet az ő visszatérő álma a börtöncelláról. Valahol a közelben állandóan doboltak, és katonák masíroztak a ritmusára. Ijesztő volt a dobszó meg a trappolás, a bumm, bumm meg a trapp, trapp, a dob meg a katonák, a szűk cella négy szürke fala és az a távoli, szívfájdító négyszögletes darab a kék égből; úgy megijedt, úgy összeborzadt, hogy erőszakkal kinyitotta a szemét, és felébredt.

Körülnézett, és nem értette a dolgot. Ébren volt, teljességgel ébren, de nem volt vitás, az álom elmúlt; és ő mégis még mindig egy börtöncellában volt. A cella hat láb hosszú volt és négy láb széles, és a felét egy priccs foglalta el. Felkelt a priccsről, és benézett alája. Ott volt az éjjeli.

Kiegyenesedett. Aztán csöndesen, hang nélkül verni kezdte a fejét a falba.

Jeruzsálem, 1942. szeptember 24.

Drága Elene-em,
ma elmentem a Nyugati Falhoz, amelyet Siratófalnak is neveznek. Ott álltam előtte sok másik zsidóval, és imádkoztam, írtam egy kvitlachot is, és bedugtam a fal egyik résébe. Remélem, Isten teljesíti a kérésemet.

Jeruzsálem. Ez a legszebb hely a világon. Persze nincs rendes lakásom. Egy kis szobában alszom a padlóra fektetett matracon, öt másik emberrel együtt. Néha sikerül egy kis munkát kapnom, egy műhelyben söprögetek, ahol az egyik szobatársam, egy fiatalember, fát cipel az ácsoknak. Nagyon szegény vagyok, mint mindig, de most legalább Jeruzsálemben vagyok szegény, ami sokkal jobb, mint gazdagnak lenni Egyiptomban.

A sivatagon egy angol katonai teherautóval keltem át. A katonák megkérdezték tőlem, mit csináltam volna, ha nem vesznek fel, és amikor azt mondtam, hogy akkor gyalogoltam

volna, azt hiszem, őrültnek néztek. Pedig ez a legésszerűbb dolog, amit életemben csináltam.

El kell neked árulnom, hogy nemsokára meghalok. A betegségem gyógyíthatatlan, még akkor is az volna, ha megengedhetném magamnak, hogy orvosokkal kezeltessem, és már csak heteim vannak hátra, vagy talán egy-két hónapom. De ne légy szomorú. Soha életemben nem voltam ilyen boldog.

Szeretném megmondani neked, mit írtam a kvitlachomban. Arra kértem Istent, engedje meg az én Elene lányomnak, hogy boldog legyen. Meg vagyok győződve róla, hogy teljesíti a kérésemet. Isten veled.

Apád.

A füstölt sonka papírvékonyra volt szeletelve, és takaros kis tekercsekbe göngyölve. A zsemle házilag, frissen sült aznap reggel. Volt egy üvegben krumplisaláta is, valódi majonézzel és ropogós vagdalt hagymával. Meg volt egy üveg bor, egy üveg szóda és egy zacskó narancs is. No meg egy csomag cigaretta. Vandam kedvenc márkája.

Elene nekiállt berakni a holmit a piknikkosárba.

Éppen lecsukta a fedelét, amikor meghallotta, hogy kopognak az ajtón. Levetette a kötényét, csak aztán nyitott ajtót.

Vandam lépett be, becsukta maga mögött az ajtót, és megcsókolta Elene-t. Aztán átölelte, és úgy magához szorította, hogy szinte fájt. Mindig ezt csinálta, és az ölelés mindig fájt, de a lány sohasem panaszkodott, hiszen majdnem elvesztették egymást, és most, hogy ismét együtt voltak, csak hálás tudott lenni.

Bementek a konyhába. Vandam megemelte a piknikkosarat, és megkérdezte: – Úristen, mit tettél bele? A koronaékszereket?

– Mi újság? – kérdezte Elene.

Vandam tudta, hogy Elene a sivatagi háború híreire kíváncsi. Azt válaszolta: – A tengelyhatalmak visszavonulóban vannak, és én ezt most idéztem. – Elene arra gondolt, hogy Vandam milyen nyugodt mostanában. Még beszélni is

másképp beszél. Egy kis szürkeség megjelent ugyan a hajában, de rengeteget nevetett.

– Azt hiszem, te az a fajta férfi vagy, aki annál szemrevalóbb, minél idősebb lesz – mondta Elene.

– Várj csak, amíg a fogam is kihullik. Kimentek a házból. Az égbolt furcsán fekete volt, és Elene azt mondta, hogy – Ó! –, úgy meglepődött, amikor kilépett az utcára.

– Itt a világ vége – mondta Vandam.

– Ilyennek még soha nem láttam az eget – mondta Elene.

Felültek a motorbiciklire, és elindultak Billy iskolája felé. Az égbolt még sötétebb lett. Az első esőcsepp akkor hullott le, amikor elhaladtak a Shepheard's Hotel előtt. Elene látta, hogy egy egyiptomi zsebkendőt borít a fezére. Óriási esőcseppek hullottak, mindegyik azonnal a bőréig átáztatta a ruháját. Vandam visszafordult a motorbiciklivel, és leparkolt a szálloda előtt. Amikor leszálltak a bicikliről, szakadni kezdett az eső.

Ott álltak a szálloda bejáratának védőteteje alatt, és nézték a vihart. Hihetetlen mennyiségű eső zúdult le. A csatornák percek alatt kiöntötték, és a víz elárasztotta a járdákat. A szállodával szemközt a boltosok bokáig érő vízben gázolva húzták le a rolóikat. Az autók kénytelenek voltak megállni ott, ahol voltak.

– Ez a város nincs rendesen csatornázva – jegyezte meg Vandam. – A víz nem tud hová ömleni, csak a Nílusba. Nézd csak. – Az utca valóságos folyóvá változott.

– Mi lesz a motorbicikliddel? – kérdezte Elene. – *Ez a* rohadt víz még képes elsodorni mondta Vandam. – Tető alá kell hoznom. – Habozott egy darabig, aztán végigrohant a járdán, megfogta a motorbicikli kormányát, és keresztülgázolt vele a vízen a szálloda lépcsőjéhez. Mire a védőtető alá ért, bőrig ázott, és a haja úgy tapadt a fejére, mint egy vödörből kilógó felmosórongy. Elene nevetett rajta.

Az eső sokáig szakadt. Elene megkérdezte: – Mi lesz Billyvel?

– A gyerekeket benn tartják az iskolában, amíg az eső el nem áll.

Végül is betértek a szállodába egy pohár italra. Vandam sherryt rendelt: megfogadta, hogy lemond a ginről, és azt állította, hogy nem hiányzik neki.

A vihar végre véget ért, ismét kimehettek az utcára. De egy darabig még várniok kellett, hogy az áradat elvonuljon. Végül már csak egykét ujjnyi víz állt a járdákon, és kisütött a nap is. Az autósok elkezdték megpróbálni beindítani a kocsijaikat. A motorbicikli nem nagyon ázott meg, és azonnal beindult.

A nap sütött, és az utcák kezdtek gőzölögni, miközben az iskolához robogtak. Billy az iskola előtt várta őket. – Micsoda vihar volt! – kiáltotta izgatottan. Ő is felült a motorbiciklire, Elene és Vandam közé.

Kihajtottak a sivatagba. Elene, aki félig hunyt szemmel, erősen kapaszkodott, nem látta a csodát, amíg Vandam meg nem állt a motorbiciklivel. Mind a hárman leszálltak róla, körülnéztek, és nem jutottak szóhoz.

A sivatag virágba borult.

– Nyilván az esőtől – mondta Vandam. – De hát...

Milliónyi szárnyas rovar is megjelent a semmiből, lepkék és méhek röpködtek eszelősen virágról virágra, learatva a váratlan termést.

Billy megszólalt: – A magok nyilván a homok alatt voltak, és vártak.

– Úgy van – mondta Vandam. – A magok évek óta ott voltak, és csak erre az esőre vártak.

A virágok kicsik voltak, szinte parányiak, de nagyon élénk színűek. Billy letért néhány lépésre az útról, és lehajolt, hogy közelebbről is megnézzen egyet. Vandam átkarolta Elene-t, és megcsókolta. Először csak az arcára nyomott egy puszit, de aztán egy hosszú, forró csók következett.

Elene végül is kibontakozott Vandam karjából, és nevetett. – Zavarba hozod Billyt – mondta.

– Kénytelen lesz hozzászokni – mondta Vandam.

Elene abbahagyta a nevetést. – Igazán? – kérdezte. – Komolyan mondod? Vandam elmosolyodott, és ismét megcsókolta.